

КАРЪН РАФЪРТИ ДОКОСВАНЕТО НА НОЩТА

Превод: Радослав Христов

chitanka.info

Посвещава се на Дебра Диксън и Лиза Търнър

Трудно се намират добри приятели. Още по-трудно се намират добри приятели с писателска дарба. Но вие двете сте най-добрите. Благодаря ви, че ми помогнахте!

ПРОЛОГ

„Като втора възможност... трябва да избираме най-малката злина.“

Аристотел, „Етика“

Когато Арманд Дантес незабелязано се измъкна през входната врата нощта беше осветена само от плахото мъждукане на звездите. Именно това му харесваше най-много в професията на журналиста, извършващ разследвания — потайното проучване на неизвестното, играта на гоненица с опасността, — а скоро щеше да знае дали култа, който проучваше, криеше някаква заплаха.

Не можеше да вижда в мрака на гъстата пенсилванска гора, която обграждаше старата каменна къща, но щом пое по пътеката, водеща сред дърветата, внимателно се ослушваше за всеки шум. От две седмици обикаляше сред горските дебри в търсене на пещерата, където предполагаше, че се намира олтара на магьосническото сбирнище. Беше се надявал да успее да го проучи през деня, но от изгрев до залез пред входа му се тълпяха децата на магьосниците. Помалките играеха тихо, а по-старите просто седяха в мълчалив кръг, сякаш потънали в групова медитация.

През изминалите три години, по време на които се бе занимавал с репортажи за опасни дисидентски групи, Арманд бе открил, че винаги най-много безпокойства му причиняваха децата. Те често бяха пешките и нерядко жертвите в игрите на извратените умове на възрастните. Тези деца обаче бяха обезпокояващи заради самите себе си. Оглеждаха го или, по точно казано, сондираха го със сребристите си очи, които показваха тенденцията да стават непроницаеми с възрастта. И независимо от цвета на кожата си, всички имаха едни и същи очи — същите очи, като на Лусиен Моргрет.

Мисълта за Лусиен Моргрет, самопровъзгласилият се магьосник, който му беше казал за сбирнището, накара Арманд да потрепери. Моргрет несъмнено беше луд, а Арманд все още не можеше да

разбере, защо магьосника го беше издирил и му беше доверил информацията за това място. Но каквито и да бяха подбудите на Моргрет, историята му привличаше неудържимо Арманд.

Когато най-сетне Арманд достигна пещерата, видя, че от отвърстието ѝ струи призрачно сияние, къпещо площадката пред входа в светлина, подобна на лунната. Първата му мисъл бе, че магьосниците са се събрали, но надвисналата тишина беше прекалено пълна.

Любопитно се приближи към пещерата. Входът ѝ представляваше малък овален коридор, който завиваше надясно, закривайки вътрешността ѝ от погледа му. Трябваше да се наведе, за да влезе и почти веднага, след като зави, се озова в самата пещера. Изправи се и се огледа със страхопочитание.

Подът, стените и таванът бяха покрити със святкащи кварцови кристали, които грееха, без да има никакъв видим източник на светлина. Изглежда, че кухнята беше идеален кръг с диаметър около двайсет фута. В средата се намираше голям блок от някакво блещукащо дърво, върху чиято повърхност се виждаха никакви предмети.

Арманд се приближи към дървения олтар, за да разгледа вещите. Имаше две очевидно стари ками — едната с резбована черна дръжка, а другата с неукрасена бяла дръжка. До тях беше поставен малък съд, който беше толкова опушен, че не можеше да се разбере дали е метален или керамичен. От него се носеше острата миризма на тамян. До него се виждаше непретенциозен златен потир, който изглеждаше достатъчно стар, за да се предположи, че е бил намерен при археологически разкопки. Следващия предмет представляваше каменна пентаграма, голяма колкото ръката му и украсена с рунически символи. Последният предмет беше абаносов жезъл, дълъг около два фута и с разклонен горен край, а по дължината му бяха резбовани преплетени змии.

Очевидно това беше набор от магически пособия, използвани в ритуалите. Арманд измъкна малък фотоапарат от джоба си и направи снимки на вещите, олтара и великолепната вътрешност на пещерата. След това напъха обратно апарата в джоба си и се опита да измисли подходящ начин, по който би могъл да заснеме религиозната общност по време на ритуал. Не се виждаше подходящо място, където би могъл да се скрие. Апаратът му беше снабден с часовниково устройство, но

ако го оставеше черната му кутия веднага щеше да се набие на очи. Трябваше да му измисли някакво подходящо прикритие, така че едва ли щеше да успее да монтира апарата тази нощ. Явно трябваше да дойде отново някоя друга нощ.

Изпусна примирена въздишка и се обърна към входа на пещерата. Беше изминал няколко крачки, когато видя трите облечени в бели раса фигури, които му препречваха пътя към изхода. Расата им бяха с качулки, които скриваха лицата им, така че фигурите им напомняха статуи. Фактът, че стояха неподвижно на фона на кристалите ги бе направил почти невидими.

Арманд инстинктивно започна да отстъпва. Нямаше никакво оръжие, но ако успееше да се добере до ножовете на олтара, можеше да се защити в случай на нужда. Фигурите не помръднаха дори когато достигна олтара и посегна да сграбчи единия от ножовете. Но преди да успее да го докосне го разтърси такава силна болка, че залитна настрана от олтара. Преди да успее да възстанови равновесието си последва нов удар на парализиращата енергия, който го накара да се отпусне на колене.

„Кой те изпрати тук?“

Въпросът прозвуча гневно и ясно, макар да не беше казан на глас. Връзката беше мисловна и изведнъж Арманд повярва на всичко, което Моргрет му беше разказал. Тези хора бяха чародеи и магьосници, и след като го бяха възприели като опасност, щяха да обединят силите си, за да проучат ума му. Не трябваше да казва на близначката си Ариел за сборището на вещиците. Ако научеха, че тя знае за тях, Ариел също можеше да се окаже в опасност.

Но той й беше казал и сега беше изправен пред дилема. Можеше да приеме възможността, че тези хора всъщност не могат да прочетат мислите му или можеше да изпие течността, която Моргрет му бе дал в случай, че бъде заловен. Според Моргрет отварата щеше да предизвика незабавна амнезия, а точно в този момент амнезията изглеждаше помалката от двете злини.

Издърпа стъкленицата, висяща на верижка под ризата му, отвори капачката на миниатюрния съд и го поднесе към устните си. Облеченият в расо човек в средата на триото изпусна гневен вик и се хвърли към него, протегнал ръце към шишенцето, но беше твърде късно.

Арманд потъна в незабавна летаргия. Докато губеше съзнание изведнъж разбра, че когато се събуди няма да си спомня никого, дори Ариел, която беше негова сестра, негов най-добър приятел, негов близък! За пръв път в живота си щеше да бъде напълно сам и това го хвърли в паника.

„Ариел, помогни ми!“, изпищя умът му, докато мрака го поглъщаше.

Добре в настъпващото безсъзнание чу неизказания глас, който попита:

„Коя е Ариел?“

ГЛАВА ПЪРВА

„Плам пламти! Котел бълбукай
Адска смес, мехури пукай!“
У. Шекспир, „Макбет“ 4.1.10

Ариел Дантес потрепери щом застана пред вратата на „Вещерска отвара“ — бар, разположен в един занемарен квартал на Филадельфия. Вратата беше черна, с боядисана в червено стъклена пентаграма, разположена в центъра. В стъклото внимателно бяха гравирани неразбираеми символи с демоничен вид. От пентаграмата до долния праг на вратата водеше нишка от червени късчета стъкло с формата на сълзи. Стъкълцата блещукаха подобно на пентаграмата, създавайки впечатлението, че във вратата кърви отворена рана. Ариел не можеше да повярва, че когато преди шести седмици брат ѝ я целуна по бузата и ѝ каза, че ще се обажда, той се е насочил насам.

Макар да знаеше, че трябва да влезе, не можеше да се застави да отвори вратата. Отстъпи встрани и нервно огледа улицата. Сред преливащите от кофите боклуци, от чиято воня стомахът ѝ се преобръщаше, бяха паркирани дузина мотоциклети. Повечето от рушащите се триетажни тухлени сгради бяха със заковани дъски върху прозорците и запечатани като негодни за обитаване.

Ариел се загледа в една възрастна жена, която буташе с една ръка наред улицата пазарска количка, пълна с боклуци. Говореше и жестикулираше със свободната си ръка, сякаш водеше бурен разговор с невидим събеседник. Изнемощяла жена, понесла прилично на дух дете, се влачеше плахо надолу по уличката. В обратна посока се клатушкаха двама мъже, облечени в раздърпани дрехи, които очевидно бяха или пияни, или дрогирани. На отсрещния тротоар стоеше също тъй дрипав мъж, който я съзерцаваше толкова задълбочено, че Ариел бръкна в джоба си и стисна здраво гранатата със сълзотворен газ , която беше взела със себе си.

Здрачаваше се. Ариел хвърли бърз поглед нагоре-надолу по улицата и се убеди, че всички улични лампи са счупени. Беше въпрос на минути да стане толкова тъмно, че да не може да вижда колата си, която бе паркирана през една пряка. Щеше да спре някъде по-близо, но там намери единствено място по цялата улица, което не беше покрито с натрошени стъкла и разпиляна смет.

Здравият разум ѝ подсказваше, че не е в безопасност, че трябва да побърза обратно към колата си и да се маха оттук. Би могла да се върне утре и да се изправи срещу Лусиен Моргрет на дневна светлина.

Но отхвърли възможността за бягство още докато я обмисляше. Единствената нишка, която водеше към Арманд, се намираше зад страховитата врата на „Вещерска отвара“. Именно тук Арманд се беше запознал с Лусиен Моргрет, собственика на бара, който освен това бе заявил, че е магьосник. А разговора с Моргрет бе изпратил Арманд в абсурдното търсене на съорицето на магьосниците и вещиците.

Това бе се случило преди шест седмици и от тогава не бе получавала никакви вести от него. Отначало не се обезпокои. Арманд беше журналист, който се занимаваше с разследвания и беше станал специалист в репортажите за опасни дисидентски групи. За него не беше необичайно да изчезне за известно време, но колкото и дълбоко да беше прикритието му, винаги ѝ се обаждаше веднъж на месец, за да ѝ съобщи, че е в безопасност. Следователно продължителното му мълчание можеше да означава само, че е попаднал в беда. Ариел не възнамеряваше да отлага дори с един ден опитите си да го открие. Като пое дълбоко дъх, за да събере целия си кураж, тя се обърна към вратата и я отвори.

Влезе в бара и изведнъж спря. Помещението беше осветено само от половин дузина крушки, но дори сумракът не можеше да прикрие неугледната му подредба. Огледа предпазливо посетителите. Макар броят им — всички до един мъже — да не беше голям, виждаха се достатъчно вериги, кожени дрехи и татуировки, за да я накарат да стисне още по-здраво гранатата със сълзотворен газ. Но мъжете не изглеждаха толкова заплашителни, колкото гравирани образи на дяволи и демони, които населяваха цялото помещение. Гледаха я от фриза, който обрамчваше тавана. Мръщеха ѝ се от дървените колони на сепаретата и ѝ се хилеха от облегалките и краката на столовете.

Почувства се така, сякаш с влизането си във „Вещерска отвара“ бе направила стъпка в ада.

Здравият разум отново ѝ подсказа да се#маха оттук, но тя пак си напомни за Арманд. Побърза към захабения махагонов бар, който също бе населен с демонични образи и се настани на един стол, опитвайки се да реши как да подходи към Моргрет. Арманд ѝ беше казал, че мъжът е подозрителен и предпазливо настроен към непознати. Дали не трябваше просто да му каже коя е и за какво е дошла тук или трябваше да прибегне до хитрост? Първата ѝ мисъл беше да бъде пряма, за да може да си тръгне по-бързо, но Моргрет можеше да е замесен в изчезването на Арманд. Значи трябваше да се преструва.

Барманът обслужваше клиент в другия край на бара и Ариел се възползва от възможността тайно да огледа посетителите. Арманд ѝ беше споменал, че външността на Моргрет е толкова забележителна, че ще го познае в мига, в който го види. За нейно огорчение всички в бара изглеждаха забележително. Като търговец на редки и стари книги Ариел обикновено имаше работа с клиенти, които проявяваха склонност към лули и меки вълнени платове. Съмняваше се дали някой от клиентите ѝ носеше верига или имаше татуировка.

Сепна се от неочаквания въпрос, зададен с плътен глас:

— Какво да бъде?

Погледна към бармана и челюстта ѝ увисна. Арманд не се бе пошегувал. Моргрет имаше забележителна външност, така че без съмнение мъжът, застанал пред нея, беше именно той. Макар да не вярваше в магьосници, беше очевидно защо хората смятаха, че точно този човек е такъв.

Беше облечен в черни джинси и черна риза, разкопчана до средата на гърдите му, с ръкави, навити до лактите му. На кръста му имаше малка торбичка, притегната с шнур, а на врата му на тежка сребърна верига беше окачен извънредно дълъг, прозрачен кристал. Не можеше да се каже, че Моргрет е хубав. Напротив — най-доброто определение, което ѝ идваше наум, беше заплашителен. Дългата му до раменете черна коса беше разрошена. Чертите на лицето му бяха груби и ъгловати. Но зловещият му вид се дължеше на очите му. Бяха толкова бледо сини, че изглеждаха почти сребристи. Те не я гледаха — те я пронизваха.

Наложи ѝ се да се изкашля, за да успее да каже нещо.

— Имате ли... ъ-ъ... бяло вино?

— Вино няма, а коктейли не приготвям — отсечено отвърна той и се втренчи в нея със същата недоброжелателност както чудатите същества, обрамчващи огледалото зад него. — Клиентите ми предпочитат напитките си чисти.

— А бира? — додаде тя, интуитивно усещайки, че ако не си поръча пиене, няма да успее да поговори с него.

— Наливна или бутилирана?

— В бутилка — последва бързия ѝ отговор.

Ироничната му усмивка ѝ подсказа, че му е ясно съмнението, на което подлагаше хигиеничността на чашите му и Ариел се прокле за глупавата си грешка. Не можеше да си позволи да го настройва враждебно. Замисли се дали да не промени поръчката си, но Моргрет вече беше извадил изпод бара бутилка бира и бе отворил капачката ѝ.

— Два долара — рече той, като постави бирата пред нея.

Ариел извади портмонето си и му подаде десетдоларова банкнота. Докато Моргрет ѝ връщаше рестото, тя се опита да измисли подходяща тема за разговор, която би го накарала да се разприказва, без да го настрои подозрително.

Продължаваше да се чуди как да разчупи леда, когато той се върна с рестото и я попита:

— Защо сте дошла тук?

Откровеният въпрос, отправен с разгневен тон, изненада Ариел. Наложил ѝ се отново да се изкашля.

— Аз... ъ-ъ... отбих се да пийна нещо.

Веждите му се извиха в недоверчива гримаса.

— Добре. Привършвайте бирата си и се махайте оттук. Тези мъже не са склонни да дават пари за онова, което могат да получат безплатно.

При тези думи той се обърна и се отдалечи, като остави Ариел смутено да гледа след него. Какво, за Бога, искаше да каже този човек? Един клиент в дъното на бара махна с ръка и Моргрет се отправи към него, като грабна една бутилка от рафта зад себе си.

Докато той обслужваше клиента, Ариел забеляза, че двама яки мъже с дълги, мазни коси и покрити с татуировки ръце я гледат похотливо. Щом единият от тях размаха към нея снопче банкноти,

смисълът на думите на Моргрет достигна до съзнанието ѝ. Помислил я е за проститутка!

Очевидно мъжете с похотливите погледи смятаха същото, така че Ариел побърза да им обърне гръб. Господи, какво правеше тук и как беше възможно да я сбъркат с проститутка? Беше облечена в избелели джинси, размъкната фанелка и тънко яке. Жените, които бе видяла да кръстосват улиците, докато обикаляше из района в търсене на бара, бяха облечени или по-скоро разсъблечени за работа!

— Мисля, че ви казах да се махате — промърмори Моргрет, който неочаквано и безшумно се бе появил пред нея.

— Не съм си допила бирата — отговори Ариел, като му отправи най-дружелюбната си усмивка.

Моргрет се втренчи в нея, без да мига и ѝ се наложи да употреби цялата си воля, за да не се загърчи под изучаващия му поглед. Ариел отпи една солидна глътка бира, надявайки се, че с това ще демонстрира безразличие, но подозираше, че действието ѝ изглежда така притеснено, както ѝ се чувстваше.

— Защо сте дошла тук? — запита той отново, а веждите му се сключиха в заплашителна гримаса, която накара косъмчетата по ръцете ѝ да настръхнат.

— Казах ви. Отбих се да изпия едно питие.

Нещо проблесна в очите му, като ги накара да изглеждат дори още по-сребристи и Моргрет изведнъж вдигна ръка към кристала. Ариел инстинктивно схвана жеста като заплаха.

Преди той да е успял да докосне кристала, Ариел рече:

— Търся някого.

Изпита облекчение, щом ръката му се отпусна до тялото му.

— Кого? — попита той с толкова тих глас, че думите му едва се чува. Ариел никога не беше чувала по-заплашителен глас. Косата по тила ѝ настръхна и Ариел реши, че хитростите могат да вървят по дяволите. Колкото по-бързо се разбереше с Моргрет, толкова по-бързо щеше да си тръгне.

— Търся мистър Моргрет. Тук ли е?

— Не.

— Няма ли го? — повтори смутено Ариел. Беше сигурна, че именно той е Моргрет. Нима грешеше? Още докато си задаваше

въпроса разбра отговора му. Той наистина беше Моргрет и се държеше предпазливо с непознати. — Знаете ли кога ще се появи?

— Не.

— Сигурен ли сте? Много е важно да поговоря с него.

Моргрет нехайно сви рамене.

— Не мога да ви помогна. А сега допивайте бирата си и се разкарайте оттук.

Ариел така се вцепени от заповедта му, че механично вдигна бутилката към устните си. Дори барманът да не беше Моргрет, все пак би трябвало да е поне достатъчно любопитен, за да я попита коя е.

Остави бутилката на бара и попита:

— Бихте ли предали името и телефонния ми номер на мистър Моргрет?

— Тук е бар, а не рецепция.

— Това да ли означава или не? — запита тя със саркастичен тон. Знаеше, че го предизвиква, но беше притисната до стената. Беше доведена до лудост от притеснение за Арманд, а шефът му и полицията се бяха отнесли с нея покровителствено. Нямаше намерение да позволи на човекът, който първоначално го бе забъркал в тази каша, да се държи обструктивно.

Моргрет кръстоса ръце пред гърдите си и се загледа в нея с изражение, лишено от емоции, с което видът му стана още по-заплашителен. При все че страхът трептеше в нея, гневът и гордостта я накараха да посрещне погледа му с изправена глава. Беше тук, за да открие брат си и проклета да бъде, ако позволи на този мъж да я изплаши до смърт.

— Какво искате от Моргрет? — попита той, след като сякаш цяла вечност бяха стояли втренчени един в друг.

Ариел изпусна мислено облекчена въздишка. Най-накрая бе отбелязала някакъв напредък.

— Въпросът е личен и предпочитам да го обсъдя с мистър Моргрет.

— Ако искате да му предам съобщение, ще трябва да кажете нещо повече от това.

— Добре. Казвам се Ариел Дантес и искам да говоря с него за брат си, Арманд.

Загледа се в лицето му за някакъв признак, че тези имена му говорят нещо, но не видя да потрепва дори един мускул. Изведнъж Моргрет вдигна ръка и погали кристала. В мига, в който той го докосна, Ариел почувства леко разтърсване. Испита смътното усещане, че нещо нахлува в нея.

Чувството се засили, щом той присви очи замислено и обяви:

— Аз съм Моргрет. Какво искате да питате за брат си?

— Той изчезна и сега го търся.

Моргрет посочи към помещението зад нея.

— Както сама виждате, него го няма тук.

— Знам, че не е тук — нетърпеливо рече тя. — Искам да ми кажете как да го открия.

— Това място прилича ли ви на бюро „Изгубени вещи“?

Ариел усети, че ще избухне, но се сдържа. Беше прекалено близо до онова, което желаше, за да се поддава на предизвикателствата му.

— Мистър Моргрет, Арманд ми разказа за вас. Разбирам неохотата ви да разговаряте с мен, но брат ми изчезна. Вие сте единствената ми следа към него.

— Кое ви кара да мислите, че е изчезнал?

— Не ми се е обаждал от шест седмици.

— Не бих казал, че това е необичайно. От онова, което ми разказа брат ви, за него е нещо обичайно да живее под чужда самоличност понякога в продължение на месеци.

— Повтаряте думите на полицията! — раздразнено възкликна тя. — И ще ви кажа точно това, което казах и на тях. Без значение колко дълбоко е бивало прикритието на Арманд, той винаги ми се е обаждал веднъж месечно, за да ме извести, че е добре.

— Били сте в полицията?

В гласът му се прокрадна режеща нотка. Моргрет без предупреждение сграбчи кристала, което накара Ариел да се сепне. Чувството за нахлуване в нея се върна, като предизвика странно трептящо усещане, което бързо се разля от главата до петите ѝ.

Каза си, че само си въобразява. Но самоуспокоението не облекчи безпокойството ѝ, тъй като очите на Моргрет бяха станали почти непрозрачни, а кристалът сякаш тлееше с неземна светлина.

Почувства, че се намира в опасност и преглътна, щом осъзна, че бе толкова нетърпелива да се срещне с Моргрет, че не беше казала

никому къде отива. Как можа да постъпи толкова глупаво? Арманд не започваше да разследва някого, ако не беше опасен, а Моргрет принадлежеше към магьосническата секта, с която брат ѝ се беше захванал. Този мъж сигурно можеше да я убие както си седеше на бара и от вида на клиентите му, беше сигурна, че едва ли някой щеше да си помръдне пръста, за да ѝ помогне.

За всеки случай се огледа наоколо за някой човек с приятелско лице, който би могъл да ѝ се притече на помощ. Всичко, което откри, бе, че мъжете, които я бяха гледали похотливо, бяха напуснали бара. Насочи вниманието си обратно към Моргрет.

— Не казах на полицията за вас, мистър Моргрет — рече тя, ненавиждайки се за разтреперания глас, но не можеше да го овладее.

— Само защото те не ви приеха на сериозно.

Отговорът му я сепна. Откъде беше узнал това? Но отново се досети за отговора. Ако полицията я беше взела на сериозно, сега тук щяха да стоят те, а не тя. Тогава защо се чувстваше така, сякаш той четеше мислите ѝ?

Беше заради тези негови очи... и ръката му, която бавно галеше кристала.

— Независимо каква е причината, не им казах. И ако ми кажете къде е Арманд, няма да възникне нужда да им разказвам в бъдеще — посочи тя.

Тъглчетата на устните му леко се повдигнаха, сякаш думите ѝ му се бяха сторили забавни, но Ариел почувства прикритата неприязън, когато Моргрет провлече:

— Заплашвате ли ме?

Ариел понечи да отрече предположението му, но след това осъзна, че му беше отправила заплаха, колкото и слаба да беше тя.

— Да, предполагам! Но целта ми не е да усложнявам живота ви, мистър Моргрет. Просто искам да открия брат си.

Той свали ръката си от кристала.

— Нямам представа къде е брат ви в момента.

Ариел се намръщи на опита му да отклони въпроса ѝ.

— Мистър Моргрет, не ви питам къде е в момента. Ще ми свърши работа и най-грубото насочване.

— Това не мога да ви кажа.

— Искате да кажете, че няма да ми кажете — възрази тя.

— Тънкостите на спора няма да променят нищо, мис Дантес.

— Вижте, мистър Моргрет, говорим за брат ми. Ако той е в опасност, значи трябва да му помогна.

— Мога да ви уверя, че Арманд е в безопасност.

— Ако е в безопасност защо не ми се обажда?

— Може би е зает или е забравил да ви се обади.

— Не — отхвърли догадката Ариел с решително тръсване на главата си. — Арманд никога не би ме забравил. Единствената причина да не ми се обади е, че е в беда. Трябва да ми кажете как да го открия.

— Не мога да ви помогна.

— Искате да кажете, че няма да ми помогнете.

— Отново се хващате за думите.

— По дяволите! — отчаяно извика Ариел. — Брат ми е в беда заради вас. Не се ли чувствате поне малко отговорен?

— Нямате никакви доказателства, че е в беда.

— Чувствам го със сърцето си и това доказателство ми стига. Трябва да ми кажете къде е отишъл.

Моргрет поклати глава и я изгледа продължително.

— Ами ако грешите, мис Дантес? Какво ще стане, ако се втурнете да му помагате и само разрушите прикритието му? Какво ще каже той, ако унищожите шест седмици тежък труд?

— Първо, не греша — натъртено заяви тя. — Второ, имам достатъчно разум, за да не се втурна към него просто така. Ще тръгна с някакъв план.

— План как да се справите с цяло сбирнище? — присмя й се той. — Нямате представа накъде искате да отидете.

— Значи можете да ми кажете къде да отида. Трябва да открия Арманд. Моля ви, мистър Моргрет, помогнете ми!

В очите му проблесна нещо и за миг Ариел помисли, че е успяла. Но след това изражението му стана сурово и Моргрет поклати отрицателно глава. Сълзите на разочарованието изгаряха очите й, но Ариел примигна, за да ги възпре. Не беше победена. Щеше да намери Арманд без помощта на Лусиен Моргрет.

Стана на крака и заяви решително:

— Довиждане, мистър Моргрет.

— Къде отивате?

— Да намеря брат си.

— Стойте настрана, мис Дантес. Ако не ме послушате, ще...

— Какво ще направите? — подкани го тя, щом Моргрет замълча.

— Ще се наложи да ви спра.

Думите му прозвучаха безстрастно, но на Ариел ѝ беше достатъчен само един поглед в очите му, за да разбере, че опасността беше истинска. Но странно, вместо да се изплаши, тя само се разгневи.

— Очевидно е, че нямате никакво семейно чувство, мистър Моргрет. Ако имахте, щяхте да разберете, че за да помогна на брат си съм готова да сторя всичко, в това число и да ви се противопоставя — при тези думи тя се обърна и се отдалечи горделиво.

Но в мига, в който вратата се затвори зад нея, гневът ѝ се изпари и се завърна страхът. Наистина, докато беше вътре, нощта беше паднала и беше станало по-тъмно отколкото бе предполагала. Откъм бара не идваше никаква светлинка и един бърз поглед към прозорците ѝ показва, че стъклата са боядисани. Погледна с неохота през рамо към вратата и потрепери от погнуса. Свръхестественият вид на отцеждащата се кръв беше още по-отчетлив и ѝ напомни за заплахата, която Моргрет ѝ отправи на раздяла.

Като извади сълзотворната граната от джоба си, тя пое бързо към колата си. Улицата беше тиха, като изключим шумолящите звуци, чиито произход не беше ясен. Наложил ѝ се да подтисне желанието си да се втурне в луд бяг, тъй като се боеше да не се препъне по разнебитения тротоар. Ако някой я следваше, нямаше да успее да се отбранява, ако се спънеше и паднеше.

Беше изминала половината пряка, когато чу стъпки зад себе си. Хвърли нервен поглед през рамо, но не видя нищо друго, освен съвсем слабото червеникаво мъждукане от вратата на „Вещерска отвара“.

Паниката я прониза. Там имаше някой. Наблюдаваха я нечийи очи и изведнъж си спомни думите на Моргрет: „Тези мъже не са склонни да дават пари за онова, което могат да получат безплатно.“ Ускори още крачките си.

Почти се беше добрала до ъгъла, когато чу изплашен вик. Макар разумът да ѝ подсказваше да бяга колкото ѝ държат краката, Ариел се обърна навреме, за да види един мъж, издигнат във въздуха от някаква неведома сила. Невярваща на очите си видя как невидимия нападател

отхвърля мъжа назад. Човекът се строполи на тротоара с такава сила, че Ариел чу как се счупи някаква кост.

— Какво става, по дяволите! — извика другият мъж, докато подобно другия не бе издигнат във въздуха и запратен настрани. Удари се в стената на една сграда и се свлече на земята в сгърчена купчина.

Ариел инстинктивно погледна към „Вещерска отвара“ и се разтрепери неудържимо. Всичко, което можеше да види бяха сребърния блясък на очите на Лусиен Моргрет и долната половина на лицето му, осветена от страховитата, пулсираща светлина, която излъчваше кристалът на гърдите му. Несъмнено той я беше спасил от нападателите, но това не го правеше по-малко заплашителен.

Като изпусна тих, ужасен стон, Ариел се обърна и се втурна към колата си. Щом я достигна, припряно отключи вратата, хвърли се вътре и затърси гнездото на ключа. За щастие двигателят запали отведнъж и Ариел потегли, преди още да беше включила фаровете.

Щом зави зад ъгъла и натисна педала на газта, Ариел прошепна:

— О, Боже, Арманд! В какво ни забърка този път!

Лусиен изруга, наблюдавайки как колата на Ариел изчезва зад завоя. След това погледна към лежащите на тротоара мъже, които възнамеряваха да я изнасят. Можеха да се чуят стоновите им. Изруга отново. Вероятно щеше да се наложи да извика линейка, което щеше да привлече вниманието на властите към него и към бара. Защо ѝ се беше притекъл на помощ? След като тя беше достатъчно глупава да дойде тук посред нощ, значи заслужаваше онова, което си просеше.

Но сексуалното насилие беше едно действие на човешките същества, което той не можеше да разбере. Средният мъж действаше на примитивно равнище. Независимо от интелекта му, изглежда че той беше ръководен от егото и либидото си. От друга страна средната жена изглеждаше контролирана от емоциите и не прибъгваше много до разума си. Тези две отличителни черти я правеха извънредно опасна и в същото време крайно безпомощна.

Докосна кристала, за да определи нараняванията на нападателите на Ариел. Единият мъж беше само зашеметен и скоро щеше да дойде в съзнание. Другият имаше счупен крак, няколко счупени ребра и сътресение на мозъка. Състоянието му не беше критично, но определено се нуждаеше от медицинска помощ.

Лусиен стисна кристала по-здраво и се вмъкна в умовете на двамата мъже. Изтри спомените им за Ариел Дантес и пресъздаде сцена, в която те се нападаха взаимно по време на пианска свада.

След като се увери, че е имплантирал образа, той стисна кристала с две ръце, като потърси контакт с всички простосмъртни, които бяха видели Ариел да влиза в бара. Броят им беше по-голям, отколкото беше предполагал и му се наложи да се концентрира изцяло, за да изтрие спомените им. И без това Ариел вече беше ходила в полицията. Не можеше да си позволи по някакъв начин да свържат разказа ѝ с него.

Когато свърши, тялото му беше отслабнало и разтреперано. Отдавна не беше правил такива усилия. Изтощението му се стори ободряващо. Най-сетне, след всичките тези години отново действаше като магьосник!

Върна се в бара и се обади на бърза помощ да изпратят линейка за наранения мъж. Докато чакаше да дойдат линейката и полицията, Моргрет се опита да реши какво да прави с Ариел Дантес. Или трябваше да я спре, или да ѝ помогне, но каквото ѝ да решеше, трябваше да го стори преди да е минала полунощ. Защо беше повярвал на Арманд Дантес, когато му се беше заклел, че няма да каже на никого за него? Трябваше да се досети, че не може да се довери на Арманд. В края на краищата, той беше само един простосмъртен.

Изпусна раздразнена въздишка. Колкото и да му се искаше да отхвърли твърдението на Ариел, че брат ѝ е в беда, не можеше да го направи. Докато сондираше умът ѝ, откри, че тя и Арманд са близнаци, а от онова, което беше прочел, знаеше, че близнаците често притежават силна мисловна връзка. Щом Ариел чувстваше, че брат ѝ е в опасност, това означаваше, че съборището най-вероятно го беше заподозряло.

Обаче вероятно Арманд беше успял да изпие отварата, предизвикваща амнезия, която Лусиен му беше дал, защото в противен случай досега Гейлън щеше да е тук. Това означаваше също така, че Гейлън беше решил да задържи Арманд като пленник, защото, ако го беше пуснал, Лусиен щеше да се свърже с него в мига, в който Арманд напуснеше земите на съборището.

Лусиен прекара пръсти през косата си, докато се мъчеше да реши какво да прави. Ако подозренията му се окажеха верни, тогава отварата

можеше да спре да действа всеки миг. Когато това се случеше Гейлън щеше да получи търсените отговори и Арманд, Лусиен и Ариел Дантес щяха да попаднат в сериозна опасност.

Щом чу воят на сирените, Лусиен измъкна от касата монета и я подхвърли във въздуха. Хвана я и я плесна на opakoto на дланта си. Ако е ези, ще помогне на Ариел. Тура, ще я остави сама да се оправя с Гейлън.

ГЛАВА ВТОРА

„Дух злокобен, час прокобен, сън удобен
пустинно място, твърдост на ръката
#и биле, никнало до кръст надгробен...“

У. Шекспир, „Хамлет“, 3.2.413

(Всички цитати от Шекспир в книгата са в превод на В. Петров. — Б. пр.)

Когато Ариел стигна до разклона на междущатския път, ужасът ѝ вече беше отслабнал. Докато възстановяваше самообладанието си, не можеше да реши кое от събитията през изминалата вечер бе я обезпокоило най-много. Знаеше, че онези двама мъже я преследваха и подозираше, че бяха си наумили нещо повече от обикновено изнасилване. След това последва странната „помощ“, която очевидно бе получила от Моргрет, макар умът ѝ да не побираше защо ѝ бе помогнал, след като бе я заплашил. Но каквато ѝ да беше причината, поради която ѝ бе помогнал, Ариел му беше признателна. Беше събрала целия си кураж, за да отиде в бара. Срещата с потенциалното изнасилване я бе довело до границата на припадъка.

Проклятие! Мразеше когато Арманд я поставяше в такова положение, в което трябваше да се прави на смела и понеже беше истинска страхливка, той беше единствения човек, заради когото можеше да се събуди храбростта в нея. Но дори Арманд изискваше от нея прекалено много като я хвърляше срещу човек като Лусиен Моргрет, помисли си тя, като потрепери.

Въпреки всичко не вярваше в магьосници, но беше склонна да допусне, че Моргрет може би притежава някаква екстрасенска дарба. Това беше единственото разумно тълкувание, с което можеше да си обясни случилото се с двамата мъже.

Заклученията ѝ за Моргрет я накараха повече от всякога да се безпокои за Арманд. За разлика от нея той не беше склонен да приеме възможното съществуване на парапсихични явления. Смяташе ги за

мошеничество и би се опитал да докаже, че са измама. Ако останалите от „сборището“ имаха подобни парасихични възможности и бяха с лош нрав като Моргрет, те биха могли да прибягнат до някои доста опасни начини да го убедят в противното. Дали не бе му се случило именно това?

Импулсивно подмина отбивката към дома си и продължи към апартамента на Арманд. Може би там бе останала някаква следа, която да указва посоката, в която се бе насочил брат й. Ако не откриеше нищо, не знаеше какво ще прави. Интуицията й подсказваше, че е жизнено важно да намери брат си колкото е възможно по-скоро.

Поклати недоволно глава, щом влезе в скромния му апартамент. При все че стаята беше малка, липсата на мебелировка я правеше да изглежда просторна. Имаше едно протъркано канапе, разнебитена маса за кафе с портативен телевизор върху нея и раздрънкан скрин.

За нея самата домът беше толкова важен, че спартанския начин на живот на брат й я объркваше. Разбираше, че това е остатък от номадския живот, който бяха водили с майка им — флотски офицер от кариерата. Постоянните местения не пречеха на Арманд, но Ариел беше домошар. Най-щастливият ден в живота й беше заминаването за колежа, защото знаеше, че вече не могат да я изтръгнат от корените й заради някоя прищявка на флотата на Съединените щати.

Прекуси стаята, хвърли чантичката си върху канапето и разсеяно избърса с ръка праха от капака на телевизора. След това се насочи към скрина.

Не й отне много време да прегледа гардероба му. Арманд беше отвратително спретнат — още един остатък от живота им като деца на военни, който не бе успял да остави отпечатък върху нея. Накрая прегледа кухненските шкафове, където не откри нищо друго, освен няколко дузини кутии с консервирани равиоли, една тенджера, куп картонени чинии и неразпечатан пакет пластмасови прибори. Арманд имаше поне един недостатък: беше ужасен готвач.

Като изпусна отчаяна въздишка, Ариел отиде до канапето и седна. Всъщност не беше очаквала истински да намери някаква следа тук. Арманд определено се държеше като параноик, щом станеше дума за неговите истории. Безпокоеше се, че хората, които разследва, биха могли да открият с какво се е захванал. Безпокоеше се, че конкуренцията би могла да открадне идеите му. Дори се държеше

подозрително към Ариел, докато накрая тя не се раздразнесе до такава степен, че го заплашеше повече да не му проговори. Едва тогава той се разкриваше и ѝ даваше някакви подробности. По този начин бе научила за Моргрет.

И така, какво трябваше да направи сега? Когато разговаря с редактора на Арманд, той едва ли не я потупа по главата, обяснявайки ѝ колко глупаво е да се безпокои за брат си. Полицията се бе държала също така покровителствено, като ѝ посочиха, че Арманд всъщност не беше ѝ казал, че ще ѝ се обади. Безрезултатно се опита да им обясни, че самият факт, че Арманд не се е обадил, я кара да бъде толкова разтревожена.

Двамата с Арманд бяха по-близки от обикновени брат и сестра. Отчасти това се дължеше на факта, че бяха близнаци, но тази връзка се подсилваше от непрестанните местения на семейството им. Бяха научили отрано, че единствените хора, на които могат да разчитат истински, бяха самите те. Бяха нещо повече от брат и сестра. Бяха най-добри приятели и се обожаваха един-друг. Никой от тях никога не би причинил умишлено нещастieto на другия, поради което Арманд винаги намираще начин да ѝ се обади, когато изчезваше за известно време. Той знаеше колко много се безпокои за него Ариел.

Затвори очи, за да спре паренето на сълзите. Искаше ѝ се майка им да беше още жива. Ариел беше сигурна, че майка им би знаела какво да прави. Но тя не беше сред живите и Арманд беше цялото семейство на Ариел. Ако нещо се случеше с него...

Не си позволи да завърши мисълта, защото само началото ѝ бе достатъчно да я хвърли в паника. Вместо това отново започна да премисля възможностите. Единственото заключение, до което достигна, бе, че въпреки всичко Моргрет оставаше единствената ѝ надежда да спаси Арманд, но би било лудост отново да се приближи до бара му.

С едно мрачно тръсване на главата, тя стана, грабна чантата си и се насочи към вратата. Беше почти полунощ, а денят ѝ бе започнал в пет сутринта. Трябваше да се опита да поспи и след това да реши какво да прави.

Когато най-сетне стигна до дома си, беше толкова изтощена, че ѝ потрябваха няколко секунди, за да си спомни кода на алармената система. Докато набираше цифрите, Ариел си помисли, че системата

беше по-скоро неприятност, отколкото нещо ценно. Съседите, които живееха в къщи, изградени в късен готически стил, подобно на нейната, бяха тихи и почтени. За нещастие застрахователната ѝ компания не се бе задоволила с тази статистика. Тъй като често носеше в дома си редки и скъпи книги, те бяха отказали да застраховат къщата, докато не постави алармена система.

Влезе вътре и пусна чантата си на малката масичка до входната врата. След това включи отново алармата и извади пощата от кутията на гърба на вратата. Прерови я набързо, надявайки се да открие нещо от Арманд. Когато не откри нищо, тя изруга и хвърли пощата върху масата до чантата си.

— Проклет да си, Арманд — промърмори тя, докато сваляше якето си и го окачваше на старинната закачалка до масичката. — Щом те намеря, ще те удуша, заради всичките тези неприятности!

— Ха, мис Дантес, шокиран съм! Никога не бих предположил, че сте склонна към насилие.

С тих стон Ариел се обърна рязко към арката, разделяща антрето от дневната. Лусиен Моргрет се бе изтегнал на канапето ѝ. Примигна и си каза, че сигурно си въобразява. Беше невъзможно да е преминал охранителната система. Но той седеше ето там, съвсем истински и поради това още по-заплашителен.

Гневът ѝ премина в страх и Ариел попита с писклив глас:

— Как влязохте в дома ми?

Устните му се изкривиха в бавна, демонична усмивка.

— Аз съм магьосник, мис Дантес. Мога да отида където пожелаея и да взема каквото поискам. Нищо, създадено от хората, като вашата алармена система, не може да ме спре.

Ариел не можа да определи кое я потресе повече — отговора му или хищния начин, по който я гледаше. Като го изгледа внимателно, Ариел се замисли дали бе възможно да я е проследил, но осъзна, че това е невъзможно. Ако беше я следвал, щеше да е невъзможно да я пресрещне в дома ѝ.

Тогава как я беше открил? Телефонният ѝ номер го нямаше в указателя. Единствената възможност беше Арманд да му е казал къде живее, но той никога не би разкрил доброволно местонахождението ѝ. Напротив, само редактора му и неколцина негови приятели знаеха, че изобщо има сестра. Арманд бе настоял да запази съществуването ѝ в

тайна, за да я защити от хората, които разследва, като се бе обосновал, че биха могли да я използват, за да се доберат до него. Изведнъж ѝ се стори, че със снощното си посещение при Моргрет сама се бе напъхала в ръцете му и може би бе изложила Арманд на сериозна опасност.

По дяволите! Защо бе постъпила толкова импулсивно? Защо не бе отделила малко време, за да анализира действията си и да обмисли възможните последици? Защо... Заповяда си да спре. Беше твърде късно за обвинения. Сама се беше поставила в тази ситуация и сега трябваше да измисли как да се измъкне.

— Защо сте дошъл тук? — попита тя, опитвайки се да спечели малко време, докато обмисляше възможностите си за бягство. Ако излезеше през входната врата, това щеше да задейства алармата и да повика полицията. Дали щеше да успее да я отключи, преди Моргрет да стигне до нея? Ами ако я настигнеше или, още по-лошо, ако направеше с нея онова, което бе направил с онези двама мъже край бара?

Моргрет сви рамене в отговор на въпроса ѝ.

— Реших да ви помогна да намерите Арманд.

Ариел отстъпи малко към вратата.

— Защо променихте решението си?

— Подбудите ми са без значение.

— Това не е достатъчно, мистър Моргрет.

— Наричайте ме Лусиен.

— Ще се задоволя с мистър Моргрет — сухо отвърна тя. — Предпочитам да се държа официално с човек, който е склонен да разбива врати и да влиза без позволение.

— Нищо не съм разбивал.

— Бих могла да извикам полиция и те ще ви арестуват.

Моргрет се разсмя. Смехът му беше зловещ също като вида му.

— Можете, но няма да го направите.

— Вие сте ужасно уверен в себе си.

— Имам причини за това. Ще имате нужда от мен, ако искате да откриете брат си.

Това беше вярно и Ариел дори не се опита да му даде отговор. Вместо това разтри слепоочията си. Напрежението от изминалия ден бе ѝ докарало силно главоболие. Всичко, което желаше, бе да изпие

един аспирин и да се строполи в леглото си. За нещастие трябваше да се разправя с един луд, който не само се мислеше за магьосник, но също така притежаваше някакви сили, които му позволяваха да удря хората, без да ги докосва и да преодолява най-модерни охранителни системи.

— Позволете ми — промърмори Моргрет.

Ариел вдигна очи и с изненада откри, че той е застанал пред нея. Беше се придвижил бързо и тихо като котка, като по този начин бе отговорил на един от въпросите ѝ. В никакъв случай нямаше да успее да отвори вратата, преди той да е стигнал до нея, независимо дали използваше физически или умствени способности.

Преди Ариел да успее да каже нещо, Лусиен постави върховете на пръстите си в средата на челото ѝ и погали кристала с другата си ръка. Главоболието ѝ изчезна като по чудо.

— Как го направихте? — удивено попита тя, забравяйки за миг за подозренията си.

— Аз съм магьосник — просто отвърна той.

Ариел го зяпна изненадано и едва сега осъзна колко висок беше той. Самата тя беше висока пет фута и десет инча (Около метър и седемдесет и шест. — Б. пр.) и рядко ѝ се налагаше да вдига глава нагоре, за да погледне в лицето някой мъж. Защо не беше обърнала внимание, че той се извисява над нея на цели десет инча? Единствената причина, за която се досети, бе, че той се придвижваше с плавна грация, която не смаляваше ръста му, но някак го прикриваше.

— Вижте какво, мистър Моргрет, късно е и аз съм като пребита. Ще съм ви много задължена, ако просто ми кажете къде се намира Арманд и ми позволите да ви пожелаая лека нощ. Така ще съм си отпочинала за търсенето, което ще предприема утре сутринта.

Моргрет задържа погледа си върху нея един дълъг, мъчителен момент.

— Мис Дантес, не съм казвал, че ще ви съобща къде се намира брат ви. Казах, че ще ви помогна да го откриете. Ако реша, че той има нужда от помощ, а все още не съм убеден, че е така, ще тръгнем да го търсим заедно. Ако не сте съгласна с тези условия, аз си тръгвам.

Ариел отвори уста да възрази, но веднага я затвори, тъй като осъзна, че е сигурна срещу какво ще протестира. Обаче знаеше, че няма вяра на Моргрет. В бара той ѝ бе казал да стои настрана от тази

история и я бе заплашил, че ще я спре, ако не го послуша. Сега заявяваше, че иска да ѝ помогне. И дума не можеше да става да му сътрудничи, ако се преструваше. Но ако беше искрен? Той беше единствената ѝ следа, водеща към Арманд и ако откажеше да му помага, можеше никога вече да не види брат си.

Докато се взираше в суровото му лице, търсейки някакъв намек за истинските му намерения, Ариел реши, че въпросът, дали му вярва или не, е неуместен. Моргрет беше демонстрирал сили, срещу които не можеше да се съпротивлява, което означаваше, че би могъл да стори с нея каквото реши. Ако се държеше така, сякаш иска да му сътрудничи, може би щеше да ѝ се отдаде възможността да го надхитри.

— Добре, мистър Моргрет. Приемам вашите условия. Ще се срещнем в бара ви утре сутринта и ще решим какво ще правим.

Лусиен поклати глава.

— Възможно е съборището да ви открие посредством Арманд. Ако открият, че ви помагам... Е, нека просто кажем, че няма да допуснем това да се случи. Трябва да омагьосам къщата ви и то преди да е отминала полунощ.

Това изявление накара Ариел да се сепне. Къщата ѝ беше нейна гордост и радост. В никакъв случай не можеше да допусне на някакъв откачен на тема магии маниак да я разруши.

— Ако мислите, че ще ви оставя да търчите наоколо, говорейки разни несвързани неща, забравете го! Предпочитам да рискувам да бъда открита от съборището — твърдо заяви тя.

Моргрет пренебрегна възражението ѝ.

— Можете да гледате, ако искате.

Ако Моргрет бе очаквал думите му да я успокоят, то те не постигнаха желания ефект. Освен това нямаше представа как би могла да се справи с него, ако започнеше да прави разни свръхестествени неща. Преди малко бе осъзнала височината му. Сега забеляза ширината на раменете му. Случвало ѝ се бе да вижда футболни защитници (Става дума за американски футбол. — Б. пр.), чиито рамене с все подплънките бяха по-тесни. Нямаше да му се наложи да използва психична сила, за да я победи. Вероятно можеше да я събори с един лек удар с ръка.

Когато Лусиен посегна към кесията на кръста си, Ариел подтисна желанието си да закърши отчаяно ръце и вместо това попита:

— Това вашата магьосническа кесия ли е?

Моргрет хвърли към нея подозрителен поглед.

— Откъде знаете за магьосническите кесии?

— Занимавам се с продажба на редки и стари книги. Старите публикации за изкуството на магията са доста търсени.

— Значи се препитавате с продажба на стари книги? — недоверчиво попита той.

Ариел кимна.

— Защо ви изненадва?

— Не знам. Предполагам, че съм останал с впечатлението, че хората в тази професия трябва да бъдат по... стари.

— Това е обща заблуда. Значи това е магьосническата ви кесия?

— Да, това е — Моргрет измъкна от кесията малка стъкленица и ѝ я подаде. — Няма нищо необикновено, мис Дантес. Дори няма специфичен мирис.

Ариел прехапа долната си устна, щом зърна бистрата течност. Умираще от любопитство да го попита какво представлява, но дори Моргрет да се съгласеше да ѝ каже, подозираше, че ще бъде по-добре, ако остане в неведение.

Лусиен свали капачката на стъкленицата. Стисна кристала и мърморейки някакви неразбираеми напеви напръска няколко капки край входната ѝ врата. Повтори процеса пред всяка врата и прозорец на първия етаж.

Щом тръгна към горния етаж, Ариел се досети, че ще види спалнята ѝ. Никога на никого не бе позволявала да види спалнята ѝ. Дори на Арманд. Колкото я обичаше, толкова се притесняваше от спалнята си, тъй като беше толкова нетипична за характера ѝ.

— Нужно ли е да се качвате на горния етаж? — нервно попита тя.

Моргрет беше се изкачил три стъпала по-горе и ако преди се извисяваше над нея, то сега изглеждаше като някакъв великан. Като добавка към лошото положение, в очите му имаше някакъв странен блясък, който беше не по-малко обезпокояващ от вълшебствата му. Колкото и да се мъчеше, не можеше да се освободи от властния му поглед.

— Какво има, Ариел? Имате ли нещо за криене?

Подигравката му разби магията.

— Не, разбира се. Просто...

— Просто? — подкани я той, щом Ариел замълча.

— Нищо — смутолеви тя. — Вървете да направите каквото ще правите. Аз ще си направя чай. Искате ли и вие?

— Да, благодаря.

Щом влезе в кухнята Ариел погледна към часовника. Беше двайсет минути след полунощ — часът на вещиците — и в дома ѝ имаше един мъж, който се мислеше за магьосник и правеше заклинание върху къщата ѝ. Струваше ѝ се невероятно, че само преди няколко седмици се бе оплаквала колко отегчителен е живота ѝ и бе мечтала за някакво вълнуващо преживяване. Със съжаление призна, че събитията само потвърждаваха правотата на старата поговорка: „Внимавай какво си пожелаваши. Може да се сбъдне!“

Лусиен изчака докато Ариел се скри по коридора към кухнята и погали с длан кристала. Очевидно беше смутена и трябваше да разбере защо. С изненада узна, че причината за смущението ѝ беше начина, по който е декорирана спалнята ѝ.

Намръщи се озадачено. След като се смущаваше от нея, тогава защо я беше обзавела по този начин? Изхвърли от ума си объркващия въпрос и тръгна към горния етаж. Имаше по-важни неща за вършене от размишленията за вижданията на смъртните жени по въпросите на декорацията.

Но когато влезе в спалнята ѝ, той бе толкова шокиран, че зяпна от изненада. Останалата част от дома ѝ беше боядисана в неутрални цветове и украсена с разнородна сбирка от антики. Тази стая обаче беше истински публичен дом. Раираните тапети трептяха в червено и ярко розово. Килимът беше в наситено, плюшено розово, което изпъкваше върху червените дъски на пода. Мебелите бяха от лъскав абанос, който преобладаваше в Ориента, а огледалните врати на гардероба отразяваха цялата стая.

Но огромното легло с балдахин беше дори още по-забележително. Балдахинът беше изработен от червена коприна, а в долната част на леглото стегнато навития юрган в подходящ цвят разкриваше яркорозовите атлазени чаршафи в същия оттенък като розовите райета на тапетите.

Моргрет се приближи до леглото и вдигна бледорозовата нощница, която бе захвърлена небрежно върху чаршафите. Материята беше толкова ефирна, че той се зачуди защо изобщо Ариел си правеше труда да я облича. Щом си представи как би изглеждала облечена в нея той почувства възбуда и изруга под носа си.

Той беше магьосник, а магьосниците не чувстват влечение към простосмъртните жени!

„Освен ако си нестопроцентов магьосник“, намеси се подсъзнанието му.

Лусиен се намръщи при неприятното напомняне, че майка му беше обикновена жена, което го правеше само наполовина магьосник. Тази еретична подробност бе му коствала всичко — дома му, приятелите му и предопределеното право да стане водач на своето сборище.

Тъй като знаеше, че ако се замисли за миналото само ще изпадне в гняв, Моргрет метна нощницата върху леглото, извади малко шишенце от магьосническата си кесия и напръска със съдържанието му възглавницата на Ариел. След това продължи да работи върху магията си.

Когато малко по-късно се присъедини към Ариел в кухнята, тя не посмя да го погледне. Моргрет придърпа един стол, седна до масата и се загледа в Ариел, която поднесе порцелановия чайник на масата и след това извади две чаени чашки. Не беше нужно да докосва кристала, за да разбере, че все още беше смутена, а след като бе видял спалнята ѝ лесно можеше да разбере защо. Но по някаква необяснима причина пожела да я успокои.

— Имате хубав дом, мис Дантес.

— Ъ-ъ... да, благодаря ви. Тази къща значи много за мен. Искате ли захар или мляко за чая си?

— Един резен лимон, ако имате — когато Ариел кимна и се насочи към хладилника, Моргрет попита: — Защо къщата ви означава много за вас?

— Двамата с Арманд сме деца на военни — обясни тя, докато режеше лимона на кръгчета и ги нареждаше върху една малка чинийка. Постави я на масата и средна срещу Лусиен.

Продължи разказа си докато наливаше чая.

— Прекарахме първите осемнайсет години от живота си в местене. На Арманд не му пречеше, но аз ненавиждах местенето от едно място на друго. Сякаш веднага, щом се установях някъде се налагаше отново да ме изтръгнат от корен. Предполагам, че през цялото време съм се чувствала бездомна. Разбирате ли какво искам да кажа?

— Напълно — отвърна Лусиен, като пое чашата чай, която Ариел му подаде. Преди да осъзнае какво казва, той добави: — Самият аз се чувствам по същия начин през последните три години.

— Защо? — тя подпря лакти на края на масата и отпусна брадичката си върху дланите си, чакайки отговора му.

— Историята е твърде дълга и сложна, за да навлизаме в подробности — отговори той, раздразнен от факта, че бе разкрил пред нея, че се чувства бездомен.

Отпи от чая и с изненада откри, че не е онази отблъскваща, горчива отвара, в която хората са толкова влюбени, а е смес от билки с дъх на ябълка. Загледа се в Ариел над ръба на чашата си, очарован от очите ѝ, които бяха наситено, богато зелено. Никога преди не бе виждал зелени очи. Всички деца в неговото сбирнище се раждаха с бледосини очи, като неговите. На шестнайсет години цветът им се променяше от синьо в различни отсенки на кафявото. Той беше изключение от правилото. Очите му не се промениха — още едно проклятие от омразното му човешко наследство.

Усети как се надига приливът на горчивината и наруши мълчанието, като попита:

— Намерихте ли нещо в апартамента на брат си?

Лактите на Ариел се хлъзнаха от масата при този въпрос.

— Откъде знаете, че съм била в апартамента на Арманд?

— Продължавам да ви повтарям, че съм магьосник. Знам всичко. И така, намерихте ли нещо?

— Мисля, че споменахте, че знаете всичко — възрази тя.

Моргрет ѝ отправи демонска усмивка, от която видът му стана още по-зловещ. Ариел потрепери и се прегърна с ръце. Реши, че видът на Моргрет е достатъчно зловещ, за да бъде герой от роман на Стивън Кинг.

Но ако усмивката му беше обезпокояваща, това беше нищо в сравнение със страха, който предизвика с думите:

— Ако поискам да разбера нещо, мис Дантес, мога да го сторя, но не искам ненужно да навлизам в ума ви. Човек никога не може да бъде сигурен на какви скрити, тъмни тайни би могъл да се натъкне — гласът му се снижи до тих, галещ шепот, който беше откровено заплашителен. — Искате ли да узная всичките ви скрити, тъмни тайни?

Ариел реши, че Моргрет я дразни. По никакъв начин не би могъл да прочете мислите ѝ. Но щом видя ръката му да се надига към кристала, почувства как я обхваща съмнение.

— Не открих нищо — раздразнено призна тя.

Моргрет отпусна ръката си на масата.

— Значи без мен сте в безизходица.

Ариел беше готова по-скоро да прехапе езика си, отколкото да признае правотата му. Но той беше прав и знаеше, че и тя го знае.

— Без вас съм в безизходица.

— Какво ви разказа Арманд за сборището?

— Каза ми, че се мислят за вещици и магьосници.

— Прозвучахте скептично. Не вярвате ли във вещици и магьосници?

— Вярвам, че има хора, които се занимават с магии, така че в този смисъл на думата съм съгласна със съществуването им.

— Много тактично казано, мис Дантес. Значи нямате никаква представа къде се намира сборището?

Ариел го погледна накриво.

— Ако го знаех, нямаше да дойда да ви търся.

— Ха, мис Дантес, като че ли не ме харесвате много.

— Вие го казахте, не аз.

Лусиен остави чашата на масата, облегна се назад и рече:

— Правилно. Продължавайте в този дух, мис Дантес. Аз съм точно толкова опасен, колкото си мислите.

Ариел разбра, че Моргрет току-що ѝ бе хвърлил ръкавица и макар здравия разум да ѝ подсказваше да я остави там където е, не можа да се сдържи да не приеме предизвикателството.

— А аз съм по-опасна, отколкото си мислите, мистър Моргрет.

Той кимна.

— Смятам, че се разбираме.

— Предполагам. След като приключихме с този въпрос искам да ви кажа, че съм изтощена. Ако сте приключили с чая си бих искала да ви пожелаая лека нощ.

— Вие си лягайте — великодушно рече Лусиен. — След като подсигурихме къщата и двамата можем да поспим. Аз ще полегна на канапето.

Ариел примигна, докато мозъкът ѝ се опитваше да асимилира думите му. Моргрет сигурно се шегуваше. В никакъв случай не можеше да му позволи да прекара нощта тук!

— Не можете да останете тук, мистър Моргрет.

Той кръстоса ръце пред гърдите си и заяви:

— Оставам, мис Дантес. На магията са ѝ нужни няколко часа, за да добие пълната си сила. Не възнамерявам да я разваля, като отворя вратата.

— Няма да прекарате нощта тук — настоя тя. — Ако тръгването ви ще развали магията, така да бъде.

Лусиен се подпря на масата и се наведе към нея, а сребристоксините му очи я пронизаха с такава настойчивост, че почувства как въздействието им стига до петите ѝ. На Ариел ѝ се прииска да скочи и да побегне, но знаеше, че няма да посмее да покаже дори най-слабия признак на слабост. Вместо това тя срещна погледа му. Това беше битка на волите, в която тя имаше намерението да победи.

Но когато Моргрет неочаквано погали кристала, Ариел се сепна, защото почувства докосването така силно, сякаш той галеше тялото ѝ. Това беше най-еротичното усещане, което бе изпитвала някога. Продължаваше да си повтаря, че усещанията ѝ не са нищо друго, освен продукт на въображението ѝ. Не беше възможно този мъж да я достигне само като докосва някакъв проклет кристал. Освен това изобщо не го смяташе за привлекателен.

Само че това не беше истина, осъзна с изненада тя. В него имаше нещо, което я привличаше на първично ниво. Може би беше опасността, която го обграждаше, усещането за грижливо овладяна диващина. В него имаше нещо диво и безразсъдно, а тя винаги бе желала да бъде дива и безразсъдна. За нещастие беше родена със спокоен нрав, което, както предполагаше, беше дипломатичния начин да се каже, че беше страхлива.

— Какъв е проблемът, мис Дантес? Да не би да се боите, че ще се вмъкна в атлазеното ви легло? — провлечено рече той. Преди тя да успее да му отговори, Моргрет свали ръката си от кристала и като се отпусна назад безстрастно рече: — Не е нужно да се безпокоите за това. Не бих правил любов с простосмъртна, дори да ми плащате за това.

Ариел напълно неочаквано му повярва. Освен това осъзна с раздразнение, че думите му я уязвиха. Сякаш я беше отхвърлил, което беше абсурдно. За да бъде отхвърлена от някого, преди всичко бе нужен мъж, когото да желае. Може би в Лусиен Моргрет имаше нещо, което я привличаше, но всичко, което желаше от него, беше информация за местоположението на брат й.

Разумът й настояваше да го изхвърли от дома си, но един поглед към решителното му изражение бе достатъчен, за да разбере, че подобна битка би продължила цяла нощ. Беше прекалено изтощена, за да хаби сили за спор с него. Ако се окажеше толкова ненормален, че се вмъкнеше в леглото при нея, щеше доста да се изненада. Щеше да открие, че е толкова дълбоко заспала, че щеше да получи удоволствие, колкото от жена, изпаднала в кома.

— Правете каквото искате — промърмори тя, като с мъка се изправи на крака. — Прекалено съм изморена, за да споря с вас.

При тези думи тя излезе, без да му пожелае лека нощ или да му предложи възглавница и одеяло. Честно казано, тя наистина не искаше Моргрет да прекара лека нощ. Искаше да се събуди с болки във врата и с изтръпнали крака. А когато докопаше Арманд, първото, което щеше да направи с него, беше да го накара да съжалява, че й се е наложило да си има работа с Лусиен Моргрет.

След тръгването на Ариел, Лусиен погледна към празната си чаена чаша. Беше я излъгал, че магията ще се развали, ако си тръгне и се чувстваше гузен, от което страшно се раздразни. Нямаше основания да съжалява за лъжата, също както нямаше основания да поставя под въпрос необходимостта от магията, която щеше да й направи, след като Ариел заспи. Трябваше да е сигурен, че е под негов контрол заради нейната собствена безопасност.

Не, разбира се, че не възнамеряваше да отнеме свободната й воля. Тя щеше да постъпва както обикновено, като взема собствените

си решения и прави собствените си грешки. Обаче им се налагаше да поемат риска и да навлязат в земите на сборището, за да открият Арманд. От първостепенно значение бе да поддържат мисловна връзка. Тъй като на него му се налагаше да остане в сянка, Ариел бе тази, която щеше да се изправи пред Гейлътън. Той трябваше да е в състояние да контролира мислите ѝ, когато Ариел бъде с Гейлътън, защото най-малката погрешна стъпка можеше да се окаже фатална.

И въпреки основанията за действията си все още се чувстваше неловко заради онова, което смяташе да направи. Не обичаше да се рови в умовете на други хора без тяхно знание. За нещастие не съществуваше възможност, при която Ариел доброволно би му сътрудничил. Тя се отнасяше с недоверие към него и се боеше от него — точно това, което Моргрет желаше. Дори напротив, възнамеряваше да използва страха ѝ, защото когато един човек се бои, то той е склонен да бъде по-предпазлив.

Но имаше още една наложителна причина, която го караше да подхожда с неохота. Съществуваше само един-единствен начин да изгради мисловната връзка, която би му позволила да я управлява. Трябваше да прави любов с нея. Не физически, разбира се. Едно благословено предимство на магьосниците бе възможността да я посети в съня ѝ и да я люби страстно, без дори да я докосне. Щеше да установи емоционален контрол над нея. Проблемът беше там, че за да заработи магията, той трябваше да ѝ позволи тя също да установи емоционален контрол над него.

Играеше си с огъня и добре го знаеше. Магьосникът си позволяваше един-единствен път да попадне под контрола на някоя вещица и това беше само тогава, когато беше сигурен, че тя ще му е спътник в живота. Само че Ариел не беше вещица. Тя беше човек, а той нямаше никакво намерение да прекара живота си с простосмъртна. Но единственият начин да прекара живота си с някоя вещица бе да се върне обратно в сборището. А единственият начин за това бе да докаже, че Гейлътън е покварен. Заради това бе изпратил Арманд в сборището. Надяваше се, че простосмъртния ще успее да му набави нужното доказателство.

Но изглежда, че Гейлътън бе заловил Арманд и само от Лусиен зависеше спасението му. Най-лошият вариант бе, ако Гейлътън го

убиеше, а Лусиен бе по-скоро съгласен да умре, отколкото да продължи да живее по начина, по който живееше сега.

Остави ума си да се върне към плана, който започна да се оформя в мига, в който видя, че подхвърлената монета показва ези. Основната спънка бе получаването на достъп до земите на сборището. Когато се досети за решението на проблема не можа да повярва колко просто е то. За да влезе вътре му бе достатъчна поканата на някой, който живее там. Следователно всичко, което бе нужно, бе Ариел да се установи там. След това тя би могла да го покани и той щеше да може да идва и да си отива когато поиска. Дори не се боеше, че ще бъде разпознат, тъй като магията, която му бе направил Гейлърн, държеше всички настрана от него.

Но за да се приведе плана в действие Ариел трябваше да си наеме къща. Единственият свободен за отдаване под наем дом в пределите на сборището бе неговата семейна къща и понеже можеше да се предположи, че Арманд я е наел, тя отпаднаше като възможност. Ако беше свободна, значи Гейлърн се беше добрал до Арманд и тогава Лусиен можеше да приведе плана си в действие.

Почувства изблик на вина, щом откри, че се надява къщата да е свободна. Макар да беше непреднамерена проява на зла воля спрямо Арманд Дантес, това противоречеше на всичко, в което вярваше. Разумът му напомни, че като въвлича Ариел, той я поставя в опасност. Но тя би била в много по-голяма опасност, ако я оставеше сама да се оправя с Гейлърн. Посредством плана си щеше да ѝ осигури известна защита.

Но преди да може да я използва, трябваше да я омагьоса. Докосна кристала, за да се увери, че е заспала. Ариел спеше. Моргрет стана, отиде в дневната и легна на канапето. Вече бе напръскал билето върху възглавницата ѝ, така че всичко, което трябваше да направи бе да влезе в съня ѝ и да я люби. Затвори очи и стисна кристала. След това остави ума си да се слее с този на Ариел.

ГЛАВА ТРЕТА

„Лежа във мрака непрогледен,
сънувам чуден, страшен блян
до днес от никой не видян.“
Едгар Алън По, „Гарван“

Ариел се размърда неспокойно в леглото си. Чувстваше се така, сякаш някой я викаше, зовеше. Дъхът ѝ сепна, щом се претърколи по гръб, отвори очи и видя, че гледа към Лусиен. Той стоеше до леглото с похотлив поглед и предизвикателна усмивка.

Когато той повдигна завивката и бавно я смъкна в краката, Ариел потръпна в очакване. Щеше да прави любов с нея. Тя искаше той да я люби, осъзна Ариел и потрепери чувствено.

Горещият му поглед се плъзна по тялото. Ариел простена, щом върховете на пръстите му очертаха ареолата на едната ѝ гърда през коприната на нощницата. Простена отново, щом Лусиен докосна другата ѝ гърда.

Копнееше да докосне зърната ѝ, но, преди да успее да изкаже желанието си, ръката му се плъзна надолу, към пресечната точка на бедрата ѝ. Ариел простена тихо и неспокойно размърда крака, докато той очертаваше обърнатия надолу триъгълник от руси къдри през коприната. Защо я мъчеше така? Защо просто не правеше любов с нея?

„Защото това е увертюрата“, отвърна безмълвно Лусиен.

Едва тогава забеляза, че ръката му докосва кристала. Кристалът започна да тлее, да пулсира под върховете на пръстите му. Изведнъж спря да го докосва и, като се втренчи властно в нея, започна бавно, целенасочено да гали кристала. Зърната ѝ се напрегнаха. Усети, че се навлажнява от сладно очакване и по вътрешната страна на бедрата ѝ се разля топлина. Клиторът ѝ набъбна и стана чувствителен. Вагиналните ѝ мускули започнаха да се свиват и разпускат ритмично, все едно че правеше любов. И наистина Ариел сякаш чувстваше Моргрет в себе си.

Но той не беше в нея, а парещата жар, която разливаха очите му ѝ подсказваше, че знае всички нюанси на усещанията в тялото ѝ; че се възползва от неволната ѝ реакция, за да засити собствената си лъст; че възнамерява да прави любов с нея, без дори да я докосне и въпреки това да постигне задоволство.

Щом осъзна, че желае да получи удоволствие, без участие в правенето на любов, в нея се надигна не толкова гняв, колкото възмущение. Не възнамеряваше да му позволи да се измъкне по този начин. Ако искаше да я люби, значи трябваше да го прави истински.

Ариел се надигна на колене в средата на леглото и с дързост, която дори не бе подозирала, че притежава, започна бавно, съблазнително да съблича нощницата през главата си. Не чуваше, а по-скоро усещаше учестеното му дишане. Това я окуражи и, като метна настрана копринената дреха, плъзна ръце надолу по тялото си, наслаждавайки се на покорния му поглед, който следваше всяко нейно движение.

Чу, че дишането му стана по-рязко и видя, че очите му загубиха блясъка си. Кристалът започна да свети още по-ярко, да пулсира все по-бързо и Ариел протегна ръка към Лусиен, канейки го при себе си.

Чувстваше неохотата му, макар все пак да пристъпи по-близо до ръба на леглото. Тя се плъзна по атлазения чаршаф и промъкна ръката си под разкопчаната му риза. Космите по гърдите му бяха къдрави и гъсти, а сърцето му препускаше лудо под дланта ѝ. Мускулите му трепнаха, щом палецът ѝ погали зърното му. Лусиен понечи да се отдръпне, но тя сграбчи ризата му, за да го задържи до себе си, докато с другата разкопчаваше останалите копчета.

Чу как Лусиен си пое дълбоко дъх, щом Ариел привърши с трудната задача, измъкна ризата от джинсите му и след това я смъкна от раменете му надолу по ръцете му. Самата тя пое дълбоко дъх, щом се загледа в голия му торс. Лусиен имаше най-великолепното тяло, което бе виждала.

Отново почувства желанието му да избяга. Преди да успее да го стори, Ариел хвана колана на джинсите му. Щом разкопча ципа и ги смъкна към бедрата му дишането на Лусиен стана накъсано. Краката му бяха боси и щом джинсите се свлякоха на пода, той пристъпи извън тях.

Ерекцията му изпъваше гащетата му и Ариел отново пое дълбоко дъх, щом го погали. Лусиен простена и стисна кристала още по-здраво. От него струеше светлина, която вече не пулсираше. Тя туптеше.

Смъкна гащетата му надолу и щом и те се свлякоха на пода, Ариел седна назад върху петите си и се загледа към него. Той беше мечтата на всяка жена и дори нещо повече. Вдигна очи към лицето му и се усмихна победоносно. Отпусна се назад върху атлазените чаршафи и измърка гърлено:

— Ела, Лусиен, люби ме.

Докато той се качваше на леглото и се наместваше между бедрата ѝ, поклати глава отрицателно, сякаш искаше да отхвърли желанието. Ариел инстинктивно изви в дъга бедрата си към него и Лусиен отново поклати отрицателно глава, докато проникваше в нея.

Светът на Ариел избухна в чувствен взрив, щом той я изпълни. Лусиен започна да се движи в нея и Ариел обхвана с крака бедрата му, притискайки го към себе си. Когато тласъците му станаха по-настойчиви тя го посрещна с нетърпение.

„Сега!“, изкрещя той, макар и отново безмълвно.

Моргрет все още стискаше кристала и Ариел инстинктивно обхвана ръката му със своята. Можеше да почувства всичко, което той изпитваше и знаеше, че Лусиен можеше да почувства нейната собствена кулминация.

Ариел затвори очи, опитвайки се да продължи вълшебството, дори когато усети, че Лусиен се отделя от нея. Самотата ѝ щеше да я нарани, ако не бе почувствала, че той ще се върне и тогава екстаза ще започне отново.

Ариел отвори очи. Беше сутрин и тя побърза да се увери, че все още е облечена с нощницата си. След това се измъкна от леглото и изтича до вратата. Беше заключена. Облекчено се отпусна на нея. Значи любовната сцена с Лусиен Моргрет не е била нищо друго, освен сън. Обаче какъв сън!

Простена и зарови лице в дланите си. Не можеше да повярва, че е имала еротичен сън с него. За Бога, та този човек се мислеше за магьосник! Носеше магьосническа кесия на кръста си и кристал на врата си. Не само се бе вмъкнал в къщата ѝ, но и бе я защитил с магия.

И нещо още по-лошо — тя се бе включила в играта му. Нима беше луда като него?

Определено съществуваше подобна възможност, заключи тя, отивайки към банята. За свое оправдание трябваше да признае обаче, че през последните няколко седмици живееше под голямо напрежение. Така че какво толкова странно, че бе имала еротични сънища с Лусиен Моргрет? Най-малкото трябваше да бъде благодарна, че не бяха кошмари.

От гърдите ѝ се откъсна горчив смях. Донякъде сънят ѝ беше от най-лошите кошмари, тъй като в него бе успяла да постигне онова, което никога не бе изпитвала наяве — сексуален контакт.

Не че мъжете не ѝ харесваха. Напротив, тя ги обожаваше и макар да се беувличала безброй път, просто никога не се бе влюбвала достатъчно, за да стигне с някого до леглото. Арманд на шега ѝ се присмиваше, че това е така защото търси принца от приказките. Казваше ѝ, че очаква някой рицар с лъскава броня да дойде при нея, да я вземе в прегръдката си и да отнесе със себе си, за да живеят дълго и щастливо.

Не беше прав. Не търсеше рицар в блестяща броня. Търсеше мъж, който би я обичал винаги, дори когато грешеше и към когото би могла да чувства същото. Искаше да бъде сигурна, че той ще бъде винаги с нея, в добри и лоши дни. Искаше да бъде сигурна, че нищо не ще ги раздели. Всъщност това, което търсеше в действителност беше мъж, към когото би могла да храни същата безгранична любов, каквато изпитваше към брат си и в този смисъл можеше да се приеме, че Арманд беше прав. Търсеше принца от приказките и беше достигнала до заключението, че на света няма мъж, който би могъл да я обича така всецяло, което означаваше, че по всяка вероятност щеше да се превърне в най-старата жива девственица. А това беше отвратително подтискащо.

Но сега не беше подходящо време да се вайка за липсващия си сексуален живот, укори се тя. Брат ѝ беше в беда и спасението му зависеше само от нея. Надяваше се, че днес Моргрет ще прояви по-голяма словоохотливост по отношение на местоположението на Арманд.

Мисълта, че ще трябва да се изправи пред Моргрет лице в лице след нощните си тайнствени сънища, я накара да се изчерви. Само ако

той знаеше какво бе сънувала... Изхвърли бързо тази мисъл от главата си. По никакъв начин Моргрет не би могъл да узнае. Тогава защо изпитваше това обезпокоително усещане, че все пак той знае за съня ѝ?

В мига, в който Ариел се пробуди, Лусиен го разбра и изруга. Не можеше да повярва, че по някакъв начин тя бе успяла да установи контрол над снощния си сън. Той правеше магията, но имаше смътното усещане, че тя също бе направила някаква магия. Никога в ръцете на никоя вещица не бе изпитвал това, което бе преживял през изминалата нощ с Ариел. Още по-обезпокоителен бе фактът, че бе прекарал една безсънна нощ в борба с желанието си да се върне и отново да повтори стореното. Това също не му се бе случвало преди. Разбра, че се бе случило онова, от което се боеше най-много. Ариел бе установила емоционален контрол върху него и щеше да бъде много трудно да го премахне.

Инстинктът му за самосъхранение му крещеше да избяга колкото може по-далеч от Ариел, но всъщност той сам бе окачил моркова пред носа си. Не можеше да си наложи да избяга от възможността да възвърне полагащото му се място в сбирещето. А след като веднъж се върнеше там, щеше да намери вещица, която да има същото въздействие над него.

Влезе в кухнята и сложи да се вари кафе. Влечението му към Ариел беше една досадна подробност, но беше под негов контрол, успокои той сам себе си.

Кафеварката засъска и Лусиен потърси подходящи чаши в кухненските шкафове на Ариел. Докато ги открие кафето беше станало готово. Наля си една чаша и се настани на масата, точно преди Ариел да влезе в кухнята.

— Добро утро — поздрави я с официален тон, докато я оглеждаше. Беше облечена в бежова копринена риза с дълги ръкави и набори на яката и маншетите, и подходящ панталон. В облеклото ѝ нямаше нищо особено секси, но докато погледът му се плъзгаше по тялото ѝ Лусиен усети, че се възбужда. Дали наистина имаше по рождение малко, звездовидно петно на десния си хълбок или тази подробност бе продукт на въображението му? Предпочете да приеме, че белега е въображаем, защото приличаше твърде много на белезите,

които носеха вещиците. Вещиците с такива белези представляваха особена съблазън за един магьосник. Ариел беше достатъчно съблазнителна и без да бъде вещица.

Когато Ариел не отвърна на поздрава му, Лусиен разбра, че тя си спомня мислената им любов. Изведнъж усети непреодолимото желание да я подразни.

— Хубави ли бяха сънищата ви, Ариел?

Ариел прокле червенината, за която бе сигурна, че обагри бузите ѝ в отговор на този въпрос. Извърна поглед встрани и се насочи право към кафеварката.

— Не знаех, че вече сме преминали на малки имена. За ваше сведение нощес не сънувах нищо. Благодаря ви, че сте направили кафе.

— Всички сънуват, Ариел.

Тя го погледна през рамо, а веждите ѝ се сключиха в намръщена гримаса.

— Но не всички помнят сънищата си, мистър Моргрет.

— И вие не помните какво сте сънувала?

— Никога. Кога ще ми кажете къде е Арманд?

— А аз винаги помня сънищата си. Искате ли да ви разкажа какво сънувах?

— Не! — остро отвърна Ариел, а чашата с кафе потрепери в ръката ѝ. Той не би могъл да знае какво е сънувала. Не би могъл! Тогава защо я измъчваше така? — Искам само да знам къде е Арманд.

— Не съм казвал, че ще ви съобщя.

— Намекнахте, че ще ми кажете — напомни му тя, като се обърна и внимателно отнесе чашата си до масата. Успя да стигне до там, без да я разлее.

— Нищо не съм намеждал. Казах, че ще ви помогна, ако почувствам, че той е в опасност.

Ариел срещна погледа му и попадна под хипнозата на сребристата жар на очите му. Той беше дошъл в съня ѝ. Беше я докоснал. Беше я любил. Беше...

Не! Този спомен беше само сън!

— Кажете ми къде е Арманд, мистър Моргрет.

— Искам да ме наричате Лусиен — заповяда той.

Ариел механично се наежи.

— Предпочитам да ви наричам мистър Моргрет.

В погледа му се мярна нещо мрачно и опасно. Ариел почувства как я пронизва страх, наблюдавайки как ръката му се надига бавно към кристала.

— Кажи го! — промълви той.

Дълбокият му, кадифен глас премина през нея, изпускайки искри. Пронизващите му очи бяха като приковани в нея и караха сърцето ѝ да бие учестено и силно. Щом Моргрет погали по дължината проклетия си кристал, Ариел се почувства така интимно свързана с него, сякаш двамата се гърчеха в спазмите на любовния акт. Ужаси се от топлината, която внезапно се разля по вътрешната страна на бедрата ѝ.

Лусиен подпря ръце на ръба на масата и се наклони към нея. Ако Ариел преди чувстваше как очите му я пронизват, то това не беше нищо в сравнение с нахлуването, което изпита сега. Сякаш умът му се сля с нейния така пълно, както се бяха слели телата им в съня ѝ. Ариел искаше да се възпротиви, но почувства как отстъпва.

— Кажи го, Ариел! — подмамващо рече той, като мързеливо прекара по извивката на долната ѝ устна дългия си, изящен показалец.

— Лусиен — едвам отвърна тя.

В очите му блесна триумфът, сякаш Моргрет току-що бе успял да докаже нещо на себе си. Устните му се извиха в усмивка, за която можеше да се употреби една-единствена дума — демонична.

Тази усмивка тласна Ариел обратно към действителността и ѝ се прииска да изругае, задето се бе поддавала на магията му. Въздържа се, защото беше сигурна, че намерението му беше да я унижи. Не възнамеряваше да му доставя удоволствие с подобно потвърждение на успеха му.

— А сега, Лусиен, да се върнем към Арманд — припряно каза тя. — Къде е той?

— В сборището.

— Къде се намира сборището?

— Ще го узнаете, когато му дойде времето.

— Мисля, че времето вече е дошло.

Лусиен поклати отрицателно глава.

— Ще настане, когато аз реша. Аз командвам, Ариел. Ти прие условията ми.

Ариел понечи да поведе спор с него, но всъщност Лусиен беше прав. Беше се съгласила с условията му.

— Какво предпочитате за закуска? — попита тя.

— Каквото и вие.

— Закусвам само препечена филия и сок.

— Защо?

Въпросът му я смути.

— Защо закусвам само с хляб и сок ли? — когато той кимна в отговор, Ариел отвърна: — Защото трябва да поддържам теглото си.

Погледът му се плъзна по нея, но бързината му не смекчи въздействието му. Когато очите му се върнаха на лицето ѝ, Ариел можеше да се закълне, че вижда в тях същия блясък, който бяха имали в съня ѝ. Но той изчезна толкова бързо, че не можа да реши дали само не ѝ се е сторило.

— Препечен хляб и чаша сок са напълно достатъчни — рече той с отегчен тон, който бодна самочувствието ѝ. Нещо повече, Ариел почувства, че точно това беше намерението му.

Подтисна желанието си да извади всичко от хладилника. Изглежда, че на Моргрет му ставаше навик да я предизвиква. Не го харесваше. Не му вярваше. Тогава защо бе сънувала онзи идиотски сън за него?

Изядоха закуската си в пълно мълчание. Всеки път, щом Ариел погледнеше към Лусиен, откриваше смуцаващия му поглед върху себе си. Най-накрая сведе глава надолу, нежелаеща повече да го поглежда. Незелаеща да разговаря с него. И най-вече нежелаеща да мисли за снощния си сън.

Измина почти половин час, преди Ариел да попита:

— Какво ще правим с Арманд?

Лусиен допря за известно време ръка до кристала. Беше почти осем часа. Сигурно вече имаше някой от сборището, който да отговори, ако Ариел се обади по телефона. След като разбереше дали къщата му се дава под наем, което не трябваше да бъде така, щеше да може да ѝ отговори.

— Преди да започнем да кроим планове, трябва да се обадите в една агенция за недвижими имоти — каза ѝ той. — Кажете им, че търгувате с редки издания и искате да наемете къща за един месец, за

да потърсите в района стари книги. Ако имат свободна къща ще ви съобща плановете си.

— А ако нямат свободна къща?

— Просто се обадете, Ариел. И не им казвайте истинското си име. Не искаме да ви свържат по някакъв начин с Арманд.

На Ариел ѝ се прииска да го притисне, за да получи малко повече информация, особено след забележката му, че ако няма свободна къща за даване под наем няма да търсят Арманд. Щом вдигна слушалката на телефона, Моргрет ѝ каза номера. Съблазни я мисълта да го запише, но предпочете да го запамети. Ако Лусиен решише да не ѝ помогне, поне щеше да има някаква нишка, която да следва.

Лусиен докосна кристала, блокирайки в ума на Ариел цифрите, които ѝ бе казал и ги подмени с истинските. Ако се окажеше, че Арманд е в безопасност, не можеше да поеме риска Ариел да се появи сама в сбирното. Когато номерът отговори, Лусиен блокира в ума на Ариел името на истинската агенция за недвижими имоти и го подмени с измислено. След това побърза да свали ръка от кристала. Никой не можеше да узнае за него, но все пак не искаше да рискува.

Застави се да се облегне назад и да се отпусне, докато слушаше как Ариел разказва съчинената си история. Но веднага се напрегна, щом я чу да казва: „Описанието на къщата звучи чудесно. О, извинявайте, някой звъни на вратата. Бихте ли изчакали за миг?“, и се обърна към него.

Притисна слушалката към стомаха си и каза:

— Имат свободна къща. Сега какво да правя?

— Попитай ги дали можеш да я наемеш веднага. Ако е свободна, кажи им, че утре по някое време ще наминеш — отговори той. — Можеш да тръгнеш утре, нали?

— Разбира се.

Докато Лусиен разсеяно слушаше как Ариел се договаря да наеме къщата, в главата му се блъскаше бъркотия от чувства. Самата мисъл, че най-сетне отново ще си отиде в къщи го караше да се чувства с приповдигнато настроение, но освен това беше обезпокоен от събития, позволили това завръщане. Гейлърн бе хванал Арманд. Това беше сигурно. Също така беше сигурно, че Арманд е изпил отварата, иначе Гейлърн щеше да е открил, че го е изпратил Лусиен. И Гейлърн вече щеше да е тръгнал по петите му. Искеше му се да знае кога

Арманд е изпил отварата и колко време ще продължи действието ѝ. Ако Арманд възвърнеше паметта си, докато той и Ариел са сред сборището...

Тревожните му мисли бяха прекъснати от Ариел, която се върна до масата и каза:

— Всичко е уредено. Сега ми кажете плановете си.

— Преди да го сторя трябва да ме поканите да ви придружа в сборището.

Ариел смутено го погледна.

— Защо?

— Защото не мога да стъпя на територията на сборището, без да имам покана от някой, който живее там. Тъй като вие наехте къща, значи вие сте този някой.

— Но това е глупаво.

Щом Лусиен ѝ хвърли свиреп поглед Ариел вдигна ръце и каза:

— Окей! Считайте, че сте поканен.

Моргрет кимна.

— Арманд отиде в сборището, за да проучи конкретно висшия свещеник, Гейлън Морган. Най-лесният начин да открием Арманд е да намерим Гейлън. Ще отидете в града и ще намерите Гейлън, но не можете направо да попитате за него. И, за Бога, не позволявайте на никого да узнае, че сте сестра на Арманд или че сте ме поканили. Ако го направите, ще изложите всички ни на смъртна опасност. Разбрахте ли ме?

Покровителственото му поведение подразни Ариел. След като Арманд се бе захванал да проучва групата, значи тези хора бяха потенциално опасни. Нямаше нужда от съветите на Лусиен относно поведението си.

— Знам как да се справя сама — обидено отвърна тя, — така че можете да спестите уроците си за някой, който наистина има нужда от тях.

Гневът на Лусиен избухна. Без дори да помисли какво прави, той докосна кристала и щракна с пръсти. Почти пълната с кафе чаша на Ариел се вдигна от масата, обиколи три пъти стаята и се върна обратно на мястото си, без от нея да се разлиее нито капка.

Ариел зашеметено зяпна Лусиен. Как го беше направил? Сигурно беше някакъв фокус. Не би могло наистина да има

магьосници! Това беше невъзможно!

Но още докато отричаше съществуването на подобна възможност, в ума ѝ се мярнаха множеството странни събития, които бяха се случили, откакто се запозна с Моргрет. Беше нападнал онези мъже, без да ги докосне. Беше преминал незабелязан през алармената система. Беше излекувал главоболието ѝ и беше разбрал, че е ходила в апартамента на Арманд. Сякаш някъде дълбоко в себе си през цялото време бе знаела истината.

Но най-убедителни от всички тези доказателства бяха неземния сребрист блясък на пронизващите му очи, които се бяха впили в нея и пулсиращата светлина, която кристала бе започнал да излъчва в мига, в който Лусиен бе щракнал с пръсти и бе издигнал във въздуха чашата кафе. Независимо колко силно искаше да отхвърли тази възможност, Ариел инстинктивно разбра, че Лусиен Моргрет наистина е магьосник.

Потрепери при тази мисъл, но, колкото и странно да беше, не изпитваше никакъв страх от Лусиен. Някакъв инстинкт ѝ подсказваше, че макар винаги при удобен случай да можеше да я изплаши до смърт, Лусиен никога не би я наранил. Беше се отнесъл твърде деликатно към нея в съня ѝ.

Лусиен усети как го обзема ярост, щом Ариел се загледа с интерес в него. Не беше сигурен дали го е яд на самия него, загдето се бе изперчил или на нея, защото не изглеждаше изплашена от видяното. Знаеше, че съвременното общество не вярва в съществуването на вещици и магьосници. Това мнение се подхранваше непрестанно от сборищата по цял свят, които по този начин осигуряваха оцеляването си. Но в този момент му се искаше Ариел не само да повярва в съществуването на магьосниците, а искаше освен това и да се бои. Обаче не можеше да прецени от кого повече трябваше да се бои Ариел: от Гейлън или от него самия. Реши, че най-добре ще бъде, ако се бои еднакво и от двамата.

— Сега разбирате ли, че няма да имате работа с обикновени хора или са ви нужни още примери? — зловещо попита той.

— Убедена съм! — бързо го увери Ариел. Лусиен беше смъртно блед и Ариел имаше усещането, че една втора демонстрация на силите му няма да бъде толкова безобидна като полета на чашата кафе из стаята.

— Добре — промърмори той.

— Мога ли да ви задам един въпрос? — претраши се Ариел. Когато Моргрет кимна, тя попита: — След като несъмнено познавате този Гейлърн Морган, защо самият вие не отидете в града и не го потърсите?

Няколко секунди Лусиен остана втренчен в нея. Когато Ариел почти беше убедена, че няма да получи отговор, той каза:

— Не мога да отида в града. Аз съм прокуден от моя народ, поради което е толкова наложително никой да не узнае, че имате нещо общо с мене.

Ариел отново го загледа изненадано. Искаше да го попита какво е сторил, та е попаднал в такава голяма беда, но не беше сигурна, че иска да знае какво трябва да направи един магьосник, за да го прокудят.

— Трябва да тръгвам — обяви изведнъж Лусиен, като се изправи. — Ще се върна в полунощ и ще тръгнем рано утре сутринта. Бих ви предложил да се отбиете в банката и да изтеглите колкото можете пари в брой. Няма да можете да използвате кредитни карти или чекове, тъй като ще бъдете там под чуждо име. Аз ще наема кола, така че няма да могат да ни проследят по номерата.

— А полицията не би ли могла да го направи? — попита Ариел.

— Всички в сбирното са от моя народ, Ариел, в това число и полицията. Мога да ви осигуря известна защита, но Гейлърн ми направи магия, която ограничава силите ми. В този смисъл може би ще преразгледате решението си да тръгнете след брат си.

Деловият му тон я накара да потрепери от страх. До този момент всичките й мисли бяха погълнати от търсенето на Арманд. Разбира се, беше отчела вероятността да има някаква опасност. До този момент обаче опасността не бе толкова забележима и изведнъж страхливата й същност изскочи наяве.

За да я успокои, Ариел каза:

— Просто за сведение — ако не тръгна да търся Арманд, към кого бих могла да се обърна за помощ? Не би ли могла да ми помогне полицията? Или ФБР?

— Биха могли, но вероятно няма да го направят — отбягна прекия отговор Лусиен. Дори Ариел да успее да убеди властите, че не е невменяема, последното, което би допуснал, бе полицейско разследване на сбирното. Обществото не бе подготвено да приеме

неговите хора. Възможно бе да започне нов лов на вещици, а истерията в миналото бе довела неговия народ на ръба на изчезването.

— Ще рискувам с Гейлън Морган — заяви Ариел. Не можеше да изостави Арманд, ако беше попаднал в беда. Той беше нейния брат — нейния близък. Би дала живота си за него.

Лусиен кимна и излезе от стаята, като подхвърли:

— Ще се видим в полунощ.

В мига, в който си тръгна, Ариел се досети, че алармената инсталация не е изключена.

— Лусиен, почакайте! Трябва да изключи алармената система — извика му тя, като го последва.

Но когато излезе от кухнята, той вече беше си отишъл. Ариел изтича до вратата и се убеди, че червената лампичка на контролното табло продължава да свети. След това се втурна към прозореца и разтвори пердетата. Лусиен прекосяваше с широки крачки ливадата пред къщата.

Как бе излязъл, без да изключва алармата? В същия момент се досети, че инстинктивно бе знаела, че не му беше нужно да я изключва.

Той беше магьосник и можеше да отиде където пожелае, и да вземе каквото поиска. Никаква алармена система не би могла да го спре.

Споменът за съня ѝ проблесна в ума ѝ и Ариел потрепери. Беше само сън. Щеше да знае, ако наистина бе правил любов с нея. Но тази увереност не ѝ носеше облекчение. Инстинктът ѝ за самосъхранение тръбеше в ума ѝ да съобщи на Лусиен, когато се върне, че повече не се нуждае от помощта му. В края на краищата разполагаше с телефонния номер и името на агенцията за недвижима собственост. Можеше сама да открие Арманд.

Движена от някакъв необясним импулс, Ариел отиде до телефона и набра номера, който Лусиен ѝ бе дал тази сутрин. Не се изненада, че не чува никакъв сигнал. Усещаше със сърцето си, че ако провери, ще се окаже, че не съществува агенция за недвижима собственост с такова име. Лусиен я бе измамил и без негова помощ нямаше да успее да открие Арманд.

— В какво се забърках! — каза тя на глас. И така неизменно, както при досегашните мислени въпроси, тя знаеше отговора — беше

се забъркала в голям куп неприятности.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

„Най-лошото предстои.“

Алфред Тенисън, „Морски мечти“, 1.301

Ариел беше в бизнеса вече цели пет години, но все още усещаше тръпка, когато пристигаше на работа. Днешният ден не правеше изключение, макар че на първо място в ума ѝ стояха безпокойството за Арманд и съмненията относно Моргрет.

Спря на уличката пред старата викторианска сграда, в която бе приютена книжарницата ѝ. Остана неподвижна за миг, за да се потопи в атмосферата на Стария свят, която я заобикаляше. Не можа да съдържи усмивката си при спомена за деня, когато я видя за първи път и за влиянието, което бе оказала върху живота ѝ.

Къщата беше собственост на нейната най-добра приятелка и съдружник Джийн Шелтън. В колежа Джийн и Ариел живееха в една стая. Шест месеца преди да завърши, Джийн наследи сградата, заедно с един склад антики, от една своя леля, която бе останала стара мома. Родителите на Джийн сметнаха, че поддръжката на къщата ще струва прекалено скъпо и настояха да я продаде.

Джийн беше склонна да ги послуша, когато покани Ариел да разгледа къщата. Прекараха един ден в разглеждането ѝ — от тавана, натъпкан с художествени предмети до мазето, пълно с антики. Но Ариел беше очарована от библиотеката. Беше пълна с книги, някои от които на повече от сто години. Още като дете Ариел се беше приистрастила към книгите. Те бяха най-добрите ѝ приятели. Никога не я изоставяха, дори когато се местеше от една част на света в друга.

Импулсивно попита Джийн дали би ѝ продала книгите. Джийн я изглежда подозрително и я попита какво ще ги прави. Ариел сви рамене и отвърна: „Не знам. Може би ще отворя антикварна книжарница и ще ги продавам.“

От този импулсивен отговор бе дошла идеята на Джийн да превърне цялата къща в антикварен магазин. Сподели с Ариел, че

винаги бе имала подчертан интерес към антиките. Беше сигурна, че ще ѝ потръгне, но ѝ липсваше начален капитал.

Джийн знаеше, че предишната година Ариел бе наследила значителна сума пари от продажбата на имота на майка си. Така че каза на Ариел, че ако ѝ осигури първоначалния оборотен капитал може да вземе книгите като неин дял от начинанието. Тогава Ариел ще може да продава книги, а Джийн щеше да се заеме с мебелите. Идеята на часа допадна на Ариел и те решиха да се захванат с този бизнес, веднага щом завършат колежа.

Родителите на Джийн ги обявиха за луди. Както бяха посочили, Ариел и Джийн бяха само двацет и една годишни и нито една от тях нямаше опит в търговията. Ариел беше завършила литература, а Джийн — психология. След като момичетата отказаха да се вслушат в съветите им, те направиха, както самите се изразиха, онова, което би сторил всеки нормален родител. Като подарък по случай завършването им те им наеха висококвалифициран консултант за една година. Така се появиха Стария Томс и Стария Джънк.

Но дори с помощта на консултантите първите няколко години бяха трудни. Филадельфия беше пълна с антикварни магазини и конкуренцията беше жестока. Но Джийн и Ариел успяха да изградят репутация на магазина си, като антиквариат, в който се продават качествени предмети на разумни цени и сега бизнесът им стоеше на солидна основа.

Като се откъсна от спомените, Ариел вдигна купчината книги по магьосническо изкуство, които бе взела от библиотеката и се измъкна от колата. Тъй като осъзнаваше, че знанията ѝ по въпроса са почерпени от няколко стари книги, няколко романа на ужасите и от филмите, тя реши, че се нуждае от допълнителни знания. Скоро вече се беше настанила зад бюрото си с чаша кафе и книга, за която се твърдеше, че разкрива истината за модерната магия.

Прелистваше книгата и тъкмо бе попаднала на описанието на един от култовете към Сатаната, когато я поздрави силен писък и няколко неразбираеми думи, за които реши, че означават „лелю Ариел“, при все прозвучаха като „ейо Рел“. Миг по-късно към нея се втурна Джейми, осемнайсетмесечния син на Джийн, без дрехи.

— Как е любимият ми кръщелник? — попита през смях Ариел, като хвана кикотещия се, гол малчуган и го притисна в скута си.

— Той е единственият ти кръщелник и в най-скоро време ще го дам за осиновяване! — злокобно заяви Джийн, която се втурна в офиса с дрехите на малкия в ръце. — Този негов етап на завръщане към природата направо ме подлудява. Знаеш ли колко хора накара да го зяпат по пътя насам?

— Това е само временно. Ще го изживее — увери я с усмивка Ариел.

— Въпросът е там дали ще отmine достатъчно скоро, за да го видя — промърмори Джийн, като го взе от Ариел, изправи го на бюрото и започна да го облича. Докато Джийн се занимаваше с досадната задача, Джейми се държеше покорно, но щом го поставиха на пода се втурна към ъгъла с играчките си, като в движение започна да съблича фанелката си на червени и бели райета.

Джийн изпусна раздразнена въздишка и прекара пръсти през късата си, кестенява коса.

— Дали да не му залепя дрехите с лепило?

Ариел се усмихна отново, докато наблюдаваше как фанелката пада на пода и видя, че Джейми започва да си сваля панталонките.

— Погледни по друг начин на това, Джийн. Ако не друго, поне добавя специфика на магазина ни. Нито един друг антикварен магазин не може да се похвали, че разполага с щатен експозиционист. Може би ще успеем по някакъв начин да го включим в рекламата ни.

Джийн се разсмя кисело.

— Сега разбирам. „За всеки предмет, който купите, получавате безплатно пийп-шоу.“

Ариел взе чашата си, отиде до кафеварката и си доля кафе. Напълни друга чаша за Джийн и ѝ я занесе.

— Благодаря — признателно рече Джийн, която се беше подпряла на ръба на бюрото на Ариел. Докато отпиваше от кафето си, тя вдигна една книга от купчината взети от библиотеката и повдигна вежди учудено. — „Магьосническото изкуство през деветдесетте години“. Откога се занимаваш с магии?

— Просто проучвам някои неща — смутолеви Ариел и се отпусна в стола си.

— И още как! — додаде Джийн, като взе друга книга от купа. — „Увод в черната магия“ — грабна друга книга. — „Признанията на

вещицата“ — взе още една. — „Всичко, което някога сте искали да узнаете за вуду“. Ариел, какво става тук, по дяволите?

Ариел се поколеба дали да ѝ отговори. Макар да беше споменала на Джийн, че Арманд е в беда, не беше ѝ казала нищо конкретно. Да накара брат си да сподели с нея за проучванията си беше едно. Съвсем друго беше да сподели сведенията си, та макар и това да беше най-добрата ѝ приятелка, на която вярваше безусловно. Лоялността ѝ към Арманд изискваше да пази инкогнитото му. Но сега се готвеше да тръгне заедно с Моргрет и беше по-добре да го сподели с някого. В противен случай двамата с Арманд щяха да изчезнат и никой нямаше да знае какво се е случило с тях.

Като се отпусна назад, Ариел попита:

— Джийн, вярваш ли във вещици и магьосници?

— Хей, да не си се запознала със свекърва ми? Какво мислиш за нея? — пошегува се Джийн, отивайки към своето бюро.

При обикновени условия Ариел щеше да се разсмее на тази шега, но след времето, прекарано заедно с Моргрет, не беше в настроение за смях.

— Говоря сериозно. Вярваш ли в магии?

Джийн повдигна рамене и също се отпусна назад в стола си. Разположи краката си върху бюрото и каза:

— Разбира се. В училище изкарах курс по съвременно магическо изкуство, което практически представлява една широко призната неоезическа религия. Разбира се повечето от съвременните групи, практикуващи магия, поставят във фокус завръщането към обожанието на земята и благоговейт пред природата, което е коренно различно от сатанизма. За нещастие повечето хора имат предвид именно него, когато чуят думите вещица или магьосник — Джийн спря за малко, за да отпие от кафето си и продължи: — Доколкото си спомням, повечето вещици не обичат да бъдат наричани магьосници. Смятат го за обида, тъй като произходът на думата „магьосник“ се свързва с лъжа, предателство и измама. Освен това класическият магьосник е бил чародеец или вълшебник със свръхестествени сили, които получавал по силата на договора, сключен от него с дявола. Тъй като повечето практикуващи вещици и вещици не вярват в дявола, сама виждаш, че подобна титла би била не само неподходяща, но дори оскърбителна.

Но по мое мнение сред почитателите на Сатаната някои хора наричат себе си магьосници.

Ариел удивено поклати глава.

— Как помниш всичко това от училище?

— Проклетата да съм, ако зная — отвърна Джийн с шеговитата усмивка. — Мозъкът ми обикновено задържа знанията, колкото решето — вода. Сериозно, Ариел, откъде се появи тоя неочакван интерес към магиите?

Като прекара ръка през косата си, Ариел отговори:

— Ще ти разкажа една невероятна история.

През следващите няколко минути тя разказа на Джийн за проучванията на Арманд за сборището и за срещите ѝ с Моргрет, пропускайки съня, разбира се. Джийн беше най-добрата ѝ приятелка, но освен това имаше бакалавърска степен по психология и беше склонна да се занимава с любителска психоанализа. Ариел не се интересуваше от фройдисткото мнение на Джийн за сексуалния си живот.

Когато свърши, Джийн клатеше глава недоверчиво.

— У-ха! Наистина ли си се запознала с някакви диваци?

— Арманд се е срещнал с тях — мрачно я поправи Ариел. — А след това, което ми каза, аз се безпокоя още повече за него. След като Моргрет се нарича магьосник, можем да предположим, че в сборището, което Арманд проучва, практикуват сатанизма. Не че съм изненадана. Арманд не би започнал проучванията си, ако не е смятал сборището за опасно. Просто се надявам, да не съм закъсняла твърде много, за да успея да го измъкна от кашата, в която се е забъркал.

Джийн кимна важно.

— Смяташ ли, че можеш да вярваш на Моргрет?

Ариел се намръщи.

— Здравият разум ми подсказва, че не мога да му вярвам. В края на краищата именно той изпрати Арманд в сборището и аз все още не мога да разбера защо. Исках да кажа, защо, след като този човек владее свръхестествени сили, му е нужно да изпраща Арманд там? Защо самият той не направи нещо? Фактът, че не прави нищо, ми говори, че е замесен в изчезването на Арманд. От друга страна, той твърди, че е отхвърлен от обществото им, така че може би е търсел отмъщение с изпращането на Арманд там.

— Можеше ли да си представиш какво е обществото да те отхвърли? — замисли се Джийн. — Не мога да си представя нищо опустошително от това да стоиш пред хората, които обичаш и да ги виждаш как се държат така, сякаш тебе те няма. Това прави съдбата на бедния човек някак... трагично-романтична.

Трагично-романтична? Колкото и странно да беше, определението на Джийн за Лусиен се стори странно подходящо на Ариел. Въпреки зловещия му вид, в него имаше нещо меланхолично. Чу го в гласа му, който ѝ призна, че я разбира, когато му каза, че като дете се е чувствала бездомна. За миг почувства тъга и самота. Това, разбира се, вероятно се дължеше на превъзбуденото ѝ въображение, защото в следващия миг Моргрет се бе върнал към заплашителното си поведение.

Но все пак не можеше да пренебрегне факта, че по някаква необяснима причина изпитваше влечение към него и това я безпокоеше, тъй като чувството беше напълно ирационално. В края на краищата Лусиен ясно ѝ бе показал, че я презира.

— Всичко, което мога да кажа е, че дори не ми се иска да си помисля какво трябва да направи един магьосник, за да го прокудят — каза Ариел като потрепери.

— Всъщност може би простъпката му не е чак толкова тежка — пренебрежително предположи Джийн. — Обществата, особено затворените общества, за които говорим, са склонни да налагат абсурдни наказания за нарушаването на правилата им. Моргрет може би просто е съблазнил не тази жена, която е трябвало.

Забележката на Джийн в миг изтласка на повърхността еротичния сън на Ариел. Изведнъж Ариел изпита обезпокояващото усещане, че Лусиен вероятно има пръст в нощните ѝ фантазии. Но това беше пълен абсурд. Лусиен ясно бе показал, че не проявява сексуален интерес към нея, а дори да проявяваше, как би могъл да я накара да го сънува? Това просто беше невъзможно.

Щеше да е по-лесно да повярва в това заключение, ако не бе започнала да приема, че той наистина е магьосник. Но каква причина би могла да го накара да се появи в съня ѝ?

— Защо, за Бога, избра съблазънта като пример? — попита обърканата Ариел.

Джийн повдигна рамене.

— Изглежда, че сексът е универсално табу. Дори в така наречените просветени общества все още се следват някои сексуални ритуали. Нарушаването им обикновено се изразява в някаква форма на много голямо наказание.

— М-м, не знам защо, но се съмнявам, че Моргрет е бил изхвърлен заради някаква морална подлост. Не изглежда такъв тип. Видът му е твърде...

— Твърде какъв? — окуражи я Джийн, понеже Ариел замълча.

— Твърде страховит — твърдо отвърна Ариел, макар това да беше само половината истина. Моргрет беше плашец, но освен това по някакъв страховит начин изглеждаше секси. В него се криеше някакъв отблъскващ чар, какъвто Ариел смяташе, че би притежавал един вампир.

— Ариел, знам, че се безпокоиш за Арманд, но сигурна ли си, че отиването ти с Моргрет е добра идея? — попита Джийн, а в гласа ѝ се доловиха нотки на безпокойство.

— Нямам друг избор. Когато казах на редактора на Арманд, че смятам, че той е в опасност, той само ми се изсмя. В полицията се отнесоха към мен така, сякаш съм луда. Моргрет е единствената ми надежда. Той знае къде е Арманд, тъй като той го е изпратил там.

— Знаеш, надявам се, че можеш да попаднеш в клопка?

— Да, но какво друго мога да сторя? Ако Арманд е в беда трябва да се опитам да му помогна.

— Разбира се, че трябва — промърмори Джийн, като стана и бързо се приближи към Ариел. Прегърна я и след като се отдръпнаха една от друга, продължи: — Искам да ми обещаеш, че ще ми се обаждаш при всяка възможност.

— Не се безпокой. Всеки път, щом се доближа до телефон, ще ти звъня — успокои я Ариел. — Само се надявам, че това, което ти казах, е вярно. Както току-що ти казах, Моргрет е способен по някакъв начин да променя фактите.

— Точно в това се опитва да те накара да повярваш — заяви Джийн, като се намръщи загрижено. — Твоят мозък си е само твой, Ариел. Никой друг не може да го контролира. Докато помниш това ще можеш да се бориш с психичните манипулации на Моргрет.

Преди Ариел да успее да отговори, Джейми се разплака и Джийн побърза да отиде при него. Ариел не успя да подтисне напълно

завистта си, докато гледаше как майката и сина се успокояват взаимно. Искаше онова, което Джийн вече имаше — съпруг, който я обожаваше и дете в ръцете си. За нещастие дори не излизаше с някого и вместо да търси господин Подходящия кандидат тя се отправяше из страната в търсене на глупавия си брат с един човек, който бе възможно да се окаже поклонник на Сатаната.

След като през нощта Ариел бе взела надмощие в магията му, Лусиен умишлено се отказа от всякакъв мисловен контакт с нея през деня. Още няколко срещи като тази от изминалата нощ и можеше да се окаже невъзможно да свали магията си от нея. Твърдо решен да не допусне това, Лусиен прекара деня в подготовка за следващата им среща. Когато паркира колата пред къщата ѝ, той беше напълно убеден, че дори да го посрещнеше чисто гола, това нямаше да му окаже дори най-малко въздействие.

Спря пред вратата и прекара ръка по кристала, за да провери точното местоположение на Ариел. Беше заспала на канапето в очакване на идването му и бе имала намерението да разбере как преминава незабелязан през алармената система. Опитвала се беше да убеди сама себе си, че той не е магьосник, а някакъв фокусник.

Лусиен се усмихна мрачно. Сложният начин, по който работеха умовете на простосмъртните не преставаше да го удивлява. Ако видяното от тях противоречеше на схващанията им, тогава те отказваха да го признаят за действително. Тогава не беше чудно, че съборището успяваше да се крие от тях повече от три столетия.

Тъй като вече бе осъществил връзка с ума ѝ, Лусиен проникна по-дълбоко, за да научи как е прекарала деня. Когато откри, че е разказала за него на приятелката си, лицето му се смръщи от неудоволствие. Не се боеше, че ще изтече информация. Едно малко заклинание щеше да свърши работа. Отегчаваше го това, че трябваше да предвиди подобно събитие и да вземе мерки да го предотврати.

И щеше да го направи, ако не беше толкова погълнат от похотливата си реакция на Ариел, мрачно си помисли той. Случката само подчертаваше колко важно за него бе да упражнява контрол върху либидото си. След като веднъж навлезе на територията на съборището, не можеше да си позволи никакви грешки.

Като изруга под носа си, Лусиен стисна кристала с една ръка и отвори входната врата с другата. Настроението му стана още по-мрачно, когато миг по-късно влезе в дневната. Може би щеше да успее да се справи, ако Ариел го бе посрещнала гола на вратата, но тя не беше гола. Беше облечена в размъкнат анцуг, който имаше толкова асексуален вид, че предизвикваше копнеж да бъде смъкнат.

Желанието се плъзна в него, докато погледът му обхождаше тялото ѝ. Но щом очите му отново се върнаха върху лицето ѝ, в него се надигна още по-коварно чувство. Ариел изглеждаше толкова малка и уязвима в съня си. Беззащитността ѝ го изпълни с непреодолимото желание да я защитава. Това несвойствено за него усещане бе толкова неочаквано и толкова силно, че за миг го смути. Какво, по дяволите, ставаше с него?

Отговорът беше очевиден и Лусиен отново изруга. Беше се съсредоточил до такава степен върху защитата си от сексуалните аспекти на магията, че бе забравил една от основните аксиоми. Магията не само ги свързваше физически. Тя ги свързваше емоционално, а желанието да защитава беше едно от най-първичните и обвързващи чувства за всеки магьосник.

Гневът на Лусиен избухна, щом осъзна значението на тази мисъл. Не желаше да я защитава. Тя беше една отвратителна простосмъртна!

Но дори това напомняне за нейното несъвършенство не успя да прогони чувството. Дори го направи още по-непреодолимо, защото Ариел стана още по-уязвима в очите му. А от това гневът му се превърна в истинска ярост.

Първата му мисъл бе да запрати яростта си в ума ѝ, да я накаже така, както би постъпил с една измамна вещица. Но докато ръката му се протягаше към кристала, Лусиен осъзна, че простосмъртната психика на Ариел може да не издържи на подобна яростна психична атака. Прекалено много се нуждаеше от помощта ѝ, за да рискува да изгуби разума ѝ.

Но логиката му не успокои нарастващия му гняв и Лусиен стисна кристала, насочвайки гнева си в него.

Изглежда, че не бе успял достатъчно бързо да пренасочи непокорните си емоции, защото очите на Ариел изведнъж се отвориха. Погледът ѝ премина от кристала, който започваше да се нагорещява в

ръката му, към лицето му. Моргрет не само видя надигания се в нея ужас, но почувства как той се разлива в нея.

Страхът ѝ сякаш подхрани гнева му, докато накрая Лусиен започна да се чувства така, сякаш в него вилнееше изтърван див звяр. Инстинктивно разбра, че ако не го овладее последиците ще са ужасяващи. Проблемът беше там, че болката и обидата, които подтискаше в себе си откакто на седем години бе открил простосмъртния си произход, най-накрая бяха намерили излаз. Подозираше, че е неспособен да ги спре.

За Ариел страхът не беше ново усещане. Напротив, Арманд често я винеше, че се бои дори от собствената си сянка. Но когато отвори очи и видя изправения пред нея Лусиен, обля я вълна от чист ужас.

Кристалът в ръката му беше кърваво-червен и пулсираше, а очите му горяха така ярко, сякаш бяха мощни електрически лампи. Заплахата му беше очевидна и нямаше никакво съмнение, че е насочена към нея. Въпросът беше дали Моргрет ще я убие или тя сама ще умре от страх. От начина, по който биеше сърцето ѝ, Ариел предположи, че двете възможности са еднакво вероятни.

Инстинктът за самосъхранение я подтикваше да побегне, но Ариел бързо се досети, че това беше невъзможно. Дори Лусиен да не се бе надвесил над нея като някой демон, тя бе видяла какво бе сторил миналата вечер с онези мъже. Би могъл да я убие, без дори да я докосне.

Изведнъж я порази приликата на ситуацията с еротичния ѝ сън. В него той искаше да получи удоволствие, без да участва в любовния акт. В съня си не бе го оставила да се измъкне по този начин, нито пък възнамеряваше да го остави сега. Ако възнамеряваше да я убие, тогава, по дяволите, нейната кръв щеше да бъде по ръцете му.

Ариел бавно се надигна на канапетото, без да откъсва поглед от него. Коленичи срещу него и предизвикателно вирна брадичката си. По Лусиен не помръдна дори един мускул, но Ариел разбра, че нямото ѝ предизвикателство е било забелязано, тъй като кристалът започна да пулсира още по-бързо, осветявайки цялата сцена със страховита мигаща светлина.

Докато гледаше как червените проблясъци осветяват неподвижните му черти, в ума ѝ се мярна глупавото усещане, че Лусиен държи в ръце сърцето си. Мисълта беше странна, но не можеше да я прогони. Изведнъж си спомни една сцена от съня си. В тяхната страст тя бе обхванала ръката му, държаща кристала и бе започнала да чувства всичко, което той изпитваше. И нещо повече, той бе разбрал какво чувства тя.

Трябваше ли да посмее да го стори сега? И ако го направеше, какво трябваше да изпрати в ума му. Интуицията ѝ ѝ подсказваше, че каквото и да бъде, то трябва да е толкова непривично, че да наруши съсредоточението му. В момента се досещаше само за едно непривично нещо. Като сложи ръката си върху неговата, Ариел се съсредоточи върху еротичния си сън и започна отново да си го припомня в подробности.

Лусиен се напрегна при докосването на Ариел. Щом мислите ѝ се смесиха с неговите, не можа да повярва, че тя го напада със съня си.

А единственото подходящо описание на това, което тя правеше, беше нападение, защото тя го водеше през съня толкова бавно и с такива интимни подробности, че можеше да се нарече еротично мъчение.

Не беше сигурен къде илюзията се превърна в реалност. Всичко, което си спомняше бе, че в един миг протягаше ръце към Ариел в мислите си, а в следващия вече прегръщаше истинската жена пред себе си.

Тъй като ръцете им все още стискаха кристала, Лусиен можеше да почувства как струи кръвта ѝ, как бие сърцето ѝ, как дълбоко в нея се пробужда неспокойното желание. Докато наблюдаваше как очите ѝ се разширяват, той почувства как Ариел започва да се досеща за собствената му реакция на плътта и притисна плътно ерекцията си към корема ѝ. При това движение Ариел пое рязко дъх от вълнение и макар да не каза нищо, мислите ѝ бяха толкова ясни, сякаш ги бе изразила с думи. Искаше Лусиен да я целуне и дори подканващо прекара езика по устните си.

Лусиен си заповяда да я пусне, но трите години въздържание и презряна самота го притеглиха към нея. Напомни си да бъде нежен, навеждайки глава към нея, за да ѝ даде онова, което тя искаше. Ариел не беше вещица и можеше да се окаже неподготвена за сексуалния

апетит на един магьосник. Самата причина го накара да я целуне безмилостно. Най-добрият начин да заличи нуждата си от нея бе да я накара да се бои от него на сексуално ниво.

Докато устните му смазваха нейните, а езикът му правеше алчния си набег в устата си, Лусиен очакваше Ариел да отскочи от него ужасена. Напротив, тя посрещна нетърпеливо езика му, като изви тялото си в дъга към него в подкана.

Но изглеждаше, че умът ѝ щеше да се окаже най-предизвикателното изкушение. Макар да го целуваше като опитна съблазнителка, мислите ѝ бяха изпълнени със страховете на една истинска девственица. Привидната ѝ невинност беше наистина омайваща.

И докато силата на страстта го обгръщаше, влачейки го към неумолимия водовъртеж на желанието, в главата на Лусиен зазвъня предупредителен сигнал. Едно беше да прави любов с нея в съня ѝ, но съвсем друго да го превърнат във физическа реалност. Трябваше да се освободи от нея и то още сега. Ако не успееше... Дори не искаше да мисли за последиците. Като събра всичките си сили, Лусиен я отблъсна с такава сила, че Ариел се строполи по гръб на канапето.

Ариел се почувства така, сякаш се откъсва от някакъв транс. Мъглата се прочисти от очите ѝ и тя се озова втренчена в гневното лице на Лусиен. Въпреки, че усещаше устните си тежки и подути тя се опита сама да се убеди, че не го бе целунала безсрамно.

Но бе принудена да приеме, че е било истина, когато Лусиен презрително избърса устата си с опакото на ръката си и каза пренебрежително:

— Това беше най-отблъскващата целувка, която си спомням.

Унижението от думите му я прониза и ѝ се прииска да му отвърне нещо, което би го наранило така силно, както той бе наранил нея. Но промени мнението си, веднага щом отвори уста. Ако потърсеше отмъщение щеше да му докаже, че е успял да нарани гордостта ѝ. Тъй като беше убедена, че именно това е било намерението му, по-добре да се провалеше в ада, отколкото да му доставеше това удоволствие.

Вместо това тя стана от канапето и с цялото достойнство, което притежаваше, попита:

— В колко часа ще тръгнем утре сутринта?

Лусиен премигна, сякаш въпросът го бе сепнал.

— Ще изчакаме да отминат задръстванията. Какво ще кажеш за девет часа?

— Ще навия будилника да звъни в осем — отвърна тя с кратко кимване и излезе от стаята.

Щом влезе в спалнята почувства, че ще избухне в сълзи задето се бе показала такава глупачка, но вместо това тръсна нетърпеливо глава. Би било смешно да плаче защото Лусиен я бе отблъснал. В края на краищата единствената причина да го целуне бе защото се страхуваше за живота си. Ако нещата се бяха изплъзнали за малко от контрола ѝ, то се дължеше на прилива на емоции, а не защото чувстваше нещо към него.

Може би щеше да повярва в заключението си, ако не я бе проболо предчувствието, че най-лошото все още предстои.

Лусиен обикаляше из къщата на Ариел. Каза си, че е неспокоен, защото скоро ще се противопостави на Гейлън и тогава, по един или друг начин, този кошмар щеше да свърши.

За нещастие беше магьосник, което означаваше, че притежаваше вродена честност, която не би му позволила да излъже сам себе си. При все че беше напрегнат заради предстоящото пътуване, истинската причина да се разхожда напред-назад беше Ариел. Беше ѝ причинил болка като я бе отблъснал и сега не можеше да изхвърли от ума си нараненото ѝ изражение. Това го караше да се чувства виновен, но освен това, което беше по-лошо — караше го да желае да я утеши. Още един страничен ефект от магията.

Разумът му подсказваше, че магията се бе оказала прекалено мощна за него и че незабавно трябва да се опита да се освободи от нея. Но без нея нямаше да може да направлява мислите на Ариел. На Гейлън му трябваше само един намек за присъствието му там и двамата бяха обречени. Разбира се без друго магията на Лусиен над Ариел щеше да се окаже безполезна, ако Арманд възвърнеше паметта си. Гейлън не само щеше да разкрие истинската самоличност на Ариел, но посредством Арманд щеше да достигне до Лусиен. Това е лошото на магиите. Правещият магията винаги е свързан с тези, които е омагьосал.

Върна се в дневната, отпусна се на канапето и се замисли. Единственият му шанс за оцеляване бе да се добере до Арманд, преди действието на отварата да е отминало. И, колкото и да не му допадаше, единствения начин да го открие бе да използва Ариел. Изведнъж си спомни една поговорка на простосмъртните, която изглеждаше болезнено подходяща за случая: „Проклет да съм, ако го направя и проклет да съм, ако не успея.“

Отпусна глава върху възглавниците, затвори очи и подтисна желанието си да докосне кристала и да отиде в съня на Ариел. Успя да спечели битката със себе си, макар да разбираше, че не бе спечелил войната. Колкото повече време му потриваше да открие Арманд, толкова по-силно щеше да става изкушението. И докато заспиваше, в ума му се мярна, че може би заменяше един кошмар с друг.

Ариел се събуди изведнъж с ясното чувство, че в спалнята има някой. Паниката сви стомаха ѝ, но тя се застави да лежи неподвижно и да се съсредоточи върху звуците. Пердетата бяха спуснати, така че тъмнината не се нарушаваше дори от лъч лунна светлина. Единствените шумове, които долови, бяха обичайните поскърцвания и пъшкания на къщата. Но въпреки това усещането за нечие недоброжелателно присъствие беше толкова силно, че Ариел бе сигурна, че не е сама.

Каза си, че вероятно е Лусиен. Беше заключила вратата на спалнята, но след като той можеше да премине през сложна охранителна система за броени секунди, една обикновена ключалка сигурно представляваше детинска игра за него.

В ума ѝ проблесна спомена как бе изглеждал вечерта, с тлеещия в червено кристал и свръхестествено блестящи очи. Ако не бе го нападнала с онзи луд сън, сега сигурно щеше да е мъртва. Дали не бе дошъл заради това? Дали не възнамеряваше да довърши започнатото по-рано? Или, което бе още по-плашещо, дали не бе дошъл, за да изпълни еротичните ѝ фантазии?

Тъкмо се опитваше да реши дали да светне лампата или да се втурне към вратата, когато нещо се размърда в краката ѝ. Беше малко и тежко, и издаде тихо, свирепо ръмжене, от което я побиха тръпки.

Докато нещото се приближаваше към главата ръмженето стана още по-заплашително. Ариел си спомни за детските си страхове от

чудовища, които се крият в гардероба или под леглото. Само че това не беше кошмар. Беше истина. Трябваше да се измъкне от леглото. Трябваше да тича към вратата. Трябваше да избяга!

Но, подобно на кошмар, почувства, че се е парализирала от страх. Не можеше да помръдне. Не можеше да си поеме дъх. Можеше само да лежи и да чака нещото да я нападне.

Изведнъж горещия дъх на нещото опари ръката ѝ, която лежеше над завивките. Ариел инстинктивно изпищя и звукът я извади от вцепенението. Изскочи от леглото и се втурна към вратата. Трепереше толкова силно, че ѝ потрябваха една-две секунди, докато превърти ключа. Най-накрая успя, отвори вратата и се сблъска с Лусиен.

Знаеше, че само сменя един демон с друг, но Лусиен поне беше човек. Сграбчи реверите на ризата му и зарови лице в гърдите му.

Чу го как изпусна цветиста ругатня, последвана от гневното:

— Оумен! (На английски Оумен (Omen) означава поличба, знак. — Б. пр.) Какво правиш тук, по дяволите?

В отговор от стаята долетя ръмжение и Лусиен изруга отново. Като свали ръцете на Ариел от ризата си, той промърмори:

— Това е само Оумен, Ариел. Няма да ти направи нищо лошо. Искала е да те изплаши. Нали знаеш какво става като имаш много познати от женски пол. Всичките имат развито чувство за собственост и са дяволски ревниви. Трябваше да се досетя, че ще се промъкне горе. Ела, ще те запозная.

Преди Ариел да осъзнае какво ѝ казва, Лусиен я поведе към стаята и включи лампата. Ариел зяпна, невярваща на очите си, към голямата котка, която се бе настанила по средата на леглото. Козината ѝ беше тъмнокафява и ярко златиста, но не на райета, а на петна, като на леопард. Очите ѝ бяха огромни и блестяха в златисто, а в изражението ѝ се четеше нещо диво. Беше една от най-красивите котки, които бе виждала, но макар да обожаваше котките Ариел не се опита да се приближи до нея. Въпреки че Лусиен твърдеше, че котката няма да я нарани, Ариел усещаше точно обратното.

— Каква порода е котката? — попита тя.

— Бенгалска котка — отговори Лусиен, преди да ѝ обясни сбито: — Представлява кръстоска между див азиатски леопард и домашна котка. С други думи е мелез.

Мрачното ударение, което постави върху думата мелез накара Ариел да го погледне с любопитство.

— Изглежда, че не одобряваш мелезите?

Лусиен замълча, но пренебрежителния поглед, който ѝ хвърлиха, криеше целия отговор. Като насочи вниманието си обратно към котката той докосна кристала. Оумен оголи зъбите си досущ вампир и изфуча, но след това скочи от леглото и избяга от стаята.

Лусиен раздразнено поклати глава.

— Няма да те безпокои повече.

Излезе от стаята и затвори вратата след себе си. Ариел седна на ръба на леглото си и прекара пръсти през косата си. През последните два дни бе тероризирана от магьосник, а сега започваше да действа и питомката му. Утре се отправяше към едно сбирще на магьосници и един Бог знаеше какво щеше да се случи там. Нямаше никакво съмнение. Най-накрая бе изгубила ума си или, по-точно казано, Арманд ѝ го беше изгубил. Това почти стигаше да я накара да съжалява, че не е единствено дете.

ГЛАВА ПЕТА

„Влезте в тези омагьосани гори,
Вие, които дръзвате.“
Джордж Мередит, „Уестърмейнската гора“

Утрото не промени мнението на Ариел за умственото ѝ здраве. Лусиен седеше срещу нея, мълчалив и застрашителен. Котката седеше в скута му и я наблюдаваше с неприкрита враждебност.

Когато Лусиен излезе, за да отнесе багажа ѝ в колата, Ариел осъзна, че това е последната ѝ възможност да се откаже от пътуването. Напомни си, че бе възможно Лусиен да е отговорен за изчезването на Арманд, а сега възнамеряваше да се отърве от нея. Всъщност след вчерашната случка в дневната тази възможност изглеждаше повече от правдоподобна. Най-смисленото нещо, което можеше да направи, бе да отиде повторно в полицията. Сигурно имаше някакъв начин да ги убеди, че Арманд е в опасност.

Все още се колебаеше между двете възможности, когато Лусиен се върна в къщата. Погледна я за миг и додаде:

— Полицията няма да ти повярва, Ариел. Ние сме извън царството на техните представи. Дори ти, въпреки всичко видяно, все още се съпротивляваш и не искаш да повярваш. Ето по този начин сме успели да оцелеем незабелязани сред вас през последните няколко столетия.

Досега Лусиен я бе плашил неколkokратно, но вълната от страх, която я обля при тези думи беше най-лошата досега. Най-накрая бе принудена да признае, че има само едно обяснение на забележката му. Очевидно бе прочел мислите ѝ и това, в съчетание с останалите случки, я убеди по-добре от всякога, че той наистина е магьосник.

Ариел отстъпи крачка назад и поклати глава, макар да не беше сигурна какво отрича.

— Луда ли съм като тръгвам с теб? Мога ли да ти вярвам? — попита тя импулсивно с дрезгав глас.

— Ти как мислиш?

— Това не е отговор.

Лусиен сви рамене с безразличие.

— Ти не искаш отговор. Икаш окуражаване. Но дори да ти го дам, ти няма да ми повярваш, така че няма смисъл да си губя думите.

Колкото и странно да беше, отговорът му ѝ вдъхна повече увереност, отколкото би имало окуражаването. Това не означаваше, че му се доверява, но беше склонна да му повярва.

— Ще ми кажеш ли истината, ако ти задам един въпрос?

— Да.

— Жив ли е Арманд?

— В смисъла, в който питаш, да.

— Какво означава това? — разтревожено попита тя.

— Означава, че ме помоли да отговоря искрено на въпроса ти и аз го направих. А сега е време да решиш идваш ли с мен да търсиш брат си или не.

Ариел искаше да го попита още веднъж дали нещо не е наред с Арманд, но отнесеното му изражение ѝ подсказа, че Лусиен е приключил с разговора. Беше дошло време да вземе решение и при тези условия имаше само една възможност.

— Да вървим.

Лусиен кимна и излезе навън. Когато тя отиде при него, той вече бе запалил колата. Ариел се качи и си сложи предпазния колан, потвърждавайки по този начин, че за добро или лошо пътуването ѝ е започнало.

Изчака да излязат от Филадельфия, преди да зададе нов въпрос.

— След като вече тръгнахме мога ли да те попитам къде отиваме?

— В околията Ланкастър.

— В околията на сектата Амиш? (Протестантска секта, чиито членове, наречени менонити, се борят против войната. — Б. пр.) — Ариел го погледна недоверчиво. — Не мога да повярвам, че там може да се крие някое сбирще.

— Защо смяташ, че край него трябва да изобилства от магически символи?

С тези думи Лусиен я хвана на тясно и Ариел реши да мълчи през следващите три или четири часа път пред тях.

През следващия час тишината бе нарушавана само от епизодичните изръмжавания на Оумен. Когато това се случваше, Лусиен докосваше кристала. Колкото и откачено да изглеждаше, Ариел имаше ясното чувство, че той и котката разговарят.

Когато отмина и втория час, Ариел реши, че е време да научи нещо за него и за общината. Намести се в седалката си така, че да може да го вижда ясно и попита:

— От колко време съществува сборището?

Лусиен й метна свиреп поглед, който при нормални обстоятелства би й запушил устата, но сега не я изплаши. Като посрещна погледа му с вдигната глава, тя го подкани:

— Е?

Лусиен насочи вниманието си обратно към пътя и каза:

— Можем да проследим корените си до времето на друидите. (Древни келтски свещеници. — Б. пр.) Някои вярват, че ние сме преки техни потомци, но други смятат, че сме раса, съществуваща отделно от всички останали човешки същества.

Ариел истински се изплаши от отговора му. Тя бе останала с впечатлението, че сборището са група хора, които се занимават със сатанизъм и по някакъв начин се намират един-друг. Лусиен не само твърдеше, че имат солидна историческа основа, но дори предполагаше съществуването на цяла отделна раса. Това я накара да съжاليا, че нямаше възможността да направи по-задълбочено проучване на магическото изкуство. Дали тези схващания бяха общи или бяха специфични за това сборище?

— На коя теза си привърженик?

— Че си простосмъртна, която задава твърде много въпроси, които няма да й донесат нищо добро — поучи я той.

Ариел беше твърде любопитна, за да обърне внимание на предупреждението му.

— Когато ме наричаш простосмъртна с това твърдиш ли, че ти си безсмъртен?

Лусиен се втренчи в нея с толкова свирепо изражение, че Ариел се отдръпна от него. Но заплахата в изражението му не бе нищо в сравнение със страхотно дрезгавия му глас.

— Ариел, ако се опитваш да разбереш дали можеш да ме унищожиш, просто забрави за това. Нямах никакъв шанс и, повярвай

ми, ако опиташ, няма да ти хареса формата на възмездие, която ще използвам.

— Не се опитвам да разбера дали мога да те унищожа — побърза да отрече. — Просто се опитвам да разбера какво всъщност представляваш. В края на краищата ще общувам със сборището. Колкото повече знам за тях, толкова по-малка е възможността да направя грешка.

— Не е необходимо да се безпокоиш за възможните си грешки. Аз вече съм се погрижил за това — сбито отвърна той.

Ариел го погледна замислено. Какво искаше да каже с това, че вече се бил погрижил за този проблем? Понечи да го попита, но Лусиен отби от магистралата и се насочи към една бензиностанция.

Изключи двигателя и каза:

— Възползвай се, ако имаш нужда да се освежиш. Това ще бъде последната ти възможност, преди да стигнем до сборището.

На Ариел не ѝ се налагаше да използва тоалетната, но наблизко трябваше да има телефонен автомат. Тъкмо подходящо време да се обади на Джийн. Все още не знаеше точната им цел, но можеше поне да съобщи предполагаемата посока.

Щом се измъкна от колата, от бензиностанцията излезе мъж на средна възраст, изцапан със смазка и се насочи към Лусиен. Ариел побърза да влезе вътре и с облекчение видя, че на стената има телефон.

Като вдигна слушалката тя предпазливо погледна през прозореца. Лусиен изглеждаше потънал в разговор със служителя от бензиностанцията. Тъй като предполагаше, че ще ѝ се налага да води бързи, потайни разговори, Ариел се бе запасила с дузина монети от по четвърт долар в джобовете на панталоните си и бе запомнила номера на картата си. Пусна четвърт долар в процепа.

Но преди да успее да набере първата цифра чу зад себе си тихо, заплашително ръмжене. Подскочи и се огледа. Оумен седеше на пода и я гледаше заплашително. Като изруга под носа си, тя погледна през прозореца тъкмо навреме, за да види как Лусиен обръща глава към сградата. Щом вдигна ръка към кристала, Ариел постави обратно слушалката.

— Предател — обвини тя котката, която ѝ отвърна с махване на опашката, преди да се втурне обратно към колата.

Ариел се замисли дали все пак да не се обади. Едва ли Лусиен щеше да предприеме нещо пред свидетел. Въпросът беше какво щеше да направи, след като се окажеха сами? Възможностите бяха прекалено смразяващи, за да ги обмисля и Ариел реши, че и друг път ще има шанса да се обади на Джийн. Нямахше защо ненужно да предизвиква Лусиен.

Ариел се подразни от отстъплението си. Като промърмори някакво проклятие, тя пусна две монети по четвърт долар в автомата за сода и взе кутията. След това тръгна към колата.

Щом се качи, Оумен отново ѝ се озъби и Ариел ѝ се сопна:

— О, я млъквай и престани да се държиш толкова самодоволно. При следващото спиране първо ще се убедя, че стъклата на вратите са вдигнати и че няма да успееш да се измъкнеш, за да ме шпионираш.

Когато Лусиен се присъедини към тях, той ѝ отправи един дълъг, замислен поглед. Ариел не му обърна внимание и отпи от содата си. Той се намръщи и понечи да каже нещо, но явно реши да премълчи, тъй като запали двигателя, без да каже дума.

Вместо да се върнат на магистралата, Лусиен зави по един тесен двулентов път, който водеше на запад от бензиностанцията. След като бяха изминали няколко мили, без да срещнат нито една кола, да не говорим за къщи или някакъв друг признак на живот, Ариел започна да изпитва чувството, че трябваше да се обади на Джийн и да рискува да предизвика гнева на Оумен. Ако Лусиен възнамеряваше да я убие, това място беше идеално за целта. Можеше да я захвърли сред гъстата гора, през която пътуваха и никой никога нямаше да я намери.

Тъй като знаеше, че ако продължава да мисли в тази посока, скоро ще се превърне в нервна развалина, Ариел реши да завърже разговор с Лусиен.

— Значи вие сте безсмъртни?

Отначало изражението му беше такова, сякаш нямаше намерение да ѝ отговори, но след това каза:

— Не в традиционния смисъл. Но не е необичайно да живеем доста над сто години и биологичните ни процеси са малко по-различни от вашите. Остаряваме по-бавно и не сме толкова податливи на болести.

— В такъв случай значи си смъртен като мен в традиционния смисъл на думата.

Лусиен се загледа намръщено през предното стъкло, сякаш мисълта му се стори гнусна.

— В традиционния смисъл, да.

Ариел почувства някакво първерзно задоволство от факта, че бе успяла да изтръгне това признание от него. Разумът ѝ подсказваше да го остави на мира, но изпитваше непреодолимото желание да го подразни.

— Но се чувстваш по-висш от мене заради продължителния си живот и устойчивостта си на болести. Показваш презрението си като ме наричаш простосмъртна. Знаеш ли като какъв се представяш по този начин? Като лицемер. Засрами се, Лусиен.

Безочливостта ѝ бързо се стопи под отправения ѝ свиреп поглед, от който кръвта ѝ се смръзна. Да дразни Лусиен бе почти толкова необмислено, колкото и да ръга с остра пръчка питбул. (Порода кучета. — Б. пр.) Без съмнение можеше да доведе до същия смъртоносен резултат. Логиката ѝ подсказваше, че трябва да се извини, но тя наистина бе говорила искрено. Нямахте намерение да демонстрира престорено разкаяние.

Отвърна на погледа му с престорено безразличие.

— Какво има, Лусиен? Да не улучих някое болезнено място?

Лусиен изруга и отново се съсредоточи върху пътя.

— Някой ден ще ме предизвикаш, Ариел.

И отново разумът ѝ подсказа да го остави на мира, но тя пак почувства непреодолимото желание да го подиграе.

— И какво ще стане с мен тогава? Ще ме използваш като ритуална жертва?

— Наближава съботата на жътвата — монотонно отвърна той.

Кръвта на Ариел се смрази от отговора му. Въпросът, който бе задала, имаше ироничен смисъл. Лусиен, обаче, бе отвърнал напълно сериозно, като бе добавил още едно доказателство, че си има работа с култ към Сатаната.

Ариел потрепера, облегна се назад и се опита да се отпусне, но нервите ѝ тръпнеха, сякаш бяха оголени. Като подпря глава на стъклото, тя се загледа в отминаващата гъста зеленина на гората. Нямахте пътни знаци, които да ѝ подскажат накъде отиват, нито градове по пътя.

Въпреки че се опитваше да се съсредоточи върху целта на пътуването им, умът ѝ сякаш беше размътен и неспособен за целенасочено мислене. Предположи, че причината за объркването ѝ е Лусиен, но изглежда, че не можеше да се пребори с него. След известно време изгуби усещане за посока и чувство за време. Може би бяха пътували минути, а може би часове, когато Лусиен изведнъж зави по един черен път с коловози, водещ между дърветата.

В главата ѝ иззвъня тревожен звънец. Той ѝ бе казал, че отиват към околията Ланкастър, която беше фермерска област, а все още се намираха сред планините, така че каква бе причината да спре тук?

Бяха ѝ нужни три опита, преди гласът ѝ да се възвърне дотолкова, че да попита:

— Какво правиш?

— Спирам — Лусиен спря колата на малка полянка и посочи надясно. — Земите на сборището започват зад тези дървета. За мен е прекалено рисковано да навлизам, докато не си станала официален жител. Трябва да отидеш в града, да вземеш ключовете за къщата и да се върнеш за мен.

— Искаш да отидаш там сама? — ужасено прошепна тя.

В гласа му се прокрадна нетърпение.

— Ариел, вече ти обясних, че не мога да стъпя на земите на сборището, докато не ме покани някой, който живее там. Официално ти ще станеш жител, щом вземеш ключовете. След това ще сме в безопасност или поне дотолкова, доколкото бихме могли да бъдем при тези обстоятелства и с известна доза успех ще успеем да открием Арманд. Нали това искаш? Да спасим брат ти?

Наистина искаше това, но изведнъж страхът сви стомаха ѝ на топка. Ако можеше да се довери на Лусиен — а в момента му вярваше напълно — хората, към които щеше да се насочи след малко, бяха вещици и магьосници. При това те не бяха обикновени хора, които си опитваха силите с черна магия. Това бяха фанатици, които практикуваха сатанизма години, не, столетия наред! Какво ли щяха да ѝ сторят, ако я заловяха? Може би щеше да понесе една бърза, лесна смърт, но ако решаха да я измъчват...

Лусиен прочете мислите, които сновяха в главата на Ариел и се намръщи. Вероятно трябваше да я окуражи, но ако, както

предполагаше, Гейлът бе нарушил законите на сбирището, тогава мислите й вероятно не бяха далеч от истината.

Погледна към границите на сбирището със страх. Може би трябваше да остави Ариел при себе си и да измисли друг начин да спаси брат й. Но, бързо му напомни практичният му ум, дори да успееше да открие друг начин, беше наложително да се добере до Арманд, преди той да е възвърнал спомените си, ако разбира се приемеше, че това вече не се беше случило. А най-лесният и бърз начин да изпълни тази мисия, бе да се придържа към плана си.

Обаче, за да го приведе в действие, трябваше първо да успокои Ариел. Ако Гейлът забележеше паниката, можеше да реши да провери причината й от любопитство, тъй като обикновено простосмъртните, които навлизаха в земите на сбирището веднага биваха очаровани от красотата му и изпълвани от всеобятното чувство за спокойствие.

Замисли се дали да не й направи нова магия, но се досети, че това би било прекалено опасно. Новите магии се откриваха лесно, а Гейлът определено щеше да прояви интерес към една омагьосана простосмъртна.

Като хвана брадичката на Ариел, той обърна лицето й към себе си. Когато се убеди, че вниманието й е насочено към него, той каза:

— Ариел, всичко, което се иска от теб, е да караш по този път. Точно след седем мили ще стигнеш до центъра на града. Търговската част заема само три преки, а офиса на агенцията за недвижими имоти е в левия край на втората пряка. Влез вътре, плати наема за един месец в банкноти и вземи ключа. След това се върни тук и ме вземи. Не отивай никъде другаде, не говори с никого и не споменавай моето име или това на Арманд. Ако се придържаш към тези прости указания няма да ти се случи нищо лошо.

Тъй като Ариел го погледна със съмнение, той я пусна и добави:

— Другото, което ни остава е да си тръгнем, Ариел. Не мога да ти помогна да откриеш Арманд, ако не успея да пресека магическия кръг.

— Магическият кръг ли? — повтори тя, а изплашеното й изражение се замени от любопитство.

Лусиен не искаше да губи време в изнасяне на исторически уроци, но не виждаше друг начин, по който би могъл да се справи. Ариел трябваше да отиде сама за ключовете и трябваше да се

придържа стриктно към указанията му. Щеше да може да поддържа само ограничен контакт с нея, след като магическия кръг ги разделеше. Едва когато тя се завърне и двамата навлезеха заедно в кръга, магията, която ѝ бе направил, щеше да започне да функционира правилно. Може би, ако разбереше какво ставаше, Ариел щеше да бъде емоционално подготвена да издържи.

— Сборището е дошло тук заедно с пионерите в Америка. Надявали са се да избягат от столетията преследване. Почти седемдесет години съжителствали в мир със съседите си, но след това лова на вещици започнал и тук.

— Говориш за Сейлъмските процеси срещу вещиците? — попита тя.

— Имало е и други процеси, но тези са най-известните — потвърди той. — Когато истерията стихнала, нашето сборище е било на косъм от изчезването. Решили, че единствената им възможност да оцелеят е да отидат в пустошта и да си изградят убежище. Накратко, установили се тук. Обединили силите си и изградили магически кръг, който е с диаметър петнайсет мили и се простира от земята до небето. Кръгът защитава сборището и в него те са всемогъщи. Поради тази причина те рядко го напускат. Аз бях изхвърлен извън кръга и ако се върна неканен... Е, нека просто кажем, че е събитие, което не бих искал да изпитам.

Ариел погледна тревожно към дърветата.

— Те дали ще ме убият или... ще ме измъчват, ако открият коя съм?

— Едва ли — извъртя той, като проследи погледа ѝ. Знаеше, че за очите на простосмъртните кръга е невидим, но той виждаше съвършено ясно кристалната енергийна бариера. Не вярваше, че Гейлън би ѝ причинил болка, но не можеше да пренебрегне тази възможност.

— Страх ме е, Лусиен — прошепна тя с разтреперан глас. — Какво ще стане ако сбъркам? Какво ще...

— Няма да сбъркаш! — прекъсна я Лусиен, като върна вниманието си към нея. Но щом видя бледото ѝ лице и нервния начин, по който гризеше долната си устна, изпита силно съмнение във валидността на твърдението си. Както беше изплашена, можеше с лекота да допусне грешка. Нима трябваше да стигне толкова близо до

избавлението си, само за да види как възможността му се изплъзва? Нима в крайна сметка Гейлът щеше да победи?

Импулсивно свали веригата през главата си и я сложи на шията ѝ. Като мушна кристала под блузата ѝ, той каза:

— Няма защо да се страхуваш. Ако се случи нещо, просто докосни кристала и си помисли за мен — аз ще дойда при тебе. Обаче кристала лесно може да бъде разпознат. Не трябва да позволяваш на никого да го види. Разбираш ли какво имам предвид, Ариел?

Ариел кимна, а вълнението ѝ започна да се уталожва. Кристалът все още носеше топлината на тялото на Лусиен и докосването му до кожата ѝ ѝ действаше странно успокояващо.

— Ако не се лъжа, спомена, че не можеш да пресечеш кръга, ако не си поканен от някой, който живее вътре. Плащането на наема ще ме направи ли жител?

Лусиен поклати отрицателно глава.

— Важен е ключът за къщата. Според нашите обичаи, човекът, който притежава ключа, е жител на къщата. Така че не прави никакви грешки, докато не влезеш във владение на ключа, разбра ли? — навъсено каза той.

Ариел си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна.

— Разбрах.

— Добре — Лусиен излезе от колата. Оумен прескочи облегалките и изхвърча след него. Ариел се наместил зад волана и посегнал към предпазния колан.

Когато се закопча, Лусиен затвори вратата и се наведе към нея през спуснатото стъкло.

— Помни, Ариел. Влизаш и излизаш. Колкото по-скоро се върнеш, толкова по-безопасно ще мине всичко — той се отдръпнал от колата. — Върни се бързо.

С тези думи той се обърна и влезе сред дърветата. Точно преди да се скрие Ариел сложи ръка върху кристала. Лусиен спря рязко и се обърна към нея. Беше на десетина фута от нея и стоеше на сянка, но се виждаше слабия, неземеен блясък на очите му.

— Само проверявам — прошепна тя.

Лусиен вдигнал ръка в нещо като поздрав и изчезнал сред дърветата. Ариел посегнал към ключа на колата, преди да е изгубила самообладание.

Лусиен остана да гледа как Ариел завива и се връща обратно на пътя. Когато не можеше повече да вижда автомобила, той погледна към защитната преграда на сблището. Когато изведнъж повърхността ѝ леко се набръчка разбра, че Ариел я е пресякла.

Неволно притаи дъх и зачака. Ако отварата на Арманд бе прекратила действието си, Гейлът щеше да узнае, че е тук и щеше да предприеме незабавни действия. След като отмина почти минута, без нищо да се случи, Лусиен облекчено въздъхна.

До него Оумен изръмжа леко. Лусиен посегна по навик към кристала и се сепна, щом не го откри на мястото му. Чувстваше се уязвим без него и имаше сериозни основания. Силите му бяха ограничени наполовина. Но ако кристалът послужеше на Ариел като талисман и я запазеше недокосната през следващия час, щеше да си струва.

Погледна надолу към Оумен. Трябваше да се съсредоточи, за да я разбере, тъй като силите му бяха ограничени.

— От какво се оплакваш сега?

Като го погледна с котешка злоба, тя махна неодобрително с опашка и повтори мисълта си. Лусиен кимна и отново насочи вниманието си върху енергийната бариера.

— И аз го усещам. В сблището има нещо нередно, но докато простосмъртната не се върне с кристала не мога дори да се опитам да разбере какво е то.

Това признание го разгневи. Ако беше стопроцентов магьосник нямаше да има нужда от мощта на кристала, за да разбере какво става. Разбира се, преди всичко нямаше да е забъркан в тази каша, ако беше стопроцентов магьосник. И докато старите ядове кипяха в него, Лусиен гордо закрачи навътре в гората.

Докато достигне до познатата скала, която му бе служила като скривалище като дете, ядът му бе отминал и Лусиен удивено поклати глава пред гледката, която се разкриваше под него. Шарената черга от зелени ниви, изпъстрена с фермерски къщи и обори, се простираше докъдето му стигаха очите. Хора, дребни като оловни войници, се трудеха из полето. Някои караха трактори, други бутаха ръчни плугове или вървяха зад теглени от коне рала. По пътя от време на време се виждаше по някоя кола, а така също и добре познатите файтони на

менонитите, които развеждаха толкова много туристи из околията Ланкастър.

Макар Лусиен да бе накарал Ариел да повярва, че менонитите се боят от сборището, всъщност се съмняваше, че изобщо знаят за съществуването им. Те бяха внимателни, миролюбиви хора, които водеха прост живот и не се занимаваха с другите. Тъй като сборището също се придържаше към сепаратизма и рядко напускаше кръга, пътищата им рядко се пресичаха.

Лусиен седна на един камък. Колко ли часове бе прекарал като дете седнал на тази скала? Твърде много, за да си спомни всичките, но никога нямаше да забрави деня, в който откри това убежище. Беше на седем години и току-що се бе бил с Гейлън, защото Гейлън го бе нарекъл мелез.

Когато се върна в къщи с насинени очи и разкървавен от боя нос, очакваше баща му да го похвали загдето е защитил семейната чест. Вместо това баща му му каза, че това ужасно обвинение е истина — че майката на Лусиен е простосмъртна. След това го накара да седне и се опита да му обясни, че връзката с майка му е била необходима, но Лусиен беше прекалено смазан от истината за произхода си, за да слуша разказа на баща си. Изхвъркна от къщата и продължи да тича, докато изтощението не го накара да спре на ръба на тази канара. Часове по-късно дядо му го откри свит тук и го отведе у дома.

Въпросът повече не беше повдигнат, а три месеца по-късно баща му случайно загина при скално свличане. Майка му, която никога не се бе чувствала удобно в сборището, реши да се махне оттам. Помоли Лусиен да дойде с нея, но той отказа, като се скри зад дядо си. След като баща му беше мъртъв, той трябваше по право да стане водач на сборището. Неговото задължение беше да остане и да се обучава, за да поеме този пост.

Сега, като размишляваше за болезнените мигове в миналото си, не можеше да престане да се чуди защо баща му бе сметнал за нужно да вземе за жена простосмъртна. Един магьосник никога не прави нещо без причина, особено ако то е в разрез със законите на сборището. Но единствените хора, които може би знаеха мотивацията му, бяха дядо му и майка му.

Дядо му вече беше мъртъв. Нямаше представа дали майка му е все още сред живите. Всъщност никога не бе се интересувал истински,

защото тя бе причината да е различен от останалите. Освен това тя го бе научила на нещо много важно, а именно, че не може да се вярва на любовта на простосмъртните. Нито една вещица не би изоставила детето си, без значение колко нещастна се чувства.

Но все пак не преставаше да мисли дали майка му все още не е жива. Щеше да бъде трудно да я открие. Тя беше някаква лекарка и беше сигурен, че може да я открие в някой щатски или национален регистър на лекарите. Едно посещение в някоя библиотека вероятно щеше да му даде търсения отговор, но той не го направи.

Размислите му бяха прекъснати от мисловен проблясък от кристала. Лусиен веднага скочи на крака и се загледа към кръга. Дали Ариел беше в опасност?

Колкото ѝ да се съсредоточаваше, не можеше нито да разбере нещо за нея, нито да почувства емоционалното ѝ състояние. Тъй като едва ли бе имала време да достигне до сборището, логиката му подсказа, че вероятно просто бе докоснала кристала за кураж. Въпреки това безпокойството му не намаля и за негово още по-голямо разочарование не можеше да направи нищо друго, освен да чака и да се надява на най-доброто.

Ариел караше през „омагьосаната“ гора на Лусиен и нервно се оглеждаше. Всичко, което ѝ бе казал, бе прозвучало твърде фантастично, за да бъде истина. Ако не бе го видяла да извършва няколко очевидно невъзможни действия, би го описала като годен за освидетелстване. Сега просто се надяваше, че ще успее да стигне до града и да се върне обратно без никакви злополучия.

Вероятно се дължеше на въображението ѝ, но тази част на гората сякаш беше по-друга. Околността изглеждаше по-здравословна, а цветовете — трептящи от живот. Дори въздухът, който нахлуваше през сваленото стъкло миришеше по-свежо. Вместо единичните диви цветя, които се мяркаха преди, сега се виждаха цели поляни, покрити с тях.

След като бе изслушала Лусиен, тя бе очаквала мястото да изглежда... ами, адски. Вместо това сякаш случайно бе попаднала в Едем. Колкото по-нататък караше, толкова повече започваше да ѝ допада дивата красота на природата.

След един завой, който разкри една ливада с гъста трева, Ариел изпусна възхитена въздишка. На поляната пасяха стадо елени и при

звук на колата самеца вдигна глава. Имаше най-големите рога, които бе виждала.

Беше толкова погълната от стадото елени, че не забеляза, че се е отклонила към прашния банкет на пътя, докато някой не изкрещя:

— Хей, внимавай!

При звука на гласа тя обърна глава напред и извика изплашено. Един бял кон препускаше към нея с такава скорост, че ѝ се наложи рязко да извие волана, за да избегне сблъсъка.

Изгуби контрол над колата и докато гледаше как дърветата надвисват над нея инстинктивно сграбчи кристала на Лусиен. Но още щом прекара пръсти по него се досети, че е безполезно да го призовава. Беше ѝ обяснил, че докато не вземе ключа за къщата, не може да ѝ помогне. Не че имаше някакво значение точно в този миг, каза си тя, като затвори очи, секунда преди да се удари в дърветата. След миг щеше да бъде мъртва.

— Не се безпокойте. Ще се оправите. Просто предпазния колан ви е изкарал въздуха.

Ариел отвори очи и се озова лице в лице с най-красивата жена, която някога бе виждала. Беше приблизително на годините на Ариел и тъмнокестенявата ѝ коса беше не по-дълга от един-два инча, което само подчертаваше безукорните черти на лицето ѝ с форма на сърце. Големите ѝ кафяви очи бяха обрамчени с толкова дълги и гъсти мигли, че Ариел би я намразила, ако ангелските ѝ устни не се бяха разтворили в неподправена, приятелска усмивка.

— Съжалявам, че станах причина да катастрофирате — каза тя на Ариел. — Повечето туристи идват откъм долината, така че в тази част на пътя рядко има някой. Затова бях отпуснала юздите на Поличба.

— Грешката е моя — притеснено отвърна Ариел, като разкопча предпазния си колан с треперещи пръсти. — Не гледах където трябваше.

— Е, ще приема извинението ви, ако вие приемете моето.

— Разбрахме се — жената отвори вратата на колата и помогна на Ариел да излезе. Освен лекото чувство за неустойчивост изглежда, че ѝ нямаше нищо. Ариел погледна към предницата на колата с ужасно предчувствие.

— Мисля, че трябва да погледна колата си.

— Вече я проверих. Нищо й няма.

— Невъзможно!

Жената невинно разтвори очи.

— Щом не вярвате, проверете сама.

— Е, не искам да кажа, че не ви вярвам, но искам да проверя сама.

Когато погледна отпред, Ариел просто онемя. Между колата и дървото имаше не повече от три инча и дори при разглеждане отблизо не се виждаха дори най-малки драскотини. Ариел се намръщи смутено. Знаеше, че се бе ударила в дървото и то с достатъчна сила, за да си изкара въздуха. Как колата бе останала невредима?

— Предполагам, че се нарича чудо — промърмори жената.

От думите й по гърба на Ариел пробяга тръпка и като се изправи, тя се загледа внимателно в жената. Имаше само един начин, по който колата можеше да излезе от подобна катастрофа без ни една драскотина. Пред себе си виждаше вещица.

Като се загледа в нея, Ариел откри, че макар фините черти и грациозната структура да й придаваха деликатния вид на миньонче, всъщност съвсем не беше така. Жената беше висока колкото Ариел, може би дори малко по-висока. Освен това яздеше огромния бял кон, а за да го управлява сигурно имаше значителна сила.

Ариел инстинктивно вдигна ръка към кристала на Лусиен, но спря, тъй като си спомни, че това нямаше да й помогне с нищо, докато не вземеше ключа за къщата. Вместо това заяви:

— Ако не знаех, че е невъзможно, щях да си помисля, че току-що прочетохте мислите ми.

— Ето това би било голям фокус! — отговори жената със звънък смях, който ни най-малко не успокои притесненията на Ариел. — Между другото, казвам се Шана Морланд.

— А аз Ариел Да... Смит — бързо се поправи Ариел.

— Вие сте жената, която ще наеме къща в града? — изненадано я попита Шана. — Споменаха, че търгувате със стари книги и аз си помислих, че би трябвало да сте... м-м, стара.

— Мнозина имат тази погрешна представа — кисело додаде Ариел. — Ами, мисля, че е по-добре да тръгвам. Искam да се настаня.

— Защо не се срещнем в офиса на агенцията за недвижими имоти и ще ви покажа как да отидете до къщата?

— Не! — Ариел осъзна, че протестира прекалено бурно, тъй като Шана учудено вдигна вежди. — Извинете. Не исках да бъда груба. Просто искам да направя някои проучвания, преди деня да е отминал, така че в къщата ще отида едва вечерта. Все пак благодаря ви за предложението.

На лицето на Шана се мярна разочаровано изражение.

— Няма нищо. Може би някой път можем да обядваме заедно?

В тона ѝ имаше някакъв копнеж, почти чувство на самота, което докосна една подобна струна в душата на Ариел.

— Защо не.

— Много добре. Ще се видим по-късно.

Преди Ариел да успее да отговори, Шана завъртя ръка в кръг над главата си и конят изтопурка до тях. Шана се метна на седлото и като махна още веднъж, препусна в галоп.

Ариел се подпря на колата и зарови лице в дланите си. Още не бе стигнала до града и вече бе нарушила указанията на Лусиен. Ако разбереше, сигурно щеше да я удуши, или, по-вероятно, щеше да я принесе в жертва. В края на краищата, нали скоро идваше онази специална събота на жътвата.

Ариел се качи разтреперана в колата и потегли отново. Този път не обръщаше внимание на пейзажа. Обаче размишляваше за срещата си с Шана Морланд. Дали тази жена наистина беше вещица?

Държа се с нея толкова приятелски, че изглеждаше нелепо да е вещица, но в срещата им имаше твърде много странни неща, за да пренебрегне тази възможност. И първото от тях бяха първите думи, които бяха излезли от устата на Шана: „Не се безпокойте. Ще се оправите. Просто предпазния колан ви е изкарал въздуха.“

Откъде го знаеше? Ами колата? Защо не беше повредена? „Мисля, че се нарича чудо“, бе казала Шана, а Ариел все още изпитваше усещането, че четяха мислите ѝ. А освен това не трябваше да пренебрегва вида на Шана. Подобно на Лусиен тя създаваше впечатлението, че е по-малка и нежна, отколкото беше в действителност. Не че Ариел някога бе считала Лусиен за малък или нежен. Просто отначало не бе осъзнала колко голям е всъщност той.

Но най-много от всичко я тормозеше името на коня на Шана. „Поличба“ беше синоним на Оумен, името на намусената котка на Лусиен. Съвпадението беше прекалено голямо, за да се чувства спокойна.

Ариел почувства, че е попаднала в странни земи и подозираше, че ще става още по-странно.

ГЛАВА ШЕСТА

„И князът на нощта е благородник.“
У.Шекспир, „Крал Лир“, 3.4.147

По-малко от пет минути след като Ариел напусна мястото на катастрофата, тя излезе на билото на един хълм и видя пред себе си малък град. Почувства се така, сякаш гледаше към някое старо европейско село. Сградите бяха проектирани в готическия стил, който бе доминирал през Средните векове, с източени кули, заострени сводове и арки. Лусиен не се бе пошегувал, когато ѝ бе казал, че търговската част е само три преки дълга. Но това, което откри беше, че това беше всичко — три преки, оградени от дърветата. Не се виждаше ни една къща.

В началото на града една голяма табела оповестяваше: „Добре дошли в Сенктьюри“. (Убежището (англ.). — Б. пр.)

Не можа да разбере защо името я стресна. След разказа на Лусиен за процесите срещу вещиците това име определено имаше смисъл. Но изглеждаше прекалено миловидно за име на град, в който се криеше сатанински култ.

Не беше трудно да открие агенцията за недвижими имоти. Намираше се точно там, където ѝ бе казал Лусиен. Съвсем друг проблем, обаче, бе да намери място за паркиране. Градът изглеждаше претъпкан с туристи, което беше още едно изненадващо откритие. Тяхното присъствие караше мястото да изглежда толкова нормално.

Като стигна отсрещния край на града тя реши да последва примера на туристите, като паркира колата на магистралата и се върна пеша. Така не само щеше да има възможност да овладее нервите си, но и да се поогледа.

Надникна през вратата на първата сграда, до която стигна, като не обърна внимание на вътрешния глас, който ѝ напомни, че Лусиен не би одобрил действията ѝ. В края на краищата просто разглеждаше и при всичките тези туристи край нея изглеждаше неразличима в

тълпата. Вътре имаше две жени. Едната предеше вълна с чекрък, а другата работеше на ръчен стан. Следващата сграда представляваше старомодна аптека. До нея имаше тенекеджийска работилница, а по нататък идваше фурна, където продукцията се печеше в каменни пещи, нагривани с огън.

Докато достигне до втората пряка, Ариел стигна до заключението, че туристите идваха в Сенктюъри заради очарователните останки от миналото. Напомни си, че Лусиен я очаква, макар да и се искаше да разгледа още малко. Като подмина следващите няколко магазина, тя влезе в агенцията за недвижими имоти.

Бюрото на администраторката беше празно и мястото изглеждаше неестествено тихо. Като изчака няколко минути, Ариел погледна часовника си. Беше дванайсет и половина. Всички ли бяха излезли в обедна почивка? Ариел пристъпи към отворената врата, намираща се зад бюрото и повика:

— Има ли някой тук?

Вратата водеше към малък коридор с три затворени врати. Намръщи се, тъй като никой не отвърна на повикването ѝ. Лусиен сигурно вече изпускаше пара, но не беше нейна грешка, че мястото беше така безлюдно.

Тъкмо се чудеше дали да остане или да потърси телефон, за да се обади на Джийн, когато през входната врата се втурна една възрастна жена. Беше приятно закръглена, със сивееща коса, прибрана на тила и зачервени като ябълки бузи. На Ариел ѝ заприлича на баба Зима.

— Съжалявам — задъхано изхриптя тя. — Трябваше да отскоча до пощата. С какво мога да ви помогна?

— Казвам се Ариел...

— О! — изохка жената. — Вие сте търговката на стари книги, която иска да наеме къщата. Интересно, вие сте толкова млада! Мислех, че ще сте много по-възрастна. Казвам се Корин Мороу, но можете да ме наричате просто Корин — тя побърза да се настани зад бюрото и отвори едно чекмедже. — Ариел е толкова необичайно име и, бих казала, много красиво при това. Ох, къде съм сложила ключа? А, ето го!

Извади един ключодържател от чекмеджето и ѝ го подаде с триумфална усмивка.

— Попълнихте ли формуляра? Разбира се, че не сте. Не бях тук, за да ви го дам, нали? За колко време смятате да наемете къщата?

— Един месец — отвърна Ариел, леко зашеметена от скорострелния монолог на жената.

Корин кимна и започна да се рови в купчината папки на бюрото си.

— Знаете ли, имате голям късмет. Рядко имаме свободни къщи за даване под наем. Как избрахте точно нашето селце за щаб-квартира, ако мога така да се изразя?

Въпросът беше поднесен толкова невинно, че ако Корин не бе употребила думата селце, Ариел можеше да се изтърве и да каже истината. Вместо това се загледа внимателно в жената и откри, че очите ѝ пак я бяха излъгали.

Първото впечатление, което оставяше Корин, бе, че е дребна, закръглена жена. Едва сега забеляза, че, подобно на Шана, тя беше извънредно висока. При все че едва се забелязваше, погледа ѝ имаше хитър блясък, който подсказа на Ариел, че наивността на жената е само привидна.

Като се насили да се усмихне, Ариел съчини набързо:

— Една приятелка минала оттук преди няколко седмици. Беше толкова впечатлена от Сенктюъри. Каза, че все едно е направила крачка назад в миналото. Понеже знаеше, че възнамерявам да идвам в тази област, за да търся книги, предположила, че ще ми допадне да се настаня тук.

— И съм сигурна, че ще бъде така! — обяви Корин, като ѝ подаде лист и химикал. — Бихте ли попълнили договора за наемане на жилището, за да приключим с формалностите.

Ариел погледна към договора и разтревожено преглътна. Не бе предполагала, че ще ѝ се наложи да попълва нещо подобно. Лусиен също. Какво, за Бога, трябваше да направи?

— Нещо нередно ли има, мис Смит?

На Ариел ѝ потрябваха няколко секунди, за да осъзнае, че „мис Смит“ това е тя. Вдигна очи към Корин и повторно се усмихна насила.

— Моля ви, наричайте ме Ариел. Просто... м-м... имам среща след няколко часа и се надявах да успея да се настаня и да се освежа. Надявам се да нямате нищо против да ви платя сега и да попълня формуляра по-късно?

— Е, не знам — промърмори намръщено Корин. — Малко е необичайно.

Ариел погледна смутено към формуляра. Вероятно можеше да излъже, но ако Корин провереше данните, бързо щеше да разбере, че Ариел не е тази, за която се представя. Проклятие! Както да прави сега?

Можеше да направи само едно нещо и то беше да се върне обратно при Лусиен и да види какво ще измисли той. Лусиен познаваше тези хора, така че по-добре знаеше дали лъжата би свършила работа.

— Боя се, че нямам време да попълня договора, защото ще закъснея за срещата си. Ще намина по-късно...

Телефонът иззвъня и я прекъсна. Корин се усмихна извинително и вдигна слушалката. Докато разговаряше бързо с някого, Ариел извърна поглед към прозореца.

Корин затвори телефона и обяви:

— Съжалявам, но ме викат по спешност и ми се налага да изляза веднага. Тъй като днес на работа съм само аз, агенцията ще бъде затворена. Така че нека да направим така, както предложихте. Ще предплатите наема, а по-късно можете да попълните договора за наемане на къщата. С чек ли ще платите или с кредитна карта?

— В брой — отвърна Ариел, като остави химикалката и формуляра на бюрото, и отвори портмонето си. Извади една пачка и започна да брои банкнотите. Щом ги подаде на Корин, тя я погледна с неодобрение.

— Нещо нередно ли има?

— Малко е необичайно да се плаща в брой.

Ариел осъзна, че отново ѝ се налагаше бързо да измисли нещо.

— Ами, често ми се случва да откривам книги на разни разпродажби или бит-пазари, където хората не приемат чекове или кредитни карти, така че съм свикнала да пътувам с пари в брой. Освен това така се ограничавам от прекомерни разходи, докато пътувам по работа.

Корин все още нямаше щастлив вид, но все пак прие парите и ѝ подаде ключа. Ариел го пусна в портмонето си и ѝ се прииска да се отпусне облекчено. Беше успяла да премине през това изпитание. Сега просто трябваше да се върне при Лусиен.

Насочи се към вратата.

— Благодаря ви, Корин. Ще се отбия тия дни и ще попълня формуляра.

— Не забравихте ли нещо?

Ариел се завъртя към нея и предпазливо повтори:

— Да съм забравила нещо?

— Къде се намира къщата.

— Но разбира се! Не знам какво става днес с мен. Предполагам, че съм изморена от дългото шофиране.

Корин я изгледа продължително през присвитите си очи и Ариел доби предчувствието, че току-що отново бе направила голяма грешка. Инстинктивно притисна портмонето до гърдите си. Поне ключът беше в нея, а Лусиен бе казал, че щом веднъж го вземе, той може да дойде при нея, ако попадне в беда.

Помисли си дали да не стисне кристала, висящ на шията ѝ, но се отказа. Не знаеше с какво точно си има работа тук и нямаше нужда да разлайва кучетата. Благоразумието ѝ се оказа основателно — Корин седна зад бюрото си и извади една карта.

— Няма да ви затрудни да я намерите — каза тя, като ѝ подаде картата. — Бих ви предложила да не ходите из гората, докато сте тук. Къщата е отдалечена и лесно можете да се изгубите. Освен това тази година има доста гърмящи змии.

Ариел неволно потръпна.

— Благодаря ви, че ме предупредихте. Мразя змиите.

— И аз не ги обичам много. Надявам се да ви хареса тук.

Телефонът отново иззвъня и избави Ариел от необходимостта да отговаря. Побърза да излезе навън. Трябваше да се върне при Лусиен, но първо трябваше да открие телефон и да се обади на Джийн.

Но щом излезе на тротоара, изведнъж усети, че не може да се ориентира. Нищо не изглеждаше познато и не можеше да си спомни къде е паркирана колата.

Подскочи, щом почувства, че някой докосва ръката ѝ. Плътен мъжки глас загрижено попита:

— Добре ли сте?

Ариел погледна към задаващия въпроса и сърцето ѝ прескочи. Всичко в този мъж беше златисто, от косата, през цвета на очите, до оттенъка на кожата му. Досега никога не се бе изкушавала да нарече

някой мъж красив, но за този мъж това бе единственото подходящо прилагателно. Колкото и банално да звучеше, той приличаше на жив Адонис.

— Не ви е добре — промърмори той, като загрижено я хвана за ръката и я поведе по тротоара. — Сигурно е заради жегата и влагата. Защо не влезете за малко в магазина ми?

Ариел понечи да откаже, но отново се почувства дезориентирана, а умът ѝ не можеше да се съсредоточи дотолкова, че да намери нужните думи. Миг по-късно се озова в стая, натъпкана с антики.

Щом очите ѝ привикнаха с мрачната вътрешност на магазина, Ариел забеляза огромния шкаф за книги в дъното на помещението.

— О! Вие имате книги.

— Да. Някои от тях са доста стари. Обичате ли книгите?

— Продавам ги.

— А-ха. Сигурно сте търговката на стари книги, която иска да наеме къща.

— Мили Боже, всички ли в града знаят коя съм аз? — попита тя смутено.

Устните му се извиха в бавна, опустошителна усмивка, която накара Ариел да почувства как дъхът ѝ секва. Отдавна не бе ѝ се усмихвал по този начин някой красив мъж и това се отрази добре на самочувствието ѝ, което бе особено пострадало след нападките на Лусиен през последните няколко дни.

— Градът ни е малък, което означава, че клюките са основно развлечение — обясни той. — Тъй като стана дума за вас, нека се запознаем. Вие сте Ариел Смит, нали? — когато тя кимна утвърдително, той добави: — Казвам се Гейлърн Морган.

Ариел го погледна невярващо. Едва ли щеше да бъде поразена повече, ако ѝ бе казал, че е самия княз на нощта. По начина, по който Лусиен бе говорил за него, тя бе очаквала да види самия дявол.

— Радвам се да се запозная с вас, мистър Морган.

— О, повярвайте ми, мис Смит, удоволствието е мое. И, моля ви, наричайте ме Гейлърн.

— Само ако вие ме наричате Ариел.

— Не бих ви нарекъл по друг начин. Защо не разгледате книгите ми, докато аз свърша нещо? Тъкмо ще си починете от жегата.

Ариел се поколеба при това предложение. Лусиен ѝ бе казал, че не трябва да разговаря с никого. От нея се искаше само да вземе ключа и да се върне при Лусиен. Но целта на идването им тук бе да открият Гейлът, а след като бе попаднала на него, може би щеше да успее да научи нещо за Арманд.

— С удоволствие ще разгледам книгите ви.

Като посочи с ръка към рафтовете, Гейлът каза:

— Ваши са.

Гейлът излезе през задната врата, а Ариел се приближи към книгите. Нужен ѝ бе само един поглед към гръбчетата им, за да се увери, че Гейлът е прав. Много от тях наистина бяха стари.

Измъкна една случайна книга и я разтвори. Скоро се почувства така, сякаш бе разтворила сандък със съкровище. Имаше стари наръчници по самолечение, готварски книги и учебници. Всичките можеха да бъдат лесно продадени, а цените им бяха абсурдно ниски. Но най-много я очарова огромната колекция от детски книги. Бяха цели дузини и Ариел продължаваше да ги издърпва и да ги нарежда край себе си, докато накрая пода край нея се затрупа. Не можеше да повярва, че бе попаднала на първото издание на „Алиса в страната на чудесата“ от Луис Керол с автограф на автора. Прелисти книгата на последната корица и бе дори още по-удивена от написаната с молив цена.

— Намерихте ли нещо, което да ви харесва?

Ариел изненадано вдигна глава. Беше толкова погълната от книгите, че бе забравила за Гейлът. Сега се чудеше как бе възможно това. Той седеше на една табуретка, подпрял единия си крак на напречната подпора на столчето, а другия протегнал напред.

Погледът ѝ премина по дългите му, обути в дънки крака, през тесните му бедра, към широките гърди. Докато очите ѝ стигнат до лицето му, Ариел бе стигнала до извода, че Гейлът е един смайващ мъж. Определено бе открила нещо, което ѝ допадаше и то нямаше нищо общо с книгите.

— Открих доста книги, които ме интересуват, но сигурен ли сте за цените?

Той се намръщи.

— Ако ви се струват твърде високи...

— Не са високи — побърза да го увери тя. — Честно казано, мисля, че доста от тях са подценени — тя посочи изданието на „Алиса в страната на чудесата“, което лежеше в скута ѝ. — Например тази книга може би представлява библиографска рядкост. Ако наистина е така, бихте могли да получите за нея много по-висока цена от посочената.

— На всички ли посочвате грешките им или аз съм специален случай? — провлече бавно Гейлът.

Въпросът беше преднамерен и Ариел има достатъчно разум да не се опитва да му отговори. Освен това бе достатъчно трезвомислещ, за да не приема насериозно флирта му. Гейлът Морган бе от този тип мъже, които биха флиртували с всяка срещната жена. Ариел отклони въпроса му с думите:

— Не обичам да мамя хората.

— Странна философия за една бизнес-дама.

Ариел сви рамене неловко.

— Да правиш на другите...

Гейлът се наклони напред, като се подпря с лакти на коленете си. Лицето му се озова толкова близо до нейното, че тя почувства дъха му върху бузата си, когато промърмори:

— Цените на книгите отговарят на търсенето, Ариел. Не търся богатство, а прехрана и моите нужди не са толкова големи. Така че, каквото пожелаете в този магазин, то е ваше. Само трябва да го поискате.

Ариел остана с ясното впечатление, че той не говори за книгите. Очите ѝ срещнаха кехлибарения му поглед и намериха потвърждение на подозренията ѝ. Гейлът гледаше към нея с такъв явен сексуален интерес, че Ариел почувства как желанията ѝ неспокойно се размърдват в нея.

Бързо уталожи хормоните си, като си напомни, че Лусиен бе обявил Гейлът за враг. Точно сега ѝ беше трудно да го повярва, но можеше да си направи изводи само на базата на запознанството си с този мъж. Външният вид, както добре бе научили през последните няколко дни, можеше да бъде измамен.

Като се отдръпна назад, за да остави малка дистанция между тях, Ариел попита:

— Бихте ли ми запазили тези книги, ако ви оставя депозит?

— С удоволствие ще ви ги запазя при едно условие — отвърна той, като се протегна, за да докосне едно кичурче от косата ѝ.

Щом го нави на пръста си и го погали, Ариел преглътна и попита дрезгаво:

— И какво е то?

— Почти е време да затварям. Защо не изчакате няколко минути и след това ще ви заведе на вечеря?

Молбата му сепна Ариел. Тя погледна към часовника си и с ужас установи, че беше почти пет следобед. Беше толкова погълната от книгите, че не бе обърнала внимание как отминава времето.

Инстинктивно посегна към гърдите си, където под блузата ѝ се криеше кристала. В мига, в който го докосна, той стана много горещ. Горещината не я изгори, но я изплаши, тъй като чувстваше, че се дължи на настроението на Лусиен. Срещата с разгневения Лусиен Моргрет не беше сред събитията, които очакваше с нетърпение.

— Благодаря ви, но днес не мога да вечерям с вас — каза тя, като побърза да се изправи на крака. — Аз... м-м... трябваше да се срещна с един човек и вече съм закъсняла. Ще се опитам да дойде утре, за да се договорим за книгите.

Преди Гейлът да успее да възрази, тя бързо излезе от антикварния магазин. Този път не се чувстваше изгубена и се втурна към колата си. Когато я достигна, кристала така се беше нагрял, че сякаш я тресеше треска.

— Идвам, Лусиен — нетърпеливо прошепна тя, като седна вътре. — Само се успокой. Идвам!

Лусиен беше обезумял. Пътуването на Ариел не трябваше да отнеме повече от час, а я нямаше вече почти пет часа. Освен онзи единичен проблясък от кристала, малко след като бе тръгнала, не бе приемал нищо от нея. Какво, по дяволите, бе станало с нея?

Тъкмо се разхождаше по края на поляната, когато почувства нов проблясък от кристала. Като затвори очи, той се опита да се съсредоточи върху него, но, ако Ариел се бе опитала да го призове, явно ѝ бяха попречили.

Отвори очи и се загледа в енергийната бариера. Първият му импулс бе да я пресече и да тръгне да търси Ариел, но ако тя не бе успяла да вземе ключа за къщата, щеше незабавно да бъде убит. Дори да бе взела ключа, нямаше да ѝ помогне много, ако Гейлът я беше

пленил. Гейлътн щеше да открие кристала и да го унищожи, като по този начин щеше да остави Лусиен практически безсилен, особено в зоната на кръга. Като водач на сбирещето, Гейлътн не само разполагаше със собствените си сили, но незабавно можеше да привлече силите на останалите.

Най-добрият вариант за Лусиен бе да подмами Гейлътн извън защитата на кръга. Без кристала той пак щеше да бъде в неизгодна позиция, но може би щеше да има някакви шансове, ако се биеха един срещу друг на неосветена земя.

Знанието, че взема правилното решение не облекчаваше чувството му за безсилие, а това го накара да се разгневи. С отминаването на минутите гневът му ставаше все по-силен. Посрещна с радост гнева, защото той държеше страха настрана.

Изведнъж Оумен тихо изръмжа. На Лусиен не му се наложи да се съсредоточава, за да разбере какво казва котката, тъй като неговия собствен остър слух също бе доловил звука на приближаваща се кола. Сигурно беше Ариел, защото чувстваше как с всяка секунда силата му нараства, което означаваше, че кристала се приближава. Но също така бе възможно Гейлътн да използва кристала, за да го свари неподготвен.

Макар да намирисваше на страх и да го дразнеше дяволски, Лусиен си наложи да се скрие сред дърветата и да зачака. Един директен двубой с Гейлътн сигурно би успокоил самочувствието му, но нямаше да рискува само себе си. Трябваше да мисли и за Ариел и Арманд. Без него те не биха имали никакви шансове.

Няколко минути по-късно Ариел зави към полянката. Тъй като кристалът беше толкова близо, силите му се бяха възвърнали напълно. След една бърза проверка, че Ариел е сама и напълно читава, гневът му избухна. Усети, че избухването му е предизвикано от облекчение, но това само изостри повече чувствата му.

Щом Ариел излезе от колата, той се приближи с широки крачки към нея и попита:

— Къде беше досега, по дяволите?

Ариел бе подготвена да посрещне гнева на Лусиен, но по никакъв начин не можеше да се подготви за изражението на неподправена ярост, изписано на лицето му. Ето кой беше самият Дявол! Всички самозащитни инстинкти в нея крещяха да бяга и да се

спасява, но беше толкова изплашена, че остана като вкоренена на мястото си.

Докато той продължаваше да приближава към нея, тя преглътна буцата страх в гърлото си и каза:

— Знам, че закъснях, Лусиен, но имам основателни причини.

— Слушам те — рече той с нисък, съскащ глас, като спря пред нея.

Беше застанал толкова близо до нея, че ѝ се наложи да отметне глава назад, за да види лицето му. Отблизо смъртнобледото му изражение беше още по-ужасяващо и Ариел отново преглътна. След това се впусна в подробен разказ на пътуването си, като започна от автомобилната катастрофа и Шана, и завърши със запознанството си с Гейлърн.

С всяка дума, която Ариел казваше, вятърът се засилваше, докато накрая ги заблъска с вихрена сила. Едва след като спря да говори, тя забеляза, че вятърът духа само там където стояха тя и Лусиен, никъде другаде. Освен това видя, че кристалът под бялата ѝ блуза излъчва червена светлина.

Ариел не се усъмни дори за миг, че Лусиен е причинил и двете явления, а щом очите му започнаха да тлеят, тя страхливо отстъпи крачка назад. Лусиен сграбчи ръцете ѝ и я дръпна към себе си. Въпреки желязната си хватка, той не ѝ причиняваше болка, но тя можеше да почувства, че е на границата да изгуби контрол над себе си.

— Лусиен, моля те, успокой се — настойчиво го помоли тя. — Плашиш ме.

Отначало си помисли, че той не я е чул, но след това очите му започнаха да стават нормални. Миг по-късно Лусиен я пусна, а заедно с това спря и вятъра. Поглеждайки към блузата си, Ариел с облекчение видя, че кристала вече не свети в червено. Без да откъсва бдителния си поглед от Лусиен, тя прегърна с ръце раменете си и си пое дълбоко дъх, опитвайки се да забави препускането на сърцето си.

Още няколко случки като тази и на Лусиен нямаше да му се наложи да я убива. Сърцето ѝ просто щеше да се пръсне от страх, призна си тя, докато размишляваше над току-що случилото се. Вече се бе сблъсквала с тлеещите му очи и промяната в цвета на кристала, така че знаеше, че тези ефекти се дължат на настроението му. Но факта, че можеше да прави вятър, определено беше изнервящ. Започваше да се

чуди какви ли още други способности не бе демонстрирал. Това я ужасяваше, тъй като показваше до каква степен е зависима от неговата милост. От друга страна я привличаше, тъй като не можеше да си представи какво ли би било, ако разполагаше с подобна мощ.

Лусиен прекара пръсти през косата си, докато гледаше как Ариел прегръща раменете си в самозащита. Винаги се бе гордял със самоконтрола си. Както често бе му казвал дядо му, изключителният магьосник се познаваше по това, че винаги владееше емоциите си. Тази черта беше от особена важност за магьосника, предопределен да стане висш свещеник, каквато съдба очакваше Лусиен, преди Гейлн да бе разрушил всичко.

Но откакто се бе запознал с Ариел, започна да се хваща, че от време на време губи самообладание и това го тревожеше. Това можеше да означава само, че магията, която й бе направил, набираше сила. Изключително важно бе бързо да намери Арманд, защото колкото повече време отнемеше, толкова по-трудно щеше да бъде да развали магията.

— Забеляза ли някакви следи от Арманд? — попита той.

— Не — отговори Ариел.

— Разкажи ми за запознанството си с Гейлн.

— Вече ти разказах.

— Разкажи ми отново и не пропускай нито една подробност, дори да ти се струва несъществена.

Като изпусна покорна въздишка, Ариел повтори разказа си. Когато свърши, Лусиен каза:

— Разкажи ми я отново.

Ариел го погледна с досада.

— Защо?

— Защото пропускаш нещо.

— Нима ме обвиняваш, че те лъжа.

Лусиен повдигна вежди.

— Лъжеш ли ме?

— Не, разбира се!

— Тогава значи нямаш нищо против да разкажеш историята още веднъж.

— Лусиен, няма никаква причина да я повтарям. Казах ти всички съществени подробности.

— Казаха си ми всички съществени подробности? А какво пропусна?

— Нищо важно — промърмори тя, като извърна глава към гората.

— Остави преценката на мен — заяви той с тон, който убеди Ариел, че Лусиен няма да се откаже, докато не му разкаже всичко още веднъж.

Ариел му отправи изпепеляващ поглед, но той дори не потрепна.

— Добре, щом искаш да знаеш. Гейлът флиртуваше с мен.

Веждите му се вдигнаха още по-високо.

— Флиртувал е с теб?

— Не е нужно да звучиш толкова изненадан — раздразнено промърмори тя. — Независимо дали вярваш или не, но някои мъже ме намират привлекателна.

Лусиен отиде до колата, подпря се на предната броня и потъна в замислено мълчание. Ариел го загледа с нарастващи опасения.

След като изминаха няколко минути, тя не можеше повече да издържа напрежението.

— Какво има, Лусиен?

Той примигна, сякаш се изненада, че я вижда тук.

— Гейлът знае коя си или поне по някакъв начин те свързва с Арманд.

Ариел до такава степен се слиса от думите му, че само го зяпна удивено. Най-накрая успя да набере достатъчно самообладание, за да каже:

— Това е абсурд. С нищо казано или направено не показва, че знае моята самоличност.

— Повярвай ми, Ариел, той знае. Първата улика е посещението ти в агенцията за недвижими имоти. Не мислиш ли, че се е получило дяволски удобно, когато неочаквано са извикали Корин по телефона, докато си се колебаела за попълването на формуляра?

— Бях прекалено заета в търсене на изход от ситуацията, за да размишлявам много — призна Ариел. — Но, Лусиен, понякога се случват съвпадения.

— Не е било съвпадение — мрачно отговори той. — Целта на формуляра, който са искали да попълниш, е била да установят истинската ти самоличност. Когато си казала, че тръгваш и ще се

върнеш по-късно, Корин се е свързала телепатично с Гейлърн. Той вероятно е решил, че си решила да останеш извън кръга и докато успее да прецени дали представляваш заплаха, за него е било от особена важност да те задържи в контролираната от него сфера. Но би изглеждало странно, ако Корин изведнъж заяви, че няма нужда да попълваш формуляра. Тогава той се е обадил по телефона, за да направят всичко да изглежда естествено.

Преди два дни Ариел би се присмяла на идеята, че Корин и Гейлърн биха могли да осъществят толкова сложна мисловна връзка. Но изглежда, че Лусиен редовно четеше мислите ѝ. Освен това не можеше да забрави обезпокоителният момент с Шана Морланд, когато бе убедена, че жената е прочела мислите ѝ.

Ариел нервно пристъпи от крак на крак и възрази:

— Това все още не доказва, че знаят коя съм аз. Може би просто е искал да ме провери, защото съм чужденка.

Лусиен поклати глава.

— Той не би си губил времето с непозната, освен ако не сметне, че представлява заплаха. След като си се измъкнала от попълването на формуляра и си настояла да платиш в брой, на него не му е останала друга възможност, освен да се приближи директно до теб. Той е предизвикал объркването ти, след което те е отвел на място, където лесно можеш да отвлечеш вниманието си — в антикварния магазин с книгите. Преценил е, че докато си заета с тях, защитните ти сили ще бъдат снижени и той с лекота ще може да определи коя си и защо си дошла. Но магията ми е била на мястото си, така че всичко, което е опитал, е било безуспешно. Като е разбрал, че си омагьосана, той е решил да поведе флирт с теб, като се е надявал, че като погъделичка суетата ти, ще успее да те подмами да му кажеш кой е направил магията. Само по себе си това е успокояващо, защото ако е подозирал, че съм аз, тогава просто е щял да привлече силите и на останалите и да развали магията. Тъй като се е държал предпазливо, това означава, че има причини да смята, че е в опасност от друг магьосник, могъщ колкото него самия. Страшно ми се иска да знам кой е той и какво означава всичко това.

Ариел знаеше, че Лусиен не очаква отговор, затова и не му предложи. Вместо това се замисли над намека му, че е толкова прозрачна, та един обикновен флирт да разкрие всичко в нея. Гейлърн

може и да е великолепен мъж, от който можеш да припаднеш в несвяст, но тя имаше достатъчно разум, за да задържи домогванията му на разстояние. Все пак се отказа да изкаже на глас размишленията си. Лусиен беше прекалено непостоянен и не знаеше с какво може да го изкара от равновесие. Едно избухване на магьосник на ден беше почти на горната граница на издръжливостта на нервите ѝ.

— Ако приемем, че всичко, което казваш е вярно, как Гейлът е научил коя съм аз?

Лусиен сви рамене.

— Вероятно го е научил от Арманд.

Коленете на Ариел се разтрепериха при това заключение. Арманд винаги се бе държал внимателно, така че работата му да не я поставя в опасност. Единственият начин, по който Гейлът би могъл да го узнае от него, бе насилственото получаване на информация.

Изглежда, че Лусиен четеше мислите ѝ, тъй като изведнъж каза:

— Ариел, не мисля, че Гейлът би наранил Арманд физически.

Може би щеше да приеме уверенията му, ако не бе употребил думата „физически“. Изведнъж си спомни как бе попитала Лусиен дали Арманд е жив. Той ѝ бе отвърнал: „В смисъла, в който питаш, да.“ Не беше нужно да е гениална, за да се досети, че Гейлът би могъл да нарани брат ѝ по друг начин.

Защо изчака толкова дълго, преди да тръгне да търси Арманд? Защо изобщо му позволи да се захваща с тази откачена история? От мига, в който ѝ разказа за сборището, Ариел усещаше, че има нещо гнило. Никога нямаше да си прости, ако с Арманд се случеше нещо.

При първото парване на напиралците в очите ѝ сълзи, тя премигна, като си каза твърдо, че плачът няма да ѝ помогне с нищо. Но колкото повече се опитваше да сдържа сълзите, те изглеждаха толкова по-твърдо решени да излязат на повърхността. Накрая, като реши, че се бие за спечелването на изгубена битка, тя зарови лице в дланите си и се разрида.

Когато Ариел заплака, Лусиен я погледна слисано. Не знаеше как да се справя с плачещи жени. Вещиците никога не плачеха. Те кълняха и беснееха, и запращаха разни летящи предмети към главите на магьосниците. Но си спомняше смътно, че майка му се беше отдавала на тази странна болест веднъж или два пъти и тогава баща му я беше прегръщал и целувал.

Лусиен предпазливо се приближи до Ариел и я прегърна. Щом тя притисна лице към гърдите му и започна да ридае неутешимо, той реши, че прави нещо напълно погрешно. Тъй като явно прегръдката не помагаше, той реши да използва стандартното средство на магьосниците за успокояване на вещици. Хвана брадичката ѝ, повдигна лицето ѝ към своето и я целуна.

Сърцето на Ариел ускори ударите, щом Лусиен приближи устните си към нейните. Предишната вечер целувката му беше безмилостна, наказваща. Но тази беше настойчива, гладна, сякаш му беше недостатъчна и Ариел се вкопчи в него, преди умът ѝ напълно да схване какво става.

Докато я обземаше приятната тръпка на нарастващото желание, Ариел изпищя мислено: „Това е лудост! Та аз дори не харесвам този мъж!“

Това не я възпря да простене одобрително, щом той притисна бедрата си към нея, като по този начин ѝ даде достатъчно доказателство за собствения си нарастващ копнеж. Ръката ѝ по своя воля се промъкна до кристала и когато пръстите ѝ го докоснаха умът ѝ се наводни с еротични усещания. Най-шокиращото бе, че всички те бяха мъжки и толкова прелъстителни, че тя бе омаяна от тях.

Усещаше физически как ръцете на Лусиен я прегръщат, но умът ѝ бе изпълнен с докосването на твърдите ѝ зърна, притиснати в гърдите му и с притискането на корема ѝ в ерекцията му. Щом кракът му се промуши между бедрата ѝ и се притисна в топлината ѝ, туптящата тежест на слабините му я прониза с такава сила, че си помисли, че би могла да умре от нея.

Той нетърпеливо разкопча блузата ѝ, но щом плъзна длан под тъканта, за да обхване гърдите ѝ, пръстите му докоснаха кристала. Ариел го почувства толкова горещ, че сякаш изгори. Разбра, че топлината беше отражение на нейната собствена възбуда. Това познание го възпламени и след това в отговор възпламени и нея.

Именно поради това тя се изненада толкова много, когато Лусиен я отблъсна от себе си. Погледна замаяно към лицето му и можеше да се закълне, че на него е изписано съжаление. Реши, че си е въобразила, защото вече гледаше към нея толкова хладно, че я побиха мразовити тръпки.

Изведнъж той ѝ обърна гръб и рязко ѝ заповяда:

— Стегни се, Ариел! Трябва да отидем в къщата и да направим план за спасяването на брат ти.

Отначало Ариел се вцепени от рязкостта му, но след това избухна в справедливо възмущение. Два пъти я бе целувал и след това се бе отнасял с нея така, сякаш беше някакъв парий.

Колкото повече размишляваше, толкова повече подлудяваше. Прокле го мислено, закопчавайки блузата си. Когато минута по-късно гордо мина покрай него, тя се закле мислено, че ако някого отново я докосне, ще го удари право по големия, надменен, магьоснически нос.

ГЛАВА СЕДМА

„Какво остава от душата
целувката щом спре?“

Р. Браунинг

От три години насам Лусиен си представяше как ще се върне у дома, но след като двамата с Ариел се бяха качили в колата и бяха навлезли в кръга, чувството за нещо нередно в сбирещето беше толкова силно, че почти можеше да го пипне. Механично посегна към кристала, за да добие повече проникателност и установи, че Ариел все още го носи на шията си.

По дяволите! Защо не бе взел кристал от нея, още преди да бяха навлезли на територията на сбирещето?

„Защото бе толкова погълнат от целувката с нея, че изобщо забрави за кристала. Подобни грешки ще убият и двама ви.“

Като тръсна глава, отвлечен от себе си, Лусиен понечи да поиска кристала от Ариел. Тя се бе отпуснала на вратата, а в очите ѝ блестяха нови сълзи. Лусиен се изненада от неочаквано нещастния ѝ вид и се свърза с ума ѝ, за да провери какво не е наред. Все още се безпокоеше за Арманд, убедена, че с него се е случило нещо ужасно и винеше себе си за това.

Неоснователните самообвинения бяха толкова чужди на Лусиен, колкото и сълзите и той насочи вниманието си обратно към пътя, озадачен от самобичуването ѝ. В него нямаше логика, защото Ариел нямаше нищо общо с решението на Арманд да дойде тук. Факта, че тя се обвиняваше за затрудненията на брат си за него бе не само истински объркващ, но и напълно абсурден.

Понечи да изрази мнението си, но се отказа, тъй като се опасяваше, че може да я накара отново да избухне в плач. По-добре да се срещне със сто гневни вещици, отколкото отново да преживее това усещане. Но беше важно да я извади от състоянието ѝ на депресия. Магията му можеше да направлява мислите ѝ, но не можеше да

контролира емоциите ѝ. За да се справи успешно, а по възможност и безопасно, с Гейлън, тя трябваше да бъде спокойна и напълно съсредоточена.

Но как можеше да развесели една простосмъртна, зачуди се смутено той. Тъй като наближаваха къщата, реши да остави въпроса за по-късно. Тази вечер нямаше да се среща с Гейлън и това му даваше достатъчно време да стигне до някакво решение. Засега трябваше да се погрижи да влезе незабелязано в къщата. Щом наближиха отбивката към дома му, той зави към банкетата.

Ариел погледна объркано към Лусиен, щом колата спря.

— Защо спираме?

— Сигурен съм, че Гейлън е оставил някой да наблюдава къщата. За мен е важно да открия кой е той, така че остатъка от пътя ще измина пеша — обясни той. — Всичко, което ти остава, е да минеш онзи завой, след което ще видиш пред себе си черен път. Карай по него в продължение на половин миля и ще излезеш при къщата. Щом стигнеш там, влез направо вътре и ме чакай. Ако някой се приближи, не го кани вътре. Това е много важно, Ариел. Не трябва никого да каниш в къщата! Разбираш ли?

Лусиен ѝ говореше с педантичния тон, с който се поучаваха деца и Ариел се намръщи раздразнено.

— Разбира се, че разбирам. Не съм идиот, Лусиен. Мога да следвам прости инструкции.

Оумен изръмжа тихо, сякаш възразявайки на твърдението на Ариел. Тя се обърна и ѝ метна свиреп поглед. Котката оголи зъбите си и изфуча в отговор. Лусиен издаде звук, който прозвуча подозрително подобно на смях, но тъй като вече излизаше от колата, Ариел не можа да се убеди дали е така. Ако се бе развеселил, усещането е било кратковременно, защото след като тя се настани на шофьорското място, той затвори вратата и я изгледа мрачно през прозореца.

— Помни, Ариел! Върви направо в къщата и...

— ...не пускай никого вътре — раздразнено довърши тя. За да се убеди, че лекцията е приключила, тя добави: — Тръгвам. Ще се видим в къщата.

Лусиен кимна и навлезе между дърветата, последван по петите от Оумен. Докато Ариел ги гледаше как се скриват, внезапно я обзе паническото чувство, че е изоставена сама. Поклати неодобрително

глава. Всичко, което се искаше от нея, бе да влезе в една празна къща, за Бога. Трябваше да престане да бъде толкова страхлива.

Докато Ариел потегляше, Лусиен направи магия на себе си и Оумен, която ги превръщаше в практически невидими и щеше да заглушава всеки звук, който можеха да издадат. И добре стори, защото малко след това в началото на черния път преминаха край един млад магьосник и неговия питомец. Стомахът на Лусиен се сви от опасения. Гейлът използваше деца, за да държи под око Ариел и едва ли можеше да се измисли по-дяволски план да се проникне през защитата ѝ. Лусиен ѝ бе казал да не пуска никой в къщата, но не бе сигурен дали тя няма да пусне някое дете, защото простосмъртните не считат децата за заплаха.

Не че децата в сборището бяха заплаха или, ако ставаше дума за това, биха ѝ навредили. Техните сили, дори да се сплотяха, не бяха достатъчно големи, за да направят нещо повече от незначителни магии. Но това, което можеха да направят, бе да отворят прохода, от който се нуждаеше Гейлът, за да започне работа по магията си над Ариел.

Изруга отново, щом си спомни, че пак е забравил да вземе кристала от нея. Магията му щеше да свърже умовете им здраво, само ако тя влезеше в контакт с Гейлът. Във всички останали случаи, за да се свърже с нея щеше да му е нужен кристала.

Проклятие! Защо не бе предвидил, че могат да настъпят подобни обстоятелства и не бе направил магията по-силна?

Защото колкото по-силна бе магията, толкова по-трудно щеше да я развали. Ако се опиташе да защити себе си, можеше да обрече всички на гибел.

Ариел стигна до къщата и я загледа тревожно. Беше огромна, триетажна, облицована с камък сграда, обраснала с бръшлян, със същите източени сводове и стройни кулички, както в търговската част на града. От двете ѝ страни растяха гигантски дъбове и борове, които образуваха тучен зелен балдахин над покрива ѝ. Беше запазен естествения вид на местността, така че вместо трева пред къщата в изобилие растяха папрати и горски цветя. Но въпреки цялата красота,

която я обграждаше, в къщата имаше нещо зловещо, подобно на прокълнат замък от приказките.

Ариел неохотно излезе от колата и тръгна към постройката. Тъкмо бе стигнала до входната врата, когато от дърветата изскочи малко черно-бяло кученце. Спря в основата на верандата и я залая.

Ариел незабавно отстъпи към вратата и погледна наежено кучето. Макар да обичаше кучета, веднъж, когато беше на десет години, едно я беше ухапало, и оттогава се приближаваше предпазливо към тях, особено към тези, които лаеха. Бе научила и то по неприятния път, че старата поговорка „куче, което лае, не хапе“ не винаги е вярна.

— Знак няма да ви ухапе. Просто иска да ви поздрави — каза нечий слаб глас.

Ариел извърна глава в посока на гласа и видя едно момиче на около дванайсет години, застанало до ъгъла на къщата. Беше тъкмо в кльощавата възраст на пубертета — само ръце и крака. Със силно къдравата си червена коса и луничаво лице приличаше на герой от детска приказка, но вниманието на Ариел бе привлечено от очите ѝ. Те имаха същия бледосин цвят като на Лусиен и същата странна пронизателност. Дали не му беше роднина?

— Здравсти, аз съм Ариел — колебливо се усмихна тя.

— Знам — отвърна момичето и пхна ръце в джобовете си. Тръгна небрежно към кучето, което спря да лае. Като застана до него, тя погледа с любопитство към Ариел.

— Аз съм Лили.

— Радвам се да се запозная с теб, Лили.

Момичето кимна.

— Жадна съм. Може ли да си пийна вода?

— Разбира се — каза Ариел, като извади ключа от портмонето си и се обърна да отключи вратата. — Трябва само да открия къде е кухнята и да намеря чаша.

Отвори вратата и се обърна с намерението да покани Лили вътре. В този миг в ума ѝ проблесна заповедта на Лусиен: „Не трябва никого да каниш в къщата.“ Едва ли е имал предвид едно дете.

Но щом очите на Ариел срещнаха призрачния поглед на Лили, тя реши, че е по-добре да бъде свръхпредпазлива, отколкото да провокира гнева на Лусиен.

— Ей сега ще се върна с водата.

Щом влезе в къщата, Ариел импулсивно погледа през рамото си. Момичето и кучето бяха изчезнали.

Излезе навън и огледа околността за някаква следа от тях. Нямаше нищо — нито звук, нито движение. Как бяха изчезнали толкова бързо и безшумно? Да не би момичето и кучето да бяха духове? Но това беше абсурд. Не съществуваха духове.

„Откъде знаеш? До вчера мислеше, че не съществуват магьосници, но сега си убедена в обратното.“

Объркана и доста обезкуражена, тя се върна в къщата, затвори вратата и се огледа тревожно. От начина, по който дърветата обграждаха къщата, предполагаше, че вътре е тъмно, но големите, открити прозорци пропуска достатъчно, макар и приглушена светлина.

Намираше се в помещение, което изглежда, че беше голяма дневна стая с гол дървен под и сводест таван. Едната стена бе изцяло заета от каменна камина. Камъните бяха така наредени, че образуваха както полица над камината, така и десетки тесни каменни полици, разположени от пода до тавана. Полиците бяха отрупани със стари буркани, пълни с нещо, което приличаше на сушени треви. Пред камината се намираха две очевидно ръчно изработени дървени кресла с широки облегалки за ръцете и избелели възглавници на гърба и седалката. С изключение на малката ръчно изработена масичка, поставена между креслата, нямаше никаква друга мебелировка, нито дори лампа или картина.

Ариел влезе навътре в стаята, а стъпките ѝ кухо отекнаха в тишината. Тъй като бе привикнала със спартанския начин на живот, който водеше брат ѝ, аскетичността на помещението не я изненада така, както би учудила някой друг. Тъй като Арманд постоянно отсъстваше, той никога не се безпокоеше от липсата на мебелировка, но Лусиен бе посочил, че членовете на сборището рядко напускат магическия кръг. Ако това беше вярно, логично бе да се стараят да направят домовете си колкото е възможно по-удобни.

Предполагаше, че простотата може да е част от начина им на живот, но това никак не се връзваше с представата ѝ за сборището. Ако, както подозираше, те бяха сатанисти, дали не трябваше да бъдат епикурейци? В края на краищата какъв бе смисълът да следват Дявола, ако той не ги възнаграждаваше материално?

С нарастващо любопитство тя се приближи към камината и заразглежда бурканите. Определено бяха пълни с изсушени растения, но нямаха етикети. Някой от стъклениците, които не можеха да бъдат достигнати с ръка, бяха покрити с такъв дебел слой прах, че със сигурност не бяха пипани от години.

— Е, къде са очите от саламандър и спиртосаните криле от прилеп? — промърмори тя и нервно се обърна с лице към стаята.

Не беше сигурна какво привлече вниманието ѝ към пода. Може би просто нямаше върху какво друго да фокусира погледа си. Но щом погледа ѝ проследи сложната мозаечна плетеница, тя изведнъж разбра защо в тази стая не беше нужна мебелировка. В центъра на пода беше вградена огромна пентаграма, заобиколена от две окръжности. Между двете окръжности бяха разположени странни символи, които изглеждаха неразбираемо и изглеждаха така обезпокояващо, както онези, които бе видяла на вратата на „Вещерска отвара“.

Едва тогава Ариел проумя, че това не беше дневна, а... Как сатанистите наричат мястото, където извършват обредите си? Често казано, не искаше да знае. Искаше само да се махне оттук! Сега вече знаеше къде се намира Арманд и можеше да отиде до най-близкия полицейски участък за помощ.

Освен ако... тя все още нямаше доказателство, че Арманд се намира в Сенктюъри. Без доказателство, което би потвърдило правотата ѝ, подозираше, че едва ли ще получи повече помощ, отколкото от полицията във Филаделфия. Проклятие! Какво можеше да бъде то?

Подскочи при силното почукване по вратата, което незабавно бе последвано от:

— Ариел, аз съм. Отвори вратата и ме покани да вляза.

Беше Лусиен и звукът на гласа му извади на повърхността всичките ѝ опасения. Той продължаваше да твърди, че иска да ѝ помогне да открият Арманд, но защо изобщо се бе свързал с Арманд и му бе казал за сборището? Единствената причина, за която се досещаше беше, че е искал да отмъсти загдето са го прокудили, но ако това беше вярно, защо тогава не бе дошъл с Арманд, както бе дошъл с нея? Защо го бе изпратил тук сам? Дали Арманд не бе послужил като средство за връщането му в сборището? Дали не бе го изпратил, за да

послужи за някакво жертвоприношение? Дали не я бе довел тук поради същата причина?

„Позволяваш на въображението ти да вземе връх“, упрекна я вътрешния ѝ глас.

Но Ариел не беше убедена, че си фантазира прекомерно. Напротив, колкото повече размишляваше, толкова повече заключенията ѝ добиваха смисъл.

В такъв случай какво трябваше да стори, отчаяно се зачуди тя, докато Лусиен отново задумка по вратата и закреща:

— Проклятие, Ариел, покани ме вътре!

Без дори да осъзнава какво прави, тя докосна кристала и прошепна:

— Арманд, какво да правя?

Последва пукащ звук и въздухът изведнъж се изпълни със статично електричество, което изправи всички косми по тялото ѝ. Щом от кристала се заизлива светлина, тя изскимтя и невярваща на очите си се втренчи в сцената, която се разиграваше пред нея. Арманд седеше в центъра на пентаграмата. Косата му, която винаги беше по-дълга от обичайното, бе достигнала раменете му и освен това беше с брада. Но Ариел бе ужасена от това, че косата и брадата му бяха напълно бели. Още по-лошо, той се взираше в нея с пусти очи.

— Арманд! — отчаяно изпищя тя към страховития му образ, но щом свали ръка от кристала, за да го докосне, Арманд изчезна. Заедно с това пукащия звук стана по-силен, а въздухът още по-наситен с електричество, което затрудняваше дишането ѝ.

— Проклятие, Ариел, повикай ме да вляза! — изрева отново Лусиен, като продължаваше да думка по вратата. — Чуваш ли ме, Ариел? Трябва да ме поканиш да вляза и то веднага!

Ариел погледна зашеметено към мястото, където Арманд бе седял на пода. Изведнъж се почувства слаба и замаяна, а край нея се чуваше някакво тънък, монотонен напев. Сякаш цялата къща крещеше срещу нея, а звукът ставаше все по-силен и по-силен, докато накрая започна да ѝ се струва, че тъпанчетата ѝ ще се спукат.

Когато започна да се чувства така, сякаш мозъкът ѝ все миг щеше да се разкъса, тя се строполи на колене, запуши уши с ръце и запищя:

— Спрете!

Но усилията ѝ да надвика агонизиращия шум сякаш само го усилиха. Като осъзна, че единствения начин да избегне врявата бе да излезе от къщата, тя се опита да стане, но мускулите ѝ сякаш се бяха превърнали на каша. Сви се на пода в трепереща купчина. Опита се да пълзи, но тялото ѝ просто отказваше да ѝ съдейства. Беше попаднала в капан!

О, Боже, какво да правя!

Докосни кристала и мисли за мен, така че да мога да дойда при теб!

Думите изненадаха Ариел, защото можеше да се закълне, че ги казва Лусиен. Но това беше невъзможно. Лусиен не беше тук.

Но той беше тук, смътно осъзна тя. Можеше да чуе над какафонията как думка по вратата и вика името ѝ. Тогава защо не дойдеше при нея, за да я спаси? Той ли я подлагаше на това мъчение? Сигурно беше така. Вероятно бе направил нещо ужасно с Арманд и сега го правеше с нея.

По дяволите, Ариел! Докосни кристала и мисли за мен!

Яростта в мисловната заповед на Лусиен тласна Ариел към рефлекторно подчинение, при все че не беше лесно да достигне кристала. Ръката ѝ сякаш пренебрегваше заповедта на мозъка да се премести. Като затвори очи, тя си наложи да заглуши доколкото може убийствения шум и да се съсредоточи върху изпълнението на тази задача.

Сякаш измина цяла вечност, преди ръката ѝ най-сетне да се вдигне и след това едва-едва успя да достигне кристала. Но се справи и едва го бе докоснала, когато вратата се отвори.

Лусиен влетя в стаята с такава скорост, че Ариел го видя като размазано петно. Застанал над нея, той хвърли някакъв златист пращец във въздуха и извика някакви неясни думи. Миг по-късно шумът спря.

Ариел погледна немощно към Лусиен, неспособна да реши дали факта, че го вижда, я плаши или радва. Все още стоеше над нея с разтворени крака и ръце на кръста. Стойката му говореше за яростта му, но щом погледна към нея лицето му така пребледня, че Ариел нямаше да се учуди, ако го видеше да се превръща в лигав демон.

Тя облиза нервно устните си и се опита да седне. Едва бе успяла да се подпре на лактите си, когато Лусиен я вдигна в скута си с такава лекота, сякаш вдигаше малко дете.

Като я притисна до гърдите си, Ариел се озова очи в очи с гневния Лусиен. Само по себе си това бе достатъчно обезкуражаващо, но, комбинирано с неочакваното осъзнаване на силата му, ѝ подежда направо плашещо. Вероятно можеше да се справи с нея просто като я стиснеше веднъж по-здраво.

Но ако възнамеряваше да я нарани, нямаше да ѝ спасява живота, както току-що бе сторил. А Ариел не се съмняваше, че ако бе останала още малко изложена на онзи ужасен шум, това щеше да означава смъртта ѝ.

Докато я носеше по мрачния коридор, Ариел отпусна глава на рамото му и затвори очи. Мускулите ѝ все още бяха като желе и не можеше да си спомни някога да се е чувствала толкова изтощена.

Изглежда, че беше задрямала, защото следващото нещо, което видя бе как Лусиен я слага на едно легло. Погледна го смутено. Имаше нещо, което трябваше да му каже, но дори живота ѝ да зависеше от това не можеше да си спомни какво беше то.

Понечи да каже нещо, но преди мозъкът ѝ да успее да формулира думите ѝ Лусиен поднесе малко шишенце към устните ѝ и изля съдържанието му в устата ѝ.

Щом клепачите ѝ се отпуснаха тежко тя изведнъж си спомни, че искаше да каже на Лусиен за Арманд. Опита се да се разсъни, но Лусиен притисна длан към челото ѝ и напя:

— Сега аз се грижа за теб, Ариел, и е важно да ми се подчиниш. Не мисли. Просто спи.

В гласа му имаше някакъв странен, мелодичен напев, който я приспа, въпреки настойчивото желание на мозъка ѝ да стои буден. Докато усещаше, че се унася, продължаваше да го чува как казва:

— Подчини ми се, Ариел. Подчини ми се.

Тази заповед я накара да потрепери, защото най-сетне Ариел разбра, че нямаше друг избор. По някакъв начин Лусиен бе успял да се сдобие с власт над душата ѝ и тя осъзна, че не можеше да му се противопостави, дори и да искаше.

Докато Лусиен наблюдаваше бледото, заспало лице на Ариел, сред емоциите му цареше такава бъркотия, че дори не се опитваше да я подреди. Вместо това се прокле, че се бе показал такъв глупак. На първо място не трябваше да изпраща Арманд тук, а след това не

трябваше да задълбочава грешката с довеждането на Ариел. Ако тя беше прекарала още една минута в онази какафония, щеше да изгуби ума си. Дори сега съществуваше някаква възможност да е получила някакви необратими увреждания. Именно затова ѝ бе дал приспивателната отвара. Беше важно да поспи, така че психиката ѝ да има възможността да се възстанови от травмата.

Приглади косата си с ръка, все още зашеметен от случилото се. От Оумен бе научил за разговора на Лили с Ариел. Котката бе докопала информацията от питомеца на Лили. Освен това бе научила, че Ариел бе отказала да покани Лили в къщата. Затова се бе изненадал, когато, при приближаването му към къщата, направената магия започна да пращи край него.

Но как Гейлът бе успял да проникне в омагьосаната сграда, зачуди се объркан той. След като Ариел бе влязла във владение на дома, единствения начин, по който Гейлът можеше да добие подобна сила бе само ако той или някой друг под негов контрол влезе в къщата по нейна покана, а Ариел бе отпратила Лили. Лусиен подозираше, че Гейлът е омагьосал къщата преди пристигането на Ариел, но въпреки това нямаше да успее да приведе магията си в действие, ако не бе получил някаква форма на покана. Така че въпросът беше как бе успял да го направи?

Имаше само един начин да разбере, мрачно осъзна той. Трябваше да използва кристала, за да претърси ума на Ариел и да я накара да изживее наново минутите, преди магията на Гейлът да влезе в действие. Но дали Ариел бе достатъчно силна, за да издържи на подобно напрежение? Ако нямаше достатъчно сили, можеше да се окаже, че е довършил онова, което Гейлът бе започнал — унищожаването на разсъдък ѝ.

Първият му подтик бе да я остави да оздравее, но после разбра, че би било твърде опасно да чака толкова дълго. Докато не разбереше какво бе привело магията в действие, нямаше да успее да се пребори с нея. Докато я чакаше да дойде в съзнание, Ариел можеше по невнимание отново да задейства магията и този път може би нямаше да успее да я спаси.

Преди да е успял да промени решението си, той започна да разкопчава блузата ѝ и посегна към кристала, който лежеше между гърдите ѝ. Щом ръката му докосна плътта ѝ, собствената му магия

незабавно влезе в действие, като изпрати вълни от задоволство през телата им.

Като пренебрегна нарастващото напрежение в слабините си и желанието, което усещаше, че се надига в утробата ѝ, Лусиен внимателно проучи ума ѝ. Като се увери, че Ариел спи спокойно — или поне дотолкова спокойно, доколкото позволяваше разбуденото желание — той поведе спомените ѝ назад към онзи момент, когато той и Оумен я оставиха на пътя.

През следващите няколко минути Лусиен изживя пътя ѝ до къщата и срещата с Лили и Знак. Щом почувства възбудата ѝ от изчезването на Лили, той започна да въвежда успокояващи вълни в мозъка ѝ. Едва след като се увери, че отново е спокойна, той я поведе по-нататък през спомените ѝ.

Преживя разглеждането на стъклениците по рафтовете и се вкамени, когато Ариел разпозна пентаграмата на пода. Ариел не трябваше да я види, а камо ли да разпознае какво представлява, защото над всички простосмъртни, които навлизаха в долината, действаше обща магия. Тогава защо я бе видяла и разпознала?

Защото Гейлърн е искал да я види и разпознае!

Но защо Гейлърн би искал това, удиви се той. Отговорът сигурно се криеше някъде по-нататък. Поведе Ариел внимателно през спомените ѝ, тъй като разбираше, че е достигнал опасен стадий. Страхът ѝ стана осезаем, докато се колебаеше дали да отиде в полицията, а след това последва почукването му по вратата, което я хвърли в истинска паника.

Изруга се загдето бе постъпил по този начин. Беше толкова погълнат от желанието си да я накара да запомни, че не трябва да кани никого в къщата, че бе забравил да осигури собствената си покана. Без нея той просто не можеше да влезе, поради което не можа да ѝ се притече на помощ, преди Ариел да бе докоснала кристала и да бе го призовала.

Отново я поведе из спомените ѝ. Когато Ариел докосна кристала и попита брат си какво да прави, Лусиен се ужаси от вида на Арманд, така както се бе ужасила Ариел.

Бързо свали ръката си от кристала, тъй като разбираше, че е прекалено опасно да продължава да рови в паметта ѝ. Освен това повече не се налагаше. Бе получил търсения отговор и за първи път в

живота си изпитваше истински страх. Гейлът не бе омагьосал къщата. Той бе направил магия на Арманд. Всеки, който произнесеше името му в района на сбирното и след това отвърнеше на образа му щеше да бъде подложен на наказанието, от което току-що бе пострадала Ариел. Плашеше го това, че единствения начин Гейлът да изпълни подобна опасно, унищожително заклинание бе употребата на Старите магии.

Още щом достигна до това заключение, Лусиен недоверчиво поклати глава. Не бе възможно Гейлът да прилага Старите магии. Та те бяха забранени преди повече от двеста години! Дори дядото на Лусиен, който беше висш свещеник на сбирното, не знаеше думите, които ги привеждаха в действие. Те включваха употребата на тъмните сили и ако не се насочваха правилно бяха не само опасни, но и потенциално зли.

Но щом отново погледна бледото лице на Ариел, Лусиен разбра, че именно така Гейлът го бе победил, вземайки по този начин управлението на сбирното в свои ръце. Това обясняваше също така странните сънища, които бе имал напоследък и които го бяха накарали да потърси съдействието на Арманд, а така също и усещането за нещо нередно в сбирното. Злото от сънищата му е било реалност.

При това заключение изчезнаха всички надежди да се справи с Гейлът. Дори най-могъщият магьосник би се затруднил да надмogne такава сила. А той беше прокуден мелез, който се нуждае от кристал, за да достигне нивото на чистокръвен магьосник. Още щом Ариел се събуди, ще я качи в колата и ще побързат да се махнат оттук.

„А с Арманд какво ще стане?“, обади се съвестта му. „Ти го изпрати тук, значи ти трябва да го спасиш.“

„Но дали мога да го спася?“, мрачно възрази Лусиен, като се изправи на крака и започна да крачи напред-назад. Едва ли, ако образа, който бе видял, отразяваше истинското състояние на Арманд, а не бе някаква страховита представа, създадена от Гейлът. Арманд не само се бе състарил. Пустотата в очите му говореше, че разума му си бе отишъл.

Заля го вълна от чист гняв, който бе насочен колкото към него, толкова и към Гейлът. Вярно, че не обичаше много простосмъртните, но това не му даваше право да ги хвърля във войната му с Гейлът без тяхното знание и съгласие. С нарушаването на тази етика той

несъмнено бе унищожил Арманд, а с довеждането на Ариел тук щеше да причини и нейното унищожение.

Сега, след като Гейлът вече знаеше как изглежда Ариел, можеше лесно да открие местоположението ѝ с извикването на съответната магия. Единственият ѝ шанс за спасение бе, ако той успее да убеди висшия свещеник на някое друго сбирще да я защити. Но само Гейлът в ролята си на висш свещеник знаеше точното местонахождение на другите сбирще и всички те бяха разположени в Европа. Лусиен трябваше да признае, че граничеше с невъзможното да открие навреме някое друго сбирще, за да я спаси. Гейлът не само щеше да проследи Ариел, но щеше да се опита да разбере кой я е омагьосал. Вероятно щеше да узнае, че е бил Лусиен и когато това се случеше, щеше да ги унищожи и двамата. Намираха се в безизходна ситуация.

Но може би това не беше вярно, сепна се Лусиен, когато една неочаквана мисъл премина през главата му. Когато Ариел бе влязла в града, Гейлът е знаел коя е тя или, по-точно казано, знаел е, че по някакъв начин е свързана с Арманд. Лусиен бе приел, че е получил тази информация от Арманд, но тогава защо не я бе потърсил във Филаделфия? И защо, когато откри, че е омагьосана, не направи никакво усилие да развали магията?

Единственото смислено заключение отново бе, че Гейлът се държи предпазливо, защото се бои, че е застрашен от друг магьосник. Но ако, както подозираше Лусиен, той практикуваше Старите магии, какъв магьосник би имал достатъчно мощ, за да го изплаши?

Лусиен отметна назад косата си с ръка. Чувстваше се така, сякаш нареждаше картинна мозайка, половината късчета на която липсваха. Единственият човек, който можеше да му даде нужните отговори, бе Гейлът, а това едва ли щеше да се случи. Вместо да се опитва да реши нерешимото, трябваше да се съсредоточи върху проблема как да измъкне Ариел и Арманд от тази каша, ако приемем, разбира се, че Арманд все още беше жив. За нещастие виждаше само един метод и той беше несигурен, тъй като трябваше да подложи Ариел на още по-голям риск.

Спря да се разхожда и се приближи до леглото. Докато погледа му се взираше в лицето ѝ, необходимостта да я защитава, която се бе пробудила в него предишната нощ, се размърда неспокойно. Ариел

беше толкова уязвима, толкова неподготвена да се бори с Гейлърн, че дори самата мисъл да я използва срещу него беше неразумна. Но въпреки това знаеше, че само тя притежава единствената сила, която евентуално можеше да победи Гейлърн — любовта към брат си.

Но дали любовта ѝ беше силна и достатъчно чиста? Ако ставаше дума за други простосмъртни, той би изпитал сериозни съмнения, но Ариел и Арманд бяха близнаци. Ако можеше да се вярва на прочетеното за близнаците, между тях съществуваше здрава връзка, също като между семейство вещица и магьосник. Трябваше ли да приеме риска и да провери дали прочетеното е вярно?

Лусиен отново се изправяше през множество въпроси без отговор. Освен това пред него стоеше едно съвсем лично решение. Ако решеше да използва Ариел, тогава трябваше да заздравя магията, която ги свързваше — да направи себе си напълно податлив на Ариел. С други думи трябваше да поеме риска да се влюби в простосмъртна.

Но трябваше да вземе решението преди зазоряване. Междувременно трябваше да се опита да провери дали е вярно предположението му за Гейлърн. Съществуваше възможност, макар и малка, Гейлърн да не използва Старите магии.

Като се убеди, че Ариел спи, Лусиен тръгна да търси Оумен, но не я откри в обичайните ѝ свърталища. Помисли си дали да не я призове, но знаеше, че ще го пренебрегне. Беше станала ревнива, откакто Ариел се замеси в историята. Затова я бе изплашила миналата нощ и продължаваше да я провокира при всяка възможност. Ако котката се държеше зле с някоя вещица, Лусиен би ѝ показал кой е господарят, но не виждаше защо трябва да си развалят отношенията заради една смъртна.

Сега беше благодарен, че не се е намесил, защото се нуждаеше от помощта на Оумен. Тъй като беше намерил котката, след като го изхвърлиха от сборището, тя не влизаше в обсега на магията, която го държеше изолиран. Това означаваше, че може да скита из сборището и тайно да събира информацията, която се обменя между питомците от сборището и техните господари, точно както бе направила с кучето Знак на Лили. С малко късмет можеше да му донесе някой от търсените отговори.

Но преди всичко трябваше да я открие и да я помоли за помощ. Тъй като питомците не бяха задължени да изпълняват молбите на

господарите си, задачата беше дяволски неприятна. Като се вземеше предвид настроението на Оумен, вероятно щеше да се наложи да я моли, а той никога в живота си не се бе молил. Дори не бе молил милост от Гейлътн след победата над него в спора за мястото на висшия свещеник.

Лусиен знаеше, че като бе отказал да моли за милост мнозинството в сбирещето го бе сметнало за прекалено горд. Искаше му се да признае, че до известна степен те бяха прави. Но всъщност бе избрал заточението най-вече защото оставането му щеше да означава да се закълне във вечна вяност на Гейлътн. Още по онова време подозираше, че Гейлътн е безскрупулен, но не можеше да го докаже. И щом веднъж дадеше клетва да му се подчинява и да го следва, ръцете му щяха да бъдат вързани. Щом се закълнеше, дори да откриеше доказателство, че Гейлътн нарушава законите на сбирещето, откритото обвинение щеше да означава незабавна смърт.

„А идването тук сега не носи ли същото наказание?“, присмя се вътрешния му глас.

„Това е война. Ако не бях дошъл, това би означавало непрекословна капитулация!“

А Лусиен не възнамеряваше да се предава, защото знаеше какви ужасни последици щеше да има, ако съвета на висшите свещеници заловяха Гейлътн да практикува Старите магии. Нямаше по-голямо престъпление и според висшия закон на сбирещата, цялото сбиреще щеше да бъде унищожено. Семейството на Лусиен бе защитавало сбирещето повече от триста години и проклет да бъде, ако позволи на Гейлътн да го унищожи.

Тръгна към втория етаж, където живееше след смъртта на дядо си. Смути се, когато не откри там Оумен. Можеше да почувства присъствието ѝ, следователно тя беше някъде в къщата, но къде?

Три пъти прекоси коридора на втория етаж, преди да си спомни за третия етаж. Беше ходил там само веднъж, когато беше на девет години. Дядо му го бе завел там, за да му внуши колко деликатно е сбирещето, а празният трети етаж символизираше именно този факт.

Подобно на всяка друга раса, сбирещето си имаше своите наследствени слабости. При тях това беше раждаемостта. Една вещица можеше да роди само едно дете в живота си, а един магьосник — да зачене само едно. В зенита си, по времето когато процъфтяваха, беше

нещо обичайно за сборищата в една къща да живеят четири поколения — праядовците и прабабите, дядовците и бабите, родителите и детето. Но след това, по времето на Римската империя през първи век от Новата ера, бяха започнали да ги преследват и бе продължило до седемнадесети век. Осемнайсет столетия кланета бяха се отразили опустошително върху числеността на сборищата.

Всички тринайсет къщи в това сборище бяха изградени с традиционните три етажа с надеждата, че числеността на сборището може би ще нарасне и ще се върнат обратно към Златния си век. Но след повече от триста години само две фамилии бяха успели да запълнят капацитета на домовете си, а слуховете говореха, че в другите сборища положението е също така отчаяно. Някои дори предсказваха, че след няколко столетия тяхната раса ще престане да съществува — още една причина, поради която се налагаше да спре Гейлът, ако той използваше Старите магии. Ако сборището бъдеше унищожено, това щеше да увеличи още повече вероятността расата им да угасне.

Отиде до стълбата, която водеше към третия етаж и се изкачи. Вратата, водеща нагоре, беше някога заключена, но не се изненада, че я намира отворена и влезе вътре. Стаята беше празна с изключение на един голям куфар, поставен в далечния ѝ край. Оумен седеше върху куфара в класическата котешка поза.

Лусиен любопитно огледа куфара. Откъде ли се бе появил и на кого принадлежеше? Щом се приближи, Оумен скочи на пода и махна триумфално с опашка. Лусиен отвори закопчалката и вдигна капака. Съдържанието на куфара го изненада. Върху купчина дрехи се виждаше позлатена писалка с гравирани инициали А.Д., които потвърждаваха, че пред него е собствеността на Арманд Дантес.

Възможните последици от находката му накараха ума му да препусне бързо. Някой бе влязъл в къщата, бе опаковал вещите на Арманд в куфара и го бе оставил тук. Не можеше да бъде Гейлът. Той щеше да е унищожил доказателството. В такъв случай кой и защо го бе направил? Нямаше разумно обяснение.

— Какво става тук, по дяволите? — объркано промърмори Лусиен. За нещастие нито куфара, нито съдържанието му можеха да говорят.

Е, това не беше точно така, мислено се поправи Лусиен. Писалката принадлежеше на Арманд и Лусиен го бе видял да си играе

с нея при всяка от срещите им. Психометрията не беше сред най-развитите умения на Лусиен, но беше сигурен, че ако се съсредоточи върху писалката ще получи някаква представа какво се бе случило с Арманд.

Но преди това трябваше да се занимае с Оумен. Тя седеше на пода и го наблюдаваше предпазливо.

— Знаеш какво искам — каза Лусиен. — Ще се разходиш ли из сборището, за да ми събереш информация?

Котката изпусна тихо ръмжение и го изгледа обвинително.

Лусиен кимна тържествено.

— Права си. Предупреди ме, че ще си навлека неприятности като се захващам с простосмъртни. Освен това високо оценявам факта, че откри куфара. Но не отговори на въпроса ми. Ще се разходиш ли из сборището?

Опашката й настръхна и Оумен оголи зъби и изфуча срещу него. След това изскочи от стаята, преди Лусиен да успее да й отговори.

Лусиен поклати глава и въздъхна тежко. Оумен щеше да му помогне, дори ако я беше яд на него, че се бе усъмнил в помощта ѝ. Разбира се, ако предварително бе приел, че ще му помогне, тя щеше да го обвини, че смята помощта ѝ за нещо дадено.

Като реши, че никога няма да успее да проумее женския пол, Лусиен извади носна кърпичка от задния си джоб и внимателно вдигна писалката. Не искаше да я докосва, преди да се е подготвил както трябва.

Отиде на първия етаж и постави писалката в центъра на пентаграмата, като я заобиколи с дузина стъкленици от рафтовете. След това извади свещените свещи и кадилницата иззад тайния камък в огнището.

Едва след като бе събрал всичко, той си спомни, че не бе взел кристала от Ариел. Проклятие! Кристалът му беше нужен за магията, която искаше да направи. За нещастие, той го беше дал на Ариел, така че не можеше просто да си го вземе. Трябваше да я помоли за това, а не можеше да го стори, докато Ариел се намираше под въздействието на приспивателната отвара.

Лусиен не можеше да си спомни някога да е бивал толкова разочарован. През целия си живот бе следвал правилата на сборището, но през последните няколко дни бе научил колко спъващи можеха да

бъдат те. Като че ли всеки път, когато се обърнеше, му се налагаше да моли за нещо, а като магьосник той бе навикнал да изисква.

Очевидното решение бе да изчака докато Ариел се събуди, но знаеше, че това беше твърде опасно. Тя беше заспала с мисълта за Арманд и вероятно той щеше да изпълни първите ѝ мисли, щом се събудеше. Ако кажеше името му, преди Лусиен да е успял да я спре, магията на Гейлън щеше отново да влезе в действие. Дори моментното подлагане на въздействието ѝ можеше да се окаже фатален удар за психиката ѝ. Трябваше да направи магия, която да забранява на двама им да изговарят името на Арманд, преди да се е събудила. Но за такава магия, обаче, му бе нужна голяма мощ, а единственият начин да я добие бе посредством кристала.

С огорчение осъзна, че можеше да направи само едно нещо. Трябваше да използва Ариел като проводник между себе си и кристала.

Отказа се веднага от тази идея, защото, ако използваше Ариел като канал, нямаше да успее да запази себе си и нея като отделни индивиди. Макар Ариел да нямаше да извършва физически движения, тя щеше да вижда всичко, което вижда той, щеше да прави всичко, което той прави. От гледна точка на ума ѝ това щеше да бъде нейно преживяване, а Лусиен трябваше да е в състояние да управлява емоциите ѝ. Ако тя се паникьосаше и изпуснеше кристала по средата на магията, това можеше да даде сериозни отражения. Единственият начин да бъде сигурен, че това няма да се случи бе да се свърже толкова близко с Ариел, че във всеки миг да чувства онова, което чувства тя самата. Бедата при подобни близки емоционални връзки бе там, че те можеха да ги съединят така здраво, че да останат свързани с Ариел до края на живота си. Ако това се случеше, той никога нямаше да успее да си намери вещица, а тъй като никога не би избрал за спътница в живота една простосмъртна, това означаваше, че няма да може да стане баща. Животът му щеше да е приключен.

Можеше ли да поеме такъв риск? Желаше ли да поеме такъв риск?

Всъщност знаеше, че няма друг избор. Беше морално задължен да защити сборището, дори с риск да се обрече на самотен живот.

Като изпусна една решителна въздишка, той тръгна към стаята, където спеше Ариел. Като седна на леглото до нея, той постави ръката

й върху кристала и я покри с дланта си. След това смеси мислите си с нейните. Когато се бяха слели, той премести кристала във фокуса на мислите им и й заповяда да не го пуска, докато не й каже. След това стана от леглото и тръгна към пентаграмата, като знаеше, че в ума си Ариел изминава същия път.

ГЛАВА ОСМА

„Сън ли бе или мечта?
Махнете таз музика.
Аз буден ли съм или спя?“
Джон Кийтс, „Ода за Найтингейл“

Ариел се чувстваше безтегловна и нематериална като дух. Дори умът ѝ бе потънал в тази омара на нереалността, докато вървеше по някакъв дълъг, дълъг коридор. Когато влезе в една голяма стая с огромна каменна камина, в дълбините на мозъка ѝ затрака паниката. Трябваше веднага да се махне от това място!

„Всичко е наред! Тук няма нищо, което да те нарани!“

Вътрешният глас беше толкова спокоен, толкова окуражаващ, че Ариел продължи навътре в стаята. Разпилените по пода принадлежности неудържимо привличаха любопитството ѝ. Без да знае какво върши, тя вдигна една тумбеста свещ и духна върху фитила, който веднага пламна.

Отново се почувства неспокойна, но същия вътрешен глас пак прошепна:

„Всичко е наред. Тук си в безопасност. Нищо няма да ти причини болка. В безопасност си.“

През следващите няколко минути тя правеше ритуални движения с такава ловкост, сякаш ги бе повтаряла цял живот. Първо постави свещта на върха на петолъчната звезда, а след това запали още четири свещи и ги постави на съответните места. Когато приключи с тази задача, тя седна с кръстосани крака в средата на звездата и отвори половин дузина бурканчета, като от всяко от тях извади по една шипка сушени листа, които постави в една почерняла метална купа.

След като затвори бурканчетата, тя духна към купата. От нея изскочи малко облаче черен дим и се заиздига към Ариел, и миг по-късно към тавана заигра тънко стълбче огън.

Ариел изпищя от изненада и уплаха, но преди още да си помисли да избяга от огъня, гласът прошепна:

„Няма да те опари. Виждаш ли?“

Преди да осъзнае какво прави, тя протегна ръка в пламъка. Той се заизвива между пръстите ѝ, но не я изгори. Напротив, дори не беше топъл. Извади ръката си от пламъка и се загледа като хипнотизирана в огъня, монотонно напявайки думи, които дори не разбираше.

Нямаше представа колко време бе пяла, когато изведнъж почувства нужда да вдигне златната писалка, лежаща в краката ѝ. В мига, в който я взе в ръка, в нея нахлуха представи и Ариел изохка, щом разпозна появилия се в пламъка образ на Арманд.

Смутено се загледа как Арманд се разхожда из Сенктюъри. Видя го как спира и разговаря приветливо с неколцина души. Почувства тревога, щом видя към него да приближава Гейлътън. Но Арманд не изглеждаше разтревожен и продължаваше да се усмихва весело.

Изведнъж образът заблещука и Арманд вече не беше в града. Сега дебнеше сред дърветата. Продължаваше да се навежда и да оставя малки знаци в основата на дървесните стволоче, докато накрая излезе на малка поляна. Като се сви сред някакви храсти, той се загледа с разочаровано изражение в малка група деца.

Образът отново проблесна и Арманд стоеше в същата тази стая, потънал в разпален разговор с един мъж с толкова поразителна външност, че Ариел не можеше да откъсне очи от него. В никакъв случай не можеше да бъде наречен красив. Имаше дълга до раменете тъмнокестенява коса, орлов нос и фанатично блестящи тъмни очи. Изражението на Арманд беше сериозно, а челото му смръщено, сякаш се безпокоеше за нещо.

Образът отново проблесна. Сега Арманд беше облечен в черно и тъкмо слагаше в джоба си фенерче. Изведнъж извади писалката си и я постави на масата между двете кресла. След това потъна в нощта с изражение на алчна възбуда върху лицето си.

— Не! — отчаяно извика Ариел, когато пламъка изведнъж угасна. — Върни се! Върни се!

„Всичко е наред!“, тихо напя гласът, но Ариел рязко тръсна глава в яростен отказ. Не, не беше наред! Чувстваше, че злото очаква Арманд, а той отиваше право в лапите му.

„Успокой се!“, настойчиво заповяда гласът. „Трябва да се успокоиш!“

Но тя не можеше — или не искаше? — да се вслуша в гласа. Трябваше да открие Арманд. Той беше в ужасна опасност! Трябваше да го измъкне оттам, преди да е станало твърде късно! Трябваше да го спаси! Трябваше да...

Изведнъж звукът, който я бе нападнал по-рано, запищя отново в ушите ѝ. Беше толкова мъчителен, че ѝ се искаше да започне да скубе косата си, но не можеше да помръдне ръцете си. Страхът се примеси с болката. Какво ставаше с нея? Защо не можеше да помръдне?

Болката, която удари Ариел, бе толкова неочаквана, толкова отслабваща, че за момент погълна Лусиен. Веднага щом я преодоля, той прекъсна връзката си с Ариел. Емоционалният стрес бе активирал отново спомена за магията на Гейлън.

Като скочи на крака, Лусиен се втурна по коридора към нейната стая. Проклятие! Трябваше да се досети, че не бива да я използва като канал, но беше толкова сигурен, че може да контролира емоциите, докато се бе слял с нея. Едва сега осъзна, че бе подценил душевната ѝ връзка с Арманд. Ариел бе почувствала, че злото го очаква в нощта и любовта му към него бе толкова силна, че успя да се освободи от влиянието на Лусиен.

Когато се втурна в стаята, картината, която видя бе по-лоша, отколкото си представяше. Очите на Ариел бяха плътно затворени, а лицето ѝ — мраморно-бяло. Тялото ѝ беше напрегнато, а дишането накъсано. Докато тичаше към нея, остави ума си да се докосне до нейния. Всеки момент можеше да получи удар, а Лусиен не знаеше какво да прави. Можеше да развали магията, но не можеше да премахне спомена ѝ.

Лусиен промърмори под носа си цветиста ругатня. Защо не се бе досетил да направи заклинание, което да я накара да забрави магията на Гейлън?

Защото толкова бързаше да открие каквото е възможно от писалката, че не отчете склонността на простосмъртните да се връщат чрез спомените си към миналото. Изглежда, че те изпитваха болезнено влечение към спомените си, като понякога ги използваха, за да се почувстват по-добре, а друг път ги употребяваха, за да се самоизмъчват.

Точно това се бе случило тук. Осъзнавайки че близнакът ѝ отива срещу опасността, Ариел бе изпаднала в паника. Тъй като не можеше да му помогне, тя бе предпочела да накаже себе си, като се бе върнала към ужаса, с който се бе срещнала.

Все още стискаше кристала. Лусиен седна на леглото, сложи ръката си върху нейната и заповяда:

— Ариел, отвори си очите! Трябва да ми се подчиниш. Отвори си очите и то незабавно!

Клепачите ѝ потрепнаха и след това бавно се вдигнаха. Надяваше се, че като го види, ще се освободи от спомена си. Но замъгленият, празен поглед в очите ѝ говореше обратното. Никога не се бе чувствал толкова безсилен. Сигурно имаше някакъв начин да достигне до нея, но как, по дяволите?

Чисто инстинктивно той я целуна, изпрацайки в ума ѝ спомените за техния любовен сън. Няколко секунди нищо не се случи. След това, като простена, тя обви шията му с ръце и се притисна към него. Лусиен отново се докосна до ума ѝ. Най-накрая се бе освободила от магията на Гейлън и докато мислите ѝ се съсредоточаваха върху техния любовен сън, Лусиен бе зашеметен от страстта, която се трупаше в нея. Сякаш всичките ѝ чувства се бяха развилнели и се сливаха в едно — чиста, неподправена сладост.

Когато Ариел започна обезумяло да дърпа ризата му, Лусиен хвана ръцете ѝ и ги притисна над главата ѝ. В никакъв случай не трябваше да прави любов с нея и понеже в момента кристала ѝ принадлежеше, нямаше никакво намерение да се занимава с любовни фантазии. Ако само веднъж ѝ позволиеше да го контролира посредством кристала, повече нямаше да може да отбягва въпросите ѝ или да извърта отговорите си. Ако тя го попиташе нещо, щеше да бъде задължен да ѝ казва истината. Никога не би позволил подобно нещо на една простосмъртна, защото с всяко късче истина, което ѝ даваше, той щеше да ѝ отстъпва и частица от душата си. Магьосникът предаваше душата си единствено на вещицата, избрана да бъде другар в живота му и независимо какво щеше да се случи между него и Ариел, той никога нямаше да я избере за свой спътник. Никога!

Но решителността му започна да се пропуква, когато Ариел вдигна изпълнените си със сълзи очи към него и жално прошепна:

— Лусиен, моля те, помогни ми! Освободи ме от нея.

Не бе нужно да пита от какво трябва да я освобождава, тъй като чувстваше силата, с която страстта струи през нея и почувства, че се разкъсва на две. Ако в очите ѝ нямаше сълзи, може би щеше да успее да си тръгне. Но сълзи имаше и това я правеше толкова уязвима. Обзе го всеобхватното желание да я защити. Лусиен разбра, че няма да може да я остави да страда по този начин.

„Но ти не можеш да ѝ дадеш такава власт над тебе!“

Но още докато спореше със себе си, той наведе глава към нея. В миг, в който устните им се сляха, Лусиен си помисли: „Дръж кристала, Ариел, и ми покажи какво искаш.“

Ариел помнеше много целувки, но никога досега една целувка не бе предизвиквала в нея такъв трепет, както тази на Лусиен. Щом той се приближи към нея и се отпусна до нея на леглото, езикът му се промуши между устните ѝ, търсейки вход към устата ѝ. Ариел го прие с нетърпение. Лусиен потърси езика ѝ и го призова на чувствен дуел, който я накара да се притисне към него с такова силно желание, че беше колкото плашещо, толкова и възбуждащо.

— О, Боже, Лусиен! — прошепна тя, като се освободи от целувката му и отново трескаво посегна към ризата му. Така силно го желаше, че бе готова ако се наложи да разкъса дрехите му.

Лусиен хвана ръцете ѝ и ги обви около кристала. Като положи дланта си върху ръцете ѝ, той поднови целувките си, мушкайки езика си в устата ѝ. Сега Ариел вече усещаше не своята, а неговата страст. Чувстваше мекотата на устата си през допира на езика му, чувстваше вълнението от нападенията и париранията на своя език. Когато Лусиен притисна бедрата си към нея, тя почувства как топлината на тялото ѝ го облива с горещи вълни от удоволствие, които се стичат в слабините му, докато накрая той стана толкова твърд, че Ариел простена от желанието му.

— Лусиен, моля те! — изпъшка тя, като дръпна ръце от кристала и обхвана раменете му.

„Какво искаш, Ариел?“

— Теб! — извика тя. — Теб! Теб!!!

Очите му заблестяха. Той разтвори бедрата ѝ и като коленичи между тях, съблече ризата си. Ариел прекара език по устните си и протегна ръка, за да погали гърдите му, наслаждавайки се на допира до

къдравите, тъмни и косми и на чувственото налягане на гръдните му мускули при докосването ѝ. Бавно, предизвикателно, тя прекара пръст надолу, към тясната пъточка от косъмчета, които изчезваха под колана на джинсите му. Лусиен рязко пое въздух, щом тя игриво подръпна токата на колана му.

— Наистина ли ме желаш, Лусиен? — гърлено попита тя, като отвори токата и прекара ръка по тъканта, покриваща твърдата издупчина на еректирания му член.

Той не отговори, но жартува в очите му и каза всичко, което имаше нужда да знае. Ариел безсрамно свали ципа на джинсите му и като мушна ръка вътре го докосна през тъканта на шортите. Пенисът му потрепна от допира ѝ и, макар да изглеждаше невъзможно, стана още по-твърд.

Ариел вдигна глава към него и му заповяда:

— Съблечи се, Лусиен. Искam да видя колко ме желаш.

Тъглчетата на устата му потрепнаха иронично, докато слизаше от леглото. Ариел го наблюдаваше как захваща с палците си наведнъж шортите и джинсите, и след това ги смъква с бавно движение.

— Божишко, колко си красив! — промърмори тя, изправяйки се на колена в края на леглото. Прокара ръка по раменете му и по гръдите му, възхитена от променящия се релеф на мускулите му.

Лусиен отново пое дълбоко дъх, докато ръцете ѝ продължиха надолу, галейки твърдия му, плосък стомах. Ръката ѝ се плъзна по копринената плът на члена му, като накара цялото му тяло да се напругне и след това да започне да трепери.

Желанието изпълни Ариел. Докато продължаваше да го гали, тя вдигна очарована очи към лицето му. Очите му бяха станали толкова блестящи, че бяха почти заслепяващи. Ариел почувства как потъва в дълбините им.

Откъсна се със сила от омагьосващия му поглед и като се отпусна назад му заповяда:

— А сега ме съблечи, Лусиен.

Той веднага се качи на леглото. Отново разтвори бедрата и застана между тях. Разкопча блузата ѝ и освободи закопчалката на сутиена ѝ, след което отмахна сексапилната червена дантела от гръдите ѝ.

Този път Ариел бе наред да си поеме дълбоко дъх, щом Лусиен нежно прекара нокът през зърната ѝ, превръщайки ги в тръпнещи връхчета.

— О, Лусиен! — простена тя, като зарови ръце в дългата му коса, щом Лусиен наведе глава и всмука едното зърно в устата си, докато дразнеше другото с пръст.

През следващите няколко минути той бавно я съблече, като изучаваше всеки инч от тялото с устата си и с пръстите си, докато накрая Ариел буквално започна да се гърчи под него.

Най-сетне тя беше гола като него. Лусиен целуна ходилото ѝ и започна да прокарва пътека от целувки нагоре по крака ѝ. Когато достигна до вътрешната страна на бедрото ѝ, Ариел отново преплете пръсти в косата му. Щом устните му се допряха до топлината ѝ, тя изпусна вик на удоволствие.

Езикът му побутна клитора ѝ и след това започна да чертае кръгчета около него. Ариел никога не бе изпитвала такова сладко мъчение и се остави на пороя от страст, който я понесе към оргазма.

Когато от кулминацията я дяляха мигове, Лусиен изведнъж се отдръпна. Ариел извика недоумяващо и след това въздъхна облекчено, щом той легна между бедрата ѝ и проникна в нея. Темпото, което наложи, беше диво и я запрати отново към оргазма. Когато достигна върха, мощта му беше такава, че сякаш се разтроши на милиони късчета и тя слабо се притисна към Лусиен, който също потрепера облекчено.

Обзе я изтощение и като затвори очи чу Лусиен да шепне:

— А сега спи, Ариел, за да оздравееш. Спи и оздравявай.

Лусиен се надигна от леглото и се загледа в лицето на спящата Ариел. При спомена за споделената фантазия го прониза силно желание. Прииска му се да я събуди и да повторят наяве всеки миг от този сън.

Това го потресе до дъното на душата му, тъй като никога преди не бе искал да замени фантазията с реалност. Фактът, че сега искаше, го принуди да признае, че като бе ѝ дал контрола над кристала, позволявайки ѝ по този начин да диктува какво правят в съня, той бе позволил да се променят взаимоотношенията им. Вече не бяха просто магьосник и простосмъртна. Но не беше готов да даде точно

определение. Така че, като изхвърли тази тема от ума си, той се захвана да я съблече, тъй като знаеше, че ще спи по-добре без бремето на дрехите.

След като Ариел бе останала само по сексапилното си червено бельо, той я зави с чаршафа и бързо се оттегли. Колкото по-далеч от нея стоеше, толкова по-голяма възможност имаше да избегне изкушението.

Върна се обратно при пентаграмата. Магическите свещи все още горяха и той седна сред тях да размишлява над узнатото от писалката на Арманд.

Лесно можеше да разтълкува три от сцените. Първата, където Арманд се срещаше с хората, представляваше просто една от разходките му в Сенктюъри. Втората очевидно беше успешното откриване на кристалната пещера. Лусиен бе усетил, че Арманд има нужда от нещо истинско, с което да провери твърденията му за магьосническото изкуство, затова умишлено му бе споменал за пещерата, като знаеше, че Арманд ще отиде да я потърси. Четвъртата и последна сцена беше доста неясна, но тя най-вероятно представляваше последното пребиваване на Арманд в къщата.

Вниманието си съсредоточи върху третата сцена, защото именно тя го бе обезпокоила. Не бе познал магьосника, с когото бе разговарял Арманд, а единствения начин, по който той можеше да е влязъл в дома, бе по покана. Лусиен бе втълпил на Арманд колко опасни могат да се окажат такива покани, така че съществуваша само три причини, поради които Арманд би нарушил това правило.

Първата бе, че Арманд е решил, че може да се довери на този магьосник. Лусиен не разчиташе много на тази теория. Арманд се занимаваше с проучвания и по тази причина беше естествено недоверчив. Това бе и един от доводите, поради който Лусиен го бе избрал за мисията в сборището. Недоверието поражда предпазливост, а предпазливостта бе от първостепенно значение за плана му.

Втората възможност бе магьосникът да е измамил Арманд. Това също не изглеждаше много вероятно на Лусиен. Пак заради недоверчивостта си Арманд не би допуснал да бъде измамен лесно.

Третата причина беше тази, която, казано направо, бе изплашила Лусиен. И тя бе, че магьосникът е направил заклинание на Арманд. Тъй като Арманд вече е бил омагьосан от Лусиен, била е нужна голяма

сила, за да се наложи новата магия над старата. Може би Гейлът е бил в състояния да го стори. В края на краищата той можеше да тегли от мощта на цялото сбирще. Но ако бе прибегнал към тази обединена мощ, самият той щеше да отиде при Арманд, вместо да изпраща някой друг.

Не, ако е била направена магия, направил я е същия този магьосник, а имаше само две възможности той да притежава толкова голяма сила. Или беше пратеник на съвета на висшите свещеници, или практикуваше Старите магии. И двете възможности означаваха същинска беда за сбирщето.

Лусиен смутено прекара ръката през косата си. Кой беше непознатият магьосник и защо е бил с Арманд? Дали той беше магът, от който се боеше Гейлът? И ако беше така, дали беше представител на съвета, изпратен да търси доказателства, че Гейлът употребява Старите магии или беше още един пакостен магьосник? И накрая, дали той, Лусиен, не беше закъснял да помогне на сбирщето си или, което беше по-важното, дали беше достатъчно силен, за да го спаси, ако все още не беше късно?

Като стигна до извода, че само времето може да му даде отговор на тези въпроси, Лусиен изтласка объркването си на заден план и се зае с извикването на магия, която щеше да направи неясни спомените на Ариел за шумовото заклинание на Гейлът и за участието ѝ в психометрията на писалката на Арманд. Би предпочел напълно да ги изтрие от паметта ѝ, но за това трябваше отново да използва Ариел като канал. След случилото се последния път, просто не можеше да поеме този риск.

Когато приключи, той почисти пентаграмата. След като всичко бе поставено на мястото си, той върна писалката на Арманд в куфара му. След това свали багажа от колата. Постави чантите на Ариел в стаята ѝ, отнесе продуктите в кухнята и реши да изчака там завръщането на Оумен. Може би тя щеше да му донесе нещо, което да му помогне в търсенето на отговорите.

Оумен се завърна преди зазоряване и не донесе добри новини. Всъщност не донесе никакви новини, защото цялото сбирще, включително питомците, проявяваха неохота да разговарят за Гейлът. Освен това не бе научила нищо за непознатия магьосник.

Докато Лусиен стоеше на задната врата и наблюдаваше изгрева, той отново се прокле, че не бе взел кристала от Ариел. Макар да се съмняваше, че щеше да му помогне да научи нещо конкретно, поне щеше да му даде добра представа за емоционалното състояние на сборището. А ако го знаеше, може би щеше да се сдобие с някаква представа срещу какво е изправен.

Щом светлината изпълни небето, той тръгна към кухнята. Усети, че Ариел скоро ще се пробуди. Знаеше, че след пробуждането си ще страда от липса на ориентация от приспивателната отвара. Освен това може би щеше да има някакви незначителни психични ефекти от заклинанието на Гейлън. Трябваше да й свари малко чай, който щеше да й помогне да възстанови чувството си за ориентация, а така също щеше да облекчи евентуалните болки, които я тормозеха. След това, веднага щом се пробудеше достатъчно, за да разбира какво й говорят, трябваше да й поиска кристала.

Ариел отвори очи и се загледа в нашарения от слънчеви петна непознат таван от дърво и камък. Като примигна замаяно, тя се опита да си спомни къде се намира, но мозъкът ѝ беше прекалено размътен, за да ѝ даде смислен отговор. Опита се да седне, но главата ѝ забуча и се завъртя. Усети, че ѝ прилошава.

Отпусна се на възглавницата, затвори очи и започна да разтрива слепоочията си. За последен път се бе чувствала така, когато двете с Джийн бяха прекалили с шампанското, докато празнуваха откриването на магазина им.

— Изпий това и ще се почувстваш по-добре.

Тя отвори рязко очи и като видя пред себе си вечно намръщеното лице на Лусиен, в главата ѝ нахлу като приливна вълна една картина. Представляваше много жив спомен как тя и Лусиен правят любов.

Без да мисли за главоболието си, тя седна рязко, а бузите ѝ се изчервиха. „Мили Боже, нали не сме правили любов наистина?“

Лусиен я погледна и в очите му проблесна нещо тъмно, почти сексуално, което накара по гърба ѝ да пробяга съблазнителна тръпка. След това погледът му се плъзна пренебрежително по тялото и Лусиен провлечено додаде:

— На твоє място, Ариел, бих се покрил.

Тя погледна надолу, за да установи смазващия факт, че върху себе си няма нищо друго, освен червеното дантелено бельо. Като изохка, тя дръпна чаршафа до шията си и изгледа Лусиен с ужас. „Нима наистина бяха правили любов?“

Не. Сигурно е било сън, побърза да се успокои тя. В края на краищата беше облечена в бельото си. Ако наистина бяха правили любов, сега щеше да е гола.

„Какво те кара да бъдеш толкова сигурна“, прободе я вътрешния ѝ глас. „Може би той просто ти е облякъл бельото, за да си мислиш, че е било само сън.“

Тази възможност беше прекалено обезпокоителна, за да я обмисля, така че Ариел я остави настрана и отправи обвинителен поглед към Лусиен.

— Ти си ме съблякъл!

Той повдигна вежди.

— Не беше в състояние да се съблечеш сама. И не се безпокой. Не се интересувам какво има по теб — като ѝ протегна чашата, той повтори: — Изпий това.

Изведнъж си спомни как ѝ наливаше нещо в устата предишната вечер. Погледна недоверчиво към чашата.

— Какво е това?

— Билков чай — тъй като Ариел не взе чашата, Лусиен изпусна нетърпелива въздишка. — Какво има, Ариел? Мислиш, че искам да те отрова?

— Мярна ми се тази възможност — без заобикалки отвърна тя.

Лусиен промърмори нещо неразбрано, което прозвуча подозрително грубо и отпи голяма глътка от течността.

— Видя ли? Не е опасен.

— Освен ако вече не си пил противоотрова — посочи тя.

Мускулите на челюстта му потрепнаха нервно и той тропна чашата на нощното шкафче.

— Добре. Твоя работа, щом искаш да страдаш — като кръстоса ръце пред гърдите си, той заяви: — Бих искал да ми върнеш кристала.

Думите му запратиха все още объркания ум на Ариел назад във времето. Стоеше на вратата на стаята с пентаграмата и когато докосна кристала Арманд се появи пред нея.

— Брат ми! — ахна тя.

Без да изпуска чаршафа от едната си ръка, тя сграбчи кристала с другата. Намръщи се в недоумение, когато Арманд не се появи пред нея.

— Не кристала е призовал образа му — каза Лусиен. — Било е името му.

Ариел го погледна и поклати глава.

— Не! Случи се точно когато докоснах кристала.

— Не! Случило се е когато си казала името му. Било е просто съвпадение, че в същото време си докоснала кристала.

— Опитваш се да ме измамиш — обвини го тя, като се отдръпна от него и стисна кристала по-здраво. — Знаеш, че е бил кристала и сега си го искаш, за да ме държиш настрани от брат ми.

По лицето на Лусиен пробяга раздразнение.

— Ариел, не кристала призова образа му. Било е името. Затова направих магия, която пречи на двама ни да казваме името му — тъй като тя го изглежда със съмнение, той я предизвика: — Можеш да мислиш името му когато пожелаеш, но е невъзможно да го кажеш. Опитай се да кажеш името му.

— Брат ми — рече тя, като склучи смутено вежди. Искаше да каже „Арманд“. Опитва отново. — Брат ми.

— Видя ли? — самодоволно заяви Лусиен.

— Това не доказва нищо — възрази тя. — Това, че не мога да казвам името му не означава, че не мога да го призова с кристала.

— По дяволите, Ариел! Кристалът няма нищо общо с брат ти.

— Е, щом е така, тогава защо толкова настояваш да си го вземеш? — при нормални условия свирепият поглед, който й хвърли Лусиен, би я изплашил, но сега не възнамеряваше да се поддава на заплахите му. Независимо от това какво казваше той, Ариел беше сигурна, че кристала има връзка с Арманд. Като го погледна начумерено, тя добави: — Чакам отговора ти.

Лусиен сви и разпусна няколко пъти ръцете си в юмруци, и кристала започна да се нагрива под дланта ѝ. Ариел вече имаше достатъчно опит с това явление, за да разбере, че Лусиен започваше да излиза от кожата си.

— Ариел, искам кристала — каза той с такъв безстрастен глас, че прозвуча почти смъртоносно.

— Защо го искаш? — той не ѝ отговори, но кристала продължи да се нагрива, а очите му започнаха да тлеят. Когато почувства, че край тях се надига вятър, тя преглътна, но остана непреклонна и настоя: — Защо ти е, Лусиен?

— Защото не мога да употребявам всичките си сили без него — яростно отвърна той. — А сега ми дай кристала!

Отговорът му беше толкова неочакван, че Ариел объркано се намръщи.

— Какво искаш да кажеш с това, че не можеше да употребяваш всичките си сили без него?

Очите му започнаха да светят, кристалът доби розов оттенък, а вятърът се засили.

— Ариел, искам кристала и то веднага.

— А аз искам моя отговор — отвърна тя, макар да знаеше, че да го предизвиква така бе равносилно на игра на руска рулетка. Обаче инстинктът ѝ подсказваше, че е важно да продължава този разговор. — Защо ти е нужен кристал, за да можеш да използваш всичките си сили?

— Защото съм мелез! — изрева той. Кристалът стана тъмночервен, а вятърът се понесе с вой край тях.

— Мелез ли? — стъписано повтори тя. — Какво означава това?

Лицето му стана мъртвешки бледо, а устата му се отвори и затвори три път, преди накрая да изфучи:

— Майка ми е простосмъртна.

Ариел зяпна от изненада, а Лусиен се завъртя на пети и изхвъркна от стаята, като затръшна вратата. В мига, в който излезе, вятърът спря, но кристала продължаваше да червенее.

— Простосмъртна? — промърмори Ариел и удивено поклати глава. — Не мога да повярвам.

Но изглежда, че беше самата истина. Защо иначе Лусиен щеше толкова да се разгневи? Колкото и странно да беше, разкритието докосна съчувствена струна в душата ѝ. Като се имаше предвид антипатията му към простосмъртните, Ариел заподозря, че Лусиен е бил отхвърлен в сбирещето, много преди да го обявят официално.

Помисли си дали да не го последва и да му се извини, но запазилия се червен цвят на кристала я накара да се откаже. Беше прекалено гневен, а дори когато се успокоеше беше по-добре да не засяга тази тема.

Но не знаеше дали ще успее да не я засегне. Въпреки твърдението на Лусиен, тя все още беше убедена, че кристала има някаква връзка с Арманд. Докато не се убедеше в обратното нямаше никакво намерение да му го връща и беше сигурна, че това ще подлуди Лусиен.

Докато ставаше от леглото и отиваше към куфара се запитва защо Лусиен не бе взел кристала от нея докато е спяла. Всъщност, защо не си го вземеше сега?

Въпросът беше озадачаващ, но умът ѝ все още беше прекалено размътен, за да се опитва да го реши. Вместо това тя извади хавлията си от куфара и я облече. След това взе комплект чисти дрехи и тръгна да търси баня с надеждата, че един горещ душ ще прочисти ума ѝ достатъчно, за да се изправи пред гнева на Лусиен.

ГЛАВА ДЕВЕТА

„Чувствам палци ме сърбят —
значи, злото е на път!
Гост на праг —
ключалко: щрак!“
У. Шекспир, „Макбет“ 4.1.44

След като Лусиен затръшна вратата на спалнята на Ариел, известно време той беше бесен, но след като се докосна до мислите ѝ, той пребледня от гняв така, че край него бурно зафуча вятър, който започна да тресе съседните врати и прозорци. Тя — една простосмъртна — си позволяваше да го съжалява! Незабавно прекъсна връзката с ума ѝ, преди да е излязъл от кожата си.

„Грешката е твоя“, сгълча го съвестта му, докато Лусиен отиваше към кухнята. „Изобщо не трябваше да ѝ даваш кристала, но след като вече бе го направил, не трябваше да ѝ позволяваш да установява контрол над тебе. Знаеш колко е опасно да отговаряш вярно на всички всичките ѝ въпроси, след като веднъж си попаднал под властта ѝ.“

Да, много добре знаеше какви могат да бъдат последиците. Но кой би повярвал, че един от първите въпроси, излезли от устата ѝ, ще го накара да разкрие обстоятелствата около раждането си?

Докато стигне до кухнята, той успя да се овладее достатъчно, за да спре вятъра край себе си, но все още беше достатъчно бесен, за да му се иска да изпотроши цялата стая. Това обаче щеше да бъде неоправдано разрушение, което не подхожда на един магьосник и въпреки кръвта на простосмъртните, която течеше във вените му, той беше преди всичко магьосник.

Така че, вместо да сее опустошение из кухнята, той си наля чаша кафе и седна край масата да анализира ситуацията. Наистина без кристала той беше като осакатен, но далеч не беше безсилен. Трябваше, обаче, да признае, че истинският проблем представляваше Ариел. Колкото по-дълго кристала стоеше в нея, толкова повече

въпроси щеше да задава. Като се вземеше предвид, че за по-малко от десет минути бе успяла да научи подробностите за раждането му, можеше да се предположи, че не след дълго тя щеше да го познава не по-зле отколкото той самия себе си. Щом това се случеше тя щеше да премине в пълно владение на душата му и с това щеше да дойде края му.

Лек аромат на нежен парфюм прекъсна размислите му. Вдигна глава и видя, че Ариел е застанала на прага.

Погледът му механично се плъзна по тялото ѝ. Беше облечена в обикновена памучна блуза и чифт размъкнати джинси. Облеклото ѝ придаваше целомъдрен вид, но Лусиен вече беше запознат с нецензурната ѝ спалня и сексапилното ѝ бельо и знаеше, че всъщност в нея няма нищо целомъдрено. Тогава защо криеше и отричаше страстта си? Инстинктивно знаеше, че Ариел прави точно това. Освен това разбираше, че е тема, за която е по-добре дори да не помисля.

Насочи вниманието си обратно към лицето ѝ. Ариел го наблюдаваше със силно безпокойство, но щом се свърза с ума ѝ, научи, че тя се бе заклела да се бори с нокти и зъби за запазването на връзката с брат си. Това го разочарова, но не можеше да не ѝ се възхити. Оказваше се, че Ариел е един интригуващ парадокс от страх и смелост.

Като вдигна чашата си с кафе, Лусиен отпи една глътка, преди да подхвърли:

— На печката има кафе, а в хладилника сок. Нaley си, но не забравяй, че може да съм ги отровил, като разбира се предварително съм изпил противоотрова.

Ариел почувства как страните ѝ пламват от подигравката на Лусиен и това я раздразни. Искаше ѝ се да отстъпи, че може би бе преиграла при сцената с чая, но си спомняше как предишната вечер Лусиен ѝ бе дал нещо. След това всичко се губеше в едно петно от странни образи, които не можеше да постави на фокус, като ми ли да свърже в последователност.

„Не всичко е замъглено“, подразни я вътрешния ѝ глас, докато Ариел отиваше към печката.

„Не сме правили любов“, твърдо си рече тя. Дори Лусиен не можеше да бъде толкова долен, та да прави любов с нея и след това да я облече, за да може тя да си помисли, че нищо не се е случило. Беше просто сън и Ариел отказа да допусне каквото и да е друго.

На рафта бяха наредени половин дузина чаши за кафе. Тя напълни една от тях, обърна се към Лусиен и отпи от кафето. В този момент през лицето му премина изражение, което Ариел не успя напълно да определи, но поразително приличаше на облекчение. Изведнъж ѝ се стори, че като го бе обвинила, че се опитва да я отрови, може би нараняваше чувствата му.

Откри, че предположението за наличието на деликатни чувства в Лусиен е трудно за преглъщане. Той сякаш имаше само една фасада — заплашителната. Всъщност единственото време, през което не се боеше от него, бе в сънищата ѝ. Може би точно затова ги имаше. Може би единственият начин да се справи с истинския му образ бе като го прави по-човешки в подсъзнанието си.

„О, небеса! Почнах да правя същите любителски психоанализи като Джийн!“, отвратена си помисли тя.

Като се приближи към масата, тя седна срещу Лусиен. Той се взираше към нея с присвити очи и Ариел едва успя да си наложи да не се загърчи под изучаващия му поглед. Знаеше, че Лусиен се опитва да я сплаши и за нейно огорчение се справяше дяволски добре със задачата си.

Като реши, че най-добрата ѝ защита ще бъде прякото нападение, тя го попита:

— Какво си намислил, Лусиен?

— Знаеш какво.

— Няма да ти дам кристала.

— Той не е свързан с брат ти.

Ариел сви рамене.

— Може би не е. Всичко, което знам е, че щом го докоснах, образа му се появи.

— Видяла си го, защото си казала името му.

— Това е само твое твърдение и докато не съм в състояние да го проверя, няма да ти дам кристала — заяви тя с решително повдигната брадичка.

Лусиен повдигна вежди.

— И как възнамеряваш да го провериш? Ще попиташ Гейлн дали е направил магия, която влиза в действие ако кажеш името на брат си?

— Не, разбира се — нетърпеливо възрази тя.

— Е, поне имаш някакви заченки на разум — язвително промърмори той.

Ариел при подигравката в стила, в който бе отправена. Лусиен беше разочарован и гневен и на негово място би се чувствала по същия начин, особено ако онова, което казваше за кристала, беше вярно.

— Ако кристала не е у тебе това... х-м-м... ще ти причини ли нещо?

— Ако питаш дали ще изпитам физическа болка — не.

— Но това... те ограничава, нали?

— Да.

— Щом кристалът е толкова важен за теб, защо не си го взе докато спях?

На челюстта му потрепна един мускул и Ариел почувства нежеланието му да отговори, но въпреки това Лусиен каза:

— Аз ти го дадох, значи ти трябва да ми го върнеш.

Ариел искрено се изненада от отговора му.

— И какво ще се случи, ако просто си го вземеш?

— Ще изгуби мощта си.

— О! — понеже не знаеше какво да каже, Ариел отпи глътка кафе. Изминаха няколко изпълнени с напрежение секунди, преди да събере смелост да попита: — Какво се случи снощи?

Лусиен се отпусна назад и праметна едната си ръка през облегалката на стола.

— Ако искаш да ти отговоря, трябва да бъде по-конкретна.

— Не мога да бъда по-конкретна — призна тя, като приглади косата си с ръка. — Помня, че пристигнах в къщата. Спомням си срещата с момичето и кучето. Помня как докоснах кристала и видях ужасния образ на брат си и след това спомените ми се загубват до... тази сутрин — излъга тя, тъй като не желаше да признае за еротичния си сън. — Искам да знам какво се случи, след като видях брат си.

Тъглчетата на устните му потрепнаха иронично, сякаш Лусиен знаеше, че Ариел лъже.

— Щом каза името му, образът му се появи и магията на Гейлърн влезе в действие. Тя щеше да разруши ума ти, ако...

— Ако? — окуражи го Ариел, когато той изведнъж спря да говори.

Веждите му се склчиха в мрачна гримаса, но гласът му остана спокоен, докато отвърщаше:

— Ако не бе докоснала кристала и не ме бе призовавала.

Ариел инстинктивно вдигна ръка към кристала, криещ се под ризата ѝ. Щом го докосна, в ума ѝ се се избистриха някакви образи. Тя лежеше на пода и се мъчеше да докосне кристала. Но в мига, в който успя, Лусиен се втурна в къщата и...

— По дяволите, Ариел, остави миналото на мира! — дрезгаво заповяда Лусиен.

Ариел рязко вдигна глава към него и щом погледите им се срещнаха, тя преглътна от страх пред дивия блясък в очите му и гневно стиснатите му челюсти.

Но колкото ѝ плашещо да беше изражението му, Ариел го изгледа удивено.

— Ти си спасил живота ми!

— Разбира се, че те спасих — промърмори той. — Не бих искал някой простосмъртен да умре в дома ми.

Ариел изненадано примигна срещу него.

— Това твоята къща ли е?

— Тя е — или по-точно беше — домът на моето семейство — неохотно призна Лусиен. — Но това няма нищо общо със снощи.

Беше очевидно, че не иска да разговаря за къщата, което предизвика любопитството на Ариел. Искаше ѝ се да разчопли въпроса, но реши, че момента не е подходящ.

— Добре, спасил си ме, а после какво?

— Сложих те в леглото и ти дадох приспивателна отвара за да спиш и да оздравееш.

При тези думи в ума на Ариел проблесна друг спомен и тя почувства как кръвта се оттегля от лицето ѝ. В края на съня, през който двамата с Лусиен бяха правили любов, той ѝ бе казал: „А сега спи, Ариел, за да оздравееш. Спи и оздравявай.“

Небесата да са ѝ на помощ. Бяха правили любов!

Не, беше само сън!

Ами ако не е било сън? Ами ако...?

Тя тръсна рязко глава, отказвайки да позволи на мислите си да следват тази посока. Току-що Лусиен ѝ бе казал, че ѝ е дал сънотворно,

което означаваше, че е била упоена. Вероятно е казал тези думи, докато ѝ е давал отварата и тя просто ги е смесила с фантазиите си.

Като се облегна, тя впи очи в Лусиен. Искаше да му зададе един въпрос за Арманд, но го избягваше, защото се боеше от отговора.

Като пое дълбоко дъх, за да се окуража, тя попита:

— Образът на брат ми истински ли беше?

— Не знам — отвърна Лусиен, като вдигна ръката си от облегалката на стола и се наведе напред, така че да може да подпре лакти на масата. Взе чашата си в ръце, преди да допълни: — Интуицията ми подсказва, че образът му не е бил истинско отражение на физическото му състояние, а създадена от Гейлър картина с цел да те изплаши.

— Но ако е бил истински?

Лусиен я погледна със сериозно изражение.

— Ще се молим да не е.

Отговорът му сериозно разтърси Ариел. Като се опитваше да овладее чувствата си, тя додаде:

— Магьосниците молят ли се?

С нищо нямаше да помогне на Арманд, ако се разкиснеше. Трябваше да бъде силна.

— Ежедневно.

На Ариел ѝ се прииска този отговор да ѝ даде утеха, но не намери такава, защото си спомни на кого се молеха.

— Е? Какво ще правим сега?

— Гейлър е насочил вниманието си към теб. Където и да отидеш, той ще е по петите ти, докато не разбере дали представляваш заплаха — заяви Лусиен. — Затова искам да отидеш в града и да се преструваш на обикновен турист. Това ще ангажира вниманието на Гейлър, докато аз търся брат ти. След като узнаем къде се намира ще изработим план за спасяването му.

— На думи звучи лесно — рече Ариел.

— Повярвай ми, нищо няма да бъде лесно — мрачно отговори той. — Възможно е Гейлър да се разяри до такава степен от това, че не може да разбере дали представляваш заплаха, че да привлече силите на съборището, за да се опита да развали магията ми над теб. Когато това се случи, ще бъдем в огромна опасност, защото той ще узнае, че аз съм те омагьосал. Ето заради това трябва колкото е възможно по-скоро да

открием брат ти и да се махнем оттук. На неосветена земя може би ще имаме някакъв шанс да го победим, но тук...

Ариел потрепери, щом гласът му заглъхна. Не бе нужно Лусиен да завършва изречението си, защото въображението ѝ се справяше добре с тази задача. Страхливостта ѝ изскочи на повърхността, за да ѝ прошепне, че ако има поне една частица здрав разум веднага трябва да се махне оттук и да потърси друг начин да спаси Арманд.

— Прекалено късно е за бягство, Ариел — усети мислите ѝ Лусиен. — Гейлън вече се е впил в аурата ти и не можеш да му избягаш. Ще те открие където и да отидеш и вероятно ще те унищожи. Единственият ти шанс да оцелееш е да останеш и да се бориш с него.

Ариел отвори уста да попита как точно се трябва да се бори с него, но преди да каже нещо из къщата отекна странен, кух звук.

— Какво е това? — ахна тя. Оумен се втурна в кухнята, скочи в скута на Лусиен и така измюка, че всички косми по тялото на Ариел настръхнаха. Лусиен погледна към входа на къщата с лице, до такава степен лишено от изражение, че чак изглеждащо безжизнено.

Гласът му беше също тъй лишен от емоции, когато обяви:

— Според Оумен Гейлън стои на входа.

— О, Боже! — ужасена прошепна Ариел. — Какво прави тук?

Лусиен бавно извърна глава към нея.

— Бих казал, че търси теб.

— Какво да правя сега?

— Отвори вратата — предложи Лусиен.

— А след това? — попита тя, объркана от спокойното му държание.

През последните няколко дни Лусиен ѝ бе разяснявал колко зъл е Гейлън, а сега, когато този човек — не, магьосник, излязъл от Ада — чукаше на вратата ѝ, той се държеше така, сякаш не ставаше нищо нередно.

Лусиен сви рамене.

— Няма нищо страшно, докато не го поканиш да влезе.

— А ако настоява да влезе?

— Няма да настоява.

— Защо си толкова сигурен?

— Защото съм магьосник и знам правилата на играта — отговори той. — А сега върви да отвориш вратата. Завий наляво по

коридора и ще я видиш от дясната си страна.

Щом Ариел влезе в мрачното предверие, кухият звук отново отекна из къщата. Ариел потрепери. Огледа голите каменни стени и реши, че първото ѝ впечатление за тази къща не е било погрешно. Най-слабото определение за това място беше „ужасяващо“.

Щом влезе в стаята с пентаграмата, в ума ѝ нахлуха куп неясни спомени, които бяха колкото смуцаващи, толкова и обезпокоителни. Ако бе последвало трето почукване, вероятно щеше да подвие опашка и да избяга оттам.

Вместо това, тя побърза да откrexне вратата. Надзърна през процепа и се увери, че свадливата котка на Лусиен бе права. На верандата стоеше Гейлън Морган, по-красив дори от вчера. В ръката си държеше огромен букет червени рози, увити в розова хартия.

— Добро утро — усмихна ѝ се той. — Надявам се, че не съм ви прекъснал.

— Не, аз... ъ-ъ... тъкмо се канех да излизам

— Е, радвам се, че не ви изпуснах — той ѝ протегна розите. — За вас са.

Ариел с неохота отвори вратата по-широко.

— Много са красиви, мистър Морган, но се боя, че не мога да ги приема.

— Ариел, трябва да ме наричате Гейлън. И освен това, разбира се, че ще ги приемете. Те са просто моят начин да приветстват с добре дошла новата съседка и ако ги откажете ще разбийете сърцето ми. Нали не искате да разбийете сърцето ми?

Той ѝ отправи такъв очарователен, престорено отчаян поглед, че на устните на Ариел се появи усмивка.

— Е, щом това означава толкова много за вас, мисля, че мога да приема розите.

„Не!“, изкрещя с такава сила гласът на Лусиен в главата ѝ, че Ариел отстъпи крачка назад. Поклати глава, чувствайки се замаяна. Беше приела, че Лусиен често чете мислите ѝ, но неочакваното му проговаряне в главата ѝ беше дяволски изнервящо.

— Добре ли сте, Ариел? — загрижено попита Гейлън.

— Ъ-ъ... да — смутолеви тя, като прекара пръсти през косата си.

— Сигурна ли сте?

— Напълно — увери го тя, като се насили да се усмихне.

— Добре — рече той, без да изглежда убеден. Гледаше толкова напрегнато към нея, че когато отново ѝ протегна розите, Ариел автоматично ги взе, така че да ги използва като параван за смущението си.

— Наистина са красиви. Благодаря ви.

— За мен беше удоволствие. Съжалявам, че не са във ваза, но изглежда, че неочаквано всички вази в града са се свършили.

— Няма нищо. Сигурна съм, че ще намеря ваза някъде.

Гейлът кимна, а изражението му стана обезпокоено.

— Изглеждате изморена. Не спяхте ли добре?

Ариел пристъпи смутено от крак на крак.

— Нали знаете как е. Трудно се свиква с чуждо легло. Ще са ми нужни няколко дни, за да свикна.

Той отново кимна, без да казва нищо. Ариел осъзна, че очаква да го покани да влезе и се опита да измисли как би могла да отклони евентуалното му настояване, без да го обиди. В края на краищата Лусиен бе казал, че докато той търси Арманд, вниманието на Гейлът ще е заангажирано с нея. Това едва ли можеше да стане, ако предизвикаше гнева му.

— Вижте, Гейлът...

— Ариел, аз... — каза той едновременно.

И двамата спряха. Гейлът се усмихна извинително.

— Съжалявам. Кажете вие.

— Просто исках да кажа, че имам уговорена среща, така че след малко трябва да тръгна.

— Разбирам. Махам ви се от главата. Просто исках да кажа, че вчерашното ви посещение в магазина ми достави истинско удоволствие и се чудех дали не бихте се съгласили да вечеряте с мен.

Ариел примигна, когато в ума ѝ проблесна друго силно „Не!“. Този път не беше толкова изненадващо и тя се възстанови по-бързо.

— Вечеря ли? Ох, Гейлът, не знам какъв ще бъде графика ми и...

— Е, щом вечерята ще ви затрудни — бързо вмъкна той, — тогава можем да обядваме заедно.

— Да обядваме ли? — колебливо повтори тя, очакваща да види какво ще каже Лусиен за това предложение. Тъй като не получи нищо,

тя отговори: — Мисля, че мога да отделя време за един обед. По кое време ще бъде най-удобно за вас?

— Когато сте свободна. Просто елате в магазина. Ще ви чакам.

— Добре — съгласи се тя, докато Гейлътн слизаше надолу по стъпалата на верандата. Спря долу и я погледна. Ариел добави: — Още веднъж, благодаря за розите.

— Няма нищо. Ще се видим по-късно.

Ариел изчака докато потегляше с колата си и затвори вратата. Дрезгавата глас на Лусиен зад нея я накара да извика уплашено.

— Хвърли веднага цветята, Ариел.

— Никога вече не се промъквай така зад мен! Изплаши ме до смърт! — извика тя, хвана се тя с ръка за сърцето и се обърна, за да види как Лусиен с бързи крачки идва към нея.

— Хвърли цветята! — зловещо повтори той, без да обръща внимание на думите ѝ.

Жарта в очите му се появи отново, така че Ариел пусна цветята на земята и отвърна:

— Ето, доволен ли си?

Лусиен изгрухтя нещо, което Ариел не разбра, но предположи, че така е по-добре. Щом стигна до нея, той я хвана за мишницата и я повлече с такава скорост по коридора, че трябваше да тича, за да го настигна.

Секунда по-късно я избута към миниатюрната баня, където се бе изкъпала по-рано и я тласна към мивката. Докато минаваше покрай него, той я тупна по хълбока, но Ариел предположи, че не се е държал умишлено грубо. Просто банята беше прекалено тясна за двама души.

Като запали лампата, Лусиен сграбчи ръцете ѝ и започна да ги разглежда отвсякъде.

— Убоде ли се?

— За какво говориш?

— За розите — изръмжа той. — Убоде ли се на някой трън?

— Не.

— Сигурна ли си?

— Да, разбира се.

— Измий си ръцете.

— Какво?

— По дяволите, Ариел, чу ме, не си глуха! — извика той. — А сега прави каквото ти казвам!

Очевидно Лусиен чувстваше, че в розите има нещо нередно и докато се обръщаше към мивката, по гърба на Ариел пробягаха тръпки на страх. Докато си миеше ръцете в нея започна да се надига паническа вълна. Ако не можеше да вярва на нещо толкова елементарно като букет рози, как тогава трябваше да се отнася към тези хора?

Пое дълбоко дъх. Паникьосването нямаше да реши нищо, а тя можеше да се справи с тези хора. Трябваше да го повярва, защото алтернативата беше непоносима.

Когато най-сетне успя да се овладее, тя сграбчи кърпата за ръце и се обърна към Лусиен.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш за какво беше всичко това?

Вместо да ѝ отговори, Лусиен попита:

— Защо не ме послуша?

— Не знам за какво говориш.

— Разбира се, че знаеш. Заповядах ти да не вземаш розите, така че защо ги взе?

Снизходителният тон на Лусиен разпали гнева на Ариел. Почувства, че я правят на глупак. Лусиен вече се бе държал ядосано с него. Спорът с него само можеше да влоши нещата, но като си спомни как изведнъж бе проговорил в главата ѝ, Ариел не можа да се сдържи. Достатъчно бе, че чете мислите ѝ, но когато изведнъж започна да я командва, това я хвърли в ужас. Започна да се чувства безполезна, а ако ѝ отнемеше самоконтрола, тогава какво ѝ оставаше?

Като изправи гръб, Ариел заяви:

— Не ми се иска да ти го напомням, Лусиен, но аз съм пълнолетна. Не получавам заповеди от никого и особено от надути и надменни магьосници, които нарушават личната ми свобода, като се натрапват в мозъка ми!

Опита се да се промуши край него, но Лусиен я сграбчи за раменете и я притегли към себе си. Гласът му беше мек и съскащ като плясък на камшик.

— Дойде при мен и ме попита дали мога да ти помогна да откриеш брат си. Въпреки противното ми мнение, аз се съгласих да ти

помогна. Но ако си мислиш, че ще стоя отстрани и ще гледам как ще ме убият, защото си прекалено опърничав, за да ми се подчиняваш, това няма да стане. Тази игра е моя и ти ще я играеш по моите правила. Ако не искаш, тогава на Гейлътн няма да му се налага да се безпокои заради тебе, защото за теб ще се погрижа самият аз. Ясно ли ти е?

Непокорството на Ариел се стопи бързо и тя кимна, тъй като беше прекалено изплашена, за да говори. Знаеше как изглежда Лусиен, когато е разгневен, но това беше нещо повече от гняв. Това беше толкова силна ярост, че кристалът стана студен като лед, пронизващ я до костите ѝ.

За щастие Лусиен изглежда, че прие кимването ѝ като съгласие, защото пусна ръцете ѝ и добави безстрастно.

— Измий си отново ръцете и ела в кухнята.

При тези думи той се обърна и се отдалечи с широки крачки, без да поглежда назад.

Ариел потри ръцете си там, където Лусиен я бе държал, като разсеяно отбеляза, че макар хватката му да бе стоманена, той не беше я наранил. При нормални условия това щеше да уталожить страха ѝ, но сега само го засили. Щом можеше да бъде толкова разярен и в същото време да се владее достатъчно, че да не я нарани, тогава не можеше да има съмнение, че можеше и сигурно щеше да изпълни заплахата си, ако не му се подчинеше.

Понеже знаеше, че ако продължава да мисли в тази насока ще припадне, тя си наложи да изпразни главата си от мисли, обърна се към мивката и започна отново да мие ръцете си.

Лусиен коленичи на пода и внимателно, една по една събра бодливите рози в кошчето за боклук. Спомни си една приказка, която някога бе му разказала майка му. Приказката беше за една принцеса, наречена Спящата красавица, която била прокълната от ревнива фея. Ако паметта му не го подвеждаше, на шестнадесетия си рожден ден принцесата убола пръста си на едно вретено и заспа дълбоко. Накрая един принц я събудил с целувката си.

Още като малко момче Лусиен бе забелязал колко глупава е приказката. Първо, всички знаеха, че такива неща като феи не съществуват. Освен това всички знаеха, че нито едно проклятие не

може да се снее с целувка. Обаче майка му изглеждаше така пленена от историята, че не бе посмял да ѝ каже истината.

— А какво проклятие си приготвил за Ариел, когато убодеш пръста си, Гейлът? — промърмори той, като вдигна последната роза и я огледа замислено.

Каквото и да беше, едва ли щеше да предизвика нещо толкова просто, като например да накара Ариел да заспи дълбоко. По-скоро щеше да изпадне в безкраен кошмар.

Хвърли последната роза в кошчето и седна на петите си. Остави ума му да се съедини с този на Ариел. Той беше странно пуст, но щом задълба по-навътре открити, че така я е изплашил, че тя отказваше да мисли.

Въздъхна тежко и разтри преградката между челото и носа си с палец и показалец. Не трябваше така да я плаши, но когато му се противопостави, нещо в него превъртя.

„Признай го! Беше се изплашил до смърт и за това изгуби самообладание.“

Колкото и да искаше да го отрече, наистина се бе изплашил по глупав начин. Гейлът сигурно знаеше, че предишната вечер Ариел е активирала магията му. Освен това знаеше, че някой я е спрял. Когато Лусиен разбра, че Гейлът стои на вратата, можа да измисли само една причина, поради която Гейлът се бе осмелил на подобна дързост и тя бе, че е разбрал, че омагьосалият Ариел е Лусиен и бе дошъл да се изправи срещу него.

Очевидно не това бе причината, поради което Лусиен се чувстваше още по-нервен. Гейлът беше прекалено умен, че да се подлага на ненужни рискове, а след като бе дръзнал да застане пред входната врата, значи е бил изплашен. Но от кого? От неизвестния магьосник? Сигурно беше така, защото нямаше друго разумно обяснение.

Това поставяше Ариел в още по-голяма опасност, тъй като, както подозираше Лусиен, Гейлът мислеше, че Ариел е свързана със загадъчния магьосник. Ако това беше вярно, тогава толкова по-важно бе Ариел незабавно да се подчинява на всяка негова команда.

За нещастие в момента тя се боеше повече от него, отколкото от Гейлът и Лусиен съзираше опасност в това положение. Като се вземеха предвид вродения чар на Гейлът и странностите на мозъка на

простосмъртните, Ариел вероятно можеше да убеди сама себе си, че истинският враг е Лусиен и да се обърне за защита към Гейлън. За да бъде сигурен, че това няма да се случи, трябваше да намери начин да поправи сторено от избухването му.

Въздъхна още веднъж и понесе кошчето към камината. Тъй като не знаеше каква магия е скрил в розите Гейлън, Лусиен реши да изчака, докато Ариел излезе и да ги изгори.

Постави кошчето в огнището и тръгна към кухнята. Трябваше по някакъв начин да накара Ариел да разбере правилата на играта. Освен това трябваше да й втълпи да се пази от магьосници, които й даваха подаръци.

ГЛАВА ДЕСЕТА

„Примири се с настоящото зло,
за да не дойде по-зло.“

Федър, „Басни“, книга 1, басня 2.31

Ариел се чувстваше бясна като лейди Макбет. Не можеше да спре да си мие ръцете. Осъзна, че е на ръба на истерията и си наложи да спре водата. След това се погледна в огледалото и едва успя да познае жената, която я наблюдаваше оттам. Беше толкова бледа, че приличаше на дух, а очите ѝ бяха като на преследван — а може би на обладан от духове? — човек. И двете думи бяха подходящи за състоянието, в което се намираше.

— Трябва да се стегнеш — каза тя на образа си в огледалото.

За нещастие беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Все още виждаше пред себе си разгневеното лице на Лусиен и чувстваше как кристала се вледенява до кожата ѝ. Припомни си заплахата му и настръхна.

„Тази игра е моя и ти ще я играеш по моите правила. Ако не искаш, тогава на Гейлън няма да му се налага да се безпокои заради тебе, защото за теб ще се погрижа самият аз. Ясно ли ти е?“

Според Ариел по-ясно нещо не бе чувала в живота си. Освен това осъзнаваше, че оставането ѝ тук с Лусиен би било абсолютна лудост. Веднага, щом овладееше треперенето на коленете си, трябваше да се маха оттук.

„А с Арманд какво ще стане?“

Притвори очи, само за да види в клепачите си отражението на ужасния образ на Арманд, състарен и с празен поглед. Дали този образ беше истински? Изглежда, че Лусиен не мислеше така, но защо трябваше да му вярва? Възможно бе не Гейлън, а той да бе създал образът. Беше споменал, че къщата е негова. Изпрати я тук сама, а след това я натъпка с някакъв наркотик...

„По дяволите!“, отчаяно си помисли тя и отвори очи. Защо не можеше да си спомни какво се случи, след като видя Арманд? Защо всичко бе толкова неясно? Какво ли бе имало в онази „приспивателна отвара“, която ѝ бе дал Лусиен?

Въпросите бяха прекалено много, а човекът, пазещ отговорите, само един — Лусиен Моргрет. През следващите няколко минути трябваше да реши дали да остане и да му се противопостави или ще бяга колкото и крака държат.

— Като че ли наистина имам право на избор! Няма начин да си тръгна без брат ми, ако ще да се бия с цяла орда магьосници начело с дявола — промърмори тя и отново се погледна в огледалото. Бузите ѝ бяха започнали да възвръщат цвета си, а очите ѝ придобиваха нормалния си поглед.

Като взе кърпата за ръце, Ариел пое дълбоко дъх и бавно го изпусна. Докато избърше ръцете си беше готова да се изправи срещу Лусиен. Имаше няколко въпроса, които се нуждаеха от отговори и първият от тях беше, защо изобщо бе изпратил Арманд в Сенктюъри.

Докато отиваше към кухнята реши, че вероятно това беше играта, която играеше Лусиен, но, доколкото разбираше, със замесването на Арманд той бе изоставил правилата, за да се добере на всяка цена до наградата. Нека Лусиен има по-голяма физическа сила и нека в добавка да разполага и с психична мощ, но Давид бе съборил могъщия Голиат с един изстрел от прашка. Значи тя също можеше да открие начин да победи Лусиен Моргрет.

Когато влезе в кухнята Лусиен седеше на същия стол, където го завари идването на Гейлън. На масата пред нейното място бе поставена обичайната ѝ закуска — чаша портокалов сок и две филии препечен хляб, намазани с масло. Ариел замислено погледна Лусиен. Да не би това да беше пословичния последен обяд за осъдената жена?

Когато Лусиен ѝ отправи еквивалента си на приятна усмивка, Ариел се настрои явно подозрително. Първо, чертите му бяха прекалено остри, че нещо, било дори усмивка, да промени обичайния им вид — опасни и заплашителни. Второ, той беше прекалено разгневен от нея, за да се успокои до такава степен за толкова кратко време. Явно целеше нещо. Въпросът беше какво е то.

— Седни и яж, Ариел, а след това ще поговорим — окуражи я той. — Заклевам се, че не съм направил нищо на храната ти. Тя е така

безопасна, сякаш е излязла от твоя хладилник.

Ариел изведнъж проумя, че всъщност закуската беше предложение за мир и почувства как останалия от свадата им страх изчезва. Това не означаваше, че вече не се боеше от него. Освен това със сигурност не му вярваше, но интуитивно знаеше, че в този момент не я грозеше опасност от негова страна.

Приблужи се до масата, седна и се насили да започне да се храни. Не беше гладна, но тъй като възнамеряваше да обяви война на един магьосник, налагаше се да поддържа силите си. Освен това обичайността на процедурата ѝ помагаше да успокои нервите си.

Напъха последния залък хляб в устата си и го прокара с остатъка от портокаловия сок. След това се облегна и погледна към Лусиен. Изражението и позата му бяха отпуснати, но Ариел чувстваше прикритото под тях напрежение.

След като отминаха няколко секунди стана очевидно, че Лусиен не възнамерява да наруши мълчанието, така че Ариел предприе първата стъпка с въпроса:

— Защо изпрати брат ми в Сенктюъри?

Лусиен се отпусна назад като нея. Кръстоса ръце пред корема си и каза:

— Не този въпрос е на първо място в главата ти, Ариел. Защо не ме попиташ онова, което наистина искаш да узнаеш?

— И какво е то?

— Дали наистина мога да чета мислите ти.

Ариел се намръщи, защото в момента най-много я безпокоеше точно този или поне подобен на него въпрос. Вече бе приела, че Лусиен чете мислите ѝ, но дали знае всичките ѝ мисли? Ако беше вярно, това беше силно обезпокоително. Това я караше да се чувства... ами, насилвана. Освен това означаваше, че борбата с него щеше да бъде безсмислена.

„Не!, възрази си тя сама. Няма нищо невъзможно.“

Опита се да избегне прекия отговор, като каза:

— Ако наистина мислех това, тогава ти вече си отговори на въпроса ми, нали?

— А отговорих ли? — отвърна той.

Ариел го изгледа замислено и по някакъв необясним импулс вдигна ръка към кристала.

— Какво правиш, по дяволите? — сопна се той, впил очи в ръката ѝ, която кръжеше около мястото, където кристала се криеше под блузата ѝ.

— Щом си толкова вещ в четенето на мислите ми, значи няма нужда да ти казвам.

Веждите му се сключиха в свирепа гримаса, а погледа му се премести от ръката към лицето ѝ.

— Не можеш да четеш мислите ми като докоснеш кристала.

— И защо трябва да ти вярвам?

— Защото е истина.

— Е, сигурна съм, че нямаш нищо против да се убедя сама.

Преди Лусиен да успее да възрази, тя сложи ръка върху блузата си. Дори през плата усети как мощта си пробива път през кристала и след това я заля плетеница от емоции — гняв, раздразнение и нещо близко до страх, макар да не беше достатъчно отчетливо, за да бъде наречено истински страх.

Дръпна ръката си от кристала почти веднага, след като го докосна. Емоциите бяха толкова мощни, че почти я смазаха и тя вдигна замислено поглед към Лусиен. Може би нямаше да успее да прочете мислите му, но определено можеше да разбере какви са чувствата му. В момента бяха доста непостоянни.

— Доволна ли си? — попита той с заплашително тих глас.

— За сега — отговори Ариел. — Колко често четеш мислите ми?

— Когато е нужно.

— И колко често е нужно?

Лусиен изпусна нетърпелива въздишка.

— Не чета мислите ти двайсет и четири часа в денонощието, Ариел. Повярвай ми, имам по-добри неща за вършене от валянето из преплетените меандри на мозъците на простосмъртните. Свързвам се с теб, когато искам да знам как се държиш при дадена ситуация, а когато разговарям с Гейлън умовете ни се свързват автоматично.

— Искаш да кажеш, че когато съм с Гейлън ти знаеш всичко, което казваме и правим? — когато Лусиен кимна утвърдително, Ариел недоверчиво поклати глава. — Какъв си ти всъщност? Нещо като маниак, надзъртащ през ключалките, само че посредством телепатия?

— Аз съм твой защитник! — обяви безстрастно Лусиен.

Той е неин защитник? Ариел предпочиташе да има за пазач доберман-пинчер. На него поне човек може да му сложи намордник.

Като се размърда в стола си, тя попита:

— Защо умовете ни се свързват автоматично, когато съм с Гейлър?

Лусиен сложи ръка върху масата и започна да барабани с пръсти по дървото.

— Не мислиш ли, че изчерпахме темата?

— Отклоняваш въпроса ми. Това ми подсказва, че не сме изчерпали темата. Защо се свързваме автоматично?

— Само по този начин мога да те защитавам.

— Не това беше въпроса ми и ти го знаеш.

— Какво искаш от мен, по дяволите? — изръмжа Лусиен, като скочи от стола и започна да обикаля из стаята, досущ тигър в клетка.

Кристалът започна да се затопля и инстинктът за самозащита на Ариел включи червените светлини. Макар все още да искаше да разнищи този въпрос, тя реши засега да го изостави. Вместо това попита:

— Защо изпрати брат ми в Сенктюъри?

Лусиен замръзна при този въпрос. Преди бе успял да го отклони, но сега не само трябваше да отговори, но трябваше да каже истината. След като го стореше, Ариел щеше да зададе още въпроси и когато свършеше разпита ѝ, вероятно щеше да знае всичко.

Проклятие, проклятие, трижди проклятие! Защо ѝ беше дал кристала? Само ако можеше да върне времето обратно до този момент...

Наложи си да спре този ход на мислите си. Нямахме смисъл да си губи времето със самообвинения. Не можеше да върне времето назад, а дори да можеше, не би сторил нещо друго. Ариел имаше нужда от кристала като емоционална поддръжка, а без нея той нямаше да се върне на земята на сборището. В крайна сметка само това имаше значение. Ако се измъкнеха живи от тази каша можеше просто да ѝ направи магия, която да изтрие всичките ѝ спомени, свързани с него

„С изключение на факта, че с всяка истина, която ѝ даваш, ти губиш в нейна полза частица от душата си, а връзката ви става все по-силна и по-силна. Какво ще стане ако изтриеш паметта ѝ? Дали ще бъде същото като да загубиш спътницата си в живота? Дали няма на

практика да се превърнеш във вдовец, предопределен да прекара остатъка от живота си, страдайки от скръб и отчаяние, че е претърпял такава загуба?“

Лусиен не можеше да си наложи да обмисля подобен въпрос, така че седна на масата и заяви:

— Може би е време да ти разкажа всичко.

Точно това искаше Ариел — да знае всичко. Но щом срещна пронизващия поглед на Лусиен, нещо ѝ подсказа, че последното, което иска е да чуе изповедта на един магьосник, отритнат от своите.

— Проклятие. Откъде да започна? — промърмори Лусиен.

— От началото — предложи Ариел.

— Историята е дяволски дълга, защото започва преди повече от триста години.

— Мисля, че имаме достатъчно време, Лусиен. Единственият ми ангажимент е обеда с Гейлън и колкото повече знам преди срещата с него, толкова по-добре.

— Знанието не е оръжие, което можеш да използваш срещу Гейлън. Поне тези знания, които смятам да ти дам — мрачно рече Лусиен.

— Всяко знание е по-добро от невежеството — посочи тя.

Лусиен сви рамене.

— Може би си права.

— Да се върнем триста години назад. Какво се е случило тогава?

Той подпря лакти на масата и затъркаля празната чаша между ръцете си.

— Всъщност трябва да се върнем много по-назад. Както то казах вчера, можем да проследим корените си до времето на друидите. Състоим се от тринайсет сборища и всяко сборище има тринайсет фамилии. Подобно на друидите сме били пророци и лечители, и смъртните са ни почитали. След това дошли римляните и се захванали да ни унищожават. Това било началото на, както се оказало, многовековни гонения. Преследването на вещици достигнало връхната си точка по времето на инквизицията и когато спряло ние сме били намалели многократно и сме се криели постоянно. В началото на седемнайсети век се събрал съветът на висшите свещеници — продължи той. — Повечето от тях чувствали, че ако расата ни иска да

оцелее тя трябва да се крие непрестанно. Но един от висшите свещеници обявил, че имал видение за една нова земя, която щяла да бъде наречена Америка. В тази нова земя било възможно да се основат тринайсет колонии и щяла да господства свобода на религиите. Мистичното значение на това видение било ясно — ние сме тринайсет сборището, всяко от по тринайсет семейства. Емиграцията в страна, в която щяло да има тринайсет колонии можела да се разтълкува само като добра поличба.

Лусиен спря и погледна към Ариел. Тя го гледаше очарована.

— Продължавай.

Той кимна и продължи:

— Разбира се някои висши свещеници се отнесли недоверчиво или предпазливо към тази идея. Ако това наистина било решението на проблемите им, тогава защо само един от тях имал видение? Последвали буквално години спорове, но след това узнали, че първите заселници се приготвят да отплават за Америка. Най-сетне стигнали до споразумението да изпратят по едно семейство от всяко сборище заедно с пионерите. Решено било, че ако тези фамилии успеят да съжителстват в мир със заселниците в продължение на сто години, тогава останалата част от сборищата може да емигрира за новите земи. Повече от седемдесет години те живели в хармония с заселниците и като че ли най-сетне били намерили мястото, където да могат да живеят в мир и безопасност. Но след това започнала истерията срещу вещиците в Масачузетс. Случило се толкова бързо и неочаквано, че не успели да се върнат в Европа, където щели да заживеят отново със сборищата си, така че избягали на това място и основали Сенктюъри.

Ариел удивено поклати глава.

— И от тогава сте тук? — когато Лусиен кимна утвърдително, тя попита: — Как сте успели да се криете толкова дълго, без да бъдете открити?

— Защитени сме от магическия кръг. Когато в него влезе простосмъртен той или тя вижда само онова, което искаме ние. Години наред не сме позволявали на простосмъртните да помнят нищо. Но в началото на този век висшите свещеници се срещнали и се споразумели, че е време да започнем да се интегрираме с останалия свят. Простосмъртните вече не вярват в нас — един факт, който

окуражаваме винаги, когато е възможно, — а науката създава такива големи новости, които дори нашите магии не могат да възпроизведат.

— Какви новости, например? — любопитно попита Ариел.

— Електричеството, течащата вода и канализацията са първите, които ми идват на ум — отвърна Лусиен. — Дори ние одобряваме подобни модерни чудеса. Но, както и да е, в целия свят сборищата отворили вратите си, така да се каже, за туризма. Туризмът ни позволява да печелим пари, така че да можем да купуваме материалните неща, от които се нуждаем. Освен това ни позволява да се движим сред простосмъртните, така че можем да извличаме нужната ни информация от умовете им, за да можем да се пригаждаме към света им.

Ариел се замисли над чутото. Изглеждаше твърде фантастично, за да му се вярва, но все пак по някакъв необясним начин тя вярваше на всяка дума в разказа на Лусиен.

— И какво общо има всичко това с брат ми?

Лусиен се намръщи над кафената си чаша.

— Трябва отново да се върнем триста години назад. Както казах, от всяко от сборищата било избрано по едно семейство, което да емигрира в тази страна, което практически означавало, че се формира четиринадесето сборище. Това ново сборище се нуждало от висш свещеник, така че след избора на фамилиите последвало нещо като турнир, за да се види, кой от магьосниците е най-могъщ. Оказало се, че двама — пра-прадядо ми и пра-прадядото на Гейлън — са равностойни. При обикновени условия това би означавало още няколко двубоя, докато единия бъде победен — обясни той, — защото след като висшия свещеник бъде избран, постът остава в семейството докато има син, който да го заеме. Но това сборище било основано като временно, така че щяло да съществува само докато останалите сборища дойдат в Америка или ние се върнем в Европа. И в двата случая семействата щели да се върнат към първоначалните си сборища. Съветът решил, че тъй като поста на висшия свещеник щял да бъде само временен, емигриращите фамилии могат да изберат кой магьосник да ги води, вместо да губят време в нови двубои. Фамилиите избрали пра-прадядо ми. Не е нужно да казвам, че пра-прадядото на Гейлън не бил поласкан, но тъй като това щяло да бъде

само временно положение той се признал за победен и засвидетелствал лоялността си към моята фамилия.

Ариел, която разбра накъде отива историята, додаде:

— Само че оказало, че положението не е временно, заради лова на вещици в Масачузетс, който ви разделил от останалите сборища и фамилията на Гейлън се настроила срещу вашата.

— Много си проникателна — каза Лусиен. — Във всеки случай, когато бях на седем години баща ми беше убит от скално свличане и когато преди три години почина дядо ми, поста на висшия свещеник трябваше да премине към мен. Но Гейлън оспори правото ми на този пост, тъй като майка ми била простосмъртна. Тъй като аз съм първия и единствен съществуващ магьосник със смесена кръв, съветът на висшите свещеници реши, че Гейлън и аз трябва да се състезаваме, за да се определи кой е по-могъщ.

— И Гейлън победи — предположи Ариел, когато Лусиен, загледан свирепо в някаква неопределена точка на тавана, потъна в мълчание.

— Не. Той прибегна до измама — бързо заяви Лусиен, като насочи погледа си към нея. — Но не можах да го докажа, така че бях изправен пред дилемата да се закълна във вярност на Гейлън или да стана изгнаник.

— Разбирам — промърмори Ариел, която още не можеше да смели цялата информация. Честно казано цялата история й приличаше на баснята за лисицата и лозето, но предпочете да не му го казва. — Мисля, че разбирам какъв е проблема. Не можеше да докажеш, че Гейлън е мамил, затова изпрати брат ми тук, за да намери доказателство.

Лусиен потърка очи с длани, преди да продължи.

— Не. Приех съдбата си и бях готов да живея с нея. Но преди около шест месеца започнах да сънувам странен сън. Гейлън беше обкръжен от черен ореол и усещах, че сборището е в опасност. Отначало не му обърнах внимание, защото... ами, просто защото беше само един сън. Но той продължи да се повтаря, а усещането, че сборището е в опасност се засилваше. Ние вярваме в сънищата, особено в настойчивите. Най-накрая реших, че някой от сборището иска да ми подсказе, че Гейлън е поставил сборището в опасност и че този някой иска помощ от мен. Имаше само един начин да разбера

дали предчувствието ми е вярно и той беше да изпратя шпионин — продължи той. — Но шпионинът трябваше да бъде някой, който знае как да се прикрива. Случайно попаднах на поредица репортажи на брат, в които описваше как е проникнал в религиозна група и разбрах, че той имаше точно такъв талант, от какъвто се нуждаех. Свързах се с него и му разказах за сборището и ето как той се озова тук.

Ариел го изгледа недоверчиво.

— Изпратил си го тук заради един кошмар?

— На практика, да — потвърди Лусиен.

Ариел продължи да го гледа, разкъсвана между съмнението и обидата. Знаеше, че Арманд никога не би се захванал с това проучване, ако е знаел, че не е основано на нищо друго, освен на един сън. Това означаваше, че за да го привлече, Лусиен го бе излъгал. Но макар да достигна до това заключение, Ариел не поиска да го приеме. Това би означавало, че се е доверила на мъж, на когото не може да се вярва.

— Разказали на брат ми за съня си?

Лусиен виновно отвърна поглед от нея.

— Не. Само му разказах за сборището. Но, повярвай ми, Ариел, не предполагах, че тук ще му се случи нещо. Всичко, което исках от него, бе да събере достатъчно доказателства, за да сваля Гейлърн и да мога да се върна у дома.

— О, хайде, Лусиен! Не съм глупачка — подигравателно заяви тя. — Можеш да се опитваш да оправдаеш действията си докато свят светува, но истината е, че когато си се свързал с брат ми си имал само една мисъл в главата — да си отмъстиш на Гейлърн, защото те е победил.

— Ариел, това не е вярно.

— Така ли? — тя кипна и скочи на крака, постави ръце върху масата и се наклони към него. — Можех да го повярвам, ако беше казал на брат ми това, което ми каза сега. Но ти си го накарал да повярва, че ще разследва някакъв сатанински култ, който представлява заплаха за обществото, а не че ще гони нещо, което не е нищо повече от една приумица. Ако Арманд е знаел това, никога не би дошъл тук. Ти си го излъгал!

— Ариел, ти си разстроена и...

— Дяволски си прав, че съм разстроена! — грубо го прекъсна тя, като тупна с длан по масата за по-убедително. — Не можеш да се

примириш, че Гейлът Морган е по-могъщ от теб. Искаш да му отмъстиш и си използвал за тази работа брат ми. Ами ако това му коства живота? Той е само един простосмъртен, което го прави незначителен в очите ти, нали?

— Стига! — Лусиен го каза толкова тихо, че прозвуча като вик. Той също стана прав, подпря се на дланите си и се наклони към нея, почти опрял носа си в нейния.

Ариел осъзна, че ходи по плаващи пясъци, но не искаше да спре.

— Какво има, Лусиен? Да не би да уцелих прекалено близо до средата?

— Ариел!

Досега Ариел никога не бе чувала да произнасят името ѝ като заплаха, но сега възприе произнасянето му именно така.

Вирна брадичка и го изгледа непокорно, докато провлечено казваше:

— Какво ще направиш, Лусиен? Ще ме убиеш ли?

Тъй като той не отговори, тя продължи:

— Едва ли, защото ако го направиш, аз повече няма да съм жител тук, което означава, че ти вече няма да си поканен. Кажи ми какво ще се случи с един полу-простосмъртен магьосник, ако от него се снесе тази защита?

Яростта нахлу в очите му.

— Предизвикваш ме, Ариел.

— О, повярвай ми, Лусиен, още дори не съм започнала да те предизвиквам — отвърна тя и ядно тръсна глава. — Освен това мисля, че ще е справедливо да те предупредя, че ако с брат ми се случи нещо, ще съжаляваш, че ще си имаш работа с мен, а не с Гейлът.

Лусиен промърмори някаква ругатня и се отдръпна от масата. Обърнал гръб към нея, с ръце на кръста, той няколко пъти пое дълбоко дъх.

За нейна изненада, когато се обърна с лице към нея, огъня в очите му беше изгаснал, макар топлия допир на кристала до кожата ѝ да ѝ подсказваше, че още е гневен.

Изведнъж устните му се изкривиха в пародия на усмивка.

— Това обещание ли беше? Ако с брат ти се случи нещо, наистина ли ще си имам работа с теб, а не с Гейлът?

— Можеш да бъдеш сигурен — твърдо заяви тя.

— Добре — Лусиен седна на стола си и посочи към нейното място. — Седни, моля те. Искам да ти кажа какво трябва да правиш, когато се наложи да си имаш работа с Гейлът.

Ариел го изглежда подозрително. За някакви секунди се бе променил от гневен в почти любезен. Искаше ѝ се да докосне кристала, за да усети какви са истинските му емоции. Но като си спомни какво въздействие ѝ бяха оказали предишния път, тя реши този път да разчита на изражението му.

Седна, кръстоса ръце пред гърдите си и каза:

— Слушам.

Лусиен кимна.

— Първото правило е: никога не приемай подаръци от Гейлът, независимо колко незначителни изглеждат. Каквито и да са, той ще им направи магия и мога да ти гарантирам, че когато магията влезе в действие, ефекта ѝ няма да е приятен. Не мога да изкажа с думи колко важно е това, Ариел.

— Добре, Лусиен. Няма нужда безкрайно да повтаряш едно и също нещо — промърмори тя.

Лусиен повдигна вежди при остроумието ѝ, но реши да не му обръща внимание и продължи:

— Второто правило е, че никога не трябва да се срещаш с него нощем. През нощта сме най-силни и тогава ще бъдеш изложена на най-голям риск. При първото докосване на нощта трябва да бъдеш в тази къща и трябва да останеш тук до изгрев слънце.

Ариел го погледна несигурно.

— Трябва ли освен това да нося огърлица от чесън, дъбов кол и шише светена вода?

— Не се шегувам! — предупреди я той, а в очите му отново проблесна гнева. — Ако не възнамеряваш да се отнасяш сериозно към съветите ми, можеш да забрави брат си, защото ще си опаковам нещата и ще се махна оттук.

Един поглед към решителното му лице бе достатъчен да убеди Ариел, че Лусиен говори сериозно.

— Извинявай, Лусиен. Ще следвам указанията ти. Просто ми прозвуча като долнопробен филм на ужасите.

— Де да имаше този късмет — отвърна злокобно той. Очевидно почувства, че извиненията ѝ са искрени, защото продължи: — Третото

правило е, че никога за нищо не трябва да каниш Гейлън. Не го кани в къщата. Не го кани на обяд. Не го кани да се разхождате по тротоара. С други думи, не го кани и точка. Винаги, когато отправяш покана към един магьосник, ти му даваш частица контрол над самата себе си. Гейлън е висш свещеник, което означава, че има огромна мощ. Ако му дадеш дори най-слаб контрол над себе си, можеш да унищожиш всичките ни шансове да спасим Арманд.

Лусиен спря, като че ли й даваше време думите му да попият. След това продължи:

— Последното правило е, че изброеното важи за всички в Сенктюъри. Не можеш да вярваш на никого, Ариел, дори на децата. Всички в сбирното са обвързани с клетвата си за лоялност към Гейлън и ако той не може да те достигне сам, ще се опита да си проправи проход към теб посредством някой друг. Имаш ли въпроси?

— Не — отговори Ариел.

— Сигурна ли си?

— Разбира се, че съм сигурна — въздъхна тя. — Може да съм простосмъртна, Лусиен, но не съм глупава. Разбрах много добре какво ми казваш. Просто трябва да казвам не на всичко и на всички и нещата ще бъдат наред.

— Точно така.

Ариел стана права.

— Е, след като изслушахме една лекция между другото, мисля, че трябва да тръгвам.

Лусиен също се изправи.

— А-ха.

Макар да знаеше, че звучи глупаво, но Ариел изведнъж почувства неохота да тръгва.

— Предполагам, че по-късно ще се видим.

Лусиен мушна ръце в джобовете на панталоните.

— А-ха.

— Трябва ли да пазарувам нещо от града? Нещо за ядене?

— Имаме достатъчно за няколко дни.

— Добре. Тогава до скоро.

Почти беше стигнала до вратата, която Лусиен я повика.

— Ариел?

— Да? — отвърна тя и се обърна към него.

— Кристалът е у теб, ако ти трябва за нещо. Но помни, че не е достатъчно да го докоснеш. За да дойда трябва да ме призовеш. Не го забравяй.

— Няма — макар да знаеше, че би трябвало да приключи разговора дотук, тя не се сдържа и добави: — Мисля, че стана по-добре, като задържах кристала у мен.

Нещо проблесна в очите му, но отмина толкова бързо, че Ариел не успя дори да започне да разбира каква беше тази емоция.

В гласа му прозвуча странна грубост, докато казваше:

— Предполагам. Внимавай и спазвай указанията ми.

След това се завъртя на пети и излезе през задната врата. Ариел тревожно поклати глава, докато го гледаше как се скрива. Колкото повече беше край Лусиен, толкова по-малко му вярваше, но все пак в него имаше нещо, което я караше да се чувства... всъщност не знаеше как се чувства.

Обаче това, което знаеше, бе, че тя и Арманд бяха станали пешки в една тристагодишна семейна вражда. За нещастие не знаеше дали е избрала правилната страна, а за да го разбере имаше само един начин — да изслуша версията на Гейлът.

Като въздъхна тежко още веднъж, Ариел реши, че засега е по-добре да си има работа с Лусиен — дявола, когото познаваше, отколкото да залага всичко на карта с Гейлът и тръгна към спалнята, за да вземе чантичката си.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

„Не е добро! Подушвам подло дело!“

У. Шекспир, „Хамлет“, 1.2.254

Лусиен знаеше, че трябва да стои надалеч от къщата, докато Ариел се върне. Тя го бе изкарала от кожата му и Лусиен чувстваше, че само като стои далеч от нея ще успее да възвърне самообладанието си.

Като седна под вековния дъб, той разсеяно погали Оумен, която се бе присъединила към него. Само след десет минути почувства, че силата на кристала започва да отслабва и разбра, че Ариел беше излязла от къщата. Освен това знаеше, че колкото по-надалеч от него отиде тя, толкова по-малко сила щеше да има самият той. Прободе го безпокойство. Отново щеше да бъде с вързани ръце, а Лусиен ненавиждаше това чувство.

И, докато още се чувстваше загрижен, той си спомни думите на Ариел: „Мисля, че стана по-добре, като задържах кристала у мен.“

Едва след като тя бе изказала тези думи, Лусиен осъзна, че наистина беше по-добре кристала да е у нея. Докато кристала беше в Ариел тя можеше да призове Лусиен в мига, в който ѝ потриваше. Разбира се, той не беше сигурен какво точно ще направи, ако Ариел го повика. Да предизвиква Гейлътън без кристала би било равностойно на нападение срещу картечно гнездо с бейзболна бухалка.

Ето защо бе наложително колкото е възможно по-скоро да открие Арманд Дантес, но Лусиен нямаше никаква представа къде да го търси. Още по-объркващ беше въпросът, защо изобщо Гейлътън беше затвори Дантес. Всичко, което Гейлътън можеше да му стори, бе да му направи заклинание, от което Арманд да забрави всичко, което е виждал или правил в Сенктюъри. Тогава защо Гейлътън го беше пленил? Какво би могъл да иска от Арманд? Лусиен знаеше, че Гейлътън иска нещо. Това беше единственото възможно обяснение на действията му.

Неспокойните му мисли бяха прекъснати от нервното мяукане на Оумен, последвано непосредствено от ясното прашене на

светкавицата, съпровождаща правенето на магия.

Лусиен обърна рязко глава към къщата и видя как светкавицата я обгръща. Обхвана го ужас, щом разбра какво ставаше. Изглежда, че на розите на Гейлърн бе направена магия, която се задействаше със закъснение. По дяволите! Защо не ги бе изгори, докато имаше тази възможност?

„Защото искаше да защитиш Ариел.“

Сега вече истински разбра колко опасен можеше да бъде инстинкта му да я защитава. Поставяше безопасността ѝ преди разумното магьосническо поведение и сега виждаше какви можеха да бъдат страхотните последици от подобен избор.

Щом светкавиците изчезнаха, Лусиен побърза към къщата. Подозираше какво ще намери и когато стигна до кошчето, в което бе хвърлил розите, откри, че е бил прав. Всичко останало от тях беше шепа пепел. Изруга цветисто. Сега в къщата имаше магия, пусната на свобода и без кристала нямаше да успее да я проследи. Това означаваше, че трябваше да отложи търсенето на Арманд, защото не искаше да напуска къщата, преди Ариел да се е върнала. В мига, в който тя прекрачеше прага, щеше да бъде в опасност, а Лусиен искаше да бъде тук, за да я защити.

Като прекара пръсти през косата си, Лусиен се закле, че щом Ариел се върне ще си вземе кристала, дори ако за тази цел трябва да я съблазни.

Ариел поклати удивено глава, докато караше през Сенктюъри. Беше малко преди десет в четвъртък сутринта и улиците вече бяха претъпкани с туристи. След изслушаната история на Лусиен ѝ хрумна идеята, че може би сборището използваше някаква „магия“, за да предизвика такъв наплив от туристи.

Отново ѝ се наложи да паркира край магистралата. Докато вървеше по оградения с дървета път, Ариел с удоволствие си помисли, че градът не бе пожертвал вековните дървета заради места за паркиране. Тя обичаше дърветата, особено старите дървета, които се извисяваха над останалите. Според нея унищожаването им в името на прогреса беше истински грях.

Щом навлезе в същинската част на града, тя реши, че преди всичко трябва да намери телефон и да се обади на Джийн. Беше

прекосила половината от първата пряка, когато чу да я вика женски глас:

— Ариел! Почакай!

Ариел изплашено спря. Първата ѝ мисъл бе, че я вика Корин Мороу от агенцията за недвижимо имущество. Какво трябваше да прави, ако Корин настояеше да отиде с нея в офиса и да попълни формуляра за вземане на къща под наем?

Проклятие! Трябваше да се досети за тази възможност и да попита Лусиен какво да прави при подобен случай.

Когато се обърна, установи, че не Корин я бе приветствала. Невярваща на очите си, тя вида Шана Морган да бърза към нея по тротоара. Шана беше обута в сандали и облечена в дълга до под коленете пола, боядисана във всички цветове на дъгата и омотан около главата ѝ тюрбан в подходящ цвят. Блестящата червена селска блуза разкриваше стройните ѝ рамене. Освен това си бе сложила дузина гerdани, а двете ѝ ръце бяха покрити от китките до лактите с подрънкващи гривни.

Ариел не можа да подтисне завистта си. Ако тя се опиташе да се облече по този начин, щеше да изглежда така, сякаш се е маскирала за Деня на вси светии. А Шана изглеждаше красива, екзотична циганка.

— Забележителни дрехи — отбеляза тя, щом Шана я застигна.

Шана се изсмя.

— Много тактично казано, Ариел, но няма нужда да жалиш чувствата ми. Знам, че изглеждам глупаво, но днес е денят, в който предсказвам бъдещето, а на туристите им допадам в този вид.

— Не изглеждаш глупаво — увери я Ариел, а след това попита. — Бъдещето ли предсказваш?

Шана направи иронична гримаса.

— Само когато мога да изкарам пари от това. Но се радвам, че те срещнах. Искаш ли да обядваме заедно?

Ариел извинително поклати глава.

— Съжалявам, но имам уговорен обяд с Гейлън Морган.

— С Гейлън? — ахна Шана.

— Нещо нередно ли има в това?

— Не, разбира се — побърза да отговори Шана. — Просто Гейлън не се... х-м-м... среща с много жени.

Ариел я изглежда замислено. Дори да беше вещица, Шана изглеждаше приятелски настроена. Можеше да се окаже добър източник на информация. Ариел само трябваше да подходи към нея внимателно.

— Така ли? Мислех си, че красив мъж като Гейлътн сигурно има натоварена програма — каза тя.

— Намираш Гейлътн за красив?

— Не мислиш ли, че е красив?

— Нека просто кажем, че не отговаря на представата ми за любовника от сънищата ми?

Ариел се сепна от думата, която избра Шана. „Любовника от сънищата ми“ беше прекалено близо до собствените ѝ фантазии за Лусиен.

Като си каза, че Шана е употребила тази фраза като чисто съвпадение, тя попита:

— Знаеш ли къде има телефонен автомат?

— Ами, има един в ресторанта, но се намира близо до видео-игрите. Боя се, че е прекалено шумно, за да чуеш мислите си, да не говорим за разговор по телефона. Ако искаш можеше да ползваш телефона в магазинчето, където предсказвам бъдещето.

Ариел се поколеба. Лусиен ясно ѝ бе заявил, че не трябва да се доверява на никого. Възможно бе Шана да работи за Гейлътн. В този случай щеше да бъде по-добре, ако използваше обществен телефон. Но ресторантът също щеше да е пълен с подслушвачи от сборището, които щяха да чуят всяка нейна дума, защото щеше да се наложи да крещи, за да бъде чути. Ако не изпадаше в подробности по време на разговора с Джийн, нямаше проблем да използва телефона на Шана.

— Е, ако няма да те обезпокоя много, ще ти бъда благодарна да използвам телефона ти — рече Ариел. — Разговорът е междуградски, но ще бъде за моя сметка.

— Няма проблеми.

Докато вървяха към магазинчето ѝ, Шана отново поде разговора.

— Чух, че си от Филадельфия.

— Да, оттам съм

— Сигурно е чудесно да живееш в голям град.

— Има си предимства, но, честно казано, бих предпочела да живея в малък град като този.

Шана я погледна така, сякаш Ариел току-що бе изгубила ума си.

— Сигурно се шегуваш. Искам да кажа, погледни това място. Всеки ден виждаш същите неща и същите хора, а ако искаш да имаш развлечения, просто ги забрави.

— Но в живота ти има някакво постоянство и чувство за принадлежност към нещо, а за това може да се говори много — посочи Ариел.

— Лично аз бих предпочела малко вълнения — промърмори Шана, като спря пред една сграда. — Магазинът е тук.

Влязоха във фоайето. Отдясно имаше врата с табела, която известяваше, че зад нея се намира ателието на майстора на свещи. Шана отвори вратата отляво. Табелката над нея оповестяваше, че тук се намира гадателката.

Шана включи лампите и Ариел ахна от възхищение. Светлината се процеждаше от тавана, който беше боядисан в тъмносиньо и украсен с лунен полумесец и трепкащи звезди. Стените бяха украсени с детайлно нарисувани карти тарок. (Тарок или таро — колода от 78 карти, с които се гадае. — Б. пр.)

Подът беше покрит с тъмносин килим. В средата на стаята имаше малка кръгла, покрита със стъкло масичка, чиито дървени крака представлява изящно резбовани и несъмнено еротична преплетена любовна двойка. Върху масата имаше колода тарок и голямо кристално кълбо, закрепено върху гърба на един оловен Пегас. Крилатият кон изглеждаше толкова истински, че сякаш всеки миг можеше да излети.

— Стаята е фантастична — обяви Ариел.

Шана се усмихна.

— Малко е претрупана за вкуса ми, но на туристите им харесва. Телефонът е в офиса ми.

Отиде към мястото на стената, където бе изобразена картата „Светът“ и отвори вратата, така майсторски вписана в картината, че беше незабележима.

Като включи осветлението, Шана каза:

— Телефонът е на бюрото. Ако дойде някой клиент, преди да си свършила, ще ти позвъня. Бих искала да изчакаш, докато приключа с него, ако нямаш нищо против. Сеансите ми рядко продължават повече

от петнайсет минути. В най-долното чекмедже на бюрото има списания, ако се наложи да чакаш.

— Няма проблеми — отвърна Ариел, като влезе в офиса. Стаята беше малка, без прозорци, с модерно бюро, стол и шкаф за папки. Върху бюрото нямаше нищо друго, освен телефона.

— Наистина съм ти много благодарна.

— Няма нищо. Аз съм в другата стая, ако ти потрябвам за нещо.

Когато Шана затвори вратата, Ариел почувства как я пронизва безпокойство, примесено с малко клаустрофобия. Ами ако Шана я заключеше тук? Щеше да бъде като в капан!

Ариел незабавно огледа бравата и откри, че ключа беше оставен от вътрешната страна. Това донякъде отне от напрежението, но все още се чувстваше достатъчно неудобно, за да иска час по-скоро да излезе оттук.

Като седна зад бюрото, тя придърпа телефона към себе си и набра телефонния номер на антикварния магазин. Докато слушаше как телефона в отсрещния край звъни, тя си напомни, че трябва да говори с Джийн с недомлъвки. Това, че Шана бе затворила вратата, не гарантираше, че не я подслушват. Може би Шана можеше да чуе всичко, което Ариел говореше, а може би я подслушваше, ако към телефона имаше свързан дериват.

Отговориха при четвъртото позвъняване. Ариел понечи да заговори и устата ѝ остана отворена, когато чу гласа отсреща. Говореше не Джийн, а самата тя. Не беше се свързала с офиса, а с телефонния секретар у дома си!

Затвори телефона и се опита да убеди сама себе си, че без да иска бе сгрещила номера. Но още докато вдигаше слушалката, за да набере повторно, тя вече беше сигурна, че не е сбъркала. Когато отново се свърза с телефонния си секретар я хвана страх. Някой ѝ пречеше да се свърже с външния свят. Въпросът обаче беше, кой?

Първата ѝ мисъл бе, че е Шана. В края на краищата, телефонът беше неин. Но докато обмисляше подозренията си относно Шана, от устните ѝ се откъсна гневно:

— Лусиен!

В мига, в който го каза, Ариел затисна устата си с длан. Лусиен постоянно я предупреждаваше колко опасно би било, ако някой разбере, че е тук с него. Как можа просто така да изтърве името му?

„Заради нервността, безпокойството и оправдания гняв, ето затова“, промърмори си тя, щом чу сигнала на телефонния секретар, показващ, че е време да остави съобщението си.

Тъй като не можеше да се свърже с Джийн, тя реши, че е по-добре да остави поне някакво съобщение.

— Здравсти, Ариел е. Стигнах в Сенктюъри цяла и непокътната. Околията Ланкастър изглежда точно така, както си я представях. Скоро ще се обадя пак.

Като затвори телефона, тя се опита да се окуражи с мисълта, че от това съобщение поне ще разберат къде се намират двамата с Арманд. Само се надяваше да не бъде прекалено късно, когато открият съобщението. Освен това реши да опита повторно да се свърже от обществен телефон. Беше възможно не Лусиен, а Шана да е пренасочила разговора ѝ, но не можеше да бъде сигурна, преди да е опитала отново от друго място.

Тъй като Шана не ѝ беше позвънила, тя излезе от офиса. Шана седеше до масата и редеше картите пред себе си, а веждите ѝ бяха сключени в намръщена гримаса.

— Лоши новини, а? — попита Ариел, като затвори вратата на офиса.

Шана сепнато вдигна глава и се усмихна печално.

— Нека просто кажем, че картите не показват това, което ми се иска да видя.

— А ти какво искаш да видиш? — попита Ариел, обзета от любопитство, въпреки предпазливостта си.

Шана повдигна рамене.

— Не знам. Бягство оттук. Вълнения. Нещо — каквото и да било, — което да е извън рамките на ежедневието, но картите показват, че живота ми ще бъде отегчителен както обикновено. Искаш ли да ти гледам на карти?

— Наистина ли вярваш, че... показват нещо? — попита Ариел, като посочи колодата карти и кристалното кълбо.

— А, значи имам един неверник на разположение — усмихна се Шана и с драматичен жест посочи стола срещу себе си. При това движение гривните издрънчаха. — Седни, Ариел, и ми позволи да ти открия какво те очаква.

Ариел не беше сигурна защо реши да послуша Шана. Може би беше любопитство, а може би в нея имаше частица, която искаше да повярва, че Шана наистина може да разгадае какво крие бъдещето. В края на краищата, ако знаеше предварително какво я чака, щеше да бъде нащрек. Разбира се не беше сигурна как точно трябва да се брани срещу цял град пълен с вещици и магьосници.

— Какво да правя? — попита тя, след като седна.

Шана ѝ подаде колодата тарок.

— Разбъркай картите колкото смяташ, че е нужно и след това ги разцепи на три купчини пред мен.

Ариел размеси колодата десетина пъти, преди да ги раздели на три. Шана вдигна горната карта от първата купчина и я постави с лице нагоре върху масата.

— А, „Империадрицата“! — мелодраматично обяви тя. — Недоволна си от личния си живот, но не си сигурна какво трябва — или какво можеш — да направиш, за да го промениш.

— Това лошо ли е? — попита Ариел, озадачена от двусмислеността на думите на Шана. Едва ли имаше някой човек, който да не се чувства поне малко недоволен от живота, който води и да знае със сигурност как да го промени.

Шана се усмихна.

— Не. Повечето хора са объркани, Ариел, особено когато става дума за личния им живот.

Обърна втората карта и се загледа продължително в нея, преди да промърмори:

— „Рицарят на магическия жезъл“. Ще преминеш през период на изключително напрежение, който ще бъде изпълнен с трудности и разочарования, но след това в живота ти ще влезе някой, който ще го промени към по-добро.

— Не съм сигурна какво означава това — каза Ариел.

— Много е просто. Пред теб ще възникнат множество проблеми, но някой ще ти помогне да ги разрешиш.

— И кой е този някой?

Шана сви рамене.

— Картите тарок само предсказват, Ариел. Те не дават нищо конкретно. Искаш ли да продължа?

— Разбира се.

Шана преобърна третата карта и се намръщи.

— „Силата“. Това означава, че най-доброто ти поведение ще бъде да промениш начин, по който реагираш на околни свят. Едва след като се освободиш от страховете и съмненията си ще постигнеш желаната цел и ще бъдеш щастлива.

Преди Ариел да успее да го обмисли, Шана обърна четвърта карта.

— „Възмездието“. Предстои ти нова дружба или връзка и не трябва да й обръщаш гръб, въпреки че ще бъдеш изкушена да го направиш.

Шана вдигна още една карта, но не я постави на масата. Вместо това я загледа толкова сериозно, че въпреки недоверието си Ариел настръхна от предчувствието за нещо недобро.

— Какво е това, Шана?

Шана сложи картата върху купчината, от която я бе взела и събра картите, след което обяви многозначително:

— Скоро ще трябва да избираш между светлината и тъмнината.

— Това какво означава? — подкани я Ариел, обезпокоена от нежеланието на Шана да погледне към нея.

Шана обърна глава към нея с усмивка, която обаче не промени очите ѝ.

— Нямам представа, Ариел. Както ти казах, картите предсказват, но не дават подробности.

Ариел остана с чувството, че Шана определено я лъже и че знае нещо, което не желае да разкрие.

— Звучи доста зловещо.

— Всичко може да прозвучи зловещо — рече Шана, като размеси колодата и я остави върху масата. Подпря се на лакти и обхвана брадичката си с длани. — Но, независимо какво крие бъдещето, картите ти дадоха най-добрия възможен съвет и той е, че, ако искаш да бъдеш щастлива, трябва да промениш начина, по който гледаш на света и да се освободиш от страховете и съмненията си.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи.

— Така е — завъртя очи Шана. — Ако го бях сторила, отдавна нямаше да съм в този град.

— Тогава защо не се махнеш?

— Бих могла да ти изброя милион причини, но това, което наистина има значение е, че ме е страх да бъда сама в един свят, който не разбирам.

— Можеш да опиташ за известно време и ако не се получи нищо винаги можеш да се върнеш у дома.

Шана тъжно поклати глава.

— Няма да бъде толкова просто.

Преди Ариел да успее да попита защо няма да бъде просто, вратата се отвори. Влязоха две жени на средна възраст и Шана незабавно се изправи, а тъгата в миг се замени от приветлива усмивка.

Докато Шана посрещаше клиентите си, Ариел излезе с намерението да отиде до ресторанта и повторно да се опита да се обади на Джийн. Ако пак се свърже с телефонния си секретар, щеше да знае, че не Шана е причинила този проблем. А ако се окажеше, че е така, тогава тя и Лусиен щяха да имат дълъг, „сърдечен“ разговор.

Докато вървеше към ресторанта, Ариел се замисли над разговора си с Шана. Погледнато повърхностно нямаше нищо, което да подсказва, че Шана бе нещо повече от най-обикновена жена, отегчена от живота в задрямалия град. Дори не беше необичайно, че се бои да се впусне в нов начин на живот. Единствената обезпокоителна част от разговора ѝ бе намек на Шана, че няма да може да се завърне. Ако напуснеше Сенктюъри, дали щеше да се превърне в прокълнат изгнаник като Лусиен? Ако това беше вярно, тогава Ариел определено можеше да разбере неохотата ѝ. Това означаваше, че ако излезеше в широкия свят, можеше да открие, че там не ѝ допада, но нямаше да има път за връщане.

Ариел влезе в ресторанта и откри, че там беше точно толкова шумно, колкото ѝ бе казала Шана. Заобиколи дългата върволица хора, чакащи да се освободи маса и се насочи към видео-игрите в задната част. Имаше четири игри, и четирите в действие. Сред пронизителния електронен вой и навалицата от хлапета, очакващи реда си, Ариел си помисли, че ще бъде цяло щастие, ако успее да се измъкне с неувреден слух.

Отне ѝ една минута да открие телефона, който се намираше зад един ъгъл до игрите. За нещастие беше твърде близко до тях, така че дори да успееше да се свърже с Джийн, нямаше да може да проведе никакъв разговор. След това отново си помисли, че така е по-добре.

Колкото по-малко кажеше, толкова по-малко можеха да подслушат. Защото, въпреки врявата тук, Ариел подозираше, че ако някой член на сборището поиска да чуе какво говори, той ще го стори независимо от шума.

Като измъкна четвърт долар от джоба си тя понечи да го сложи в процепа. Но преди да успее да го пусне, някой се блъсна в нея, като изби монетата от ръката ѝ.

Като изруга под нос, Ариел се обърна към „нападателя“ си, мислейки, че е някое от децата. Но не беше дете. Преглътна, щом откри, че се намира пред нечий облечени в лен гърди, широки колкото тези на Лусиен.

Вдигна очи към лицето на мъжа и я обхвана чувството, че го познава отнякъде. Косата му беше дълга до раменете и имаше орлов нос и трескаво блестящи очи, толкова тъмни, че Ариел не можа да определи дали са черни или кафяви.

Ариел се намръщи от смущение, защото не беше сигурна, дали не го е виждала по-рано, но не можа да си спомни. Знаеше само, че се бои от него и инстинктивно вдигна ръка към кристала на Лусиен. Преди да успее да го докосне, мъжът се завъртя и се мушна сред тълпата. Ариел го изчака да се отдалечи и след това импулсивно докосна кристала, макар да не призова Лусиен. Не се чувстваше заплашена. Просто имаше необяснимото чувство, че кристала и този мъж са свързани по някакъв начин.

В мига, в който ръката ѝ допря кристала, мъжът рязко спря. Обърна се и я погледна със заплашителен поглед, десет пъти по зъл от най-лошия поглед, който ѝ бе отправял Лусиен. След това си запробива път сред тълпата, безмилостно разблъсквайки хората с лакти.

Ариел едва забелязваше главоломното му бягство. Умът ѝ бе изпълнен с мъглявата представа за Арманд, разговарящ оживено с този човек.

Но в мига, в който образа изчезна, човекът излезе от ресторанта. Ариел се втурна след него и извика:

— Почакайте!

Тълпата не се разделяше с такава лекота пред нея и когато най-сетне успя да излезе, мъжът беше изчезнал.

Остана на тротоара и смутено се огледа в двете посоки. Къде беше изчезнал? Кой беше той? Каква беше връзката му с Арманд? И

защо бе избягал от нея?

Реши да докосне кристала и да призове Лусиен. Той сигурно знаеше кой е този мъж и къде могат да го открият. Но преди да вдигне ръка, до нея се появи Гейлът.

Гласът му бе изпълнен със загриженост.

— Ариел, добре ли сте?

— Добре съм — промърмори тя, като едва успя да се сдържи да не изругае в отговор. Макар Гейлът да беше красив, определено трябваше да поработи над навика се да се появява точно когато не трябва.

— Сигурна ли сте?

Ариел понечи да му каже да престане да я обикаля, но си напомни, че трябваше да обядва с него. Просто трябваше да изчака докато се прибере в къщата, за да поговори с Лусиен.

— Добре съм — повтори тя и се насили да се усмихне. — Стори ми се, че видях един познат, но той си тръгна, преди да успея да му се обадя. Готов ли сте за обяд?

— Разбира се — отговори Гейлът и като я хвана под ръка я поведе надолу по улицата.

— Гейлът, ресторанта е ето там — напомни му тя, като опита да измъкне ръката си. Той само затегна хватката си.

— Знам, Ариел, но първо искам да ви покажа нещо. Не се безпокойте. Няма да ви отвлека. Ще ви заведа на едно специално място. Ще ви хареса. Честно.

Ариел понечи да възрази, но гласът на Лусиен изведнъж проехтя в ума ѝ:

„Успокой се, Ариел. Гейлът няма да ти причини нищо лошо.“

Звукът на Лусиеновия глас прогони всички мисли за Гейлът.

„Лусиен, в ресторанта имаше един мъж, който познава Ар...“

„Знам, Ариел. Ще поговорим за него по-късно. Само се успокой. Успокой се.“

Сякаш се намираше под влиянието на хипнотизатор. Ариел почувства как страха ѝ изчезва. Като остави Гейлът да я води Бог знае къде, тя си спомни предсказанието на Шана.

„Скоро ще трябва да избираш между светлината и тъмнината.“

Дали нямаше предвид Лусиен, който беше тъмнокос и русия Гейлът?

Лусиен прокле факта, че когато бе изграждал връзката между Ариел и себе си, бе направил така, че да умете им да се свързват, само когато тя е с Гейлн. Едва сега разбра, че трябваше да направи магията така, че да вижда какво става. Емоциите на Ариел бяха прекалено изменчиви, което не му позволяваше да възприема ясно събитията.

Като не преставаше да я окуражава, той извади магическите свещи и кадилницата. След това събра необходимите стъкленици за магическия огън. Тъй като кристала беше у Ариел, Лусиен трябваше да успее да изгради достатъчно силна връзка с ума ѝ, за да получи образ в пламъка.

Докато палеше свещите и ги редеше по върховете на пентаграмата, той се окуражи, че Гейлн няма да причини нищо лошо на Ариел. Беше почти пладне, което означаваше, че енергията на съборището е в минимума си и вещиците и магьосниците са почти толкова слаби, колкото простосмъртните. Освен това би било безсмислено да предприема нещо грубо, при условие, че магията със закъснително действие беше на свобода в къщата. Гейлн не знаеше, че Лусиен е тук, за да защитава Ариел, следователно просто трябваше да изчака прибирането ѝ в къщата, когато магията щеше да се задейства. Тогава щеше да може да прави с нея каквото си поиска.

Въпреки това Лусиен не беше съвсем спокоен, докато се разполагаше с кръстосани крака в центъра на пентаграмата. След това започна да прави движенията, необходими за запалването на огъня. Когато преди малко Ариел бе докоснала кристала, Лусиен се сепна и зачака да го призове, но вместо това тя преживя наново срещата на Арманд с неизвестния магьосник. Изненадата му прерасна в недоверия, когато разбра, че споменът бе извикан от срещата ѝ с магьосника.

Но след това магьосникът бе избягал от ресторанта и незабавно се бе появил Гейлн. Дали не бе подмамил Ариел навън от ресторанта, където я очакваше Гейлн? Възможно ли бе двамата да работят заедно? Едва ли. Гейлн беше прекалено егоцентричен, за да заговорничи с някого, но Лусиен не можа да намери друга разумна причина, поради която магьосникът се бе показал на Ариел. А Лусиен беше сигурен, че

той ѝ се бе разкрил целенасочено. Магьосниците избягваха случайните срещи.

Лусиен духна в кадилницата и се загледа в бликналия към тавана пламък. След това започна да изрежда заклинания. Успокои се малко, когато пламъкът престана да трепти и даде ясно изображение на Гейлът и Ариел.

Миг по-късно застина, щом видя, че Гейлът я води към гората. Гейлът ѝ беше казал, че ще я отведе на едно специално място, а единственото „специално“ място в гората беше кристалната пещера. В никакъв случай не би могъл да я води към свещеното за сбирещето място.

Но Лусиен скоро разбра, че Гейлът я води точно там. Ако не беше периода от деня, в който силите на сбирещето бяха най-слаби, можеше да се обезпокои, че Гейлът ще се опита да открие кой е омагьосал Ариел. Но това беше невъзможно. Тогава какво, по дяволите, бе намислил той?

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

„Боже Господи, как този
тъй наречен род човешки
цял е глупости и грешки.“

У. Шекспир, „Сън в лятна нощ“ 3.2.115

Въпреки настойчивите повтаряния на Лусиен да се отпусне, Ариел стана неспокойна, щом Гейлът я поведе към гората. Опита се да запомни накъде отиват, но пътеката постоянно се разклоняваше поне в две, а понякога дори в пет различни посоки. Когато достигнаха може би петнадесетото разклонение, Ариел почувства, че напълно е изгубила ориентация. Ами ако Гейлът я изоставаше? Никога нямаше да успее да открие обратния път!

„Не се безпокой. Гейлът няма да те изостави, но дори да го стори аз ще те намеря“, успокои я Лусиен.

„Освен ако не си в съюз с Гейлът“, мрачно додаде тя.

Никога не би повярвала, че е възможно по мисловен път да бъде предадена продължителна, измъчена въздишка, но точно това бе усещането, което получи заедно с мисълта на Лусиен: „Ариел, престани да се държиш мелодраматично!“.

Преди да успее да му отговори, Гейлът я изведе на една поляна. В единия ѝ край се виждаше вход на пещера. Ариел мразеше пещерите или, по точно казано, мразеше техните обитатели. Щом Гейлът я поведе към нея, Ариел спря рязко и се опита да измъкне ръката си изпод неговата.

Този път Гейлът я пусна и я погледна озадачено.

— Има ли нещо, Ариел?

— Никога не влизам в пещери — отговори тя. — Не обичам прилепите и другите създания, които се въдят в тях.

Гейлът се усмихна.

— Ариел, вътре няма нито една пещерна твар. Освен това ти гарантирам, че щом веднъж я видиш отвътре, ще бъдеш щастлива, че

си влязла.

„Хайде, Ариел. Гейлътн е прав. Вътре няма пещерни твари.“

„Няма да влезе в пещерата!“

„Мислех, че искаш да спасиш брат си.“

„Да не би да искаш да кажеш, че Арманд е вътре?“

„Не, но Гейлътн цели нещо. Ако искаш да разбере какво е то, трябва да правиш каквото иска от теб.“

— Ариел, ако наистина се страхуваш от пещери, тогава няма да влизаме — каза Гейлътн, като прекъсна мисловния й спор с Лусиен. — Просто тази пещера е такова забележително природно явление, че ми се прииска да ти я покажа.

Ариел все още се колебаеше. Изруга мислено, когато Лусиен я подразни: „Ще влезеш ли, Ариел, или ще оставиш страховете ти да вземат превес над спасяването на брат ти?“

— Ариел — намеси се Гейлътн, — искаш ли да се върнем в града?

Ариел искаше точно това, но подигравката на Лусиен бе ударила право в целта. От значение беше само Арманд, дори ако за спасяването му се наложеше да се бие с прилепи и разни други отвратителни пещерни създания.

— Мисля, че искам да разгледам пещерата — каза тя и тръгна към входа на пещерата, преди да е изгубила куража си.

Наложи й се да се свие на две, за да влезе. След това тръгна по тесния, извит на дясно коридор. След миг се озова в самата пещера. Като се изправи, тя изпусна възторжена въздишка пред нейната великолепна кристална вътрешност. Оттук ли бе взет кристала на Лусиен?

— Нали ти казах, че тук няма никакви твари — додаде Гейлътн, след като влезе след нея. — Тук е красиво, нали?

— Никога не съм виждала подобно нещо — промърмори със страхопочитание Ариел. — Откъде идва светлината?

— Някакъв вид органична флуоресценция. Не ме питай за подробности. Никога не съм бил добър в науките.

— За какво служи това дърво? — попита Ариел, докато разглеждаше огромния, висок до кръста й дънер от светещо дърво, разположен наред блестящия под. Би трябвало да изглежда не на

мястото си, но по някакъв странен начин дънерът сякаш беше неделима част от пещерата.

— Служи за маса — отговори той. — Тази пещера е нещо като средище на обществения живот в Сенктюъри. Организираме тук забави и събрания, а понякога и венчавки.

Ариел можеше да си представи как би изглеждала една сватба в тази пещера. Мястото беше идеално за размяна на клетви за вярност. Пещерата криеше нещо... мистично, почти свято.

— Изненадана съм, че пещерата не е отворена за туристите — отбеляза тя. — Сигурна съм, че хората ще са повече от желаещи да я разгледат.

— Мислихме по тази възможност — отвърна Гейлът. — След това решихме, че пещерата е твърде специална, за да оставим туристите да се разхождат през цялото време напред-назад. Искаш ли да обядваме тук? Ще изтичам за няколко минути до града и ще донеса нещо.

„Не!“, извика Лусиен.

Ариел сепнато примигна. Лусиен бе запазил мълчание толкова дълго, че бе забравила за присъствието му в ума ѝ.

— Аз... ъ-ъ мисля, че няма нужда, Гейлът. Макар мястото да е красиво, боя се, че изпитвам нещо като клаустрофобия. Трябва да изляза навън.

— Разбирам. А какво ще кажеш да си направим един пикник на поляната?

„Не!“, отново извика Лусиен.

Ариел погледна часовника си.

— Съжалявам, Гейлът, но времето ми за обяд е ограничено. Боя се, че тази малка разходка, колкото и приятна да беше, изразходи по-голямата част от обедната ми почивка. Може би някой друг път.

— Разбира се — усмихнато промърмори Гейлът, макар Ариел да бе готова да се закълне, че в очите му проблесна искрица разочарование. — По-добре да тръгваме, за да успееш да хапнеш нещо, преди да тръгнеш.

След като излязоха от пещерата и тръгнаха към града, Гейлът поднови разговора.

— Знаеш ли, Ариел, ще ми бъде много приятно да се обадя в антикварните магазини из околността и да проверя къде имат стари

книги. Дори мога да те откарам дотам. Ще ти спести известно време.

„Не приемай предложението му!“

— Много любезно, Гейлът, но ако собствениците на магазините разберат, че самата аз съм търговец, едва ли ще бъдат толкова въодушевени да търгуват с мен. За сега предпочитам да запазя инкогнитото си.

— Щом смяташ така.

— Така смятам.

Последваха няколко минути мълчание, преди Гейлът неочаквано да попита:

— Ариел, женена ли си?

Ариел се изненада от неочаквания му въпрос и отговори механично:

— Не, защо?

— Просто ми се струваш... напрегната в мое присъствие. Помислих, че може би е нещо свързано с личния ти живот — Гейлът мушна ръце в джобовете на панталоните си и се усмихна глуповато. — Извинявай. Прозвуча егоистично, нали? Нямах предвид това. Освен това усетих, че се държа прекалено напористо. Моля да ме извиниш, ако съм те обидил. Надявам се това да не те настрои срещу мен, защото наистина бих искал да се опознаем.

Ариел го изгледа внимателно. Изглеждаше и звучеше искрено, но се усещаше някаква прикрита емоция, която не можа да идентифицира. Не беше гняв, но имаше същия остър привкус и това я караше да се чувства нервна.

— Не е нужно да се извиняваш, Гейлът. Не си ме обидил и аз също искам да се опознаем. Може би ти изглеждам напрегната, защото съм на делово пътуване, а не на екскурзия. Трябва да поставям работата на първо място, а удоволствията на второ.

— Напълно те разбирам — увери я той.

Почти бяха стигнали до ресторанта, когато Гейлът неочаквано спря и намръщено се загледа в нещо на отсрещния тротоар. Ариел проследи погледа му, но не видя нищо друго, освен обичайната тълпа туристи.

— Извини ме за миг, Ариел — каза той, като я остави на тротоара и прекоси улицата. Скри се в сградата, в която Ариел още не

беше влизала. Не се виждаше никакъв белег, който да подсказва какво представлява зданието.

Изминаха почти пет минути, преди Гейлът да се върне. Изглеждаше обезпокоен, докато казваше:

— Съжалявам, Ариел, но ми се налага спешно да свърша нещо. Мога ли да си запазя правото друг път да те покана на обяд?

— Разбира се. Надявам се, че не е нищо сериозно.

Гейлът се усмихна, но си личеше, че се насилва.

— Не е нищо сериозно, но е важно. Трябва веднага да се занимавам с него. Може би ще се видим утре.

— Вероятно ще съм тук някъде.

— Много добре. Отбий се в магазина, ако ти се отдаде възможност.

Докато Гейлът бързаше надолу по улицата, Ариел се намръщи замислено. Определено ставаше нещо и тя усещаше, че е по-сериозно, отколкото го бе представил Гейлът. Помисли си дали да не го проследи, но след това се отказа. Докато не откриеше дали не е замесен в изчезването на Арманд, не можеше да си позволи да го настройва срещу себе си, а точно това щеше да се случи, ако я хванеше, че го следи. Изпусна смирена въздишка и се насочи към ресторанта. Трябваше пак да опита да се обади на Джийн.

Опашката в ресторанта бе намаляла малко, но тумбата хлапета край видео-игрите сякаш бе станала още по-голяма. Преди да тръгне към телефона, Ариел огледа тълпата с надеждата да види онзи непознат мъж. Не беше тук и тя разочаровано поклати глава. Кой беше той и защо бе избягал от нея?

Проправи си път до телефона. Няколко минути по-късно тя грижливо набра телефона с офиса си и се свърза с домашния си телефонен секретар. Като изруга под носа си, тя окачи слушалката. След това неочаквано ѝ хрумна нещо. Само с Джийн ли не можеше да се свърже или беше изолирана от целия свят?

Като извади четвърт доларовата монета от процепа, тя набра нула и зачака обаждането на оператора. Можеше да накара оператора да избере номера вместо нея. Не можа да повярва, когато отново се обади собствения ѝ телефонен секретар. Тресна слушалката. Сега беше сигурна, че е дело на Лусиен. Как смееше да я откъсва от външния свят! За какъв се мислеше той?!

„За магьосник, ето за такъв“, каза един вътрешен глас.

— О, я млъквай! — изръмжа тя, докато отиваше към вратата, с намерението щом се върне в къщата да прати Лусиен по дяволите.

Лусиен стоеше скрит сред дърветата и чакаше завръщането на Ариел. Чувстваше, че мощта на кристала се засилва, следователно нямаше нужда да чака дълго.

Оумен, който бе проучил околността и я бе обявил за безопасна, за да може Лусиен да излезе навън, изведнъж се появи в краката му. Изръмжа, съобщавайки му, че отново беше прегледала околността и пак не бе открила някой, който да наблюдава къщата.

Лусиен предполагаше, че трябва да бъде доволен от факта, че къщата не е под наблюдение. Така по-лесно можеше да я спре да не влиза вътре. Но факта, че Гейлън не бе оставил някой на пост, потвърждаваше, че магията, която я очакваше вътре, наистина беше силна. Нещо по-лошо — Лусиен имаше неприятното предчувствие, че знае от кой тип магии беше и ако беше прав, тогава бе още по-наложително да си вземе кристала от Ариел.

Когато тя най-сетне пристигна, Лусиен побърза към колата и отвори вратата от другата страна. Ариел сепнато извика, щом той се качи и след това го изгледа свирепо.

— По дяволите, Лусиен! Ако още един път ме стреснеш така ще те ударя по носа! — изкрещя тя.

— Съжалявам — каза той без капчица разкаяние. — Трябва да поговорим.

— И аз мисля така — гневно каза тя, като разкопча предпазния колан и се извърна към него. — Как смееше да ме откъсваш от външния свят!

Лусиен повдигна вежди.

— Да съм те откъснал от външния свят?

— Не се прави на невинен, ти... ти... магьосник такъв! — нападна го тя. — Опитах се да се свържа със съдружника си и познай какво се случи?

Лусиен дори не мигна.

— Свърза се с домашния си телефонен секретар.

— Значи не го отричаш? Признаваш, че си ме отрязал от външния свят? — прошепна тя, без да може да повярва на ушите си.

— Признавам, че направих заклинание, което ти позволява да се свързваш само с домашния си телефонен номер, но не мога да кажа, че си откъсната от външния свят. Трябва само да излезеш извън кръга и можеш да отидеш където пожелаеш.

— Само дете не мога да се обадя у дома, нали?

— Напротив. Можеш да се обадиш у дома. Но не можеш да се обадиш никъде другаде.

Лусиен седеше до нея с толкова самодоволен вид, че на Ариел и се прииска да изкрещи. Гневно пое дъх и заяви:

— Искам да махнеш заклинанието и то още сега!

— Не мога да го направя.

— Не искаш да го направиш!

— Наистина отдаваш прекалено голямо значение на думите, не мислиш ли?

— Лусиен, кълна ти се, че ако не развалиш магията, ще...

— Какво ще направиш? — подкани я той с тих, подигравателен глас, щом Ариел замълча.

— Не знам точно какво, но все ще измисля нещо — заплаши го тя.

Лусиен сви рамене с безразличие.

— Добре. Защо не ми дадеш кристала, докато обмисляш плана си?

Ръката ѝ отскочи към кристала.

— Няма да стане.

— Ариел, нямам време да обсъждам този въпрос — раздразнено въздъхна той. — В розите, които Гейлърн ти даде тази сутрин, се криеше магия със закъснение. Магията се задейства, след като ти излезе и сега в къщата има изпуснато на свобода заклинание, което те очаква да прекрачиш прага. Единственият начин да го проследя и обезвредя е да ми дадеш кристала. Така че, моля те, дай ми го и то още сега.

Ариел се облегна на вратата и го изгледа скептично.

— В къщата се разхожда на свобода магия, която ме очаква?

— Точно така.

— Разбирам. Значи тази изпусната магия представлява нещо като мишка. Просто си припка насам-натам и изскача точно когато най-

малко я очакваш. Мога да се обзаложа, че освен това се крие под печката, а през нощта напада хладилника, нали?

— Ариел, това не е игра! — сопна се Лусиен.

— О, хайде, Лусиен! — презрително провлече тя. — Нима мислиш, че съм толкова глупава, та ще повярвам на такъв абсурд, като идеята за магията, която се разхождала на свобода из къщата?

Ариел не бе подготвена за реакцията му. В единия миг тя седеше облегната на вратата на колата, а в следващия Лусиен вече бе сграбчил ръцете ѝ и я бе придърпал към себе си, така че на практика Ариел седеше в скута му. Освен това несъмнено се беше разгневил — очите му грееха, кристалът се затопляше, а край тях се надигаше вятър.

— Може би мислиш, че е само шега — каза той заплашително, — но ще промениш мнението си, ако любовната магия на Гейлън влезе в действие. Самият аз не обичам простосмъртните, но Гейлън ги счита за отвратителни. Знам го от собствен опит. Ще те използва, ще те поругае, а когато приключи с теб, ще те унищожи... ако имаш късмет. Може просто да реши да те остави, за да те измъчва за забавление.

— Любовна магия ли? — разтреперано повтори Ариел, прекалено изплашена, за да се замисли над думите на Лусиен. — Мисля, че спомена нещо за изпусната магия.

— И двете — провлачи той, като пусна ръцете ѝ. — Ето защо те заведе в пещерата и се опита да те накара да ядеш там. Пещерата е наше култово място, но освен това е неразделна част от брачния ни ритуал. В нея се крие някаква загадъчна сила, която сваля задръжките и засилва желанието за индивидуално и родово оцеляване. Ако беше яла там, задръжките ти щяха да изчезнат и щеше да сметнеш Гейлън за изключително привлекателен. След това, когато се върнеше в къщата и магията му влезеше в действие... Е, нека просто кажем, че щеше опасно да се влюбиш.

Ариел почувства внезапен хлад и разтърка ръцете си. Не искаше да повярва на думите на Лусиен, но не можеше напълно да ги пренебрегне, защото си спомни за смущението, което прочете в очите на Гейлън, когато му отказа да яде в пещерата.

— Ако Гейлън наистина мрази простосмъртните до такава степен, както твърдиш ти, тогава защо ще иска да извършва с мен...

брачния ритуал? — възрази тя, залавяйки се за единствената слаба точка в аргументацията му.

— Гейлън нямаше да вземе участие в ритуала — отговори Лусиен. — Щеше да те отрупа с храна, но самия той нямаше да вземе една трошичка, защото не иска да се обвързва с теб.

— Разбирам — слабо промърмори Ариел. Извърна глава и се загледа към къщата през предното стъкло. Потрепери при мисълта, за съдбата, която я очакваше зад входната врата.

Обърна се отново към Лусиен при звука на гласа му.

— Браво. Най-сетне ми повярва.

Като се досети, че отново е прочел мислите ѝ, Ариел отговори:

— Да, повярвах ти, но въпреки това няма да ти дам кристала.

Очакваше Лусиен да избухне в гняв при отказа ѝ, но вместо това той я изгледа объркано.

— Защо?

Ариел поклати глава, без да знае как да го обясни по понятен за него начин. Фактът, че не знаеше как да изрази мислите си накара очите ѝ да плувнат в сълзи. Знаеше, че не трябва да плаче. Така само щеше да затвърди мнението на Лусиен, че е слаба, а не слабостта бе причината за сълзите ѝ. Просто последните няколко дни бяха изпълнени с твърде много напрежение. Беше изморена и изплашена, и така загрижена за Арманд, че се чувстваше буквално болна. Като капак на всичко бе попаднала между двама враждуващи магьосници, които владееха сили далеч по-големи от способността ѝ да ги разбере, а камо ли да се бори с тях.

Примигна, опитвайки се да прогони сълзите, но не постигна голям успех. Сълзите започнаха да се стичат по бузите ѝ и като ги изтри нетърпеливо, тя отговори:

— Няма да ти дам кристала, защото той е единствената ми връзка с брат ми. Знам, че това едва ли има някакъв смисъл за теб, но за мен кристала е всичко. Брат ми ме обича така безусловно, с всичките ми недостатъци, а аз изпитвам същото към него. Ако трябва да стана някаква... любовна робиня на Гейлън, за да мога да запазя това малко късче от брат си, тогава съм готова да се жертвам. По-добре да имам тази слаба връзка с него, отколкото нищо. Без него чувствам в себе си такава ужасна, болезнена самота. Нито Гейлън, нито някой друг би могъл да измисли по-страшно мъчение.

Сълзите ѝ смутиха Лусиен, но думите ѝ достигнаха до дъното на душата му. Много добре знаеше какво има предвид Ариел, тъй като самият той изпитваше тази ужасна, болезнена самота откакто бе в изгнание. И, подобно на нея, беше готов да се пожертва, за да има някакъв, макар и слаб, допир със себеподобните си.

Проблемът беше там, че докато за нея кристалът не беше нищо повече от плацебо, Лусиен се нуждаеше от него, за да бъде цялостен. Съчувствието му беше без значение. Трябваше да си върне кристала.

Но щом понечи да ѝ го обясни, от устата му не излезе нито звук. Ариел изглеждаше толкова разстроена и уязвима с насълзените си зелени очи и мокри бузи, че го прониза силно желание да я защити и успокои. Прииска му се да я прегърне, да я приласкае до гърдите си и да се закълне, че ще направи всичко, за да върне брат ѝ, дори с цената на живота си.

Думите ѝ бяха пронизали душата му, но когато осъзна, че е готов да даде живота си за нея, Лусиен бе разтърсен из основи. Единствените хора, към които един магьосник би могъл да изпитва такива силни чувства са жена му и детето му. Ако не знаеше каква е истината можеше да си помисли, че се е влюбил в Ариел.

„Това е само свързващата магия — прозвуча гласът на разума в него. — Създала е усещане за любов, но то не е истинско.“

Вкопчи се в това обяснение, като удавник за сламка. За нещастие то не можеше да реши проблема с кристала. Тъй като Ариел отказваше да се раздели с него, единственото, което му оставеше, бе да направи някакво заклинание, което би могло да я защити.

— Щом не искаш да ми дадеш кристала, тогава дай ми нещо твое, така че да му направя магия, която да те пази — каза ѝ той. — Нещо, което да можеш да носиш през цялото време. Някакво бижу, може би. Например обици?

Дъхът на Ариел секна, когато Лусиен изведнъж посегна към нея и вдигна косата ѝ. Знаеше, че в жеста му няма нищо лично. Просто проверяваше дали носи обици. Това обаче не попречи на възбудата да я разтърси като електрически удар при допира му.

Знаеше, че реакцията на допира му е лудост. Беше видяла колко опасен можеше да стане само докато успее да мигне с очи и не беше толкова глупава, та да го приеме само за поза. Тогава защо вътрешно

трепереше от докосването му? Защо жадуваше да се хвърли в прегръдките му?

Преглътна топката, която бе застанала на гърлото ѝ и каза с дрезгав глас:

— Тази сутрин бързах толкова, че забравих да си сложа обици. Все пак мисля, че имам някакви в чантата.

— Много добре. Дай ми ги — рече Лусиен, като пусна косата ѝ и се наведе напред, за да вдигне чантата ѝ, която беше паднала на пода в краката му.

След като я взе от Лусиен, Ариел отвори обемистата си чанта и започна да се рови в нея. Едва бе започнала търсенето, когато Лусиен изруга под носа си, грабна чантата от ръцете ѝ и изсипа съдържанието ѝ в скута си.

— Какво правиш? — ужасено прошепна тя, като дръпна изпразнената чанта от ръката му.

— Мисля, че се опитвам да си спестя малко време — отвърна той, зяпнал удивено към пъстрата купчина. — Винаги съм се чудил какво простосмъртните жени носят в тези грозотии. Сега ми се струва, че щеше да е по-добре, ако бях останал в неведение.

— В чантата ми няма нищо излишно — възмутено заяви Ариел, докато го гледаше как събира в шепа купчина червила и ги разглежда.

Лусиен я погледна със съмнение.

— Имаш шест червила и три от тях са еднакви. Това необходимост ли е?

— Този цвят е любимия ми и не искам да рискувам червилото ми да свърши — защити се тя, като загреба червилата от ръката му и ги пусна обратно в чантата си.

В същото време Лусиен събра няколко парчетата станиол. После ѝ ги подаде с думите:

— А хартийките от дъвки необходимост ли са?

— Не обичам да правя боклук — тросна се тя, като взе празните обвивки, намачка ги на топка и ги пусна чантата.

— Аха, значи затова в старите филми всички се разхождат с фасове в устата — провлече той и подаде още половин дузина хартийки.

— Известно време не съм чистила чантата си — промърмори тя, — но това не значи, че трябва да заведа дело срещу мен. Нека

просто пуснем всичко обратно.

Ариел се наклони към него с намерението да вземе част от собствеността си, но Лусиен вдигна ръка и я задържа назад.

— От години не съм се занимавал с нещо толкова забавно, Ариел. Няма да ти позволя да ме лишиш от това удоволствие.

— Правиш го, само защото не ти върнах кристала — обвини го тя.

— Донякъде е вярно — съгласи се той. — Ако ми беше дала кристала, нямаше да ни се наложи да ровим в нещата ти.

Ариел го изгледа свирепо.

— А ако ти дам кристала, ще ми позволиш да си прибера нещата, така ли?

— Грещиш. Както вече казах, от години не съм се забавлявал толкова.

— В случай, че не знаеш, не е учтиво да се ровиш в чуждите вещи.

Лусиен не ѝ обърна внимание и ѝ подаде портмонето и чековата книжка. След това разкопча ципа на издутия несесер с козметични принадлежности и нерешително разрови съдържанието му с показалец.

— Удивително — промърмори той, като затвори ципа и ѝ подаде несесера.

Щом вдигна една малка найлонова кесийка, Ариел рязко я издърпа от ръката му. Лусиен я погледна въпросително и Ариел изруга червенината, която усещаше, че се разлива по шията и бузите ѝ.

— Това не те засяга. То е за... тъ-тъ поддържане на личната хигиена.

— А-ха — разбиращо промърмори той и върна вниманието си към бъркотията в скута си.

Ариел реши, че най-добрия начин да избегне това унижение е като не му обръща внимание и, като се отпусна назад в седалката, затвори очи. Изминаха няколко минути, преди Лусиен да се обади:

— Точно това ни трябва.

Ариел отвори рязко очи и погледна към него. Лусиен беше разгънал една кърпичка, в която беше увита тясна гривна от преплетени златни и сребърни жички.

Ариел се надигна и възкликна:

— Търся тая гривна от месеци!

— Е, сега поне знаеш къде е — каза той и постави до отделените встрани пет-шест чифта обици. Събра обичите, постави ги в центъра на кърпичката и я завърза отново. След това постави вързопчето в чантата ѝ, затвори я и я остави обратно на пода.

— Приятно ли беше? — саркастично попита Ариел.

— Изключително — отговори той, отправяйки ѝ една от злобни усмивки. — Научих много за теб.

Ариел предположи, че изказването му цели да я заплаши и го прие по този начин. Почти започваше да съжалява, че не му беше дала кристала.

— Сега какво ще правим? — попита тя.

— Ами, първото нещо, което трябва да направиш е да извадиш кристала. Тъй като не искаш да ми го дадеш, ще се наложи да ми помогнеш с правенето на магията.

Ариел се почувства заинтригувана, въпреки недоверието си и като бръкна под яката на блузата си, тя напипа синджира и издърпа кристала навън.

Лусиен ѝ подаде гривната.

— Сложи си гривната и хвани кристала — след като Ариел го направи, той продължи с инструкциите си. — След малко ще ти кажа да затвориш очи и да се съсредоточиш върху гривната. Трябва да изградиш в ума си ясна представа как изглежда, как тежи на китката ѝ и как кожата ти чувства допира ѝ. Опитай се да различиш топлината на златото от хладния допир на среброто. Изхвърли от ума си всичко, с изключение на представата за гривната и звука на моя глас, и в никакъв случай не пускай кристала, докато не ти кажа. Това е особено важно, Ариел, защото ако го пуснеш предварително, магията може да се обърне срещу нас и да ни причини повече проблеми, отколкото би могъл да създаде Гейлътън. Имаш ли някакви въпроси?

— Не.

— Добре. Когато кажа „три“ искам да затвориш очи и да направиш както ти казах. Когато се съсредоточиш, аз ще докосна кристала и гривната. Ще усетиш внезапен прилив на сила, но няма да се страхуваш. Готова ли си? — когато Ариел кимна утвърдително, Лусиен преброи: — Едно. Две. Три!

Ариел затвори очи и се съсредоточи върху гривната. Когато образа ѝ изникна в ума ѝ, тя изпробва теглото ѝ. След това се съсредоточи върху допира ѝ до кожата ѝ. С изненада откри, че наистина има разлика в температурата на двата метала.

Така се беше съсредоточила върху гривната, че подскочи когато Лусиен обвини едната си ръка върху нейната, която държеше кристала, а с другата хвана китката ѝ. Ариел наистина почувства внезапен прилив, но не на сила. Почувства плашещо силно желание.

„Спокойно — прошепна Лусиен в ума ѝ. — В безопасност си. Нищо няма а ти се случи. Довери ми се. Довери ми се.“

Някъде в дълбините на мозъка си Ариел чу заядлив глас, който ѝ казваше, че доверието беше последното нещо, което можеше да изпитва към Лусиен. Но въпреки това, тя почувства как се поддава на омайната му настойчивост. Волята ѝ отстъпи съвсем, когато Лусиен започна да напява в мелодичен, хипнотизиращ ритъм, който ѝ се струваше странно познат и в същото време напълно чужд.

Нямаше представа колко време бе изминало, когато Лусиен каза:

— Ариел, можеш да отвориш очи и да пуснеш кристала.

Тя отвори очи и го погледна. Почувства, че ѝ се вие свят, сякаш бе прекалила с пиенето и по някаква необяснима причина се изкиска.

Лусиен учудено повдигна вежди.

— Кое е толкова смешно?

— Не знам — отвърна тя и отново се изхили.

Той се намръщи.

— Сигурно е някакво обратно въздействие от кристала.

Тези думи ѝ се сториха толкова абсурдни, че Ариел отново избухна в силен смях.

— Ариел, опитай се да се успокоиш — заповяда Лусиен.

— Да се опита да се успокоя ли? — повтори тя с вой. — Тичам насам-натам с един магьосник, който най-редовно ме заплашва и шпионирам друг магьосник, който пуска любовни магии в къщата ми и се опитва да ме превърне в своя любовна робиня. Животинчето ти ме тероризира постоянно и подозирам, че изчаква подходящ момент да ми прегризе гърлото. Направил си ми магия, която ми пречи да избирам други номера, освен домашния си телефон, а ти прекарваш в главата ми повече време, отколкото аз самата. Брат ми изчезна и може би се е

превърнал в безмозъчен зеленчук, а ти искаш да се успокоя. Много си смешен, Лусиен. Ти си съвсем откачен!

По това време Ариел вече се смееше така силно, че пляскаше с длани по хълбоците си. Лусиен поклати глава и се загледа в нея. Веселието беше една особеност на простосмъртните, която намираще за забавна и объркваща. В него нямаше никаква логика и често се предизвикваше от обстоятелства, които дори в най-малка степен не бяха забавни.

— Нима наистина не виждаш къде е смешното? — запъхтяно рече Ариел между два изблика смях.

— Не, не виждам.

Тя избърса сълзите от очите си.

— Мислех, че си го разбрал.

Лусиен се намръщи озадачено.

— Не не съм.

Това я хвърли в нов пристъп на веселие. Когато най-сетне се насмя, Ариел каза:

— Боже, беше хубаво! Прав е бил онзи, дето е казал, че смехът е най-доброто лекарство. Сега какво ще правим?

— Ако се чувстваш готова, ще влезем в къщата и ще проверим дали магията ни работи.

— Искаш да кажеш, че може да не сработи? — ахна разтревожено тя.

Лусиен сви рамене.

— Тъй като не мога да проследя магията, не бих могъл да съм сигурен какво точно ще направи. Гривната ти е плетена, така че успяха да втъка в нея няколко защитни магии. Би трябвало да свършат работа, но винаги има възможност да се случи обратното.

— Ами ако не сработят?

— Ще имаш голяма нужда от нещо по-силно от лечебния смях — мрачно отговори той.

Ариел погледна към къщата и преглътна. Ако Лусиен се окажеше прав, след няколко минути тя щеше да си има дяволски много проблеми.

— Знаеш ли, Ариел, не е нужно да се подлагаш на този риск — додаде Лусиен. — Нужно е само да ми дадеш кристала и аз ще се погрижа за магията на Гейлтън.

Тя завъртя глава към него.

— Да допуснем, че ти дам кристала. Когато приключиш с проследяването на магията ще ми го върнеш ли?

Лусиен я измери с един дълъг, изнервящ поглед, преди да отговори:

— Ще ми повярваш ли, ако ти отговоря с да?

Въпросът беше труден и Ариел се намръщи, докато обмисляше отговора си. До известна степен можеше да се каже, че изобщо не му вярва. Беше използвал Арманд като пионка в своята война на отмъщение и, както сам бе посочил, не хранеше особена любов към простосмъртните. Ариел не се съмняваше, че всичко, което правеше, беше мотивирано от лични интереси и само по себе си това бе достатъчно да я настрои подозрително.

Но, странно, от друга страна изпитваше към него пълно доверие. Беше я спасил, когато онези двамата се бяха опитали да я нападнат пред „Вещерска отвара“. Беше я спасил, когато вчера бе видяла образа на Арманд, макар все още да не можеше да си спомни какво точно се бе случило. Сега също се опитваше да я спаси. Освен това трябваше да се признае, че отговорите му изглеждат искрени, макар обясненията му да не бяха приятни.

Вярваше ли му? Не, но му вярваше, че ако ѝ даде дума, ще я сдържи.

— Да, ще ти повярвам — каза тя. — Значи, ако ти дам кристала, ще ми го върнеш ли, след като се погрижиш за магията на Гейлън?

През очите му пробягаха безчет емоции и Ариел почувства, че Лусиен е във война със самия себе си. Най-накрая кимна отсечено.

— Да, ще ти го върна.

Ариел измъкна синджира през главата си.

— Ето ти кристала.

Лусиен бързо нахлузи синджира на шията си и щом кристала се отпусна върху гърдите му, пое дълбоко дъх. Ариел си каза, че си само си въобразява, но можеше да се закълне, че сякаш видя как Лусиен става по-силен.

Той отвори уста, сякаш искаше да каже нещо, но след това я затвори и бързо излезе от колата. Ариел остана загледана в него, докато Лусиен крачеше към къщата. Дано не се окажеше, че се е показала пълна глупачка.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

„Древен народ с черни магии, по земята лази, из дупки се крие...“
Бойна песен на индианците от племето навахо

Лусиен влезе в къщата и се почувства така, сякаш се е върнал в детството си. Докато децата на простосмъртните играеха на гоненица, младите магьосници се занимаваха с викане на малки заклинания. След това други млади магьосници се опитваха да открият магията и да я обезвредят.

Лусиен беше шампион по правенето на магии и проследяването им сред връстниците си, а Гейлън беше бесен, че този „мелез“ е по-добър в играта от него. Затова започна да се промъква след другите млади магьосници и тайно да следи какви магии правят. С тези знания той, естествено, успя да излезе пред Лусиен.

Измамничеството му продължи близо месец, преди бащата на Лусиен да го хване, че мошеничества. Да се мами член на сборището беше едно от най-непочтените действия, които един магьосник можеше да извърши и наказанието беше сурово. Възрастен магьосник би бил наказан с прогонване за вечни времена от сборището. Наказанието за дете беше почти толкова строго. Гейлън бе лишен за една година от магьосническите си сили. Освен това през цялото време бе отбягван от всички, дори от собственото си семейство.

— Но не си си научил урока, нали, Гейлън? Все още си мошеник — промърмори Лусиен, докато се движеше бавно из къщата, стиснал кристала в ръка. Магиите не само бяха потайни — те бяха почти невидими. Обаче, ако се концентрираш достатъчно, можеш да забележиш слабите очертания на аурата им. — Да помислим. Ако бях любовна магия, къде щях да се скрия?

Отговорът дойде почти веднага. Магиите, пуснати на свобода, нямат знания, но имат хищнически инстинкти. Докато Ариел е държала розите, магията сигурно е надушила миризмата ѝ. След това се е насочила към мястото, където миризмата е най-силна. Тъй като

Ариел бе прекарала само една нощ тук, това място можеше да бъде само спалнята ѝ. Не само бе спала там, но и държеше в нея личните си вещи.

Побърза към спалнята ѝ. Щом влезе вътре, Лусиен затвори вратата и направи заключващо заклинание над нея и над прозореца. Ако магията беше вътре, сега беше в капан.

Долови слабо движение с крайчеца на окото си и се обърна към него. Магията се плъзгаше по пода и след това се мушна под леглото. Беше толкова малка и незабележима, че Лусиен не можа да разбере на какво прилича, но местоположението ѝ беше всичко, от което се нуждаеше.

Стисна кристала по-здраво и се усмихна триумфално. Свободната магия беше подвижна и никога не се задържаше на едно място повече от няколко секунди. Енергията ѝ я държеше в непрестанно движение.

Започна заклинанието, което щеше да я развали в мига, в който се покажеше пред очите му и ахна недоверчиво, когато магията изведнъж изскочи изпод леглото и се хвърли право към него. Какво ставаше, по дяволите? Магията беше предназначена за Ариел, нали?

Точно преди да го достигне, той се наклони настрани и тя продължи към стената, където се блъсна с такава сила, че ушите на Лусиен писнаха. След това избухна в яростен пламък.

Лусиен отстъпи несигурно назад, докато гледаше как от разпръснатите молекули се оформя древен, озъбен демон. Не беше по-голям от мишка, но беше толкова зъл, че изпълни стаята с отвратителна смрад.

В този миг Лусиен разбра извън всяко съмнение, че Гейлът се занимава със Старите магии. Само тяхното магическо изкуство се занимаваше с тъмната страна на природата, което беше основната причина да бъде забранено за практикуване от висшия съвет. Въпреки, че народът на Лусиен смяташе, че за да се поддържа равновесието в природата са нужни освен силите на светлината и силите на мрака, мрачната мощ трудно се поддаваше на направляване и в зли ръце можеше да стане опасна.

Ето защо простосмъртните я наричаха Черна магия. Именно тя бе дала началото на лова на вещици.

Докато се опитваше да реши какво да прави, Лусиен осъзна, че магията, която бе вплел в гривната на Ариел нямаше да успее да я спаси от този ужас. Напротив, щеше да бъде цяло щастие, ако успееше да се измъкне жив оттук, защото нито една от стандартните магии не се отнасяха до заклинанията за демони.

Изведнъж в ушите му прозвуча гласът на дядо му:

„Злото е коварно състояние на ума. Единственият начин да се превърне в реалност е ако някой признае съществуването му. Ако някога се срещнеш със злото в магическа форма, съсредоточи вниманието си върху най-чистата форма на добро, която познаваш и откажи да повярваш, че злото съществува. Ако то не може да те убеди, че е истинско, ще трябва да се върне там, откъдето е дошло.“

Лусиен стисна кристала с две ръце и насочи ума си в търсене на най-чистото добро, което познаваше. С изненада видя в ума му да се оформя образа на Ариел, но след това осъзна, че безусловната ѝ любов към брат ѝ беше най-чистото добро, което някога бе познавал.

Съсредоточи се върху образа на Ариел и отказа да слуша демона, който го придумваше, като му обещаваще несметни богатства и плътски наслади, ако само признае съществуването му. Щом демона видя, че няма да постигне нищо с убеждения, той премина към заплахи за мъчения и толкова отвратителна смърт, че Лусиен настръхна целия и плувна в пот. Но не откъсна вниманието си от Ариел и чистата ѝ любов към брат ѝ.

Измина сякаш почти цяла вечност, преди демона да зареве от болка и да се загърчи в агония. Лусиен отвори очи и го видя, че е започнал да се разпада. Беше го победил! Но мисълта едва се бе мярнала в ума му, когато демона отново започна да се оформя.

„Все още е жив!“, осъзна в ужас Лусиен, щом демонът се хвърли към него.

Лусиен отскочи встрани и едва успя да го отбягне, но демонът зави във въздуха и, без да се докосва до земята, отново се насочи към него. Гмурна се към гърлото му, но Лусиен сви ръка в юмрук и го стовари върху него с цялата си сила. Ударът отхвърли демона в другия край на стаята, където той се блъсна в стената и почти се разпадна, преди да започне отново да приема формата си.

Едва тогава Лусиен разбра, че демонът вече не беше жив. Когато бе отворил очите си, той бе признал физическото му съществуване.

Обаче не бе го признал духовно, така че все още съществуваше възможност да го победи.

Без да дочака да види какъв ще бъде следващия ход на демона, Лусиен затвори очи и стисна кристала. Съсредоточи се върху Ариел и брат ѝ, и започна да напява:

— Не си истински! Не си истински!

Само така можеше да се сдържи да не отвори очи, щом почувства, че демонът се стоварва в скута му и започва да лази по тялото му. Когато стигна до раменете му Лусиен се тресеше от отвращение и истински ужас. Но продължаваше да държи във фокуса на ума си Ариел, дори когато почувства острите нокти на демона върху шията си, а вонята му стана така силна, че не можеше да си поеме дъх.

И отново измина почти цяла вечност, преди демона отново да се замята в агония и да закрещи от гняв. Лусиен почти оглуша, тъй като шумът беше прекалено близо до ушите му. Продължи да стиска очи дълго след като писъците бяха стихнали.

Когато най-накрая ги отвори, нямаше никакъв признак, че демона изобщо е бил в стаята. Беше изчезнала дори вонята му и Лусиен се убеди, че този път наистина е успял да го победи.

Не, поправи се той, като прекара през треперещите си пръсти през косата си. Беше го победила Ариел, а Лусиен се убеди, че любовта към брат ѝ беше сила, която трябваше да се зачита.

Ариел беше като болна от безпокойство за Лусиен. Той беше в къщата вече почти час. Колко време му трябваше, за да открие магията?

Излезе от колата и се заразхожда покрай нея, опитвайки се да реши дали трябва да му се притече на помощ. Не че знаеше нещо за магиите, да не говорим за проследяването и обезвреждането им. Ако сега нахлуеше вътре, можеше да провали всичко. Можеше да си представи каква би била реакцията на Лусиен тогава.

Облегна се на колата и си каза, че се безпокои ненужно. Лусиен не правеше нищо опасно. За Бога, та той преследваше една любовна магия, а не някакъв демон! Просто ѝ се искаше да бе употребил телепатичните си възможности, за да я извести, че е добре. Сякаш че желанието ѝ бе магическо, защото Лусиен изведнъж отвори вратата и излезе от къщата.

— Хвана ли магията! — попита Ариел, като се забърза към него.

— Да — отвърна той и отстъпи встрани, за да я пропусне.

— Продължи толкова дълго. Започнах да се притеснявам — каза му тя, докато Лусиен затваряше вратата след нея. След това той се обърна към нея, свали кристала от шията си и ѝ го подаде.

Ариел се сепна. При все че Лусиен ѝ бе казал, че ще ѝ върне кристала, тя не бе предполагала, че ще се окаже толкова лесно. Честно казано, мислеше, че ще ѝ се наложи да го помоли за кристала.

Като го взе от ръката му, тя му се усмихна и промуши синджира през главата си.

— Благодаря, Лусиен.

— Не е нужно да ми благодариш — скован рече той. — Казах ти, че ще ти го върна, а аз винаги държа на думата си, дори ако това означава да дам нещо, което по право е мое.

Ариел почувства, че Лусиен все още е раздразнен от отказа ѝ да му даде кристала и побърза да смени темата.

— Разкажи ми за магията. Къде я откри?

— В спалнята ти — отговори той.

Ариел не се изненада. Какво по-добро място за криене за една любовна магия от спалнята?

— Имаше ли проблеми с развалянето ѝ?

— И двамата не сме обядвали. Какво ще кажеш да отидем в кухнята и да хапнем нещо? — предложи той.

Отбягваше въпроса ѝ и Ариел го изгледа подозрително.

— Лусиен, какво се опитваш да скриеш от мен?

— Нищо не се опитвам да крия — възрази той, като се намръщи.

Този път извъртането му беше явно.

— Нека перифразирам въпроса си. Какво не ми казваш за магията?

Намръщената му гримаса се превърна в заплашителен гняв.

— Нека оставим това, Ариел.

— Не! — твърдо рече тя. — Тази магия беше предназначена за мен и имам право да знам какво е представлявала. А сега, моля те, разкажи ми какво се случи.

Лусиен се отблъсна от вратата и устремно се насочи към коридора, водещ към кухнята, без да обърне внимание на думите ѝ.

Ариел побърза да го последва. Беше изминал половината път, преди да успее да го застигне. Хвана го за ръката и го дръпна.

Когато Лусиен се обърна и я изгледа свирепо, Ариел въздъхна. Очевидно желанието му беше някой да го предизвика, но тя нямаше намерение да му дава повод.

— Моля те, Лусиен, разкажи ми за магията.

— Казах ти, да оставим тази история настрана — повтори той.

Ариел поклати глава.

— Съжалявам, но не мога. Единственият начин да се защитавам е като знам какво ме заплашва.

— Добре! — избухна Лусиен и стресна Ариел. — Щом искаш кървави подробности, ще ги имаш. Гейлът не се е задоволил просто да направи магия, която щеше да те увлече по него. С други думи той не е искал само да го обожаваш. Искал е да притежава душата ти!

Отначало Ариел го загледа учудено. За какво говореше той? Но след това думите започнаха да достигат до разума ѝ и тогава пред нея се появи образа на Арманд с безжизнени очи.

— О, Боже, нима това е сторил с брат ми? Откраднал му е душата? — като сграбчи реверите на ризата на Лусиен, тя впи поглед в него, тя заговори с яростна настойчивост: — Трябва да го спасим, Лусиен, трябва!

Лусиен я зяпна с отворена уста. Току-що ѝ бе казал, че душата ѝ — същината на личността ѝ — е в смъртна опасност, а тя се безпокоеше за брат си! Нима изобщо нямаше инстинкт за самосъхранение?

Разбира се, че имаше, но той бе изтикан на заден план от любовта към брат ѝ.

— Моля те, Лусиен! Трябва да го спасим!

— Не мога да направя нищо, ако Гейлът владее душата на брат ти — извинително рече той. — Гейлът използва Старите магии, а аз не съм обучен да се боря с тях. Едва успях да унищожа демона.

— Но все пак го унищожи — възрази Ариел, отказвайки да повярва, че Лусиен не е в състояние да помогне на Арманд. Той беше магьосник. Можеше да прави всичко. — Какво ти трябва, за да победиш Гейлът? Кристалът? Това е, нали? Трябва ти кристала.

Пусна ризата му и свали синджира от шията си. Подаде му кристала с думите:

— Ето. Твой е. Извинявай, че не ти го върнах. Имаш пълното основание да ми се сърдиш. Но не можеш просто така да обърнеш гръб на брат им, само защото съм те ядосала. Той има нужда от теб. Моля те!

Макар Лусиен да знаеше, че трябва да вземе кристала, не вдигна ръка към него. Ариел му го даваше от отчаяние и ако го приемеше, тя щеше да остане с убеждението, че му дава нужната сила, с която да победи Гейлът.

Като въздъхна тежко, той взе кристала от ръката ѝ и го постави обратно на шията ѝ, повтаряйки отново:

— Ариел, току-що ти обясних, че не съм обучен да се боря с магиите, които използва Гейлът. Кристалът няма да промени нищо.

— Разбира се, че ще промени! — възкликна тя с глас, клонящ към истерия. — Той ти помогна да победиш демона.

Лусиен поклати глава.

— Не аз унищожих демона. Унищожи го ти или по-точно любовта към брат ти.

Ариел го изгледа объркано и Лусиен обясни:

— За да съществува злото е необходимо потвърждение на реалността му от първата личност, която го вижда. Ако не признаеш съществуването му, то трябва да се върне там, откъдето е дошло. Така че, когато видях демона, аз се съсредоточих върху най-чистата форма на доброто, за която се досещах и която беше любовта към твоя близък. Това ми позволи да отрека съществуването на демона и по този начин го победих.

— Тогава можеш пак да го направиш — нетърпеливо рече тя. — Помогнало е веднъж, ще помогне и друг път.

Лусиен поклати отрицателно глава.

— Няма, Ариел. Демонът беше все още под формата на магия, така че трябваше да го призная, преди да стане истински. Гейлът не е глупав. Ще разбере как е бил победен демонът. Всеки друг демон, който ще хвърли срещу нас, ще бъде истински, защото той ще потвърди съществуването му още когато го призовава. Единствената ми възможност да го победи е ако ми позволиш...

— Какво да ти позволя? — подкани го Ариел, тъй като Лусиен млъкна изведнъж.

— Повярвай ми, Ариел, предложението е такова, че и двамата няма да искаме да го обсъждаме. Освен това няма гаранции, че ще помогне с нещо.

— Но ти спомена, че това е единствената ни възможност, значи трябва да се възползваме от нея! — възрази тя и отново се вкопчи в реверите му. — Моля те, Лусиен. Ще направя всичко, за да спася брат си. Наистина съм готова на всичко. Само ми кажи какво трябва да направя.

Лусиен наведе глава и срещна умоляващите ѝ, зелени очи. Ариел не лъжеше. Наистина щеше да направи всичко, за да спаси брат си, дори беше готова да рискува душата си. По някаква причина това го разгневи.

— Ти може да си готова на всичко, но не и аз — дрезгаво каза той, като откъсна ръцете ѝ от ризата си и отблъсна Ариел.

— Проклет да си, Лусиен! Ти го изпрати тук, значи грешката е твоя — извика тя с насълзени очи. — Трябва да направиш всичко, на което си способен, за да му помогнеш!

Обвиненията ѝ накараха гнева на Лусиен да избухне в истинска ярост.

— Ариел, брат ти не е малко дете. Не съм го карал насила да идва тук. Дойде по свое желание!

— Но не си му казал истината! — гневно отвърна тя. — Излъгал си го и затова си му задължен. Няма да те оставя да се измъкнеш. А сега ми кажи какво трябва да направя, за да успееш да победиш Гейлън.

— Добре — изръмжа той, като хвана брадичката ѝ с палец и показалец, вдигна лицето ѝ нагоре и я изгледа свирепо. — Единственият начин да победим Гейлън е като използваме силата на твоята любов към брат ти. За тази цел трябва да ти направя любовна магия. Трябва да ми дадеш пълен достъп до мислите и чувствата си — до самата същина на твоята личност. С други думи трябва да ми дадеш душата си. Освен това трябва да ми се отдадеш, а мога да те уверя, че сексуалния ми апетит е голям, а въображението ми — изобретателно.

По бузите ѝ избиха червени петна. Ариел се опита да извърне глава, но Лусиен безмилостно я задържа.

— Освен това трябва да знаеш, че веднъж влязла в сила, магията не може да бъде развалена. Никога няма да можеш да обичаш друг,

освен мен, но няма да срещнеш отговор на любовта си, защото аз никога няма да приема една простосмъртна за моя жена. Така че, добре, щом искаш да станеш любовна робиня не на Гейлън, а на мен. Ще се върна в полунощ. Бъди готова в средата на пентаграмата — гола и очакваща!

След това Лусиен изхвърча навън, като затръшна вратата след себе си. Ариел се повлече към камината и се стовари в едното кресло.

„Само се опитваше да ме изплаши“, каза си тя. Беше го подлудила с обвиненията си, че той е виновен за тази каша и сега се опитваше да я накаже. Но въпреки опитите си да отхвърли ултиматума му, дълбоко в себе си Ариел знаеше, че Лусиен бе говорил напълно сериозно.

— О, Боже! — отчаяно прошепна тя. — Какво да правя?

След като пропиля следобеда и вечерта в безплодно търсене на Арманд, Лусиен се прикри сред дърветата, обграждащи кристалната пещера. Беше почти единайсет часа и сборището се събираше за нощната церемония. Не беше сигурен какво точно търси. Може би някакъв признак, който да му подсказва, дали сборището знае, че Гейлън практикува Старите магии. Не че имаше някакво значение. Те бяха обвързани с него, така че не можеха да го спрат, дори да знаеха.

Лусиен ги преброи и откри, че липсват четирима възрастни. За нещастие всички на поляната бяха сложили церемониалните си качулки и не можеше да се разбере кой точно липсва.

Лусиен се намръщи. Не беше нещо необичайно да отсъстват един-двама. Въпреки, че всички в сборището се радваха на превъзходно здраве, понякога се появяваха незначителни заболявания. Това беше част от цената, която трябваше да платят заедно бяха пуснали на земите си простосмъртните, които сякаш гъмжаха от микроби. Но болестта беше единствената причина, поради която биха пропуснали церемонията, а отсъствието на четирима от тях беше толкова необичайно, че беше основание за сериозно безпокойство. Но никой от групата не изглеждаше загрижен, което обърка още повече Лусиен.

Щом започнаха да влизат в пещерата, Лусиен прекара ръка през косата си. Церемонията щеше да започне след няколко минути и да достигне до кулминацията си в полунощ. Трябваше да се върне при

Ариел, а тази перспектива не го очароваше. Следобед, няколко минути след като беше излязъл от къщата, Лусиен бе съжалил за избухването си.

Всичко, което й бе казал, беше истина. Единствената му реална възможност да победи Гейлън, бе да използва силата на нейната любов, а до нея можеше да достигне, само ако направеше на Ариел традиционната брачна любовна магия.

Но какво трябваше да стори, ако тя се съгласеше на този вариант? Ако вземеше душата й, трябваше в замяна да й даде своята. Макар да й беше казал, че никога няма да вземе една простосмъртна за своя жена, не беше съвсем сигурен, че е в състояние да изпълни клетвата си. Един магьосник никога нямаше да намери покой, докато не осигуреше продължението на жизнения цикъл чрез създаване на потомство. Трудностите щяха да произлязат не от избора му, а от инстинктивния подтик. Ако се подложеше заедно с Ариел на магията и после успееше да победи Гейлън, дали след това щеше да бъде в състояние да я изостави? Или първичния нагон за оцеляване на расата щеше да го задържи при нея? Нима беше осъден да повтори бащината си грешка?

„Не, никога няма да повтора същата грешка!“, твърдо си рече той, докато отиваше към къщата. Не желаше да осъжда собствените си деца на нещастieto, от което той самия бе страдал цял живот. Освен това вероятно се притесняваше без нужда. Беше сигурен, че Ариел дори няма да си помисли да се подложи на магията. Колкото и да обичаше брат си, все пак вероятно имаше инстинкт за самозащита, който щеше да й попречи да се жертва, нали?

Не след дълго се приближи до къщата и върху него се стовари цялата мощ на кристала. Спря в края на гората. Беше нужно само да влезе в контакт с ума на Ариел и щеше да узнае решението й, но Лусиен не го направи, защото разбра, че е настъпило времето да погледне в собствената си душа.

Ако Ариел беше избрала любовната магия, щеше ли или, точно казано, можеше ли да я съпроводи?

Налагаше се. Възможно бе да се обрече на живот, изпълнен със самота и мъка, но това беше нищо в сравнение със съдбата на сборището. Налагаше се да приеме, че съветът на висшите свещеници не знае, че Гейлън практикува Старите магии, тъй като сборището не

беше унищожено. Ако успееше да го спре, преди те да са го разкрили, никога нямаше да го узнаят. Освен това не трябваше да забравя факта, че той беше единственият, способен да се противопостави на Гейлърн, защото само той не му се бе заклел във вярност.

— Е, Ариел, какво е решението ти? — прошепна той, затвори очи и се свърза с ума ѝ.

Ариел се разхождаше напред-назад из стаята с пентаграмата. След половин час щеше да настъпи полунощ — часът на вещиците, а тя все още не беше решила какво да прави.

Ариел спореше със себе си, откакто Лусиен бе изхвъркнал от къщата с гръм и трясък. В един миг си казваше, че трябва да позволи на Лусиен да ѝ направи любовната си магия, защото това е единствения начин да спаси Арманд. В следващия си казваше, че е пълна глупачка, дори само защото обмисля тази възможност. Отначало Лусиен бе заявил, че Гейлърн се опитва да овладее душата ѝ посредством някаква демонична любовна магия. След това се бе отметнал и бе казал, че може да победи Гейлърн, само като ѝ направи собствената си любовна магия и вземе душата ѝ.

Използването на една и съща магия за две диаметрално противоположни цели изглеждаше много подозрително. Всъщност не можеше да бъде сигурна, че в къщата изобщо е имало някаква свободна магия или демон. Може би Лусиен бе съчинил тази измама, за да я накара да му повярва. Освен това може би не възнамеряваше да ѝ направи любовна магия, а някакво друго ужасно заклинание, което щеше да я превърне в същото безжизнено същество, като образа на Арманд, който бе видяла. В никакъв случай не можеше да приеме този риск.

„Ами ако е искрен? В такъв случай не мога да му откажа“, проплака мислено тя, докато тези аргументи за хиляден път преминаваха през главата ѝ.

— Времето тече — промърмори тя, като се приближи до камината и заби поглед в колекцията от стъкленици. — Е, какво ще избереш? Ще му позволиш ли да те омагьоса или ще му кажеш какво може да направи с магията си?

— Толкова много въпроси и толкова малко отговори — обади се зад гърба ѝ Лусиен.

Ариел извика изплашено и се обърна към него. Лусиен се бе облегнал на вратата, кръстосал ръце пред гърдите си и присвил очи.

— Отново ме стресна! — нападна го тя, прекалено смутена от факта, че времето за размисъл беше изтекло, за да каже нещо друго.

Лусиен сви рамене с безразличие.

— Магьосниците ходят тихо.

— Възпитаните хора не стряскат останалите — троснато отвърна тя.

— Ще се опитам да го запомня — преди Ариел да успее да му отговори, Лусиен продължи: — Часът на вещиците настъпва точно след тридесет минути. Ще се върна след двайсет, за да ми кажеш окончателното си решение.

„О, Боже, кажи ми какво да правя! — отчаяно си каза Ариел, след като Лусиен прекоси стаята и изчезна в хола. — Дали казва истината? Мога ли да му вярвам?“

За нещастие небесата не дадоха никакъв отговор, което означаваше, че трябваше да се уповава само на интуицията си. И продължи спора със себе си, Ариел поднови разходката си напред-назад.

Измина сякаш цяла вечност, преди Лусиен да се появи отново, но щом се върна в стаята той носеше нещо, което приличаше на малка кошница за пикник. Освен това на рамото му беше праметнат обемист вързоп, за който не можеше да се разбере какво съдържа. След като постави тези предмети в центъра на пентаграмата, Лусиен се приближи до камината. Ариел очакваше, че той ще каже нещо, но Лусиен остана мълчалив и започна да събира стъкленици от рафтовете, и да ги носи към пентаграмата. Най-накрая отместа един от камъните до огнището и извади от дупката зад него няколко свещи и някакъв предмет с формата на купа, който напомняше старовремска кадилница.

— Какво правиш? — нервно попита тя.

Лусиен занесе свещите и купата в центъра на пентаграмата, постави ги на пода и се обърна към нея.

— Подготвям се за часа на вещиците. Сега или никога, Ариел. Какво е решението ти?

Ариел се опита да разгадае лицето му, с надеждата да открие нещо, което да ѝ подсказва дали може или не може да му вярва, но изражението му не криеше повече смисъл от бели букви на бял лист. Като потри с длани бедрата си, тя попита:

— Мога ли да отложам решението си за утре вечерта?

— Не.

— Защо?

— Защото Гейлърн те подозираше, още преди да унищожи демона му. Сега подозренията му са почти потвърдени и това го прави два пъти по-опасен. Силите му нарастват дори сега, докато разговаряме и той скоро ще реши дали да те омагьоса или да те унищожи, щом настъпи утрото.

Ако Лусиен бе изложил аргументите си страстно, Ариел може би щеше да събере сили и да ги пренебрегне. Но той ѝ ги съобщи с такова хладно безразличие, че тя цялата се разтрепери. Но дали ѝ казваше истината?

„Докосни кристала! — подкани я изведнъж вътрешния ѝ глас. — Ако не друго, поне ще разбереш какви са чувствата му.“

Бавно, решително, тя вдигна ръка към кристала, без да остави дори следа от съмнение какво е намерението ѝ. Макар погледа му да проследи движението ѝ, Лусиен не възрази.

Когато най-сетне докосна кристала, Ариел бе обгърната от толкова силни чувства, че ударът им накара дъха ѝ да секне. Ръката ѝ обаче не отслаби хватката си. Наложил си да отвори възприятията си за емоциите му, който бяха истинска буря от гняв и разочарование, но освен тях чувстваше ѝ съкрушителна любов и преданост. Щом ги забеляза, почувства как Лусиен мислено потръпва от болка, но не се опитва да се отдръпне от нея.

Най-накрая Ариел свали ръката си от кристала. Впери замислен поглед в Лусиен и каза:

— За кого се безпокоиш толкова много?

— За сборището — отвърна той. — За мен те означават почти толкова, колкото брат ти за теб и са в почти същата опасност. Ако съветът на висшите свещеници научи, че Гейлърн практикува Старите магии, всички членове на сборището ще умрат, включително децата.

— Дори децата? — прошепна невярващо Ариел. Лусиен кимна утвърдително и тя продължи: — Но това е жестоко и несправедливо!

— На теб ти изглежда жестоко и несправедливо — сви рамене Лусиен, — но за нас решението е напълно разумно. Именно някогашната ни практика на Старите магии настрои обществото срещу нас. Ако искаме да оцелеем, тогава не можем да си позволим да правим нищо, което би могло да привлече вниманието на хората към нас. В Старите магии има прекалено много аспекти, които включват използването на тъмни сили, а простосмъртните считат тези сили за зли. И понеже се боят от тях, те бързо ще узнаят, че ги използваме. Достатъчно е само един простосмъртен да ни обвини, че се занимаваме с магии и ловът на вещици ще започне отново. Ето затова съветът е избрал толкова строго наказание — продължи той. — Един магьосник може да рискува собствения си живот, като наруши законите на сборището и започне да използва Старите магии, но той никога няма да подложи на опасност живота на семейството си и особено на детето си, което е носител на неговото безсмъртие. Гейлън няма нито жена, нито дете, така че нищо не го обвързва към правилата. Прибави към това факта, че сега той е висш свещеник на сборището и в неговите граници е всемогъщ и получаващ един изключително опасен магьосник.

Ариел недоверчиво поклати глава, докато се мъчеше да асимилира информацията. Всичко звучеше толкова невероятно, че сякаш бе взето от научно-фантастичен роман. Не искаше да повярва, но през последните няколко дни толкова много невероятни неща се бяха оказали истина.

— Какво ще стане с брат ми, ако сборището бъде унищожено? — попита тя.

— Доколкото знам никога не е било унищожавано сборище, така че нямам никаква представа — отговори той. — Ако е под контрола на Гейлън, той би могъл да го освободи. Но със същия успех би могъл да го унищожи.

— Ами ти? — зададе следващия си въпрос Ариел. — Ако унищожат сборището, ти също ли ще умреш?

— Аз съм изгнаник, така че отново не зная какво ще стане, но, честно казано, надявам се, че и аз ще умра.

— Не можеш да мислиш това! — възрази тя.

— Да, но го мисля — просто отвърна той. — Ако сборището изчезне, аз ще изгубя корените си, основите на живота си. Не мисля, че

бих могъл да преживея без надеждата някой ден да се върна у дома, дори тази мечта никога да не се осъществи.

Ариел бе потресена от думите му. Тъй като самата тя бе прекарала първите осемнайсет години от живота си в местене от една точка на земното кълбо в друга, тя добре знаеше как се чувства един човек без корени. Ето затова домът ѝ беше толкова важен за нея. Но освен това разбираше, че Лусиен говори за нещо повече от дома си. Твърдението му, че по-скоро би умрял заедно със сборището, отколкото да живее без него, я убеди, че за него народа му значи толкова много, колкото брат ѝ за нея.

— Защо ми казваш всичко това? — любопитно попита тя. — Бих могла да изляза оттук, да отида в най-близкия град и да разкажа на света всичко за сборището.

— Можеш, но няма да го направиш.

— Защо си толкова сигурен? — предизвика го тя.

— Защото никога няма да сториш нещо, което би поставило в опасност близнака ти — погледът му многозначително се плъзна към гърдите ѝ, а след това още по-надолу, карайки я да потрепери от страх и желание. Гласът му прозвуча дрезгаво и нетърпеливо, щом погледа му се върна на лицето ѝ. — Е, Ариел, какъв е отговора ти? Ако искаш да станеш моя любовна робиня, имаме три минути, за да започнем магията.

Ариел извърна лице от него и се загледа в камината. Ако Лусиен казваше истината, тогава трябваше да се остави на магията му. Тогава защо все още се чувстваше раздвоена? Какво я спираше да се обвърже?

Лусиен бе казал, че ще е влюбена в него за цял живот и той никога няма да може да отвърне на любовта ѝ, а Ариел знаеше, че ще го преживее. Беше готова да се примири дори с това, че никога нямаше да се омъжи и да има семейство. Арманд беше нейният близък, а тя не можеше да рискува живота му заради една фантазия. А в този момент бъдещият ѝ съпруг и семейство бяха точно това — една фантазия, която можеше никога да не се сбъдне.

Изведнъж осъзна, че всъщност я безпокои мисълта, че ще трябва наистина да прави любов с Лусиен. Какво ли щеше да направи той, когато откриеше, че е девствена? Ами ако се окажеше, че тя е кръгла

нула в леглото? И ако се окажеше така, дали това нямаше да попречи на магията?

— Имаш една минута, Ариел — тихо я предупреди Лусиен.

Без да откъсва поглед от камината, тя додаде:

— Ако не се съглася на магията, ти няма да се биеш с Гейлър, нали?

— Независимо от решението ти, аз ще се бия с него колкото сили имам, но вероятно изхода на битката ще бъде предрешен — отвърна той.

Ариел обърна глава към него и с изненада откри, че е запалил свещите и е поставил поставил всичките, без една по върховете на пентаграмата. Последната свещ беше в ръката му, а самият той стоеше на мястото, където трябваше да бъде поставена.

Ариел се намръщи и отново се опита да открие върху лицето му някакъв признак, който да ѝ подсказва дали да му се довери, но изражението му беше все така неутрално.

„Каза ти, че ще ти върне кристала и съдържа думата си. Това не е ли признак, че можеше да му вярваш?“

— Време е — каза Лусиен и протегна към нея свободната си ръка.

Ариел я погледна колебливо. Трябваше да я хване или да си тръгне, но решението трябваше да бъде взето веднага.

Като се помоли това да не е най-голямата грешка в живота ѝ, тя хвана ръката му и пристъпи в пентаграмата.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

„Няколко силни инстинкта и няколко прости правила.“

Уилям Уърдзуърт, „Уви! Каква е ползата от дългите, мъчителни съмнения“, 1.2

— Е, сега какво ще правим? — неспокойно попита Ариел, докато гледаше как Лусиен се навежда, за да постави на пода последната от свещите, затваряйки по този начин пентаграмата.

— Първо се успокой — отговори Лусиен, като стана и я погледна в очите. — Няма защо да се притесняваш. За да сработи магията, трябва да я приемеш доброволно. До последния миг преди консумацията можеш да промениш решението си.

Ариел почувства как се изчервява и сведе поглед.

— Искам да ти кажа нещо, Лусиен. Не съм сигурна, че съм добра в секса. Просто исках да го знаеш, в случай, че този проблем може да затрудни магията.

Лусиен объркано погледна сведената ѝ глава. Какво искаше да каже с това, че не е добра в секса? Беше я посещавал в сънищата ѝ и знаеше, че не само е добра, но е направо изумителна.

Но когато се свърза с ума ѝ, разбра, че тя, уви, е напълно сериозна. Щом влезе по-надълбоко, за да открие причината, Лусиен възкликна шокиран:

— Ти си девствена!

Ариел рязко вдигна глава и го изгледа раздразнено.

— Няма нужда да го казваш така, сякаш страдам от някаква ужасна болест.

Всъщност, от гледна точка на Лусиен, девствеността ѝ наистина звучеше като ужасна болест. Девствеността или поне смисълът, който влагаха в този термин простосмъртните нямаше място в културата на сбирещето. Въпреки ограничените си възпроизводителни способности, расата му се отличаваше със силно активно либидо. Щом навлезе в пубертета, младите магьосници и вещици биваха

насърчавани да изпробват сексуалността си чрез любовни сънища. След като достигнеха зрялост беше напълно нормално приемано, дори очаквано, да имат по някоя любовна връзка от време на време. След като намереха спътник в живота си, те се превръщаха в предани, моногамни съпрузи, но междувременното подтискане на техните естествени биологични нужди би било сметено за определено ненормално.

Ето защо Лусиен не искаше да повярва, че Ариел бе съдържала толкова дълго време страстта си. Девственица или не, тя имаше страстна натура. Самите ѝ сънища го бяха доказали.

Изведнъж му се мярна мисълта, че Ариел всъщност не беше съдържала страстта си — ето затова се бяха появили подобната на стая в публичен дом спалня и сексапилното бельо. По този начин можеше да се обясни дори защо толкова лесно бе приела правенето на любов по време на сън. Готов беше да се обзаложи, че през главата ѝ минаваха доста фантазии, докато спеше в онази спалня.

— Знам, че девствеността ми може да се окаже спънка — каза Ариел, прекъсвайки мислите му. — Но след като знаеш за нея, вероятно можеш да компенсираш моите несъвършенства, нали?

— Може да се окаже спънка ли? Да компенсирам твоите несъвършенства ли? — недоверчиво повтори той. — Казваш го така, сякаш слагаме основите на съвместен бизнес. Не мога да повярвам, че водим този разговор! Защо, между другото, си все още девствена на твоите години? Страх ли те е от секса?

— Не, не ме е страх от секса — възмутено отвърна тя. — Просто съм една от онези старомодни хора, който вярват, че когато се прави любов, между партньорите наистина трябва да има любов. И понеже никога не съм се влюбила, никога не съм правила любов.

— Въпреки, че този разговор ми се струва извънредно забавен, боя се, че нямаме време за него. Точно в този миг Гейлът събира силите си и замисля нов план за нападение. Трябва да обмисля как да го отблъснем.

— Вече намерихме начин — напомни му тя. — Ще ми направиш магия за любов.

— Това беше, преди да разбере, че си девствена — поклати глава той.

— Какво общо има магията с девствеността ми? — нетърпеливо запитва тя.

— Има много общи неща — намръщено рече той. — Първо, не знам дали ще сработи при девственица. Магьосниците и вещиците не ценят целомъдрието по същия начин като простосмъртните. По времето, когато започваме да използваме тази магия, ние сме вече опитни любовници. Второ, след като магията влезе в сила ти няма никога да имаш възможността да правиш любов с някой друг. Наистина никога, Ариел. Ако имаше поне някакъв опит, можех да предположа, че знаеш какво правиш. Без този опит определено не можеш да разбереш от какво се отказваш. По тази причина съвестта ми не ми позволява да те оставя да вземеш такова неинформирано решение.

— Откога имаш съвест? — гневно попита Ариел. — Нещо повече, как смееш да вземаш решения вместо мен? Говорим за моя живот, следователно аз решавам какво да правя с него!

— По дяволите, Ариел, току-що ми каза, че никога не си правила любов, защото никога не си се влюбвала! — отвърна ѝ той също тъй гневно. — Това е принцип, който си спазвала през всичките тези години. Как можеш точно сега да му обърнеш гръб?

— Аз не се отказвам от принципите си — възрази тя. — Ти ще ми направиш любовна магия, нали така? Така че когато правим любов, аз вече ще съм влюбена.

— Грещиш! — дрезгаво каза той и започна да кръстосва напред-назад пентаграмата. — Магията няма да влезе в сила, докато не стигнем до едновременен оргазъм, което е още една причина, пораждаща проблеми. От това, което съм чувал, за простосмъртните жени е почти невъзможно да получат оргазъм още първи път. Това означава, че ще трябва да правим любов, докато се получи както трябва.

Лусиен спря, обърна се с лице към нея и безмилостно я попита:

— Готова ли си за това, Ариел? Можеш ли да правиш продължителен, лишен от задръжки секс — имам предвид напълно лишен от задръжки и предразсъдъци секс — с мен? Защото ще стане точно това и няма да има дори грам любов.

Ариел се смути силно и отново заби поглед в краката си. Докато Лусиен бе говорил за любовната магия, тя беше останала с

убеждението, че действието ѝ започва от самото начало. Можеше ли да направи това, което той предлагаше? Способна ли беше да прави любов, без да изпитва обич към партньора си?

Лусиен се появи неочаквано пред нея.

— Ариел, няма нужда да се измъчваш. Просто ми дай кристала и аз ще се опитам да намеря друг начин да се справя с Гейлът.

Ариел рязко вдигна глава при думите и рече с обвиняващ глас:

— Значи затова беше всичко! Просто си искал да си върнеш кристала и се опитваше да ме изплашиш, за да ти го дам и по този начин да избегнеш любовната магия. Защо не искаш да се подложиш на магията, Лусиен? Страх ли те е?

— Не се опитвам да те изплаша, за да ми върнеш кристала! — процеди Лусиен през стиснати зъби, като мушна ръце в джобовете на панталоните си. Само така можеше да се сдържи да не я сграбчи и да не ѝ налее малко разум в главата. Предлагаше ѝ изход, по дяволите! Защо тогава Ариел не искаше да бяга?

— Казвам ти чистата истина — продължи той, — а ти си дяволски права, че ме е страх. Всеки магьосник, който е с всичкия си също ще се бои от това, което ни чака, но аз имам причини да се страхувам още повече. Аз съм мелез и не знам дали съм достатъчно силен, за да победя Гейлът. За нещастие аз съм единственият, който може да се бие с него, тъй като само аз не съм му се клел във вярност. Ето защо не мога да си позволя да поемам рискове, а ако изпробвам върху теб любовната магия точно сега би било огромен риск. Доколкото ми е известно, твоята девственост може да причини обрат в магията и по този начин ще стана по-слаб, отколкото съм в момента.

Ариел сложи ръце на хълбоците си и го изгледа свирепо.

— Това обяснение е най-голямата глупост, която някога съм чувала! Нещо повече, мислех, че целта на магията е да използваш любовта ми към брат ми, за да победиш Гейлът. Ако наистина е така, тогава не виждам какво общо има това с моята девственост. Тя не променя моята любов към брат ми.

— Ами принципите ти? — предизвика я той. — Какво ще стане с решението ти да не правиш любов, ако не обичаш партньора си?

— Ще има любов — непреклонно рече тя. — Обичам брат си достатъчно, за да направя всичко за спасението му, дори ако това означава да правя... Как го нарече? „Напълно лишен от задръжки и

предразсъдъци секс?“ Това, разбира се, не значи, че няма да съм смутена. Но ако магията се получи и всички успеем да се измъкнем живи от тази каша, тогава ще знаем, че си е струвало.

— Но ако магията успее и се измъкнем живи от тази каша, ти ще си осъдена да водиш пуст, самотен живот — мрачно ѝ напомни той. — Не се шегувах, когато казах, че никога няма да взема за жена простосмъртна. Ще си отида, Ариел, ще те изоставя. Никога повече няма да познаеш интимност.

Ариел повдигна фаталистично рамене.

— Пропускаш най-важното, Лусиен. Не ми пука какво ще правиш с мен. Няма да изоставя брат си. Що се отнася до интимностите... е, през последните двайсет и седем години успях да преживея без секс. Не мисля, че остатък от живота ми ще бъде труден без него, особено ако алтернативата е смърт. Както виждам, ако не направиш магията и умрем, тогава никога няма да разбере какво представлява правенето на любов. А така поне ще имам това изживяване и ако си поне наполовината този магьосник, за когото те мисля, тогава съм сигурна, че ще ме накараш да помня тази нощ до края на живота си.

— Наполовината този магьосник, за който ме мислиш ли? — повтори той, а очите му се присвиха заплашително. — Какво, по дяволите, трябва да означава това?

— Извинявай — трепна тя. — Употребих неправилна дума. Просто исках да ти кажа, че ти имам доверие. Знам, че мога да ти вярвам във всичко.

— Грешиш, Ариел. Не можеш да ми вярваш — заяви Лусиен, тъй като се почувства предизвикан. Току-що ѝ беше казал, че ще я изостави, а тя му казваше, че му вярва във всичко? Сигурно беше луда! — А ако го правиш само защото мислиш, че можеш да го правиш, тогава по-добре веднага излез от тази пентаграма. Пукната пара не давам за теб и за брат ти. Всичко, което ме интересува съм аз и сборището ми.

Ариел се намръщи, сякаш обезпокоена от думите му.

— Добре, Лусиен. Готова съм да приема и това, защото, ако спасиш сборището, ще спасиш също и брат ми. Така че, какво ще кажеш да спрем да спорим и да се хващаме на работа?

Лусиен впи поглед в решителните ѝ очи и стигна до заключението, че той също е луд, защото вече знаеше, че ще се подложи на магията заедно с нея. Ариел беше права. Целта на магията беше да извлече любовта ѝ към брат ѝ и девствеността ѝ нямаше нищо общо. Ако между двете изобщо имаше някаква връзка то тя най-вероятно се изразяваше в това, че девствеността ѝ бе направила обичта ѝ към брат ѝ по-силна и чиста, защото Ариел никога не бе обичала друг мъж и следователно във връзката с близнака ѝ нямаше пробиви. Верността ѝ винаги е била насочена само към него. Лусиен не можеше да се начуди какво ли е да бъдеш обект на такава преданост. След като направеше магията, можеше да иска от нея това и дори нещо повече.

Но този път водеше в опасна посока. Изхвърли тези мисли от главата си и каза:

— Добре. Ще рискувам да направя магията.

Гласът ѝ не беше по-силен от шепот, когато каза печално:

— Видя ли, знаех си, че ще вземеш правилното решение.

Лусиен не беше сигурен, че е взел правилното решение, но това щеше да се разбере след време. Магията не засягаше само Ариел, Арманд и него. Ставаше дума за цялото сборище. Трябваше да направи всичко, което беше по силите му, за да ги спаси, дори ако това означаваше да пожертва заради тях една простосмъртна девственица.

Щом осъзна значението на това, което си бе помислил, го заля вълна от вина. Ариел заслужаваше повече от една нощ, прекарана с един полу-магьосник. Ако в желанието си да хване Гейлън на местопрестъплението не бе замесил брат ѝ, сега нямаше да я очаква самотно бъдеще.

Като въздъхна уморено, Лусиен реши, че поне за едно Ариел беше права. Щеше да я накара да запомни тази нощ до края на живота си. Нямаше да е толкова трудно за постигане. Вече бяха съединени от свързващата магия, а кристалът щеше да привлече магическите сили на пещерата, за да отслаби задръжките ѝ. Щеше да се постарее преди нощта да е отминала да са се сбъднали всичките ѝ фантазии. Съвестта му настояваше да направи поне това, след като щеше да я използва за целите си.

Ариел гледаше как Лусиен разгъва големия вързоп, който беше оставен в средата на пентаграмата. Представляваше бяла пухкава

кожена завивка, достатъчно голяма да покрие легло. Интуитивно се досети за какво е кожата. Щяха да правят любов върху нея.

Тогава защо не се чувстваше поне малко нервна, учуди се тя, докато го гледаше как сваля обувките си и след това пренася кошницата, стъклениците и купата върху кожата. Щеше да отдаде девствеността си на този мъж — не, на този магьосник. Ако можеше да му се вярва, когато свършеха той щеше да владее душата ѝ. Само това трябваше да е достатъчно да я изплаши до смърт, защото ако Лусиен беше сатанист, нямаше ли тогава да предаде душата си на Дявола и да се осъди на вечен ад?

Но веднага си отговори, че едва ли това щеше да бъде съдбата ѝ. Силите на Лусиен надхвърляха способността ѝ да разбира и нямаше никакво съмнение, че е опасен. Но интуитивно усещаше, че не е зъл. Освен това чувстваше със сърцето си, че, ако зависи от него, никога няма да позволи да ѝ причинят болка.

„Възможно ли е да се влюбвам в него?“ — зачуди се тя, оглеждайки тялото му.

Бързо заключи, че този въпрос беше толкова глупав, че граничеше с абсурда. Та той току-що бе казал, че не дава пукната пара за нея и брат ѝ. Освен това я презираше задето е простосмъртна и откакто го познаваше не бе правил нищо друго, освен да спори с нея и да я тероризира. Тези неща трудно можеха да породят любов. Въпреки това чувстваше силно физическо привличане към него и то от първата вечер, когато го срещна. Защо иначе би имала еротични сънища с него?

Привличането нарасна, когато Лусиен отиде до края на кожата, подаде ѝ ръка и я покани с тих, прелъстителен глас:

— Ела при мен, Ариел.

Дори да искаше, нямаше да може да откаже на поканата му. Приблужи се до него, като спря само за да свали сандалите си. Пристъпи върху кожата, която беше дебела и галеше като кадифе ходилата ѝ и хвана ръката му.

Щом пръстите им се преплетоха, Лусиен повдигна с другата си ръка брадичката ѝ и се взря в нея със сребристите си очи.

— Няма от какво да се страхуваш — успокои я той. — Магията ще промени не действията ти, а желанието ти да се обвържеш с мен. Ако се почувстваш неудобно, просто го кажи. Имаме пред нас цялата

нощ и няма да ти се разгневя заради това, нито ще те принуда да правиш нещо, което не искаш. Така че просто се отпусни.

Колкото и странно да беше, тя наистина почувства, че се отпуска. Когато Лусиен я заведе в средата на кожата и я побутна да седне срещу стъклениците и купата, тя го направи с желание. След като тя бе седнала, той се настани до нея с кръстосани крака. Като отвори бурканите, Лусиен извади по една щипка сушени листа от всеки от тях и ги пусна в купата. Ариел се намръщи, защото в действията му имаше нещо толкова познато.

Сякаш усетил безпокойството ѝ, Лусиен погледна към нея и каза:
— Всичко е наред, Ариел. Нищо тук няма да ти причини болка.

Челото ѝ се смръщи още повече, защото думите му изглеждаха така познати като действията му.

— Чувствам се така, сякаш вече съм правила това.

— Донякъде е така, но това не трябва да те безпокои — каза той, като хвана брадичката ѝ. — Засега трябва да се съсредоточим върху самите нас. Това е много важно. В този момент не трябва да мислиш за никой друг, освен за нас, иначе магията няма да сполучи. Просто се отпусни и остави всичко на мен.

Щом спря да говори, Лусиен прекара палеца си по устните ѝ. По тялото ѝ се разля приятна тръпка. Изглежда, че той бе усетил реакцията ѝ, защото го направи отново, след което се наклони напред, като притегли устните ѝ към неговите.

Целувката му не беше нещо повече от докосване до устните ѝ, но по тялото ѝ премина вълна от болезнено сладостно желание.

— Точно така — окуражи я той, като вдигна глава, така че да погледне право в очите ѝ. — Мисли за нас, Ариел. Мисли, за всичко, което искаш да правя с теб, за всичко, което ти искаш да направиш с мен. Тази нощ е твоя и ще осъществим всички твои фантазии.

Погледът му беше толкова напрегнат, че Ариел не можеше да откъсне очи от него. Усещаше едва-едва как пръстите му разкопчават горните копчета на блузата ѝ. Изохка от удоволствие, щом Лусиен плъзна ръка под плата и я прекара от основата на шията ѝ до гънката между гърдите ѝ, където лежеше кристала.

Прекара пръсти по дължината на кристала. Ариел почувства топлината му с кожата си. Като от хвърлен камък през тялото ѝ преминаха наелектризиращи вълни от желание.

— Лусиен! — дрезгаво прошепна тя.

— Знам — глухо промърмори той като я накара да се отпусне по гръб и сам легна до нея. Като се подпря на лакът, той отново прекара пръст по кристала, изпращайки дори още по-силно желание в тялото ѝ.

Когато Лусиен простена тихо, той прошепна до ухото ѝ:

— Болката е сладка, нали? Но ще става още по-добре, Ариел. Много, много по-добре. Просто затвори очи и се остави да те водят чувствата ти. Затвори очи и чувствай.

„Аз съм омагьосана!“, помисли си Ариел, докато клепачите ѝ се затваряха сами, но това не я изплаши. Лусиен галеше кристала, разпращайки тръпка, след тръпка из нея, докато накрая Ариел не можеше да мисли за нищо друго, освен изтънченото удоволствие, което поглъщаше тялото ѝ.

„Ти си толкова различна от обикновена жена, Ариел — предизвикателно прошепна гласът на Лусиен в ума ѝ. — Ти си вълшебница, прелъстителка, изкусителка. Съблазни ме, Ариел. Омагьосай ме. Прелъсти ме!“

„Не знам как!“

„Напротив, знаеш. Просто изживей фантазиите си. Превърни ги в истина.“

Тези мисли още отекваха в главата ѝ, когато устните на Лусиен покриха устата ѝ. Целувката му беше едновременно мека и твърда, колеблива и настойчива. Сякаш Лусиен чувстваше целия въртоп от чувства в нея и я водеше по неравната им повърхност. И през цялото време не докосваше тялото ѝ, а продължаваше да гали кристала.

Ариел простена, щом устните им се разделиха. Лусиен прекара пътечка от целувки от бузата до ухото ѝ. Обходи мидата му с език, преди да промърмори:

— Гладна ли си?

До този момент гладът или поне гладът за храна беше последното нещо в ума ѝ, но изведнъж се почувства изгладняла.

— Умирам от глад — отвърна тя след една дълбока въздишка, тъй като Лусиен леко стисна меката част на ухото ѝ със зъби.

— Тогава да ядем.

Отдръпна се от нея толкова рязко, че Ариел отвори изненадано очи. Седна и видя, че Лусиен седи пред купата със сушените листа. Наведе се напред и внимателно духна към листата. Щом от тях

изведнъж изскочи пламък, който се издигна към тавана, Ариел отново се почувства така, сякаш вече беше изживявала това. Знаеше, че вече е виждала този пламък, но щом се опита да се съсредоточи, споменът ѝ убягна.

— Не мисли за него, Ариел! — властно рече Лусиен, като вдигна лице към нея. — Просто дръж кристала, гледай в пламъка и мисли за кристалната пещера. Направи го, Ариел. Направи го сега.

„Наистина съм омагьосана!“, помисли си тя, докато ръката ѝ автоматично хващаше кристала в отговор на подканващия му поглед. Погледът ѝ се закова в пламъка. В ума ѝ незабавно изплува образа на кристалната пещера и то с такива детайли, та Ариел се досети, че спомена не е само неин. Лусиен го подсилваше със своите спомени. Той беше в ума ѝ и контролираше мислите ѝ!

Ариел се опита да се противопостави на властта му. Но колкото и да опитваше, не можеше да изхвърли от ума си представата за пещерата, нито можеше да пусне кристала. Можеше само да се взира в пламъка и да си спомня, че Лусиен искаше от нея да си представя, да вижда това, което той искаше да вижда.

Изведнъж пламъкът трепна и стана толкова ярък, че Ариел извика изплашено и затвори очи. Когато ги отвори миг по-късно вече не бяха в пентаграмата. Намираха се в кристалната пещера!

Но това беше невъзможно! Сигурно беше илюзия, каза си тя, като прекара ръка пред очите си. Но щом я свали, пещерата все още беше там.

— Яж, Ариел — дрезгаво заповяда Лусиен, като побутна кошницата пред нея и отвори капака ѝ.

Едва сега Ариел разбра какво правеше той. Беше споменал, че Гейлън е искал от нея да яде в пещерата, за да се освободи от задръжките си. Очевидно Лусиен беше решил да използва същата хитрина. Разбираше какви са основанията му. Щом искаше да прави с него любов, лишена от задръжки, е, тогава трябваше да се освободи от тях. Но въпреки че разбираше основанията му, тя се възмути от това, че Лусиен използва трикове.

Възмущението ѝ обаче не отслаби ни най-малко апетита ѝ. Все още беше прегладняла и погледна в кошницата. Имаше бутилка бяло вино, голяма кутия шоколадови бисквити, буркан с мед, две зрели

праскови и два банана. Не би избрала точно такова меню, но в момента всяка храна беше по-добра от нищо.

Шоколадът беше нейната страст, така че Ариел грабна кутията със сладкишите. Разкъса опаковката ѝ и погълна три бисквити, като гледаше лицето на Лусиен. Когато преглъщаше третата бисквита вече бе решила, че харесва вида му. Истина беше, че чертите му бяха прекалено остри, за да го направят класически красив, но в тях имаше някаква сурова привлекателност.

Неочаквано изпита непреодолимото желание да докосне лицето му, да изследва всяка черта и извивка. Все пак се сдържа, защото усети, че подтикът не е естествен, а предизвикан от пещерата.

Отново изпита възмущение и в този миг лицето на Лусиен стана загрижено. Едва тогава се досети, че той чете мислите ѝ и това я подлуди. Ако възнамеряваше да я прелъсти с пещерата си, поне можеше да ѝ даде малко емоционална неприкосновеност.

Взе си друга бисквита и отхапа от нея, преди да попита:

— Какво има, Лусиен? Нещата не се ли развиват според плана?

Лусиен учудено вдигна вежди при подигравката ѝ. Беше искрено учуден от внезапния ѝ гняв, но докато я гледаше как яде бисквитата осъзна, че тази реакция е можело да се предположи. След първата хапка задръжките ѝ са започнали да изчезват. Първите емоции, които се разкриваха, естествено бяха гнева и страха. Беше се съгласила на тази магия, за да спаси брат си, а не от желание да стане жена на Лусиен. Едва когато чувството на възмущение останеше назад, Ариел можеше да се поддаде на сладта.

— Нека просто кажем, че не реагираш по начина, по който очаквах — отговори той.

— Е, нали знаеш какви сме ние, простосмъртните — каза тя с красноречиво свиване на раменете. Довърши курабийката и се протегна за още една. — Винаги можеш да очакваш от нас нещо непредвидено.

— Така си знаех.

— Знам какво правиш — обяви тя. — Опитваш се да се отървеш от задръжките ми.

Лусиен я изгледа замислено.

— Това плаши ли те?

— Ти си магьосник, не Зигмунд Фройд, така че престани да ме анализираш — каза тя. — Освен това не съм задължена да отговарям на въпросите ти. Можеш да ги прочетеш в ума ми, нали си спомняш?

— Няма от какво да се боиш, Ариел.

— Лесно ти е да го кажеш. Не ти ще загубиш власт над себе си — рече тя в самозащита.

Лусиен осъзна, че думите ѝ не само разкриват мислите ѝ, но и са напълно уместни. Досегашният ѝ любовен живот се бе състоял от фантазии, а над тях тя винаги бе имала пълна власт. Но сега бе изправена пред истинско правене на любов, което означаваше, че ще бъдат замесени нуждите и желанията на двама души. Можеше да разбере кое точно я притеснява.

— По-лесно ли ще ти бъде, ако ти поемеш контрола? — попита той.

Ариел го изгледа подозрително.

— Опитваш се да ме измамиш.

— Не — поклати глава той. — Както ти казах, за да се осъществи магията трябва да влезеш в нея доброволно. Това означава, че не мога да използвам измама.

— Ако това е вярно, тогава защо ти беше нужна пещерата? — запита тя.

— Вече ти обясних за пещерата — отвърна той. — Тя е неделима част от нашия брачен ритуал. При нормални условия щях да те отведа в нея. Тъй като не мога да го направя, налага се да разчитам, че кристала ще доведе магическите ѝ сили при нас.

— Значи съм била права. Кристалът е от пещерата — каза тя, като вдигна ръка към него.

— Да, той е от пещерата — успя да каже той, преди Ариел да го е докоснала. Едва тогава Лусиен осъзна, че тъй като тя вече бе изяла няколко бисквити задръжките ѝ вече не съществуваха и гневът ѝ не се ограничаваше от нищо.

Емоционалният ѝ смут го удари със силата на взрив. Сякаш хиляди зли демони на Гейлън бяха пуснати в главата му и пицяха в ушите му. Опитвайки се да се освободи от напирания порой от чувства, той затвори очи и притисна с длани слепоочията си. Атаката спря изведнъж, без предупреждение.

Когато отвори очи Ариел беше коленичила пред него. Гледаше го загрижено, а в глава ѝ се чувстваше паника.

— Какво има, Лусиен? Моля те, отговори ми! Добре ли си?

Не можеше да ѝ отговори, но не заради емоционалната атака, която бе изтърпял. Не можеше да ѝ отговори, защото почувства, че безпокойството ѝ за него е искрено.

„Разбира се, че ще се безпокои за теб. Ако с теб се случи нещо, тя няма да успее да спаси брат си.“

Но в същия момент разбра, че това обяснение не е вярно. В ума ѝ нямаше нито една мисъл за Арманд. Цялото ѝ внимание беше фокусирано върху него. Тя се безпокоеше за него. Беше толкова загрижена за него, че тази тревога бе избутала назад собствените ѝ емоции, което обясняваше защо атаката ѝ беше спряла толкова рязко.

Толкова време бе изминало, откакто някой истински бе чувствал загриженост за него, че Лусиен остана да се взира зашеметен в нея. Най-накрая възвърна гласа си, щом тя повтори отчаяно:

— Лусиен, моля те, отговори ми! Добре ли си?

— Нищо ми няма — навъсено отвърна той.

Ариел седна на петите си, а по лицето ѝ все още бе изписано безпокойство.

— Сигурен ли си?

— Разбира се — потвърди той. — А сега, докъде бяхме стигнали с разговора? А, да. Говорехме за контрола и дали няма да е по-лесно, ако той е у теб. Искаш ли го, Ариел? Искаш ли тази нощ властта да е у теб?

Ариел се намръщи от смущение. Отново ѝ убягваше и не знаеше дали да му викне или да го удари. Току-що я бе изплашил до смърт и явно нямаше никакво намерение да ѝ каже какво се бе случило. Всичко, което знаеше, беше, че в единия миг Лусиен седеше там с напълно нормален вид — или поне доколкото можеше да се счита за нормален вида на един намусен магьосник — а в следващия притискаше слепоочията си с длани, сякаш главата му щеше да експлодира.

Искаше да го попита — не, настояваше да ѝ каже какво бе станало, но усещаше, че ако упорства само ще предизвика нов двубой. Освен това сега Лусиен изглежда напълно добре. Толкова добре, та

Ариел заподозря, че дори за миг не е губил форма. Дали това не беше още един от номерата му да получи онова, което желаше?

Като отстъпи назад на три фута от него, тя седна, притисна колене към гърдите си и прегърна глезените си.

— Като се има предвид неопитността ми, не мислиш ли, че ако тази вечер дадеш властта в мои ръце, ще бъде все едно, че даваш ключовете от колата си на слепец?

Лусиен донякъде наподобява позата ѝ, тъй като сви единия си крак и обхвана коляното си с ръка.

— Истината е, че когато настъпи време за истинското свързване аз ще трябва да поема контрола до някъде, но искам ти да насочваш събитията до този момент.

— Не съм сигурна, че разбирам значението на думите ти — недоверчиво го изглежда тя.

— Искан да кажа, че ти давам власт над събитията между нас до преди самия край. Ще направя каквото и когато го поискаш.

Ариел се замисли известно време, след което отвърна:

— Значи, ако аз създам някакви правила, ти ще ги спазваш?

— Правила ли? — вдигна вежди той.

— Да, правила. Нали знаеш, списък от неща, които не можеш да правиш.

— Знам какво е правило, Ариел! — нетърпеливо додаде той. — Обаче не това имах предвид.

— Но нали това означава контрола да е у мен — отвърна тя. — Някой създава правила, които другите спазват. И така, договорихме ли се?

— Мисля, че това зависи от правилата — предпазливо заяви той.

— Не, Лусиен. Искан просто да ми отговориш с да или не.

— Нека изберем компромисен вариант — предложи той. — Ти ще ми кажеш правилата, а аз ще ти кажа кои от тях ще спазвам.

Ариел поклати непреклонно глава.

— Когато се съгласих на магията не исках такива отстъпки от твоя страна, така че не е справедливо да го искаш сега от мен. Всичко, което искам от теб е да кажеш да или не.

Всички инстинкти в Лусиен му шепнеха да каже не. Но разумът му подсказваше, че е прекалено подозрителен. В края на краищата тя

беше само една девственица, така че каквито и правила да избере, нямаше да бъде толкова трудно да ги преглътне.

— Добре — съгласи се той, макар и с известна неохота. — Ще спазвам правилата ти.

Ариел въздъхна облекчено и каза:

— Добре, ето какви са те: Първото правило е, че трябва да ядеш заедно с мен. Тук. В тази илюзорна пещера.

— Добре — съгласи се Лусиен, без да си направи труда да й каже, че така или иначе трябва да яде, защото в противен случай магията няма да влезе в действие. Освен това разбираше какъв е произходът на изискването й и трябваше да признае, че за простосмъртна беше дяволски хитра. Беше й казал, че Гейлът няма да яде в пещерата с нея и сега тя искаше да се увери, че не я използва по същия начин като Гейлът.

— Второто правило е, че никога, наистина никога, дори след като в края ти вземеш контрола в свои ръце, няма да нарушаваш моята неприкосновеност, като четеш мислите ми. Искам напълно да напуснеш ума ми, освен ако не те поканя.

Лусиен се намръщи на това правило.

— Ариел, като чета мислите ти, мога да разбера какво искаш и кое е най-добро за теб. Това ще ми помогне да увеличи удоволствието ти.

Ариел отново поклати непреклонно глава.

— Говоря сериозно, Лусиен. Не искам да влизаш в главата ми, освен ако не ти дам разрешение за това.

Не беше особено щастлив, но все пак каза:

— Добре. Ще стоя извън мислите ти, освен ако не ме поканиш.

Ариел кимна и притисна по-здраво колене към гърдите си. Лусиен отново се намръщи. Тя се затваряше в себе си, а не от това състояние на тялото й имаше нужда.

— Третото правило е, че не искам да използваш кристала нито преди, нито когато правим любов — обяви тя.

— Не мога да се съглася с него — незабавно отвърна той. — Кристалът засилва мощта ми. Той ме прави магьосник. Трябва да го използвам.

— Искаш да кажеш, че ако не го използваш, магията няма да влезе в сила?

— Ариел — намръщи се той, — просто казах, че кристалът засилва мощта ми.

— Това не е отговора на въпроса ми — заинати се тя. — Нужен ли ти е кристала, за да направиш магията?

— По дяволите, Ариел! — извика той.

— Да или не? — извика тя в отговор.

— Защо правиш това? — изрева той и скочи на крака.

Ариел го изгледа с упорито стиснати устни.

— Нуждаеш ли се от него, за да направиш магията? Да или не, Лусиен!

Трябваше да ѝ отговори истината. Никога досега не бе изпитвал към нея такъв яд.

— Не! — дрезгаво отговори той.

Ариел кимна.

— В такъв случай не искам да докосваш кристала, дори в края.

— Защо? — попита той, разярен и в същото време раздразнен.

— Защото аз съм жена, а не вещица — отвърна тя. — Не искам да правя любов с магьосник, който ме манипулира. Искам да правя любов с мъж. И така, ще спазваш ли това правило? Ще оставиш ли кристала на мира?

Лусиен прекара ръка през косата си.

— Не знам дали мога да го направя, Ариел. Никога не съм правил любов без кристала.

— Е, предполагам, че това ни прави равни, защото аз изобщо не съм правила любов — каза тя.

Той я изгледа свирепо.

— Това ли е последното ти правило?

— Като изключим, че приемам предложението ти да контролирам събитията, които ще се случат, да, това е — отговори тя толкова жизнерадостно, че Лусиен беше готов да я удуши с удоволствие.

Обърна ѝ гръб и впи поглед в пламъка на една от свещите. Щеше ли да може да я люби без силата на кристала? Е, „може“ вероятно беше неправилно избрана дума. Ариел беше дяволски привлекателна. Беше го забелязал още първата вечер, когато я видя. Въпросът беше не толкова дали „можеше“ да я люби, а дали „щеше“ да го направи.

Поклати глава удивено, щом осъзна, че си играе със смисъла на думите, точно както беше склонна да прави Ариел. Щом мислеше като нея, значи бе прекарал прекалено много време сред простосмъртните.

— Чакам отговора ти, Лусиен — обади се тя.

Той се обърна и я погледна. Погледът му обходи красивото ѝ лице и Лусиен разбра, че не можеше да си тръгне и че решението няма нищо общо нито с брат ѝ, нито със сборището. Истината беше, че цял живот се бе борил да бъде забелязан, да бъде приет за някой и нещо. Но тази нощ нямаше нужда да се бори и да се бои от провал, защото щеше да прави любов като простосмъртен с простосмъртна. Дори усещаше как една негова необяснима и напълно чужда част се радва от знанието, че ще бъде първият и единствен мъж, който ще я докосне по начина, по който той щеше да го направи тази нощ. Тя щеше да бъде завинаги негова.

— Съгласен съм — кимна той.

Ариел не отговори. Вместо това му протегна ръка. Той я взе и седна срещу нея, подозирайки, че прави грешка, за която ще съжалява цял живот. Наистина беше глупаво, но имаше чувството, че ще си струва.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

„За теб, царю, целувката какво е:
да взимаш ли, или да даваш свое?“
У. Шекспир, „Троил и Кресида“, 4.5.38

Ариел стигна до извода, че да направляваш нещата не е толкова лесно, колкото звучи. Лусиен я гледаше с очакване, а тя нямаше дори най-слаба представа какво да прави.

— Защо не си налеем още малко вино и не поговорим? — предложи той. — Може би ще ни помогне да се отпуснем.

— Ще ни помогне ли каза? — скептично попита тя.

— Да, ще ни помогне. Не само ти си нервна, Ариел.

— А ти защо си нервен? — заинтригувано запита тя.

— Не си спомням да познавам някой друг, който да задава толкова много въпроси — оплака се той. — Преди да ти отговоря, искам ти да ми дадеш своя отговор. Да наля ли вино?

— Да.

Когато Лусиен извади от кошницата бутилката вино, тирбушон и две чаши, нещо убягващо бодна ума на Ариел. Едва след като той напълни двете чаши и й подаде едната, тя разбра какво я безпокои.

— Излъга ме! — обвини го тя.

— За кое говориш? — объркано попита тя.

— Ето за това — рече тя, като вдигна чашата. — Чашите са две. Две, Лусиен.

— Е, и?

— Значи има достатъчно храна за двама. Когато прие правилото ми, ти всъщност не си се съгласил, защото сам си възнамерявал да ядеш с мен!

— Прости глупостта ми — повдигна вежди Лусиен, — но, доколкото си спомням, ти ме попита дали ще ям с теб и аз се съгласих. Според мен точно това означава да постигнем споразумение.

— Но не и когато вече си запланувал да го направиш — упорито възрази тя.

Лусиен отпи глътка вино, преди да каже:

— Отново си играеш с думите, Ариел. Мисля, че всъщност не ти пука дали съм планирал да ям с теб или не. Мисля, че търсиш извинение, за да се правиш на разгневена.

— Глупости!

— Не е ли така?

— Някой казвал ли ти е, че имаш отвратителния навик да се държиш като психолог?

— Не.

— Е, казвам ти го — промърмори тя, като отпи от виното. — Няма нищо по-досадно от любител психолог. Не, взимам си думите обратно. Любител психолог-магьосник определено е по-лоша комбинация.

— Знаеш ли, Ариел, на мен също ще ми е за първи път — каза той. Като вдигна чашата си към нея в пародиен тост, той заяви: — Тази нощ за първи път ще изпитам три нови неща. За първи път ще правя любов с простосмъртна, за първи път ще правя любов с девственица и за първи път ще правя любов без кристала си. Така че, защо не престанем да се държим нервно и агресивно, и не се насладим на виното?

Ариел го погледна учудено.

— Никога ли не си правил любов с девственица?

Лусиен простена и отметна глава назад. Забил поглед в тавана, каза:

— Не мога да повярвам. Продължаваш да ми вадиш душата с въпроси.

— Съжалявам, Лусиен, но това е много важно за мен. Истината ли ми казваш?

— Да, казвам ти истината — отвърна той и с покорна въздишка насочи вниманието си отново към нея. — Както вече ти казах, ние не ценим целомъдрието по същия начин като вас. Либидото ни е силно активно и макар контактите ни да не са безразборни, от време на време имаме любовни връзки. Всички вещици, с които съм бил, вече бяха отдали физическата си девственост на някой друг.

— Какво искаш да кажеш с „физическа девственост“?

Лусиен намръщено допи виното си. Остави чашата си настрана и каза:

— Ариел, не мисля, че сега е подходящо време да дискутираме този проблем. Нека поговорим за нещо друго.

— Искам отговор, Лусиен — поклати глава тя. — Защо го нарече физическа девственост?

Лусиен приглади с ръка косата си и промърмори нещо, което прозвуча като ругатня.

— Освен това правим любов и по време на сън. Това не е толкова сексуално задоволително, колкото истинското правене на любов, но е достатъчно близо, за да си струва да му се отдадем за известно време.

Ариел почувства как цветът се оттегля от лицето ѝ. Лусиен се занимаваше с любовни сънища. Ето откъде бе дошло усещането ѝ, че той има пръст в еротичните ѝ сънища. Те не са били нейни лични фантазии. Те са били негови!

— Проклет да си, Лусиен Моргрет! — извика тя с нарастващ гняв. — Ти си ме изнасилил в съня ми!

— Да съм те изнасилил ли? — в единия миг Лусиен седеше на три стъпки, а в следващия вече бе коленичил пред нея. Преди Ариел напълно да осъзнае какво става, той сграбчи ръцете ѝ и я притегли към себе си, така че се озоваха нос в нос.

Очите му блестяха толкова ярко, че почти я заслепяваха.

— Вярно е, че те посетих в съня ти — заяви той с дрезгав глас, — но ти го прие. аз правех само това, което ти искаше от мен. Не съм никакъв проклет простосмъртен и не ми е нужно да нападам жени, за да получа удоволствията си.

Лусиен беше толкова разярен, че Ариел трябваше да се чувства изплашена, но вместо това тя усещаше странна възбуда от проявата на гнева му. Отне ѝ секунда, за да разбере, че има разумно обяснението за обратната ѝ реакция. Всичко в Лусиен ѝ се струваше плашещо, от необикновените му психични способности до забележителната му физическа сила. Единствените мигове в негово присъствие, през които не се чувстваше ужасно „простосмъртна“ и по-низша от него, бяха изблиците му на гняв. Когато това се случеше, Лусиен губеше контрол над себе си и това ѝ позволяваше да се чувства така, сякаш самата тя управлява живота си.

Тази нощ повече от всякога имаше нужда от това усещане за власт, ето защо правилата ѝ бяха толкова важни за нея. След като щеше да прави любов с него, трябваше да се чувства така, сякаш бяха равнопоставени или поне равни дотолкова, доколкото позволяваше неопитността ѝ.

Но дори след като Лусиен се бе съгласил да спазва правилата ѝ, тя все още се чувстваше подтисната от него и това я правеше несигурна. Едва сега разбра, че щом може да го ядоса, ще може също така да го накара да отстъпи водещата роля, докато правят любов. Самата мисъл, че би могла да има подобна власт над него, беше силно еротична.

Прииска ѝ се да го прегърне и да го целуне с всички сили, но осъзна, че щеше да бъде глупаво. Лусиен беше прекалено разгневен и Ариел инстинктивно знаеше, че ако го целунеше сега единственият резултат можеше да бъде превръщането на гнева в неконтролируема страст, която щеше да ги погълне и двамата. Но тя не искаше това. Искеше да последва съвета, който ѝ беше дал по-рано, а именно да го съблазни, да го омагьоса, да го прелъсти. Искеше да го накара да изгуби ума и дума от желание.

С това решение на ум Ариел каза:

— Съжалявам, ако съм те обидила, Лусиен, но опитай се да се поставиш на мое място. През последните няколко дни бе поставено на изпитание всичко, в което вярвам. Достатъчно трудно е да се приеме, че съществуват хора като теб, а сега научих, че дори сънищата ми не са в безопасност от теб. Не виждаш ли какво означава това за мен? Нямам място където да избягам и да се скрия. Нямам убежище, (Непреводима игра на думи. На английски името на града на сближението Сенктюъри означава убежище. — Б. пр.) а ти и твоят народ би трябвало да знаете колко плашещо е това.

Докато тя говореше, Лусиен бавно свали ръцете си, а очите му започнаха да връщат нормалния си цвят. Когато Ариел замълча, той седеше на петите си, отпуснал ръце върху бедрата си.

Изминаха няколко секунди, преди Лусиен да каже:

— Никога не съм го обмислял от тази гледна точка.

— Разбира се, че не си. Ти си магьосник, а аз простосмъртна. Не можеш да ме разбереш повече, отколкото аз тебе. Но тази нощ двамата трябва да постигнем някакво разбирателство, защото, независимо дали

ни харесва или не, двамата сме заедно в тази каша и само ние можем да си помогнем да се измъкнем от нея.

— Значи все още искаш да направим любовната магия?

— Не можеш дори със сила да ме накараш да изляза от тази пентаграма. Имаш ли нещо против да ми налееш още малко вино? Боя се, че когато ме сграбчи, разлях чашата си.

Погледът му се плъзна към мократа предница на блузата ѝ. Когато Ариел осъзна, че Лусиен гледа гърдите ѝ, зърната ѝ започнаха да се втвърдяват. Погледът му се върна към лицето ѝ. Очите му отново пламтяха, но този път не беше от гняв и Ариел усети как в нея се надига болезнен копнеж.

— Мисля, че е по-добре да свалиш тази мокра блуза. Засега можеш да облечеш моята риза — навъсено рече Лусиен и започна да разкопчава ризата си.

Ариел не си направи труда да отговаря. Беше прекалено заета да наблюдава гърдите му. Когато Лусиен смъкна ризата си, дъхът ѝ секна. Изглеждаше точно така, както в сънищата ѝ — от широките рамене, през гъстите, черни косми покриващи гърдите му, до малката бенка малко по-горе и вдясно от пъпа му.

Очите ѝ сами проследиха тясната ивица косми, изчезващи под колана на джинсите, които се бяха смъкнали надолу върху тесните му бедра. Погледът ѝ се плъзна още надолу и Ариел се зачуди дали скритата част отговаряше точно на съня ѝ. При тази предизвикателна възможност в бузите ѝ нахлу топлина.

— Не е нужно да се смуцаваш, Ариел.

— Не съм смутена — отрече тя, като вдигна поглед към лицето му. Макар и странно, това беше самата истина. — Аз... само си мислех.

Лусиен хвърли ризата си в скута ѝ и вдигна празната ѝ чаша от кожата.

— Е, докато мислиш можеше да се преоблечеш. Аз ще ти наля малко вино.

Не можеше да се отрече, че притежаваше тактичност. Лусиен се обърна с гръб към нея, докато наливаше вино в чашите. Ариел смъкна блузата си и щом навлече ризата му едновременно я обхванаха две усещания. Първото беше усещането за големината ѝ. Лусиен бе навил ръкавите до лактите си и въпреки това те все още ѝ бяха дълги. Това я накара да се почувства миниатюрна, макар че при ръста си от пет фута

и десет инча не се бе чувствала ниска. Другото усещане беше мъжката миризма, която я обгръщаше. Мирисът не беше силен. Не беше и аромат на някакъв парфюм. Беше просто една свежа, здрава миризма, която подразни усещанията ѝ и накара скритите ѝ желания отново да се размърдат.

Като пое дълбоко дъх, тя бързо нави ръкавите още нагоре и закопча ризата. Когато приключи, каза на Лусиен:

— Сега можеш да се обърнеш.

Лусиен се обърна към нея и ѝ подаде виното. След това отпи от своята чаша, плъзна поглед по нея и се намръщи.

— Нещо нередно ли има? — нервно попита тя.

— Не. Просто досега никоя жена не е носила дрехите ми.

— Това безпокои ли те?

— Не в смисъла, който ти имаш предвид — мрачно каза той.

В намека му нямаше нищо скрито и Ариел с мъка се сдържа да не погледне към предната част на панталоните му, за да види колко точно е „обезпокоен“.

Червенината отново обagri бузите ѝ, но този път беше от смущение. За да прикрие стеснението си, тя посегна към кутията с бисквитите. Взе си една и подаде кутията на Лусиен. Той я пое, а устните му се извиха в иронична усмивка, която прогони всяко съмнение, че е разбрал притесненията ѝ или по-скоро, че е знае, че тя е разбрала за притеснението му.

— Защо не ми разкажеш нещо за себе си — каза тя, след като Лусиен си взе една курабийка и отхапа от нея.

— Какво би искала да знаеш?

— Не знам — сви рамене тя. — Разкажи ми за семейството си.

— Няма нищо за разказване. Баща ми умря, когато бях на седем години, а баба ми — когато бях на двайсет и една. Изгубих дядо си преди три години.

— А майка ти? Тя жива ли е още?

— Нямам представа. Напусне ме няколко седмици след смъртта на баща ми и оттогава не съм чувал за нея.

— Тя те е изоставила? — недоверчиво прошепна Ариел.

— Толкова ли е трудно за вярване? — повдигна вежди Лусиен. — Не четеш ли вестници? Не гледаш ли телевизия? Простосмъртните майки постоянно изоставят децата си. Всъщност, предполагам, че не

съм напълно честен. Майка ми ме помоли да тръгна с нея, но аз отказах. Принадлежа на това място, а не на света на простосмъртните. Майка ми предпочете света на простосмъртните пред мен.

— Значи тя просто си тръгна и това е всичко?

— Това е всичко — спокойно потвърди той и си взе втора курабийка от кутията.

Думите му прозвучаха толкова безразлично, че Ариел почувства горчивината, която се криеше под повърхността. Нищо чудно, че се държеше толкова презрително, когато ставаше дума за простосмъртните. Бягството на майка му сигурно го бе съсипало.

Ако беше някой друг, а не Лусиен, Ариел щеше да предложи съчувствието си. Обаче интуицията ѝ подсказа, че може да не разбере правилно съжалението ѝ. Беше прекарала с него достатъчно време, за да разбере, че би счел съчувствието като пряка нападка срещу гордостта му и това би го разгневilo.

Вместо това реши да му предложи разбиране в единственото общо, което имаха.

— Знам колко трудно е да растеш без баща. Баща ми е бил убит във Виетнам, когато аз и брат ми сме били бебета, така че нямам спомени за него. Майка ми ни разказваше чудни истории за него, но те винаги ме натъжаваха. Не исках истории. Исках баща си. Често си представях как би се върнал в къщи. Би ни казал, че не е умрял, че всичко е било грешка и сега ще бъдем истинско семейство. Знаеш ли, дори сега понякога си мечтая за това. Предполагам, че никога не можем напълно да се излекуваме от травмите на детството.

— Може би — съгласи се той, без да откъсва поглед от нея, докато ядеше нова курабийка.

Напрежението между тях изведнъж се засили. Ариел почувства как я обзема всепоглъщаща нужда да го целуне. Нервно прекара език по долната си устна. Погледът на Лусиен незабавно се насочи към действието ѝ и то с такава съсредоточеност, че Ариел я почувства чак до стомаха си и по-надолу.

— Лусиен?

Той плъзна поглед нагоре, докато срещна очите ѝ.

— Да.

— Мисля, че е време — тихо каза тя.

Той изви вежди в развратна усмивка.

— Време за какво?

— За всичко.

— Не сме приключили с яденето.

— Сигурна съм, че ще съм гладна... след това. Е, ще дойдеш ли да ме целунеш?

Последната дума едва се бе откъснала от устата ѝ, когато тя почувства устните му върху своите. Лусиен я накара да се отпусне назад върху кожата. Целувката му беше гореща и настойчива. Езикът му поиска вход в устата ѝ и тя му го даде с доволна въздишка. Ръцете ѝ се плъзнаха по голите му рамене и нагоре по шията му, докато накрая пръстите ѝ се преплетоха в косата му.

— Ариел! — дрезгаво прошепна той, а името ѝ прозвуча едновременно като благословия и проклятие. Лусиен се надигна и впери поглед в нея. След това заби пръсти в косата ѝ и впи устните си в устата ѝ, преди Ариел да успее да му отговори.

Езикът му предизвика нейния на трескав дуел, напомнящ един много по интимен акт. Ариел простена и притисна бедрата си към него. Доказателството за желанието му възпламени долната половина на тялото ѝ. Тя плъзна ръце по голия му гръб, подпъхна пръстите си под колана на джинсите му и го притисна към себе си.

Лусиен отвърна на повика ѝ и започна да полюлява бедрата си, докато накрая тя се чувства така, сякаш тялото ѝ беше един голям оголен нерв от нарастващо желание.

— Погали ме, Лусиен! — прошепна тя, като откъсна устните си от неговите и се отблъсна с длани от раменете му.

Той веднага се надигна. Като възседна бедрата ѝ, той разкопча ризата си и дръпна тъканта настрани, разкривайки черната дантела, прикриваща гърдите ѝ. Гледката го накара да поеме дълбоко дъх. След това разкопча сутиена ѝ, дръпна го настрани и като наведе глава пое в устата си твърдото ѝ зърно.

От този миг Ариел изгуби способността си да мисли. Можеше само да чувства как той целува едната ѝ гърда, а след това и другата. Беше толкова погълната от страстта, която се надигаше у нея, че едва забеляза как той съблича остатъка от дрехите им. Всичко, което Ариел знаеше бе, че в единия миг бяха възпрепятствани от дрехите, а в следващия миг телата им бяха преплетени във възхитителна голота.

Ръцете му я обхождаха като живак, учейки се къде и как да я докосват, за да ѝ доставят най-голямо удоволствие. Самата тя правеше своето чувствено, макар и по-колебливо, проучване, възхитена от одобрителните въздишки и промърморените окуражителни думи.

Когато ръката му разтвори бедрата ѝ, а устата му започна да прокарва пътека от целувки надолу по корема ѝ, ръцете ѝ се преплетоха в очакване в косата му. Изохка, щом устните му докоснаха съкровеността ѝ. Езикът му започна да дразни клитора ѝ, доказвайки, че сънищата ѝ не са я излъгали за изкусността му. Кулминацията дойде толкова бързо, че тя извика от изненада и облекчение.

Все още се носеше по вълните, когато той се намести между краката ѝ и се надвеси над нея. Като отпусна тежестта на тялото върху лактите си, той отново преплете пръсти в косите ѝ.

— Ариел, погледни ме.

Бавно, замаяно, тя отвори очи. Погледът му блестеше ярко. Ариел вдигна ръка и погали бузата му.

— Лусиен, ти си красив.

По лицето му премина изненада, а след лицето му се начумери.

— Ариел, време е да те направя моя. Сега е последния ти шанс да се откажеш. Сигурна ли си, че искаш да го направиш?

— Никога в живота си не съм била по-сигурна в нещо — гърлено отвърна тя и като обгърна бедрата му с краката си, тя се притисна към ерекцията му. Усещането от допира с члена му, копринен и твърд, и пулсиращ от жизненост, беше достатъчно отново да накара чувствата ѝ да полетят.

— Люби ме, Лусиен!

Лицето му се намръщи още повече.

— Ще те заболи, Ариел. Позволи ми да държа кристала и да отнема болката ти.

— Не — упорито поклати глава тя. — Няма да бъде истинско, ако премахнеш болката. Трябва да бъде истинско, Лусиен. Трябва да бъде.

Той нежно отмахна косата от челото ѝ.

— Тогава позволи ми да държа кристала и да изпитам болката с теб. Позволи ми да ти помогна да преминеш през нея.

Ариел се вгледа в него със смутено-разтревожен поглед. Лусиен вече ѝ беше казал, че след тази нощ между тях няма да има нищо.

Щеше да си отиде от нея. Да я изостави. Ето защо беше толкова важно тя да изпита всичко в най-пълна форма. Само така щеше да знае, че не е било сън. Тогава защо той искаше да изпита болката заедно с нея?

— Защо? — дрезгаво попита тя.

„Защо, наистина?“, запита се Лусиен, като се загледа в лицето ѝ. Ариел му беше казала, че е красив и това не беше нищо повече от съчетанието на страстта с въздействието на пещерата. Но тя беше истински красива. Кожата ѝ блестеше в омаен прасковен оттенък, косата ѝ беше разпиляна в красив безпорядък, очите ѝ блестяха като изумруди, а устните ѝ още носеха следите от целувките.

Но външността ѝ беше нищо в сравнение с вътрешната ѝ красота, която бе опознал през последните няколко дни. Беше запратил Ариел в един чужд свят, който тя все още не можеше дори да започне да разбира и който я плашеше. Но тя бе оставила страховете си настрана и се бе впуснала напред с пълна скорост, без дори да ѝ мигне окото. Можеше да е простосмъртна, но Лусиен не смяташе, че има поне една вещица, която би я изпреварила по смелост и всеотдайност.

— Защото, ако не ми позволиш да го изпитам с теб, няма да бъде истинско за мен — каза ѝ той. — Позволи ми да държа кристала и да го споделя с теб. Моля те, Ариел.

Последната му молба свали последните съмнения на Ариел. Беше сигурна, че Лусиен може да преброи на пръстите на едната си ръка всички пъти, когато бе молил някого за нещо. Не беше такъв човек — не, човек, поправи се тя, а магьосник, който получава желаното с молби. Би приел всичко, което му поднесеше живота стоически и би изтърпял страданията мълчаливо. Самият факт, че бе готов да промени поведението си, докато прави любов с нея — една простосмъртна — накара очите ѝ да плувнат в сълзи.

— Добре — прошепна тя. — Можеш да го споделиш с мен.

Той не отговори, но нямаше нужда от думи, защото се наведе и я целуна, и в нежността на целувката се криеше целия му отговор.

След това вдигна глава, взе ръката ѝ и я постави върху кристала. После обхвана с длан ръката ѝ. Ариел разбра, че момента на пълното осъзнаване на женствеността ѝ е настъпил.

Очите им се срещнаха, щом върхът на пениса му я докосна. Ариел се стегна, щом почувства, че започва да се плъзга в нея.

„Отпусни се, Ариел“, — прошепна Лусиен в ума ѝ. „Ще те предупредя, когато настане време. Сега само опитвам. Няма да ти причиня болка. Обещавам ти.“

Ариел се застави да се отпусне. Щом Лусиен казваше, че няма да ѝ причини болка, значи нямаше да има болка. Почувства го как достига до бариерата на девствеността ѝ и след това се отдръпва.

„Лусиен!“

„Всичко е наред“, успокои я той. След това бавно се плъзна в нея, докато отново достигна до преградата и отново се отдръпна. „Ще го направим още веднъж, нали?“

„Лусиен!“

„Още веднъж и след това ще го направим“, успокои я той, като отново се плъзна в нея и се отдръпна. Ариел чувства как извива бедрата си, преди да възкликне мислено: „Сега, Ариел!“

Едва бе осъзнала предупреждението му, когато чувства кратка, рязка болка, която я накара да изохка. Но преди да я изпита напълно, чувства как Лусиен я премахва от нея.

„Не!“, мислено извика тя. Но възражението ѝ бе заличено от вълната на удоволствие, която премина през нея с такава сила, че Ариел си помисли, че би могла да умре от нея. Знаеше, че я поглъщаше не само нейното удоволствие. То беше и на Лусиен. Чувствата му достигаха до нея през кристала.

„Ето това е, Ариел. Движи се с мен“, подкани я Лусиен, като започна настойчиво да се движи в нея.

„Ти ме измами“, обвини го тя, но с половин уста. Тялото ѝ заедно с душата ѝ се носеше по спиралния път към кулминацията.

„Да, о, да!“ — извика мислено Лусиен, щом двамата заедно достигнаха до края на платото и се претърколиха отвъд ръба му.

Двамата потрепериха в обятията си. Ариел отвори очи и видя как кристалната пещера започва да трепти и след това изчезва. В очите ѝ избликнаха сълзи, защото разбра, че това е краят. Магията беше направена и сега ѝ оставаше само да чака Лусиен да разбие сърцето ѝ.

— Проклет да си, Лусиен — дрезгаво прошепна тя, а по бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи. — Обеща ми да изпълниш всичките ми фантазии, а сега бягах от мен.

— Грещиш, Ариел — промърмори той, като избърса с пръсти сълзите ѝ. — Обещах ти, че ще ги изпълня и имаме време до зори, за

да ги превърнем в реалност.

— Но магията е направена, нали? — попита тя, впила поглед в него.

— Направена е — тържествено потвърди той, като вдигна нагоре косата от челото ѝ. — Но това е хубаво, Ариел, защото означава, че през останалата част на нощта можем да съсредоточим вниманието си върху самите нас.

Ариел се почувства разкъсвана на две от думите му. Част от нея ликуваше, че любовната им игра не е свършила, но една друга част я предупреждаваше, че всяка по-нататъшна споделена интимност с Лусиен е прекалено рискована. Вече чувстваше ефекта от влизането в сила на магията. Чувстваше как в нея избликва такава силна нежност към Лусиен, че беше почти болезнена. Усещаше огромна нужда да го докосва, да го прегръща, да му шепне „обичам те“ на ухото. Нещо лошо, искаше ѝ се той да ѝ върне тези думи, а Ариел знаеше, че това няма да се случи. Лусиен ясно бе показал нежеланието си да се замесва с простосмъртна. На сутринта щеше завинаги да си иде от нея. За свое добро трябваше още сега да скъса с него, преди връзката им да е станала прекалено силна. Колкото по-дълго чакаше, толкова повече щеше да боли.

Но докато интуицията ѝ я подканяше да стане и да бяга от него, ръцете ѝ се обвиха около шията му и я притиснаха към него. Лусиен бе обещал да изпълни всичките ѝ фантазии и тя щеше да го накара да съдържи на думата си. На сутринта можеше да съжалява, но знаеше, че ако тази нощ не се отдаде на любовта, ще съжалява цял живот.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

„Преди зазоряване винаги е най-тъмно.“

Томас Фулър

Устните на Ариел се раздвижиха предизвикателно под неговите и Лусиен с изненада откри, че тялото му вече започва да се напруга от подновено желание да прави любов с нея. За щастие все още имаше достатъчно присъствие на ума, за да се досети, че той можеше да е способен на още един рунд от любовната игра, но за Ариел беше първи път. Тялото ѝ имаше нужда от малко време, за да се възстанови.

С неохота се откъсна от целувката ѝ и се взря в лицето ѝ. Ариел го погледна и му се усмихна нежно, а очите ѝ придобиха замечтан блясък. През целия си живот Лусиен бе слушал за магията на брачното заклинание, но винаги бе смятал описанията на ефекта ѝ за преувеличени. В края на краищата, хората, които се подлагаха на нея преди всичко бяха влюбени, така че истинската магия идваше от тях самите.

Но сега, докато обрисуваше красивата ѝ усмивка с върховете на пръстите си, разбра, че е грешил. Чувствата, които изпитваше към нея — нежност, желание да я защитава и силно чувство за собственост — бяха толкова първични, че вероятно се дължаха на любовта, а тя можеше да се припише само на действието на магията. Единственото друго възможно обяснение бе, че е бил влюбен в нея преди това, но това беше невъзможно. През изминалите няколко дни в него се бе зародило чувството на възхищение от нея, а обвързващата магия го бе накарала да желае да я защитава. Дори я беше пожелавал, но не бяха прекарвали заедно достатъчно дълго време, за да се влюби в нея.

Беше потънал в мислите си, когато Ариел прекара ръка по линията на челюстта му и промърмори:

— Целуни ме, Лусиен.

— Когато му дойде времето — каза той с усмивка, като се изправи на крака, след което се наведе и я взе на ръце.

— Какво правиш? — прошепна тя, като го прегърна през шията.

— Дарявам те с нежни, любовни грижи.

— Но, Лусиен...

Той заглуши възражението ѝ с една бърза целувка.

— Довери ми се, Ариел. Ще ти хареса.

Изнесе я извън пентаграмата и тръгна заедно с нея надолу по коридора. Ариел се чувстваше прекалено размекната, за да спори с него. Подминаха спалнята ѝ влязоха в една стая в другия край на коридора. Ариел удивено огледа стаята. Очевидно се намираха в господарската спалня. Беше поне три, а може би четири пъти по-голяма от стаята, която използваше самата тя. Докато останалата част от къщата беше обзаведена скромно, тази стая беше подредена с упадъчна пищност.

Над цялата стая доминираше най-голямото легло с балдахин, което някога бе виждала. То се издигаше толкова високо над пода, че към него водеха четири стъпала. Покрай едната стена бяха наредени четири древни брони. Тъгълът беше зает от тапицирано с тъмносиньо кадифе канапе, достатъчно да седнат двама души, а до него бе поставен също той голям люлеещ се стол. Подът беше покрит с персийски килими, а стените, облицовани с махагон, бяха покрити с гоблени, чиито сцени, изобразяващи голи любовници, бяха толкова еротични, че накараха Ариел да се изчерви.

Тя все още се опитваше да я огледа стаята, когато Лусиен я пренесе през една врата в другия край. Ариел ахна, невярваща на очите си. Намираха се в огромна мраморна баня, подобна на древногръцките бани, оборудвана с гигантска вкопана в пода вана. Но най-много я шокира това, че по мраморните стени бяха издълбани същите еротични сцени, които бе видял по гоблените в спалнята.

— Да считам ли, че сексапилното ти ахване изразява одобрението ти за тази спалня? — попита Лусиен с развеселен глас, след като я остави да стъпи на земята.

Ариел отново се изчерви.

— Тя...

— ...изобилства с неприлични фантазии — дрезгаво довърши той, като приближи устните си към нейните.

Притесненията на Ариел отлетяха заедно с целувката и тя недоволно промърмори, когато Лусиен се отдръпна от нея, преди да я успяла да го прегърне през шията.

Лусиен се усмихна иронично и отстъпи от нея. След това се наведе и пусна крановете на ваната. Взе от една малка полица над ваната старомодна бутилка и наля във водата нещо, приличащо на масло за вана.

— Изглеждаш прекалено примамлива, Ариел — рече той.

— Да не би да се оплакваш? — попита тя.

— Не аз, а ти ще започнеш да се оплакваш, ако не си дадеш малко време за почивка — каза той, като я погъделичка по гушката. — Влизай във ваната. Аз ще дойда след минута.

Преди Ариел да успее да отговори, Лусиен излезе от стаята. Тя погледна към огледалото над мивката и с любопитство се зае да изучава отражението си. Винаги се бе чудила дали правенето на любов ще промени вида ѝ и сега разполагаше с отговора. Дългата ѝ коса беше в пълен безпорядък, устните ѝ изглеждаха съблазнително подпухнали, а цялата ѝ кожа беше леко зачервена. Чувстваше се точно така, както изглеждаше — жена, която беше любена както трябва и която бе готова за още.

— Блудница — промърмори тя на изражението си и като грабна четката за коса, лежаща на тоалетката, се захвана за да се разресва. След като разплете всички възли, тя отвори чекмеджето на шкафа под мивката с надеждата да намери нещо, с което да прихване косата си. Най-отзад в чекмеджето намери кутия със старовремски украсени фиби и я извади. Сигурно бяха на бабата на Лусиен. Дано той да нямаше нищо против да ги използва.

Като събра косата на тила си, Ариел свали кристала и плетената гривна, и ги остави на тоалетната масичка. Веднъж тази нощ беше позволила на Лусиен да докосне кристала и той бе взел контрола в свои ръце. Отсега нататък нощта щеше да бъде нейна и най-добрата застраховка за това бе да премахне изкушението.

Затвори крановете, влезе във ваната и се отпусна във водата с въздишка на задоволство. Отпусна се на стената на ваната и се загледа в еротичните сцени, издълбани в мраморните стени. Определението на Лусиен беше съвсем точно. Сцените не бяха достатъчно детайлни, за да бъдат недвусмислени, но те изобилстваха със загатнати фантазии.

Помисли си какво ли би било да пресъздадат с Лусиен тези сцени и желанието в нея отново се пробуди.

— М-мм, изглеждаш великолепно — промърмори откъм вратата Лусиен.

Ариел обърна глава към него. Той беше взел виното и кошницата от пентаграмата. Докато ги поставяше на ръба на ваната и влизаше във водата, погледа ѝ механично се изкачи по тялото му. Пулсът ѝ започна да набира скорост и докато очите ѝ стигнат до лицето му дишането ѝ стана странно накъсано.

— Хареса ли ти това, което видях? — весело попита той.

— О, да — тихо въздъхна тя.

— На мен също — дрезгаво рече той, като седна срещу нея, а пронизващия му поглед се прикова върху водата, обливаща гърдите ѝ.

Изведнъж разтърси глава, сякаш се опитваше да проясни ума си. След това взе бутилката вино, напълни чашите и ѝ подаде едната.

Ариел отпи една глътка, заглеждана в Лусиен, който се отпусна назад и също отпи от виното. Поседяха мълчаливо няколко минути.

— На кого принадлежи идеята за банята? — най-накрая попита тя.

— На баба ми — отвърна Лусиен. — Дядо ми бил ужасен от банята и от спалнята. Казал, че не отразяват присъщото на един висш свещеник благоприличие. Баба ми му казала, че именно там е проблемът. Не се била оженила за висш свещеник, а за магьосник и именно него искала в леглото. Щом почувстваше, че дядо ми започва да се държи твърде „свещенически“, тя го довлечаше тук. Когато най-накрая го пускаше да излезе, той ми казваше, че, щом се заженя, за мое добро трябва да си взема отстъпчива, покорна вещица, която ще си знае мястото. Винаги, когато ми изнасяше тази лекция, на лицето му имаше широка усмивка.

— Прозвуча така, сякаш са били много влюбени един в друг — отбеляза тя.

— Така беше — сериозно рече Лусиен. — Веднъж дядо ми каза, че тя е била развлечението на живота му. След смъртта ѝ той вече не беше същия.

Ариел не беше сигурна кое точно подръпна струните на сърцето ѝ — историята за дядо му и баба му или ударението, което Лусиен постави на думата „развлечение“. Изведнъж се досети, че никога не бе

виждала Лусиен да се усмихва на някоя проста наслада, нито бе го чувала да се смее.

Като се замисли над онова, което той ѝ бе разказал за себе си, Ариел осъзна, че Лусиен всъщност нямаше на какво да се усмихва или да се смее. Беше изгнаник, което само по себе си беше достатъчно мрачно. Като връх на всичко, той очевидно беше сам на този свят. Самата тя се чувстваше по същия начин, откакто Арманд беше изчезнал. Искаше да се гмурне в ръцете му, да го прегърне и да му каже, че вече не е сам и че тя винаги ще бъде с него.

Само че това не беше вярно, напомни си тя. Имаха само тази нощ, а на утрото щяха да се завърнат към тяхното статукво. След като спасяха Арманд — а те щяха да го спасят, защото Ариел отказваше да повярва в противното — Лусиен щеше да си отиде и тя никога вече нямаше да го види.

Тази мисъл причини кратка, остра болка близо до сърцето ѝ, която тя приписа на глада. Да я отдаде на нещо друго би било подтискащо, а Ариел не искаше да позволява на нищо да провали тази нощ.

Като постави чашата си с вино на ръба на ваната, тя отвори кошницата и извади една праскова. Беше стегната и узряла, и щом отхапа от нея, по брадичката ѝ потече сок.

Вдигна ръка да го избърше, но Лусиен хвана китката ѝ и каза:

— Остави на мен.

В очите му трепкаше светлина, която я накара да потрепери от възбуда, докато с шепот се съгласяваше:

— Добре.

Лусиен се наклони към нея и притисна устни към брадата ѝ. След това бавно започна да облизва сока. Докато свърши, Ариел се чувстваше така напрегната от желание, сякаш беше пренавита пружина. Лусиен се отпусна назад и Ариел му подаде прасковата. Той отхапа едно парче, по брадата му потече сок и Ариел му върна услугата.

Обаче не можа да прояви неговата сдържаност и не се отдръпна от него. Вместо това се надигна на колене, плъзна ръце зад шията му и впи устни в неговите. Лусиен простена тихо и я като я хвана за кръста, я придърпа към себе си, така че тя се озова възседнала краката му. Тя изпъшка на свой ред и започна да се трие в ерекцията му.

— Недей, Ариел — каза той, като прекъсна целувката ѝ. — Трябва ти малко време, за да се възстановиш.

— Цял живот ще се възстановявам — възрази тя и леко го ухапа за меката долна част на челюстта му. След това прекара пътека от целувки надолу по шията му, чак до гърдите му. Лусиен изпъшка, щом тя близна с език твърдото зърно на едната му гърда, надничащо край една тъмна къдрица. Докато проправяше с целувки пътя си до другото му зърно, тя промърмори.

— Искам пак да правим любов, Лусиен. Още тук. Още сега. Това ми е любимата фантазия, а когато я приключим, имам една друга, която можем да направим с бурканчето мед в кошницата.

Сред многозначителните нотки в гласа на Ариел и нежната атака на устните ѝ върху тялото му цялата решителност на Лусиен да ѝ даде време да си отдъхне се разтопи. Хвана с ръка брадичката ѝ и повдигна устата ѝ към своята, като в същото време мушна ръка под бедрата ѝ и я повдигна над ерекцията си. Ариел бавно се отпусна върху него, притегляйки го в копринената си топлина. Лусиен събра всичките си сили, за да се сдържи да не се надигне към нея. Щом тя го обгърна целия, цялото му тяло трептеше от желание. Постави ръце на бедрата ѝ с намерението да диктува ритъма на любовните им движения, но Ариел хвана китките му и издърпа ръцете му настрана.

— Предишният път ти взе контрола — гърлено рече тя, като преплете пръстите си с неговите и притисна ръцете му към дъното на ваната. — Остатъка от нощта е мой.

Лусиен не можа да ѝ отвърне, защото тя започна да движи бедрата си вълнообразно, така че всичките му свързани мисли изчезнаха. Остави се на Ариел да го води в нощта, която обещавахе да бъде изпълнена със сексуални фантазии.

Видя как на лицето ѝ се изписва усмивка на задоволство, когато, малко по-късно, тя доведе двама им до кулминацията. Като се отпусна върху гърдите му, тя го целуна по рамото и промърмори:

— Едната фантазия е готова. Остават още деветдесет и девет.

— Не мога да повярвам — изръмжа той добродушно. — Забъркал съм се с някаква ненаситна простосмъртна.

— Да не би да се оплакваш? — попита тя, като се подпря с длани на гърдите му и го изгледа.

Той поклати отрицателно глава и прекара ръце по стройния ѝ гръб.

— Нали помниш, че съм магьосник? Не можеш дълго да ме държиш под контрол.

— Радвам се да го чуя — тя го целуна по трапчинката на брадата му и повлече предизвикателно: — Както казах, имам една чудесна фантазия с мед.

Лусиен пое дълбоко въздух и го изпусна бавно.

— Не мога да чакам.

Ариел много значително прекара език по долната си устна, мушна ръка между телата им и я плъзна надолу, за да го погали безсрамно.

— Нито пък аз.

Ариел знаеше, че нощта беше към края си. През прозореца се виждаше, че небето започва да просветлява. Лусиен беше заспал преди малко. Едната му ръка лежеше върху кръста ѝ, а крака му беше праметнат върху нейните. Искаше ѝ се да го разтърси и да го събуди, за да го накара да направи магия, която да спре времето и да ги потопи в забрава. Вместо това затвори очи и се остави на спомените от нощта, която бяха прекарвали заедно.

След като правиха любов в банята, те размазаха мед по телата си и го облизаха. Преплетени в лепкава прегръдка, правиха дива любов на пода на банята, последвана от нова вана. След това отидоха в леглото, където последователно се любиха бавно и нежно, а после бързо и грубо. А после се върнаха в банята и започнаха всичко отново.

Наистина беше нощ, която Ариел щеше да помни до края на дните си, но не само правенето на любов я правеше паметна. Щеше да я помни с това, че бе отворила сърцето и душата си за Лусиен, и знаеше, че и той бе отворил своите сърце и душа за нея. Жалко, че я бе допуснал толкова близо до себе си, защото емоционалната им връзка не променяше разликата между тях. Тя беше една простосмъртна и Лусиен просто не можеше да я приеме, независимо дали беше прав или не. Колкото и да болеше, трябваше да се примири с това.

Надигна се от възглавницата, за да погледне лицето му. Еднодневната брада правеше челюстта по-тъмна, от което лицето му

изглеждаше по-свирепо от всякога. Реши, че свирепостта му подхожда. В края на краищата той беше магьосник.

Сърбяха я пръстите да опише ъгловатите му черти, да почувства грапавината на брадата му. Подтисна порива си, сигурна, че ако го докосне той ще се събуди и това щеше да я съблазни да го помоли за отсрочка. Ако искаше да излезе от тази ситуация с ненаранена гордост, трябваше да го напусне, преди да ѝ е казал да си върви. Но преди да си тръгне трябваше да направи едно нещо.

Бавно, така че да не го разбуди, тя се освободи от ръката и крака му, измъкна се от леглото и отиде в банята. Сложи си гривната, на която Лусиен беше направил защитна магия. След това взе кристала от тоалетката и го занесе в спалнята.

Пристъпи до леглото и видя, че Лусиен е изритал чаршафите. Обходи с поглед великолепно то тяло, запаметявайки всяка подробност от главата до петите му. След това остави кристала върху възглавницата, на която беше спала. Беше трудно да се раздели с него, защото той беше единствената ѝ връзка с близнака ѝ. Но Лусиен бе казал, че се нуждае от кристала, за да може да действа с пълна сила, а щом искаха да победи Гейлън и да спаси Арманд тази сила щеше да му потрябва.

Приключила с тази мисия, тя се измъкна в коридора и тръгна към спалнята си. В очите ѝ напиха сълзи, но тя отказа да плаче заради чудесната любовна нощ. Вместо това се вмъкна в леглото си и потъна в изтощен сън.

Нечия коса погъделичка носа на Лусиен. Той промърмори сънено и се отдръпна, а след това протегна ръка, за да сграбчи Ариел и да придърпа възхитителното ѝ тяло до себе си. Всичко, което откри, беше една малка космата топка. Отвори рязко очи и се озова втрещен в обвиняващите златисти очи на Оумен. Преди да е разбрал какво става, котката изфуча към него и изхвъркна, оставяйки го да се взира в празното легло.

Лусиен се намръщи, щом осъзна, че Ариел си е отишла. По дяволите! Дали Оумен беше направила нещо, с което да я прогони? Ако се окажеше така, двамата с котката щяха да имат адски дълга дискусия за ролята на домашния любимец в живота на магьосника.

Седна и погледна към прозореца. Струящата слънчева светлина го накара да присвие очи. Беше достатъчно силна, за да увреди очите му и той инстинктивно извърна глава настрани от блясъка. Погледът му се спря на възглавницата до него. Върху нея проблясваше кристала.

Примигна изненадано. Ариел никога не би се разделила доброволно с кристала. Никога! Посегна към него, сигурен, че се заблуждава. Но щом го докосна почувства познатия прилив на мощ. Първата мисъл, която му се мярна, бе, че Гейлът е успял по някакъв начин да се промъкне в къщата и е отвлякъл Ариел от леглото му. Обля го вълна от паника, обаче веднага се досети, че това не е вярно. Можеше да почувства присъствието на Ариел. Вдигна кристала и я потърси. Намираше се в стаята си и спеше без сънища.

Обхвана го гняв. Беше я любил през цялата нощ, беше изпълнявал всичките ѝ желания, а тя беше го изоставила, докато е спал! Скочи от леглото, стиснал кристала в ръка. Във вените му пулсираше яростта. Нижейки низ от проклятие, той прекоси стаята с широки крачки, отвори рязко вратата и тръгна по коридора.

Щом стигна стаята на Ариел, отвори с такава сила вратата ѝ, че тя се трясна в стената. Доколкото можеше да види, Ариел дори не помръдна от звука, което само го разяри още повече. Как можеше да спи толкова блажено след нощта, прекарана заедно? Беше се представил доста над нормата дори за магьосник. Тя не би трябвало да спи. Би трябвало да ридае, че вълшебната им нощ е свършила! Какво, по дяволите, ставаше с нея?

Докато отиваше към леглото ѝ една част от ума му му подсказваше да се махне веднага. Очевидно Ариел бе приела съдбата си, което означаваше, че няма да му се наложи да се занимава с истериите на простосмъртните. Като допълнителна награда тя му беше върнала кристала. Значи всичко беше наред.

Но останалата неразумна част от ума му не беше в настроение да слуша логиката. Беше направил брачната магия на Ариел и сега беше безвъзвратно влюбен в нея. Искаше му се тя да... Всъщност не знаеше какво иска от нея, но не беше това.

Сграбчи завивката и я смъкна от нея. Тъй като Ариел не помръдна, той я стисна за рамото и силно я разтърси. Дори тогава изминаха няколко секунди, преди тя да се претърколи по гръб.

Ариел се прозя широко и сънливо премигна срещу него.

— Лусиен? — замаяно рече тя. — Какво има?

— Ето това! — сопна се той и размахна кристала пред лицето й. — Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

Тя потри очи с опакото на ръцете си и каза с една нова прозявка:

— Връщам ти кристала.

— Защо? — попита той.

— Защото каза, че имаш нужда от него, за да действаш с пълна сила, а ако искаш да спасиш брат ми ще ти трябва цялата ти сила, нали?

Лусиен впери в нея невярващ поглед.

— Това ли е всичко, което те интересува тази сутрин? Само брат ти?

— Разбира се — отвърна тя и без да откъсва поглед от него, седна и протегна ръка към чаршафа. Хвана го и го придърпа до брадата си в една закъсняла проява на срамежливост.

— Ами ние? — напрегнато запита той.

— Какво „ние“? — повтори тя с удивен вид.

— По дяволите, Ариел. Направих ти брачната магия! Това нищо ли не значи за теб?

— Това означава, че можеш да използваш силата на моята любов към брат ми — отговори тя.

— И това е всичко?

— Трябва ли да значи нещо повече? — попита тя с още по-озадачен вид.

Лусиен впи в нея зашеметен поглед. Не можеше да повярва. Сигурно магията не бе сработила. Това беше единственото обяснение за странното й поведение. Защо беше толкова шокиран? Трябваше да се досети, че ще е нужна повече от една нощ, за да се свърже за постоянно с една простосмъртна. Както бе научил от майка си, на тях не можеше да се разчита, когато ставаше дума за любов. Нещо по-лошо, трябваше да се досети за проблема по-рано. През цялата нощ тя нито веднъж не му беше казала, че го обича, нито му бе направила някакво друго гласно признание.

— Дяволски си права, че трябва да значи нещо повече — изръмжа той и хвърли кристала в краката й. След това хвана лицето й в длани и заби свирепия си поглед в очите й. — Направих ти любовна магия и това значи, че си моя!

Ариел вирна брадичка и го изгледа непокорно.

— Вярно е, че ме омагьоса и прави любов с мене, обаче нямаш никакви права над мен, Лусиен. Ти се отказа от това право, когато заяви, че двамата нямаме съвместно бъдеще.

— Значи, според теб, това, което споделихме през изминалата нощ не значи нищо? — попита той, а гневът му стана още по-силен.

— Не — пламенно отвърна тя. — Това, което споделихме през изминалата нощ, беше чудесно, но то свърши. Сега е време да се захванем на работа и да спасим брат ми. Така че, ще съм ти благодарна, ако излезеш от стаята. Ще се облека и ще се видим в кухнята, за да съставим нашия план.

Поканата ѝ да напусне стаята, премахна последната следа от самоконтрол у Лусиен. Без дори да помисли какво прави, той впи устни в нейните в бурна целувка. Той беше магьосникът тук и ако някой щеше да отпраца някого, това щеше да бъде той. Освен това възнамеряваше да я люби, докато Ариел приемеше факта, че е така омагьосана, както и той.

— Лусиен, недей! — възпротиви се тя, като се откъсна от целувката му, докато той я поваляше на леглото. Лусиен издърпа чаршафа от ръката ѝ и разтвори бедрата ѝ, докато тя добавяше: — Между нас всичко е свършено!

— Не е свършено, докато аз не кажа — гневно каза той, като сграбчи главата ѝ и я изгледа намръщено.

Ариел погледна разгневеното лице на Лусиен и с изненада откри, че не е изплашена, защото със сърцето си знаеше, че той никога не би я наранил. Но, по някакъв начин, бе напълно объркана от поведението му. Ако разбираше правилно ситуацията, той бе гневен загдето му бе оставила кристала, а в това нямаше никаква логика. Откакто ѝ го беше дал, той се опитваше да си го върне. Мислеше си, че като му го върне, той ще се зарадва, вместо да се държи като луд.

Несъмнено под повърхността ставаше нещо, което не можеше да разбере. Прииска ѝ се все още да беше във владение на кристала, за да може с едно докосване да разбере емоциите му. Но тъй като не можеше да стори това, налагаше ѝ се да разчита на инстинктите си, за да го успокои.

Вдигна ръце към раменете му и започна леко да ги масажира.

— Какво искаш от мен, Лусиен? Само ми кажи какво е то и то е твое.

През лицето му премина поредица от емоции, но те бяха толкова изменчиви, че Ариел не можа да ги определи какви са. Можеше само да почувства как гневът се оттегля от него, отстъпвайки място на едно друго напрежение. През изминалата нощ бе станала добре запозната с това напрежение и щом Лусиен отново сведе устни към нейните, тя разбра, че трябва да се бори с него. Достатъчно трудно бе да си отиде сутринта от него. Не беше сигурна, че ще успее да го направи отново като запази достойнството си. Но щом устата му покри нейната, тя го приветства с вътрешна въздишка на отстъпление.

— Люби ме, Лусиен — жално прошепна тя, докато той поставяше целувка до целувка от брадичката до гърдата ѝ.

— По-добре от всякога — прошепна в отговор той, докато езикът му дразнеше напрегнатото ѝ зърно.

Не това успокоение търсеше тя, но реши, че е готова да приеме всичко, което той желаше да ѝ даде, докато се извиваше под устните му, следващи пътеката от целувки надолу по корема ѝ. Щом накрая устните му я докоснаха в интимна целувка, тя преплете пръсти в косата му и скоро се понесе към връхната точка.

— Ти си моя! — тежко каза той, като се плъзна нагоре по тялото ѝ и проникна в нея с настойчивост, която я запрати в полет към втори оргазъм, докато тялото ѝ все още трепереше от първия. — Кажи го!

— Да, Лусиен, твоя съм! — изохка тя и обгърна бедрата му с крака, посрещайки тласък след тласък. Двамата потрепериха в едновременно облекчение и Ариел разбра, че Лусиен е прав. Тя беше негова и щеше да му принадлежи до края на света.

„Обичам те!“ — намусено си помисли тя.

„Време беше да го разбереш“, отвърна той, карайки Ариел да се чуди как една мисъл може да прозвучи толкова самодоволно.

В мига, в който Лусиен се строполи върху Ариел, той се претърколи настрани, повличайки я със себе си. Притисна я собственически към себе си и си помисли, че се държи като варварин, изявяващ претенциите си. Но, често казано, чувстваше се истински варварски настроен към нея и наистина имаше предвид онова, което

каза. Нищо между тях нямаше да свърши, докато той не каже, а наистина не беше готов да сложи край.

„Играеш си с огъня“, напомни му вътрешния глас, но той пренебрегна предупреждението. През целия си живот вярно бе следвал правилата и всичко, което бе постигнал, бе изхвърлянето от сбирещето. Освен това през следващите четиридесет и осем часа или щяха да победят Гейлът или щяха да са мъртви. По един или друг начин, Ариел щеше да си е отишла, така че какво лошо имаше в това да споделят последните няколко часа, които им оставаха?

— Добре ли си? — попита той, като прекара ръка по копирения ѝ гръб и по също така коприненото ѝ бедро.

Ариел се размърда уморено до него.

— М-мм.

— Съжалявам, че те изплаших.

Тя отпусна глава назад и го погледна смутено.

— Не се изплаших. Знам, че никога няма да ми причиниш болка нарочно.

Думите ѝ го накараха да се почувства виновен. Реши, че трябва да я подразни.

— Греша, Ариел. Ако си спомняш, направих ти магия, която практически разруши остатък от живота ти. Това, само по себе си, би трябвало да ти докаже, че не само мога да те нараня умишлено, но ѝ мога да го сторя без угризения на съвестта.

Ариел се надигна изведнъж. Погледна го свирепо и заяви.

— Ако мислиш, че ще припиша заслугата за магията на теб, Лусиен Моргрет, греша. Аз реших да ме омагьосаш и на практика те принудих със сила да направиш магията. Така че не смей да лъжеш и надутото да твърдиш, че си ме използвал!

Лусиен я изгледа удивен. Току-що ѝ бе признал, че ѝ бе причинил ужасна вреда, а тя бе бясна, загдето бе казал, че я е използвал. Явно не само той беше луд!

Като ѝ се намръщи, той седна в леглото.

— Знаеш ли, Ариел, притежаваш вроден талант да изпробваш търпението ми и в най-скоро време ще ме изкараш от кожата ми.

— Е, докато дойде този миг, предлагам да се съсредоточиш върху изпълнението на задължението си — отвърна тя, като се претърколи в

долната част на леглото, взе кристала и го хвърли към него. — Сложи си кристала, Лусиен, ставай оттук и се захващай за работа!

Заповедническият ѝ тон го накара да побеснее. Сграбчи кристала, скочи през леглото и я събори върху дюшека.

Притисна я с крак, така че да не може да мърда и нахлузи синджира през главата ѝ.

— Когато поискам кристала, ще те помоля за него. Междувременно искам да го носиш. Освен това искам да запомниш, че не приемам заповеди от теб. Аз съм магьосникът. Ти си простосмъртната. Време е да проумееш това!

Ариел вирна брадичка в бунтовническо непокорство.

— И какво ще стане, ако не го проумея?

Нахалството ѝ го разгневи до такава степен, че се замисли дали да не ѝ покаже какво точно ще стане, но разумът му подсказа, че, ако започне да ѝ доказва кой е господарят, само ще влоши нещата.

Реши, че и двамата имат нужда от известно време, за да се успокоят. Стана от леглото и каза:

— Облечи се и ме чакай в кухнята. Ако не си там до десет минути, ще дойда да те търся и ще се заемем с моите идеи, които трябва да ти докажат, че шефът тук съм аз.

При тези думи той излезе от стаята, като затръшна вратата.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

„... началото на края...“

Шарл Морис дьо Талейран-Перигро,

Из „Битката при Бородино“

Ариел разочаровано сви рамене след мелодраматичното излизане на Лусиен. Явно опитите да го вразуми бяха безнадеждно усилие. Тя знаеше, че кристала му е нужен, за да засили мощта му. Откакто ѝ го беше дал, той се стремеше към него. Тогава защо отказваше да си го вземе? В отказа му нямаше логика, но в това нямаше нищо ново. В поведението на Лусиен нямаше нищо логично.

Отказа се да решава тази гатанка, стана от леглото и тръгна към гардероба. Замисли се за една друга досадна подробност — подлудяващото желание на Лусиен да ръководи във всичко. Макар да беше готова да признае, че, що се отнася до Гейлън, експертът беше той, тя все пак искаше да действат като един отбор. Ако Лусиен си мислеше, че ще седи тихо и ще го остави да се прави на шеф, очакваше го голяма изненада. За Бога, беше ѝ направил любовна магия, а не лоботомия! Щеше да го накара да разбере това, дори ако се наложеше да му го набие в главата с помощта на някой твърд предмет.

Но, когато малко по-късно влезе в кухнята, забрави за намерението си да се противопостави на Лусиен. Стаята изглеждаше така, сякаш през нея бе преминало торнадо. Вратичките на всички кухненски шкафове бяха отворени и целия под беше осеян с изпочупени чаши и чинии. Обзе я страх. Да не би в къщата да имаше още някоя демонична магия?

— Лусиен? — панически извика тя, щом осъзна, че него го няма в стаята.

— Тук съм — каза той зад гърба ѝ.

Ариел извика сепнато и се обърна. Лусиен идваше към кухнята с метла и лопата за смет в ръка. Бързо го огледа за някакви следи от наранявания. Беше облечен в обичайните си черни джинси и риза, и

изглеждаше добре. Прииска ѝ се да се хвърли в обятията му и да го прегърне от облекчение. Зловещия израз на намръщаното му лице я възпря да се поддаде на порива си.

— Какво се е случило? — попита тя вместо това.

— Оумен — мрачно промърмори той.

— Котката ти е направила това? — прошепна недоверчиво Ариел. — Защо?

— Защо има силно развито собственическо чувство и е адски ревнива.

— Да не искаш да кажеш, че го е направила, защото ние...?

— Направихме брачната магия — допълни той. — Би ли извадила за миг кристала? Искам да го докосна.

Ариел автоматично хвана синджира и издърпа кристала изпод блузата си.

— Всички домашни любимци тук ли са така ревниви? — попита тя.

— Само тези, които принадлежат на магьосници — отговори с недоволен тон той.

Докато говореше, той докосна кристала и щракна с пръсти. Предсмаяния поглед на Ариел всички счупени парчета се събраха на купчина. Беше сигурна, че почти всяка жена бе готова да продаде душата си, за да научи този номер.

— Кристалът поправя ли прозорци? — пошегува се тя.

Презрителният поглед, който ѝ бе хвърлен в отговор, я увери, че Лусиен не е в настроение за закачки. Всъщност, от това, което бе видяла, той никога не беше в настроение за шеги.

Докато Лусиен търсеше кошчето за боклук, което също бе станало жертва на изблика на ревност на Оумен и го носеше към купчината порцелан, Ариел попита:

— Защо само домашните любимци на магьосниците се държат по този начин?

— Защото, за да функционират истинските отношения между господар и питомник, необходимо е животното да е от противоположния пол — обясни той, докато смяташе парчетата в лопатата. — При вещиците връзката работи без проблеми, защото мъжките животни служат основно за защитници. Женските питомци, обаче, са предимно другари на магьосника и негодуват срещу всеки,

който отвлича вниманието му от тях. Ето защо магьосниците рядко си взимат животно.

— Тогава защо взе тази котка? — полюбопитства тя.

Лусиен ѝ отправи още един раздразнен поглед.

— Никога ли не спираш да задаваш въпроси?

— Ако човек спре да задава въпроси, той спира да се учи, Лусиен. Та защо взе Оумен?

Лусиен примирено поклати глава и насочи вниманието си към метенето на парчетата.

— Когато попаднах на Оумен, аз бях прокълнат изгнаник. Не можех да търпя компанията на простосмъртните и почувствах, че котката ще ми бъде интелигентен спътник. Освен това...

— Освен това какво? — подкани го Ариел, когато Лусиен изведнъж млъкна.

Той се напрегна и в един миг Ариел си помисли, че няма да ѝ отговори, но след това додаде:

— Освен това е мелез.

От всички обяснения, които Лусиен ѝ бе дал, това ѝ се стори най-проясняващо, защото казваше всичко, което трябваше да знае за него. Той беше мелез и заради това не бе намерил място в сбирещето. Но когато са го прокудили, той не е успял да намери мястото си и в света на простосмъртните. Останал сам, той бе си избрал спътник, който споделя неговото проклятие.

Почувства жалост в сърцето си, но предпочете да не казва нищо. Един магьосник никога не би приел състрадание от една простосмъртна, а в ума си той беше магьосник. Ариел се зачуди дали той някога щеше да се примири с простосмъртната си половина. Дано, защото тя инстинктивно чувстваше, че Лусиен няма да намери покой, докато не го направи.

— Е, сигурна съм, че щом обясниш ситуацията на Оумен, тя ще ти прости за... неблагоприятието — рече тя.

Лусиен смете последните останали парчета в лопатата и я изсипа в кофата.

— Не я интересуват обяснения. Избяга и добре направи.

Въпреки думите му, Ариел чувстваше, че бягството на Оумен бе засегнало Лусиен, но отново се отказа да му каже нещо. Имаха достатъчно спорни въпроси за обсъждане, за да влизат в пререкания по

повод на чувствата му към домашната му любимка. Освен това беше сигурна, че котката ще се завърне. Щом чувствата ѝ към Лусиен бяха толкова силни та бе причинила толкова поразии, тя не би го изоставила завинаги. Всъщност Ариел предполагаше, че в мига, в който си тръгне, котката щеше да се върне.

Беше останала цяла само една чаша за кафе. Ариел прекоси стаята, вдигната кафеварката от пода и се зае да прави кафе. По някакво чудо тостерът бе избягнал погрома, така че можа да изпече няколко филии, докато кафето завираше. Докато стане готово, Лусиен бе събрал малкото останали чинии, бе прибрал тенджерите и тиганите и бе изправил столовете.

Настаниха се на масата и Ариел се опита да намери дипломатичен начин да засегне темата за отказа му да вземе обратно кристала си.

Лусиен я изпревари, преди да е казала нещо.

— Ако искаш да разбереш защо отказах да взе кристала, просто попитай.

Очевидно четеше мислите ѝ.

— Нали знаеш, Лусиен — намръщи му се тя, — че четенето на мисли е грубо нарушаване на личната неприкосновеност?

— Както и задаването на лични въпроси, но това не ти пречи постоянно да ми досаждаш с тях — отвърна той, като се облегна назад и кръстоса ръце пред гърдите си.

— Има голяма разлика между това, което правя аз и това, което правиш ти — защити се тя. — Нямам как да ти попреча да влезеш в ума ми. Но ти, обаче, не си задължен да отговаряш на въпросите ми.

— Откъде си толкова сигурна?

— За какво да съм сигурна? — озадачено попита тя.

— Мисля, че ще ти помогна да разбереш и, за да спестя малко време, ще ти отговоря на въпроса, преди да си го задала. Не взех кристала поради две причини. Първата е, че докато той е в теб, можеш да ме призовеш в мига, в който почувстваш нужда от мен. Другата е, че преди да отидеш в града ще ти направя магия, която ще позволи на кристала да действа подобно на видео-камера и да запише всичко, което видиш.

— Искаш да ми направиш друга магия ли? — наостри се тя.

— Не се безпокой, Ариел — мрачно се усмихна той. — Тази магия няма да има продължителен ефект. Просто едно заклинание, което ще изчезне, щом се върне в къщи.

— Защо искаш да запишеш всичко, което видя в града? Мислиш ли, че някъде там е скрит брат ми?

— Би било твърде опасно да го държат толкова близо до хората — поклати глава Лусиен, — но Гейлът сигурно е оставил някой да го пази. Можем да разберем кой е пазача, като видим кой липсва в града. Ето защо искам да погледнеш към всеки човек във всички магазини по улицата, дори ако той ти се струва най-обикновен турист. Колкото повече запишеш, толкова по-голям шанс ще имаме да стесним кръга на търсенията си.

— Може би още сега мога да стесня кръга на търсенията ни — възбудено рече тя. — Вчера в ресторанта попаднах на един мъж. Имах странното усещане, че го познавам. По някаква причина почувствах неустойчивото желание да докосна кристала. Щом го направих, видях неясната картина на брат ми разговарящ с непознатия. За съжаление избяга, преди да успея да поговоря с него, но сигурно той пази брат ми.

— Говориш за неизвестния магьосник, Ариел — поклати отрицателно глава Лусиен. — Сигурен съм, че не той пази брат ти.

— Неизвестният магьосник ли? — озадачено повтори тя. — Какво означава неизвестен магьосник?

— Нарекох го така, просто защото не е от нашето сбирнище и не знам кой е той — обясни Лусиен. — Искан да стоиш настрана от него, ако отново го срещнеш. Убеден съм, че Гейлът се бои от него. Освен това, Гейлът вероятно смята, че магията ти е направена от него и ако те види с него може да се почувства още повече заплашен.

— Но, Лусиен, този неизвестен магьосник е говорил с брат ми. Може би може да ни каже какво се е случило с него — възрази тя. — Не мислиш ли, че поне трябва да се приближи до него?

Без никакво предупреждение Лусиен скочи напред и удари с длан по масата с такава сила, че чашите с кафе подскочиха.

— По дяволите, Ариел — изкрещя той, — не чу ли какво ти казах? Гейлът се бои от този магьосник. Щом той се бои от него, тогава ние сигурно трябва да сме ужасени. Така че, ако го видиш,

бягай оттам и стой надалеч от него. Разбра ли това или трябва да ти го повтарям, докато най-сетне го запомниш?

— Знаеш ли, Лусиен, омръзна ми да си играем на малоумната простосмъртна и тираничния магьосник — додаде тя с глас изпълнен с гняв. — Съгласна съм, че в тази ситуация ти си специалиста, но, дори при твоите превъзхождащи ме умствени способности, не си безпогрешен. Ако беше, никой от нас нямаше да е в това опасно положение. След като не си съвършен, това ми дава правото да правя предложения. Ако не си съгласен с тях, тогава очаквам от теб да обсъдиш с мен възраженията си по разумен и цивилизован начин, вместо да се държиш като побеснял маниак. Разбра ли това или трябва да ти го повтарям, докато най-сетне го запомниш?

Лусиен я изгледа свирепо и тя му върна свирепия поглед. Изминаха няколко секунди, преди Лусиен да ѝ отвърне троснато, със злобен глас:

— Добре. В бъдеше ще се опитам да бъда разумен.

— А аз ще се опитам да стоя настрана от неизвестния магьосник — извика му тя също тъй злобно.

Строгийт му поглед ѝ подсказа, че не е доволен от отговора ѝ, но Лусиен се въздържа да продължи спора.

— След като уредихме този въпрос, да преминем към Гейлън. Сигурен съм, че вече е съставил план как да те омагьоса или да те унищожи, което означа, че трябва да бъдеш изключително предпазлива с него. Силите му са най-слаби от пладне до здрач, така че предполагам, че няма да предприеме никакви опасни действия срещу теб, докато си в града. Но не ходи никъде с него, не приемай нищо от него и под никаква форма не му отправяй покани. Освен това, постарай се да се върнеш преди залез. Ако не си в къщата при първото докосване на нощта, ще бъдеш в сериозна опасност. Имаш ли някакви въпроси?

— Не — отвърна тя.

Лусиен стана, заобиколи масата и застана до нея. Отвори магьосническата кесия, която носеше на кръста си и извади малко, матирано шишенце. Подаде ѝ го и ѝ нареди:

— Дръж кристала и изпий това, така че да мога да направя заклинанието.

Ариел погледна шишенцето и си спомни как Лусиен ѝ бе дал приспивателната отвара. Спомни си как след това се бе чувствала обърквана и дезориентирана. Все още не можеше да си спомни какво се бе случило, след като ѝ бе дал отварата.

Изведнъж в нея се пробудиха съмненията. По някое време бе започнала да вярва на Лусиен, но сега осъзна, че всъщност той не бе ѝ дал нищо, с което да спечели доверието ѝ. Напротив, миналата нощ ѝ бе казал, че не може да му вярва, а промените на настроението му тази сутрин определено го класифицираха като шизофреничен тип. Твърдеше, че отварата е безвредна, но каква щеше да стане, ако отново се опитваше да я упои?

Но защо ще се опитва да я упоява точно сега? Какво би могъл да спечели от това? Нали му сътрудничеса.

Този довод беше сериозен. Нямаше явни причини, поради които отварата да ѝ стори нещо друго, освен това, което казваше той, но това не облекчи съмненията ѝ. Освен това, както също бе казал миналата нощ, той не даваше пукната пара за Арманд. Това значеше, че трябва да бъде нащрек с него. Ако не внимаваше, рискуваше никога да не спаси близка си.

Бавно вдигна очи към него с надеждата да види нещо — някакъв признак, който да ѝ подсказва дали Лусиен е съюзник или враг. Очите му бяха приели обичайния си блясък, а изражението му беше толкова спокойно, че можеше да бъде сбъркан с каменна статуя. Знаеше, че чете мислите ѝ. Тогава защо не ѝ предложи някаква причина, поради която да му вярва?

Тъй като Лусиен отказваше да ѝ помогне, Ариел посегна към кристала в търсене на чувствата му. Когато го докосна, тя примигна от изненада, защото там нямаше нищо — само студена, мрачна празнота. Сякаш емоциите му бяха изключени. По гърба ѝ пробяга ужасена тръпка.

— Какво решаваш, Ариел? — провлече той с лишен от чувства като изражението му глас. — Ще ми позволиш или няма да ми позволиш да ти направя магията?

Разумът ѝ подсказваше да не му позволява да ѝ прави други магии. Но омагьосаната ѝ част, която беше влюбена в него, възразяваше, че Лусиен е прекарал целия си живот в доказване на способностите си, защото е със смесена кръв. Беше време някой да ги

признае само въз основа на най-обикновено доверие. И тъй като тя беше влюбена в него, трябваше пак тя да направи първата стъпка.

Молейки се това да не грешка, Ариел посегна към шишенцето и го изпи, преди да е променила решението си. Съдържанието му едва ли беше повече от четвърт чаена лъжичка, но вкусът му беше толкова неприятен, че тя едновременно се намръщи и потрепери, докато Лусиен мърмореше някакви думи. След това ѝ подаде кафената чаша и каза:

— Магията е направена.

Ариел бързо изпи хладкото кафе, за да отмие от устата си ужасния вкус на отварата. След това остави чашата на масата, изправи се и рече:

— Е, предполагам, че е по-добре да тръгвам към града.

Лусиен кимна.

— Помни, внимавай с Гейлън, не се приближавай до неизвестния магьосник и се прибири в къщи преди първото докосване на нощта!

Изглеждаше и звучеше така безстрастен, както и преди Ариел да бе тръгнала срещу интуицията си и да му бе позволила да я омагьоса. Заболя я, защото искаше да покаже някаква форма на признателност, че му се бе доверила. Фактът, че не изразяваше нищо, я накара да се съмнява, че е извършила ужасна глупост.

Но вече беше твърде късно да се безпокои, реши тя с огорчение. Магията вече бе направена.

— Ще се видим по-късно — каза тя и тръгна към вратата.

Лусиен не отговори, но Ариел чувстваше погледа му забит в гърба си. Устоя на желанието си да се обърне към него. Беше съвсем объркан и имаше смътното усещане, че щеше да остане в това състояние до края на живота си.

Лусиен изчака, докато колата на Ариел се отдалечи от къщата, преди да позволи на чувствата си да излязат на повърхността. Когато изведнъж тя бе започнала да изпитва съмнения и недоверие към него въпреки магията, почувства такава силна болка, че се наложи да блокира чувствата си, за да не избухне.

Сега емоциите му се променяха из цялата гама от гняв до наранена гордост. Лусиен поклати глава с досада. Опита се да се успокои с мисълта, че поведението ѝ е само страничен ефект от

любовната магия, но знаеше, че не това е истината. От мига, в който се бе запознал с Ариел, тя го държеше в постоянно напрежение. Беше влудяващо, но по един странен начин му се струваше приятно. Ако не друго, поне Ариел беше едно истинско предизвикателство. Дори когато четеше мислите ѝ, тя притежаваше способността да го изненадва и да го изкарва от кожата му. Щеше да му липсва, когато си идеше.

Ето това със сигурност беше ефект от любовната магия, незабавно заключи той. Ариел беше упорита, непредсказуема простосмъртна, която постоянно го ядосваше и колкото по-скоро изчезнеше от живота му, толкова по-добре. А най-бързият начин това да се случи бе да намери брат ѝ. Сигнал до това заключение той тръгна към задната врата. Тъй като не можеше да стори нищо друго, преди Ариел да се е върнала с кристала, можеше да продължи търсенето. С малко успех можеше да открие Арманд, преди тя да си е дошла от града.

Тъкмо бе навлязъл в гората, когато чу жалостиво котешко мяукане. Звукът го накара незабавно да застине. Знаеше, че това е Оумен, но беше прекалено зает с мислите си и не разбра какво му казваше.

„Забрави тази глупава котка! — му каза един вътрешен глас. — Направи кухнята ти на пух и прах, и избяга. Ако това е всичката ѝ лоялност, тогава по-добре да я няма.“

Може би щеше да успее да убеди сам себе си, ако Оумен не бе измявала още веднъж. Отново не успя да разбере какво му казва, но тонът ѝ му подсказа, че е в беда. Знаеше, че е лудост, но се насочи в посока на звука. От три години Оумен беше единствената му другарка и спътница. Просто не можеше да я изостави в беда, при все че тя бе го напуснала по свой избор, когато бе направил брачната магия на себе си и Ариел.

Тръгна предпазливо между дърветата и се опита да свърже ума си с нея. Не успя да постигне нищо друго, освен да я накара отново да измяука.

Не бе изминал голямо разстояние, когато въздухът пред него изведнъж започна да трепти. Преди да успее напълно да разбере какво става, пред него изникна неизвестният магьосник.

— Тази котка ли търсиш? — попита магьосникът, като погали отчаяно гърчещата се и съскаща Оумен, която стискаше здраво в

ръцете си.

Ето защо не бе успял да се свърже с нея, помисли си Лусиен. Неизвестният магьосник бе направил на себе си и на котката магия за невидимост.

— Кой си ти и какво искаш? — запита Лусиен и инстинктивно отстъпи крачка назад, като измери с поглед противника си. Бяха еднакви на височина и тегло, но можеше да почувства извънмерната мощ, която струеше от магьосника. Дори да беше с кристала, усещаше, че нямаше да може да му се противопостави. Това също така обясняваше защо Гейлън се бои от него. Лусиен подозираше, че дори Гейлън да привлече силите на цялото сбирнище ще му бъде трудно да противостои на магическата сила на този магьосник.

— Името ми е Себастиан Моран — каза магьосникът, като пусна Оумен. Тя се втурна към Лусиен и, като застана до него, изфуча злобно към Моран. Той поклати учудено глава и премести погледа си от котката към Лусиен. — На твоe място бих й направил магия за покорство. Тази котка е най-злонравния домашен любимец, който съм виждал.

Лусиен сви рамене с престорено безразличие.

— Харесвам своенравието й.

Моран повдигна вежди.

— По някакъв начин това не ме изненадва. Отговаря на описанието ти.

— Какво описание? — предпазливо попита Лусиен, макар да се страхуваше, че знае отговора. Моран сигурно беше пратеник на висшия съвет. Проклятие! Беше закъснял. Сбирнището щеше да бъде унищожено и нищо не може да предотврати това. Но ако Моран знаеше с какво се занимава Гейлън, тогава съветът нямаше ли вече да е направил нещо? Може би не беше прекалено късно. Може би ако се държеше хладнокръвно на тази среща щеше да запази възможността си да ги спаси.

— Това, което ми дадох, за да ти помогна — отвърна Моран. — Все пак трябва да призная, че ти далеч надхвърли очакванията ми. Да използваш простосмъртна жена, за да се върнеш в сбирнището е истински гениално хрумване. Когато вчера проследих кристала ти и попаднах на нея, вместо на теб, дори аз бях шокиран. Едва тази сутрин се досетих, че щом кристалът е на земята на сбирнището, значи и ти си

тук. След това се сетих, че най-доброто скривалище би било твоя собствен дом. Дори Гейлът не би очаквал такава наглост.

Лусиен го изглежда подозрително. От начина, по който Моран говореше, ставаше ясно, че той е пешка в някаква игра, която Моран направлява. Но това беше абсурдно. А дали наистина беше така?

— Какво искаш от мен, Моран?

— Моля, наричай ме Себастиан и нека просто кажем, че съм приятел, който е дошъл да ти даде малко жизненоважна информация. Арманд Дантес всеки момент ще възвърне спомените си. По мои пресмятания остава ти времето до падането на нощта, за да го спасиш.

— Не знам за какво говориш — блъфира Лусиен, изненадан, че Моран каза името на Арманд, без нищо да му се случи. Това означаваше ли, че магията на Гейлът е имала ограничен живот? Или просто Моран беше прекалено могъщ, за да му окаже действие някоя от магиите на Гейлът? Интуицията му подсказа, че беше вярно второто, което само прибавяше още към подозренията му, че Моран е пратеник на съвета.

Себастиан се разсмя дрезгаво.

— Не се опитвай да си играеш с мен, Лусиен. Знам какво целиш, поради което реших да ти дам малко информация. След твоето заминаване четирима от сборището са били прокудени. Те живеят в една колиба на около една миля отвъд източната граница на сборището. Един от тях може да ти каже как да спасиш Дантес. Предлагам незабавно да откриеш този прокуден и да го помолиш за помощ, защото щом Дантес възвърне паметта си, Гейлът ще те унищожи.

Съобщението на Себастиан за четиримата прокудени привлече цялото внимание на Лусиен. Точно толкова души липсваха на нощния ритуал. Ако те бяха прокудени, това обясняваше защо никой не се безпокоеше за отсъствието им.

— Да допуснем, че знам за какво говориш. Тогава защо просто не ми кажеш къде е Дантес? — попита Лусиен. — Защо трябва да търся помощ от един прокуден?

— Защото такива са правилата.

— Чии правила? — попита Лусиен, който вече беше повече от сигурен, че Моран е от висшия съвет.

— Не мога да ти кажа нищо повече, докато тази история не приключи. Просто потърси прокудения. Времето е най-важното нещо.

Ако той, както подозираше, беше пешка в някаква игра, Лусиен знаеше, че би било истинска лудост да последва съвета на Моран. Освен това, ако напуснеше земята на сборището, щеше да прекъсне връзката си с Ариел. Ако ѝ потрябваше, нямаше да може да ѝ се притече на помощ.

— Ако не откриеш Дантес, преди да е върнал паметта си, Гейлът ще те унищожи, а тя ще бъде в много по-голяма опасност, отколкото е в момента — отбеляза Себастиан.

Лусиен вperi изненадан поглед в него. Толкова отдавна никой не бе чел мислите му, че се почувства нападнат. Изведнъж разбра защо Ариел го намираше за толкова дразнещо. Беше права. Четенето на мисли беше грубо нарушаване на личните права. Чувството се засили, когато се опита да прочете мислите на Себастиан и не успя. Очевидно магьосникът беше достатъчно силен, за да му попречи. Неуспехът го накара да почувства безпомощно безсилие, което го разгневи.

— Кой, по дяволите, си ти и какво искаш от мен? — попита той.

— Сега не мога да ти кажа, Лусиен. Просто ми се довери.

— Дай ми поне една причина да го направя — отвърна Лусиен.

— Нямах друг избор — каза Себастиан. — Ако се добереш до Дантес, преди да е възвърнал паметта си, Гейлът няма да разбере, че си тук, преди да си готов да се разкриеш. Обаче ако не действаш според информацията ми ще изгубиш елемента на изненада. Гейлът ще те унищожи, а след това ще излее гнева си върху простосмъртните, загдето са ти помогнали. Познаваш го по-отдавна, отколкото аз, Лусиен. Какво мислиш, че ще стори с една простосмъртна жена, когато открие, че тя е обвързана с мелеза, който той е мразил през целия си живот?

Лусиен беше зашеметен. Как Моран бе узнал, че той и Ариел са обвързани с брачната магия?

Едното ъгълче на устните на Моран се изви в иронично забавление.

— Новообвързаните магьосници имат типичен вид, който не може да бъде сбъркан, Лусиен. Сигурен съм, че сам си го виждал. Но сега нямаме време да обсъждаме това. Трябва да отидеш при

прокудения и то още сега. Трябва да го направиш заради жена си. Помни колко те мрази Гейлът!

Лусиен потрепери при мисълта какво би сторил Гейлът на Ариел, ако научеше, че е негова жена. Въпреки това не изпитваше особена охота да повярва на Моран.

— Защо ми помагаш?

Себастиан поклати глава със съжаление.

— Съжалявам, Лусиен, но не мога да ти кажа нищо, докато тази история не приключи.

Лусиен реши да използва един урок от учебника на Ариел и попита:

— Не можеш да ми кажеш или не искаш?

Себастиан изглеждаше объркан от въпроса му, но отговори:

— Не мога да ти кажа. Забранено е.

Лусиен внимателно претегли всичко казано от Себастиан и се почувства разкъсван между възможните решения. Ако той беше прав, че Арманд ще възвърне паметта си и другият изгнаник би могъл да му помогне, тогава трябваше да отиде и да го потърси. Но в такъв случай щеше да изостави Ариел. Кристалът беше в нея и следователно нямаше да може да се свърже с нея, освен ако не беше с Гейлът, а тогава това щеше да стане автоматично. Вероятно можеше да изчака, докато попаднеше на него, но това можеше да отнеме часове. Ако искаше да намери прокудения и да се върне навреме, за да спаси Арманд преди падането на нощта, трябваше да действа незабавно.

По дяволите! Защо не се досети, когато Ариел и той се обвързваха да засили мисловната им връзка, така че да може да се свързва с нея когато пожелае? Тогава поне той щеше да може да й каже какво става.

Но връзката не беше засилена и сега му предстоеше да вземе решение. Единственото логично решение бе да направи това, което му бе казал Моран — да потърси прокудения. Успокои разтревожената си съвест с мисълта, че Ариел няма да бъде в опасност. Сега беше пладне, така че Гейлът беше най-слаб, а докато тя оставаше в къщата след първото докосване на нощта, щеше да бъде в безопасност.

— Трябва ми по-точната посока към колибата. Казахте, че се намира отвъд източната граница, но кръгът е с диаметър петнайсет мили, така че източната граница продължава три или четири мили.

— Съжалявам, Лусиен, но не мога да бъда по-точен от това. Би било против...

— Правилата — недоволно го прекъсна Лусиен. — Очаквам да ми обясните всичко, когато това приключи.

— Когато това приключи, вероятно ще чуеш повече, отколкото би искал да знаеш — отговори Себастиан. — А сега върви. Времето ти тече.

— Надявам се, че постъпвам правилно — промърмори Лусиен и затича към източната граница на сборището, усещайки инстинктивно, че, независимо дали щеше да бъде добър или лош, това беше началото на края. Скоро кошмарът щеше да свърши.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

„Гонитба бавна
със стъпка славна.
Спокойна крачка, велика цел,
те побеждават — по-бързо с вой,
нежели с бой: —
«На тебе вси са подчинени,
а ти пък — подчинен на мен.»“
Френсис Томпсън, „Небесната хрътка“

Ариел никога нямаше да повярва, ако ѝ бяха казали, че да гледа хората може да бъде толкова изтощителна или отнемаща време работа. Беше в Сенктюъри вече повече от час и бе успяла да измине едва едната страна на улицата. Разбира се работата ѝ щеше да се облекчи, ако Лусиен не ѝ бе наредил да гледа към всеки, дори към очевидните туристи.

Още в деня на пристигането си се бе удивила от тълпите туристи в града, но този ден беше петък и сякаш имаше двойно повече посетители. Просто не можеше да си представи какво ли беше през почивните дни. Вероятно градът беше толкова претъпкан с хора, че нямаше място за вървене.

Когато стигна до сградата, в която Гейлътн бе изчезнал предишния ден, видя на вратата табела, която гласеше: „Частна собственост. Корпорация «Пристан», Дирекция“. Дори ако Лусиен не ѝ бе наредил да влиза във всеки магазин, би поискала да влезе тук от чисто любопитство. Но думите „частна собственост“ бяха така добре видни, че не можеше просто така да се набути вътре. Трябваше ѝ някакво извинение, за да влезе. Не виждаше Гейлътн наблизо, така че можеше да каже, че го търси. Но какво щеше да прави, ако се окажеше, че е вътре? Ако Лусиен беше прав за Гейлътн, нямаше нужда да поощрява намеренията му. Напротив, по-добре бе изобщо да не го вижда.

Подскочи, когато изведнъж някой стисна ръката ѝ и каза:

— Ако и днес ми кажеш, че не можеш да обядваш с мен, ще предприема драстични мерки.

Беше Шана. Ариел се отпусна успокоена. За миг бе решила, че за ръката я е хванал Гейлът, тъй като си мислеше за него.

— Здравсти, Шана — отвърна тя и огледа тоалета на жената. Беше облечена в отрязани джинси с разръфани крачоли, яке, съшито от парчета и широкопола сламена шапка. Ариел поклати иронично глава. Дори в облеклото на скитник Шана изглеждаше великолепно. — С удоволствие бих хапнала с теб.

— Браво! — ентусиазирано рече Шана. — Трябва да вляза тук и да взема работния си график за другата седмица, но след това съм свободна. Можем да хапнем в хлебарницата, освен ако не искаш топъл обяд в ресторанта. В хлебарницата има една задна стая, където сервират студени сандвичи на местните жители. Мястото не е нищо особено, но поне ще можем да си чуем приказката и никой няма да се опитва да ни изгони, за да заеме масата ни.

— Звучи чудесно — бързо отвърна Ариел, неспособна да повярва на щастieto си. Шана не само щеше да я въведе в сградата на корпорацията, но щяха да обядват в място, запазено само за местни жители. Обедът щеше да е идеален за „записа“ на лицата, който искаше Лусиен.

Щом влязоха в дирекцията на корпорация „Пристан“, Ариел очакваше да види някой голям, модерен офис. Вместо това смутено откри, че вътре е също така старомодно, както в останалата част на града. Имаше две жени и един мъж, които работеха приведени над стари бюра, разположени на разстояние едно от друго. Едната стена беше запълнена старовремски шкаф за папки. Двете жени печатаха на толкова стари пишешци машини, че ако не бяха антики, скоро щяха да станат. Единственото модерно оборудване, което Ариел видя, бе копирната машина. Какво ли бе предназначението на това място?

И тримата служители вдигнаха глави към тях при влизането им, но първа заговори Шана.

— Дойдох да си взема работния график, а тя е с мен.

Тримата се върнаха към задачите си, без да им отделят повече внимание от едно кимване.

Щом излязоха, Ариел попита:

— С какъв бизнес се занимава корпорация „Пристан“?

— Ръководи целия бизнес в града и освен това се занимава с поръчките по пощата за занаятчийските изделия — отвърна Шана.

— Като се има предвид притока на туристи, сигурно си направила доста пари.

— Нямам представа, Ариел. Боя се, че нямам влечение към бизнеса. Всъщност съм толкова неорганизирана, че имам проблеми със спазването на работния си график.

Неорганизирана вещица? На Ариел това ѝ стори като комбинация от две противоположности.

— Работиш само в гадателското магазинче, нали?

— Да, за нещастие.

— Не ти ли харесва работата там?

— Не че не ми харесва. Просто хората очакват да им казваш нещо хубаво и вълнуващо. За съжаление повечето водят предсказуем и отегчителен живот като моя, но не мога да им кажа: „Очаква ви все същото сиво ежедневие.“ Така че се налага да им измислям по нещо, което да ги накара да се надяват, че ще спечелят богатството си, без да им давам фалшиви надежди.

— Това ли правиш с мен? Измисляш ли ми нещо? — подразни я Ариел.

— Не — отговори толкова сериозно Шана, че Ариел се сепна. — Никога не бих излъгала един приятел за бъдещето му, а от мига, в който те срещнах, имам чувството, че ти и аз бихме могли да бъдем приятелки.

Тъкмо бяха стигнали до хлебарницата, така че Ариел не отговори. Но, по някакъв странен начин, тя също чувстваше, че биха могли да бъдат приятелки. Освен това знаеше, че това никога няма да се сбъдне. Ако се измъкнеше жива от Сенктюъри, никога нямаше да се върне тук.

Последва Шана през една врата без табелка, водеща към задната част на фурната. Влязоха в голяма стая без прозорци. Шана не се бе пошегувала, когато бе казала, че мястото не е нищо особено. Стените бяха боядисани в бяло и нямаше никаква украса. Вместо маси и столове имаше две дълги градински маси, разположение върху покрития с паркет в неопределен цвят под. На по-близката до вратата маса се хранеха пет-шест души. Те вдигнаха глави и Ариел с

разочарование позна само един от тях. Утеши се с факта, че сега бе едва рано следобед. Вероятно щяха да дойдат още хора, докато се хранеха.

Шана я запозна с хората. Имената им объркаха Ариел. Имаше една стара двойка, чиято фамилия беше Моркоумб и млада двойка, чиято фамилия беше Морони. Групата допълваха две жени на средна възраст, чиито фамилии бяха съответно Моресби и Морли. Като добави към този списък четиримата други, които познаваше — Лусиен Моргрет, Гейлърн Морган, Шана Морланд и Корин Мороу, — Ариел забеляза, че фамилиите на всички започваха с буквите М-О-Р. Помисли дали да не попита Шана за това съвпадение, но реши да запази този въпрос за Лусиен. Можеше, обаче, да отиде в ресторанта и да провери местния телефонен указател.

Една жена на средна възраст прие поръчката им. Ариел си поръча сандвич с пилешко, а Шана — с говеждо месо. За пиене си взеха чай с лед. Взеха поръчаното и Шана я поведе към далечния край на втората маса с думите:

— Тук ще имаме повече спокойствие.

Ариел предпочиташе да седне по-близо до вратата, но седна така, че да може да я наблюдава. След като се настаниха, Шана започна да ѝ задава въпроси за живота във Филаделфия. Ариел послушно ѝ отговаряше, вдигайки поглед все път, щом някой влезеше.

Когато Шана научи, че Ариел е живяла из целия свят, тя се развълнува силно и започна да я разпитва за местата, където е била. Тъкмо бе приключила с разказа си за трите години, прекарани в Япония, когато неизвестния магьосник на Лусиен влезе в стаята.

— Шана, кой е този човек? — попита тя.

Шана надникна над рамото ѝ.

— Себастиан Моран. Защо?

— Изглежда ми познат. Оттук ли е?

— Не. От Англия е.

— От Англия ли? — изненадано повтори Ариел. — Как е попаднал в Сенктюъри?

— Той е далечен братовчед на едно семейство, което живееше тук. Всъщност ти живееш в тяхната къща.

Ариел примигна, уверена, че не я е разбрала.

— Наела съм къщата на братовчед му?

Шана кимна утвърдително и Ариел усети как я обзема безпокойство. Лусиен бе казал, че не знае кой е магьосникът, а сега Шана заявяваше, че му е братовчед. Как бе възможно Лусиен да не познава собствения си братовчед?

— След като е братовчед на семейството, защо не е наел къщата? — попита тя.

— Ами, когато пристигна къщата вече бе наета от някой друг, така че той се настани на палатка в гората. След като наемателят си отиде, предложиха на Себастиан да се премести в къщата, но той каза, че предпочита да остане там, където е. Всъщност това ти беше късмет. Ако той се беше преместил, нямаше да можеш да наемеш къщата.

„Да, щастието ми е наистина удивително“, мрачно си каза Ариел, докато обмисляше получената от Шана информация. Стигаше до някои изводи, които изобщо не ѝ допадаха. Нито един от тях нямаше нещо общо с щастието, но всичките бяха свързани с Лусиен. Сега разбираше защо Лусиен бе настоявал толкова много да стои настрана от Моран. Боял се е да не научи, че му е братовчед.

Освен това започваше да подозира кой е бил предишния наемател — Арманд. Защо не се бе досетила по-рано? Изглежда, че Сенктюъри не гъмжеше от жилища, които се отдаваха под наем. Всъщност, когато Лусиен я бе накарал да се обади и да наеме жилището, бе казал, че ако няма свободно жилище, няма да идват в Сенктюъри. Започваше да подозира, че обаждането е имало за цел да провери дали братовчед му е направил каквото е трябвало да направи с Арманд.

Реши да блъфира, за да провери хипотезата си.

— Знаеш ли, Корин Мороу спомена името на човека, който е държал къщата преди мен... Уф, не мога да си го спомня...

— Адам Дъглас — помогна ѝ Шана.

Ариел очакваше да чуе името на Арманд и за миг се стресна. След това си спомни, че брат ѝ винаги използваше чуждо име, докато траеха проучванията му, въпреки че запазваше инициалите си. Псевдонимът му добави още едно доказателство към нарастващите ѝ подозрения за Лусиен.

— Да. Мисля, че това беше името. Корин каза, че си е тръгнал неочаквано.

— А-ха, беше доста изненадващо — рече Шана. — Беше наел къщата до края на септември и след това една нощ се измете, без дори да остави бележка.

Ариел искаше да пита Шана за още подробности, но се побоя да не я настрои подозрително. Освен това ѝ бе нужно да прекара известно време сама, за да обмисли наученото.

Погледа часовника си и възкликна:

— Шана, съжалявам, че трябва да прекратя разговора ни, но имам малко работа.

— Всичко е наред. Радвам се, че все пак се срещнахме. Ще те изпратя.

— Не не се безпокой — отвърна Ариел и се изправи. — Остани и си довърши сандвича. До скоро.

Щом излезе от хлебарницата, Ариел се насочи към ресторанта, за да провери телефонния указател. В ресторанта беше шумно и препълнено както обикновено. Телефонът беше зает от някакъв мъж. Ариел се облегна на стената и обходи с поглед тълпата. Вдигна очи, щом вратата се отвори и почувства как изтръпва от страх от видяното. В ресторанта току-що бе влязъл братовчеда на Лусиен, Себастиан Моран. Тъй като до преди малко той ядеше в хлебарницата, имаше само една причина да бъде тук. Бе я проследил. Моран огледа помещението и щом погледите им се срещнаха, той се обърна и бързо напусна, потвърждавайки подозренията ѝ.

Дали я бе следил през цялото време? И ако беше така, защо? Отговорът беше очевиден. Вероятно искаше да се увери, че Ариел няма да направи нещо, което да постави в опасност плана му с Лусиен.

Мъжът, който говореше по телефона, най-накрая приключи разговора си и Ариел незабавно влезе в кабинката. Вдигна телефонния указател, който висеше на една верига. Забеляза, че съдържа телефоните на няколко малки града в околността. Прелисти го, докато попадна на Сенктюъри. Градът заемаше по-малко от страница, така че бързо можа да се увери в правотата на догадката си. Имаше дванайсет телефона на местни жители и имената на всички започваха с буквите М-О-Р. Ако добавеше името на Лусиен към този списък, получаваше тринайсет фамилии. Дори да бе имала някакви съмнения, че те наистина са магьосническо сборище, сега и те отпаднаха.

Излезе от ресторанта и реши, че най-доброто място за усамотен размисъл е колата ѝ, която беше паркирана на пътя, извън града. Тръгна в тази посока с мисли, объркани от всичко научено.

Вече беше сигурна, че Лусиен и братовчед му са отвлекли Арманд, но не знаеше какво да прави. Първият ѝ порив бе да представи доказателствата си на Лусиен. Обаче, дори той да признаеше верността им, това нямаше да върне брат ѝ. Трябваше да отиде в полицията, но все още нямаше нито едно доказателство, че Арманд изобщо е бил в града, камо ли че е бил отвлечен. А дори да успееше да ги убеди да ѝ помогнат, това нямаше да ѝ донесе нищо добро. Лусиен най-вероятно щеше да ги омагьоса, така че да я сметнат за луда.

Тъкмо бе отминала последния магазин по улицата, когато чу Гейлът да вика името ѝ. Спря и се обърна. Гейлът тичаше по тротоара към нея. При вида му цялото ѝ объркване прерасна в гняв. Последното нещо, с което искаше да се занимава в момента беше друг магьосник.

— Какво има, Гейлът? Бързам — рязко рече тя, щом той стигна до нея.

Той ѝ отправи разкаяна усмивка.

— Съжалявам. Изглежда, че винаги избирам най-неподходящия момент. Виж, просто ще си тръгна, а ако решиш, че искаш да ме видиш, можеш да ми се обадиш.

Поведението му беше напълно цивилизовано за човек, за когото се предполагаше, че таи лоши намерения. Разбира се, ако се потвърдяха подозренията ѝ за Лусиен, щеше да се окаже, че Гейлът не е от „лошите“. Освен това може би беше единствения човек, който можеше да ѝ помогне. Нямаше право да го отблъсква, преди да е решила какво да прави.

— Съжалявам, че се държах грубо — каза му тя. — Просто точно сега ми се е струпало доста на главата.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — попита той.

Ариел отвори уста да му отговори, но зърна с крайчеца на окото си някакво потайно движение и замълча. Обърна глава в тази посока и видя Себастиан Морган да изчезва в една врата. Наистина я следеше!

Отново я полазиха тръпки на страх. Върна вниманието си към Гейлът и откри, че той я съзерцава загрижено. Усмихна му се слабо и рече:

— Не, не можеш да ми помогнеш, но можеш да ме изпратиш до колата ми.

— С удоволствие ще те изпратя до колата ти — каза той.

В мига, в който думите излязоха от устата му, Ариел осъзна, че бе нарушила едно от основните правила на Лусиен. Бе дала покана на Гейлът. Паниката се сви на топка в стомаха ѝ, но след това почувства гняв. Беше ѝ омръзнало да се бои. Освен това пътя беше пълен с хора, така че Гейлът не би могъл да ѝ стори нищо лошо, дори да искаше.

— Сигурна ли си, че не мога да ти помогна да решиш безпокойствата си? — попита я отново Гейлът, докато крачеха към колата ѝ.

— Въпросът е личен — поклати глава Ариел.

— Искаш ли да поговорим за него? Аз съм добър слушател.

— Сигурна съм, че си добър слушател, Гейлът, но точно сега не съм готова да говоря по този въпрос.

— Отново съм прекалено припряна, нали?

Ариел го погледна и той ѝ се ухили така весело, че тя не можа да сдържи усмивката си.

— Да, така е.

— Е, поне те накарах да се усмихнеш — каза той с доволен вид. — Какво прави днес?

— Поскитах се малко из града и след това обядвах с Шана Морланд.

— Нищо чудно, че изглеждаш мрачна — провлечено рече той. — Обедът с Шана би могъл да бъде истинско изпитание.

— Това пък какво означава? — попита Ариел, чувствайки се засегната заради Шана.

Гейлът я изгледа изкосо.

— Хайде, хайде, Ариел. Шана е приятно момиче, но трябва да признаеш, че е малко незряла. Обзалагам се, че през цялото време те е разпитвала за всеки град, в който си била през живота си.

В гласа му прозвуча снизходителна нотка, която подразни Ариел.

— Първо на първо, Шана не е момиче, Гейлът. Тя е жена и ни най-малко не я намирам незряла. Мисля, че е интелигентна, красива и забавна. Освен това смятам, че е прекарала целия си живот сред защитното обкръжение на малкия град и е наивна. Мисли си, че големите градове са пълни с приключения и вълнения, но съм сигурна,

че ако прекара известно време в някой от тях, бързо ще промени мнението си. Така че, вместо да я критикуваш, би трябвало да я окуражиш да прекара известно време по света, за да може да открие истината.

Гейлът ѝ отправи благодушна усмивка.

— Ариел, явно Шана ти допада. Освен това съм съгласен с всичко, което каза за нея. Но я познавам от повече време от теб, така че знам, че е импулсивна и неприятностите я следват като сянка. Повярвай ми, последното нещо, от което света има нужда, е Шана да препуска на свобода из него. На нея ѝ трябва съпруг, който да я контролира и да ѝ покаже къде ѝ е мястото в живота.

Толкова отдавна Ариел не бе чувала подобни глупости, че не можеше да повярва на ушите си.

— Кажи ми, Гейлът, къде точно смяташ, че е мястото на Шана в живота?

Очевидно той не забеляза сарказма в гласа ѝ, защото сви рамене и отговори:

— Там, където е мястото на всяка жена. Трябва да си намери съпруг и да се посвети на задълженията си да бъде добра съпруга и майка.

— Ами ако Шана не иска да бъде съпруга и майка? Ами ако иска да обикаля света? — попита Ариел с нарастващ гняв.

— Не бъди глупава, Ариел — присмя ѝ се той. — Всички жени искат да бъдат съпруги и майки. За нещастие някои от тях са като Шана. Те си създават абсурдната идея, че трябва да получат повече от живота. Но Шана скоро ще си намери мъж, който ще ѝ сложи юздите и ще я научи какво е истинското ѝ призвание.

При тези думи гнева на Ариел избухна. Спря, сложи ръце на хълбоците си и впи свиреп поглед в Гейлът.

— Това е най-обидното, снизходително и глупаво изказване, което съм чувала от години! Мислиш, че ако жената е малко по-различна от твоята представа, значи ѝ е нужен мъж, който да сломи духа ѝ и да я изрита обратно в границите на общоприетото, така ли? Е, Гейлът, повярвай ми, последното нещо, от което света има нужда е такива непоносими, егоистични, тестостеронни глупаци като теб, които да препускат из него! А сега, извини ме, но имам работа за вършене.

Обърна се и се отдалечи от него, преди той да е успял да ѝ отговори. Подозираше, че ако ѝ бе отвърнал само една дума, щеше да го ритне. Това, което всъщност я подразни бе, че не трябваше да се изненадва от философията му. Лусиен също страдаше от манията за властване, която самата тя бе изпитала неколkokратно. Несъмнено сборището представляваше едно архаично патриархално общество. Вероятно нацупената котка на Лусиен имаше повече свобода, отколкото вещниците.

Докато отиде до колата, стигна до заключението, че ако Лусиен и Гейлът са типични средни магьосници, трябваше да се радва, че е простосмъртна, а не вещица. Ако трябваше ден след ден да се подчинява на надменната им мъжественост, сигурно щеше да свърши на кладата, защото щеше да подбуди вещиците към въстание. Всъщност, може би добрите, старомодни освободителни движения щяха да свършат работа на сборището.

Все още с повишен адреналин, тя реши, че ще отиде право при Лусиен и ще му каже всичко, което бе открила. А след това щеше да го накара да я откара при Арманд.

Запали двигателя, потегли към къщата и започна да отмята наум заключенията си.

Първо, „неизвестният“ магьосник на Лусиен беше братовчед му. Тъй като Лусиен търсеше начин да си отмъсти на Гейлът, можеше да се предположи, че братовчед му е дошъл тук, за да му помогне. Освен това беше убедена, че именно братовчедът е отвлякъл Арманд. В края на краищата бе видяла представата за него, разговарящ с брат ѝ. Реша, че той го е отвлякъл, за да може Лусиен да обвини Гейлът за това престъпление. Ако го признаеха за виновен за нещо подобно, той вероятно щеше да бъде изхвърлен от сборището, което означаваше, че Лусиен ще може да се върне. Най-много я разяри това, че Лусиен я бе накарал да повярва, че е сам на света. Беше се възползвал от състраданието ѝ, а всъщност всичко е било лъжа!

Освен това оставаше въпросът с името на Арманд. Лусиен ѝ бе казал, че Гейлът е направил на брат ѝ някаква ужасна магия, която влизаше в действие всеки път, щом някой произнесе името му. Но ако Арманд е бил известен в Сенктюъри като Адам Дъглас, единственият начин Гейлът да узнае истинското му име е бил от мислите му. Лусиен ѝ бе казал, че ѝ е направил магия, която пречи на

Гейлът да чете мислите ѝ, така че разумно беше да се предположи, че е направил същото заклинание на Арманд. Това означаваше, че когато бе казала името на Арманд, магията, която бе влязла в действие е била направена или от Лусиен, или от братовчед му. Беше готова да се обзаложи, че е бил Лусиен. Той я беше изпратил сама в къщата, а след това ѝ бе дал приспивателната отвара, така че да обърка мислите ѝ и да се измъкне от подозрение.

Доколкото разбираше, Лусиен и братовчед му бяха изготвили един малък, спретнат план, който бе вървял добре, докато не се бе появила тя. Лусиен вероятно се беше изплашил, че ще обърка всичко с търсенето на брат си и я беше взел в Сенктюъри със себе си. След това се бе заел да я убеждава, че в цялата история Гейлът е „лошият“. И, което беше още по-лошо, тя се бе хванала на всичките му номера, като се започне от абсурдната изтървана в къщата магия, която много практически се бе превърнала в демон, когато тя, разбира се, не бе видяла. След това Лусиен бе направил най-големия си удар като ѝ бе позволил да ѝ направи любовната магия. Боже, не можеше да повярва, че се е показала такава глупачка!

— Добре, Лусиен Моргрет, веднъж можеш да ме изкараш глупачка, но никога няма да успееш пак — гневно промърмори тя. — Може да съм простосмъртна, но току-що започнах да се боря!

Лусиен стоеше наскре гората и се озърташе объркано. Когато Себастиан Моран му бе казал, че прокудените живеят в колиба на една миля отвъд източната граница на сборището, той знаеше, че няма да е лесно да ги открие. Но не бе отчел, че няма да може да се движи по права линия, а ще трябва да следва извивката на границата. Без помощта на кристала не можеше да определя точно посоката, така че се бе движил на зиг-заг, за да е сигурен, че няма да пропусне колибата. Първо тръгна на юг, но не откри дори следа от колиба. А сега току-що бе се върнал в началната точка. Веднага, щом си поемеше дъх, щеше да започне наново търсенето.

Погледна към слънцето. Беше два следобед. Дори при дългия летен ден времето оставаше критичното място. По всичко изглеждаше, че Арманд се пази в най-далечната точка от мястото, където стоеше. Това означаваше, че трябваше да извърви една миля до границата и след това още петнайсет мили, за да стигне до него. Ако приемеше, че

успееше да го спаси веднага, което беше малковероятно, едва ли щеше да има време да го изведе извън земите на сборището и да се върне за Ариел преди първото докосване на нощта. А интуицията му подсказваше, че трябва да се върне за нея. Нещо ставаше с нея. Можеше да го почувства и това го правеше още по-объркан. Ако с нея се случеше нещо... Не си позволи да завърши мисълта.

Затича напред, доволен, че Оумен бяга до него. Не му беше говорила, откакто Моран я бе пуснал, но беше на негова страна. Знаеше, че е само въпрос на време да му прости, загдето се бе оженил за Ариел. Истинската ирония беше там, че ако бе изчакал още един ден, Оумен нямаше да има за какво да му прощава. Щеше да се запознае с Моран и да спаси Арманд. След това Ариел щеше да си отиде у дома и да изчезне от живота му, а той щеше да продължи по своя път. Но не бе изчакал и сега бяха безвъзвратно и завинаги свързани.

Беше така изгубен в мислите си, че ако Оумен изведнъж не му бе изръмжала щеше да пропусне сламения покрив, който се подаваше сред дърветата отясно.

— Браво! — похвали я той и спря, за да я вдигне на ръце, преди да тръгне към покрива. Оумен му позволи да я държи не повече от пет-шест стъпки, преди да скочи от ръцете му и да изчезне сред гъстия шубрак.

Скоро чу звук от цепене на дърва. Приблжи се тихо до края на дърветата, които ограждаха колибата. Трябваше да се увери, че това е мястото, което търси. Ако наистина беше то, не искаше да ги плаши, които и да бяха те. Ако не друго, поне бе научил като изгнаник, че без кръг, който да те пази, ставаш изключително предпазлив. Ако четирима като него изведнъж обърнеха силите си срещу него, щеше да попадне в адски сериозно затруднение.

Когато най-сетне успя да погледне между дърветата, той беше направо шокиран от видяното. В една малка градина работеха Бойд и Мирна Морпет, а зад тях Роан Морел цепеше дърва. Лусиен можеше да разбере причините за изгонването на Роан от сборището. Той беше няколко години по-млад от Лусиен и бе известен с лошия си нрав. Дори дядото на Лусиен често бе губил търпение с него. Но Бойд и Мирна бяха доста над стоте и бяха толкова кротки, че бяха почти незабележими. Какво би могло да накара Гейлът да се отнесе така с

тях? Огледа останалата част от поляната за четвъртия прокуден, но, който и да беше той, беше или в колибата, или от другата ѝ страна.

Тъкмо се опитваше да измисли как да се появи така, че да не ги изплаши, когато някой каза зад гърба му:

— Чудех се колко време ще потрябва на семето на простосмъртните да се появи.

Лусиен се обърна, за да посрещне собственика на гласа и челюстта му увисна. Ако преди беше шокиран, сега направо онемя. Магьосникът, който стоеше пред него, беше не някой друг, а Грифит Морган, бащата на Гейлн.

— Е, какво си ме зяпнал така — раздразнено промърмори Грифит. — Помогни ми за товара.

Чак сега Лусиен забеляза, че Грифит носеше на гръб товар току-що отсечени и нарязани на цепеници дърва. Побърза да поеме товара от по-възрастния мъж, все още твърде зашеметен, за да каже нещо.

Последва Грифит към поляната, обзет от тревожното усещане, че знае кой от прокудените може да му помогне да открие Арманд Дантес. Въпросът беше дали бащата на Гейлн ще предаде сина си по начина, по който очевидно той го бе предал?

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

„Човек няма други врагове, освен самия себе си.“
Чарлс Дикенс, „Дейвид Копърфийлд“

Докато стигне до къщата на Лусиен, Ариел се бе превърнала в същинска фурия. Като излезе от колата, тя се насочи към къщата, решена така да се разправи с него, че щом приключи Лусиен да се моли на Господ — или на когото там се кланяше! — да си има работа не с нея, а с демон.

Щом влезе в къщата, тя затръшна вратата и извика:

— Лусиен Моргрет, иска да говоря с теб и то веднага!

Не последва отговор, но всъщност не бе очаквала такъв. Магьосническият му егоизъм не би му позволил да падне толкова ниско, че да отвърна на една простосмъртна.

Премина като буря по коридора, отваряйки вратите, край които минаваше. Когато стигна до кухнята, стана ясно, че Лусиен не е на приземния етаж, така че Ариел се върна назад и се изкачи на втория етаж. Всичко, което откри там, бяха стаи, пълни с мебели, завити с чаршафи, за да не се прашат.

— Проклет да си, Лусиен! Къде си, по дяволите? — каза тя застанала в мрачния коридор с ръце на хълбоците си.

Беше готова да се върне по пътя, по който бе дошла, когато забеляза стълбище само на няколко стъпки от мястото, където стоеше. Намираше се близо до задната стена и беше в такава гъста сянка, че беше почти невидимо. Втурна се към него и припряно изкачи стъпалата. Стигна до горния му край, отвори вратата и пристъпи в голяма стая, която беше празна, с изключение на един стар куфар.

Като се убеди, че Лусиен не е в къщата, тя се почувства толкова разочарована, че ѝ се прииска да заплаче. Вместо това прекоси стаята и застана до прозореца. Ако беше някъде навън, може би оттук щеше да успее да го види.

Погледна през прозореца, но всичко, което видя, беше поляната пред къщата и гъстата гора край нея. Изруга и, като отиде до куфара, седна на него. Искаше да се изправи срещу Лусиен и то преди да е изминало достатъчно време, за да се охлади гнева ѝ. Боеше се, че без яда ѝ, той щеше да я убеди да повярва в някоя друга лъжа.

Промърмори нова ругатня и погледна в краката си. Видяното я накара да се намръщи. В прахът, покриващ пода, се забелязваха няколко малки стъпки и няколко твърде големи, за да бъдат нейните. Очевидно Лусиен и Оумен бяха идвали тук и посещението им несъмнено е било свързано с куфара.

Стана и отвори ключалката на куфара. Щом вдигна капака, всичките ѝ подозрения за Лусиен се потвърдиха. Писалката, която бе подарила на Арманд, когато постъпи на работа във вестника, лежеше върху ризата, която му бе подарила за последния им рожден ден. Бързо прерови останалото съдържание на куфара и се убеди, че е пълен с дрехите на Арманд.

— Проклет да си, Лусиен! — яростно каза тя. — Какво си направил с брат ми?

Сълзите опариха очите ѝ, но тя примигна, за да ги спре и започна да събира дрехите на Арманд. Щеше да ги опакова заедно с нейните и да сложи багажа в колата. След това, когато Лусиен се върнеше, щеше да го накара да я заведе при Арманд. Ако откажеше, щеше да отиде в града и да намери Гейлън. Беше сигурна, че щом му разкажеше историята си, той щеше да ѝ помогне да намери брат си.

Лусиен седеше в колибата и слушаше разказите на приятелите си за това как бяха попаднали тук. Предположенията му относно обстоятелствата за прогонването на Роан се оправдаха. Беше изтървал нервите си, когато Гейлън го бе накарал да направи нещо. Бойд, обаче, бе изгонен, защото бе възразил срещу решението на Гейлън да прокуди собствения си баща от сборището. Мирна бе отказала да живее без мъжа си, с когото бе прекарала заедно повече от деветдесет години.

Когато се обърна към Грифит, за да научи историята му, магьосника мълчаливо му отправи наежен поглед. След столетията на съперничество между двете фамилии, сигурно не беше леко да гледа Лусиен в очите, след като собствения му син се бе обърнал срещу него. За щастие Лусиен вече подозираше какво бе причинило изхвърлянето

на Грифит. Беше сигурен, че ако се окаже прав, Грифит ще му каже къде се намира Арманд. Трябваше обаче да проведе разговора им внимателно, защото гордостта можеше да накара Грифит да запази мълчание прекалено дълго.

— Знам, че този дом е ваш — каза той на Бойд, Мирна и Роан — и в никакъв случай не бих искал да ви обидя в него. Обаче искам да помоля Грифит за съвет по един много важен въпрос. Мислите ли, че е възможно за малко да ни оставите сами? Ако, разбира се, Грифит, се съгласи да остане насаме с мен — бързо добави той, като погледна към бащата на Гейлн.

За миг Грифит не каза нищо, а само го изгледа свирепо, но след това кимна утвърдително.

След като другите излязоха, Лусиен се наклони напред и подпря лакти на колените си. Преплете пръсти пред себе си и каза:

— Грифит, разбирам колко ти е трудно, но, както сам знаеш, Гейлн е взел за заложник един простосмъртен. Искам да ми кажеш къде го държи, за да мога да го спася.

— Какво те кара да мислиш, че знам нещо? — дрезгаво попита Грифит.

— Това, че помня урока, който ни предаде веднъж, когато бях млад магьосник — отвърна Лусиен. — Каза ни, че за теб най-големият грях, който може да извърши един магьосник е да използва мощта си срещу простосмъртен. Каза ни, че, тъй като те са по-слаби от нас, те нямат никакъв шанс да се защитят срещу нас и само един страхливец би се възползвал от предимството си пред някой, който не може да му отвърне.

— Смятам, че си открил, че Гейлн е затворил простосмъртния и това е накърнило вроденото ти чувство за справедливост — продължи той. — Освен това предполагам, че съвестта те е накарала да проговориш, заради което Гейлн те е заточил.

Грифит отново го изгледа с войнствено мълчание. Когато стана ясно, че няма намерение да отговаря, Лусиен добави:

— Грифит, може би ти се иска да вярваш, че Гейлн няма да причини нищо лошо на един простосмъртен, но съм сигурен, че знаеш, че той използва Старите магии. Щом той прави това, при условие че знае, че, ако съвета научи, може да унищожи сбирещето, не мислиш

ли, че съществува възможност също така да навреди на един простосмъртен?

Грифит остана мълчалив още няколко минути, но накрая стана от стола си с тежка въздишка. Приблужи се до прозореца и се загледа навън.

— Грешката е моя — каза той с разстроен глас. — Знаех си, че не правилно да уча Гейлън на Старите магии, както знаех още когато ги научих от баща си. Съветът ги е забранил и наше задължение е да се подчиним на закона. Но бях съблазнен от мисълта да мога да правя нещо повече от Моргретови. Можеш ли да ме разбереш?

— Да — отговори Лусиен. — Чувствал си, че твоята фамилия трябва да води сборището и знанието на нещо, което ни е било неизвестно донякъде е смекчавало огорчението.

Грифит се обърна с гръб към прозореца и погледна Лусиен.

— Знаеше ли, че след шестия ти рожден ден моето семейство подаде петиция до съвета за повторен турнир?

— Не — изненадано отвърна Лусиен.

— Е, направихме го — горчиво продължи Грифит. — Не поставяхме под въпрос правото на дядо ти да бъде висш свещеник на сборището. Обаче оспорвахме твоето и на баща ти право да наследите поста. Баща ти беше осквернил расата ни, като се бе оженил за простосмъртна. Нещо по-лошо — беше му се родил син, който трябва да използва кристал, надарен с магическа сила, за да функционира като магьосник. Смятахме, че нито един от вас не заслужава поста.

— Какво се случи с петицията? — попита Лусиен зашеметено. Защо дядо му не му бе разказал за тази жалба? Ако бе знаел, поне щеше да се подготви за двубоя с Гейлън след смъртта на дядо си.

— Съветът я отхвърли — отвърна Грифит. — Казаха, че се провежда експеримент и докато не мине достатъчно време, за да го преценят напълно не могат да дадат съгласието си за дуел

— Какво са имали предвид с това, че се провежда експеримент? — озадачено попита Лусиен.

— Не ни обясниха — кратко отговори Грифит, — а ние не бяхме в правото си да питаме.

Лусиен прекара ръка през косата си, докато асимилираше получената информация. Но дори след като я осмисли, не постигна нищо, тъй като тя не му даваше нито един отговор.

— Значи след смъртта на дядо ми си решил да подадеш нова петиция и този път съветът дал позволението си — каза той.

— Да — потвърди Грифит. — Бяхме, леко казано, с приповдигнат дух.

— Не се и съмнявам — без омраза отвърна Лусиен. — Знаеше ли, че Гейлът ще прибягне към измама?

— Значи си го разбрал — рече Грифит, като отново въздъхна. — Да, знаех, че възнамерява да измами и се срамувам да кажа, че го окуражих да го направи. Ако това значи нещо за теб, искам да кажа, че не беше нищо лично, Лусиен. Наистина смятах, че начело на сборището трябва да бъде чистокръвен магьосник. Освен това знаех, че ако използваш кристала ще имаш големи шансове да победиш Гейлът. Може да не си с чиста кръв, но магията ти е една от най-мощните, които съм срещал.

Лусиен направо бе зашеметен от комплиментата.

— Съгласихме се, че Гейлът трябва да използва някои незначителни заклинания от Старите магии — продължи Грифит, — които да попречат на мистичните свойства на кристала по време на двубоя. Смятахме, че ще мине незабелязано, тъй като Старите магии вече не се практикуваха.

— И се оказахте прави — сухо отбеляза Лусиен.

— Да, но това, което не очаквах беше, че Гейлът така ще се влюби в новооткритата мощ, че ще продължи да използва Старите магии, за да става все по-силен. Когато открих какво прави, аз се опитах да го вразумя, но той отказа да ме слуша. Бях му се заклел във вярност, така че не можех да сторя нищо, за да му попреча. Можех само да се моля да се вразуми, преди съвета да е открил.

— Но след това на сцената се появи простосмъртния и ти не успя повече да запазиш мълчание — предположи Лусиен.

— Точно така — съгласи се намръщено Грифит. — Гейлът заяви, че простосмъртния е омагьосан. След като го хвана, той сне отпечатъци от пръстите му и откри, че той се казва Арманд Дантес и е репортер във вестник. Гейлът каза, че трябва да го задържи, докато открие кой го е омагьосал, защото, който и да е той, трябва да бъде унищожен. След като си тук, предполагам, че ти си омагьосал репортера.

— Да, аз омагьосах простосмъртния — призна Лусиен. — Имах сън, от който разбрах, че Гейлън е поставил сборището в опасност, така че изпратих простосмъртния тук, за да събере информация. Бих искал да мога да кажа, че единствената ми цел е била да предпазя сборището, но това е само част от истината. Освен това се надявах да докажа, че Гейлън е покварен, така че да получа разрешение да се върна у дома.

— Значи не свикна със света на простосмъртните?

— Презирам го.

— Съжалявам — извинително рече Грифит. — Както вече казах, не храня никакви лоши чувства към теб, Лусиен. Надявах се, че, тъй като си отчасти простосмъртен, там ще бъдеш щастлив.

— Може да съм отчасти простосмъртен, но в мен доминира магьосника. Единственото място, където мога да бъда щастлив, е сборището.

— Е, нека се надяваме, че ще успееш да изпълниш мисията си и да се завърнеш у дома.

— Значи ще ми кажеш къде се пази простосмъртния?

— Ще ти кажа, но трябва да те предупредя, че може би няма да пожелаеш да го спасиш.

— Грифит, той попадна в тази бъркотия заради мен. Ще направя всичко, което е по силите ми, за да го спася.

— Дори ако това означава да използваш Старите магии? — каза Грифит. — Защото точно това ще ти потрябва, Лусиен. Трябва да те науча на едно древно заклинание, за да го освободиш.

Лусиен преглътна при това изявление на Грифит. Ако употребеше заклинание от Старите магии, тогава той също щеше да погази висшия закон на сборището и можеше да причини унищожението му.

Но щом погледна към Грифит, той отново си спомни урока, който магьосника му бе дал преди толкова много години. Само един страхливец би се възползвал от предимствата си пред някой, който не може да се отбранява. Лусиен се бе възползвал от предимствата си и пред Арманд, и пред Ариел. Опита се да оправдае действията си с обяснението, че го е направил за доброто на сборището. Едва сега осъзнаваше, че бе постъпил неразумно като бе ги използвал за нещо, та било то дори толкова благородно като спасяването на сборището.

— Щом ще ми потрябва, значи ще го направя — решително заяви той.

Лусиен се беше свил в дърветата срещу входа на кристалната пещера. Според Грифит, в пещерата имаше тайно помещение, в което се намираше Арманд. Грифит му беше обяснил, че стаята е била използвана по времето, когато са практикували Старите магии. Целта ѝ е била да осигури място, където тъмните сили, които са участвали в заклинанията, да бъдат държани под контрол. След като практикуването на Старите магии било забранено, стаята била запечатана с древна магия и на членовете на сборището било казано да забравят за съществуването ѝ. Семейството на Грифит, обаче, предавало през поколенията не само знанието за съществуването ѝ, но и древната магия, която отваря вратата ѝ.

„Но отварянето на вратата не е най-големия ти проблем — сериозно му бе казал Грифит. — Тъй като тази стая е била използвана за призоваване на тъмните сили, тяхната същина е попила в стаята. В мига, в който стъпиш в стаята, те ще се опитат да те накарат да ги освободиш. Нямам време да те науча на магията, която ще те пази от тях, така че просто ще трябва да не се поддаваш на съблазните или заплахите им. Нашият народ вече не е привикнал да ги направлява и, ако те се изплъзнат на свобода, няма да можем да се защитим срещу тях.“

Лусиен много добре знаеше за какво говори Грифит, след като вече си бе имал работа с демоничната магия на Гейлън. Освен това разбираше каква опасност ще представляват развързаните на свобода тъмни сили. След като веднъж човечеството бъдеше съблазнено или заплашено да ги признае, те щяха да бъдат съживени. А когато това се случеше щеше да бъде нарушено цялото равновесие на природата.

„Но това няма да се случи — успокои се Лусиен. — Справих се с демона на Гейлън, като се съсредоточих върху силата на любовта на Ариел. По същия начин ще спася и Арманд.“

Разбира се, когато се би с демона в него беше кристала. Фактът, че сега той не беше в него, го притесняваше, но Лусиен отказа да се поддаде на собствените си съмнения. Снощи се бе обвързал с Ариел. Нямаше нужда от кристала, за да привлече силата на любовта ѝ, защото в себе си носеше самата същност на душата ѝ.

Като се убеди, че никой не пази пещерата, той притича през поляната и се мушна във входа. Имаше точно един час преди първото докосване на нощта, за да спаси Арманд, да го отведе при Грифит, който бе обещал да го пази и да се върне при Ариел.

През целия си живот бе благоговял пред тази пещера, но сега едва я забеляза. Бръкна в магьосническата си кесия и извади двете шишенца, които му бе дал Грифит. Като отвори едното, което съдържаше някаква тъмна течност, той лисна съдържанието му върху южната стена и каза първата част от заклинанието на Грифит. Незабавно в стената пред него зина тъмен отвор. Това беше входа към стаята, но трябваше да я освети, за да може да вижда в нея.

Като отвори второто шишенце, пълно с бистра течност, той го плисна към дупката, произнасяйки втората част от заклинанието. Веднага, след като завърши магията, тъмнината премина в лунно сияние, което разкри тайната стая.

Огледа я и ахна удивен. Пещерата беше красива заради блещукащата ѝ, фосфоресцираща вътрешност, но стаята беше далеч по-красива. Тя също бе покрита с кристали, но те имаха блясъка на полиран абанос. Докато в пещерата цареше мирна тишина, стаята беше изпълнена с примамливи шепоти и въздишки, сякаш се чуваха любовници, потънали в ласките си посред нощ.

Напомни си, че въпреки красотата ѝ, тя си остава опасна и трябва да отбягва съблазните. Но щом пристъпи в стаята предупреждението му се стори абсурдно. Стаята сякаш го галеше физически. Почувства се шокиран и в същото време очарован, когато откри, че се е възбудил. Потрепера когато невидима ръка погали ерекцията му, докато също тъй невидима сирена нашепваше еротични предложения в ухото му. Казваше му, че сако ако повярва в нея, ще изпълни всичките му желания.

Може би щеше да се поддаде на злите съблазни на пещерата, ако миналата нощ не бе дал на Ариел същото обещание. Но думите го върнаха към реалността. Стаята явно почувства, че губи контрол над него, защото шепота на сирените изведнъж премина в писъци, които го заплашваха с отвратителни форми на смърт, ако не ги признае.

Затвори очи и мислено се съсредоточи, докато извикваше образа на Ариел. Щом той се избистри в ума му, той отвори сърцето и душата си за любовта ѝ. Те се вляха в него и стаята, като издаде един последен

писък, потъна в такава дълбока тишина, сякаш се намираше в гробница.

Отвори очи и бързо потърси къде е Арманд. Отначало му се стори, че го няма тук, но след това го видя да лежи на пода. Втурна се към него и докато коленичеше, почувства, че го обхваща страх. Арманд беше толкова неподвижен, че Лусиен отначало го взе за мъртъв.

Притисна ръка до шията му и с облекчение откри силен пулс. Или Гейлън го бе поставил в състояние на транс, или силния отговор на стаята към отказа на Лусиен бяха предизвикали загубата му на съзнание. Каквато и да беше причината, това затрудняваше спасяването му, защото означаваше, че ще трябва да го носи.

Като изруга, той вдигна Арманд на рамо и го понесе извън стаята. Остави го на пода на пещерата и извади още две шишенца от магьосническата си кесия. Отвори и двете, и едновременно лисна съдържанието им към отвора, докато напяваше другата магия, на която го бе научил Грифит. Тя щеше да забрани магията, която Гейлън използваше, за да влиза вътре. Освен това Грифит бе добавил втора магия. В мига, в който я направеше, двамата с Грифит щяха да забравят думите, което означаваше, че стаята щеше да е запечатана завинаги.

Когато привърши заклинанието, последва силен взрив от бяла светлината. Изглежда, че стаята бе почувствала какво се бе случило, защото изпусна разгневен писък, докато вратата ѝ се затваряше за вечни времена.

На Лусиен му потръбна известно време, за да се възстановят очите му от ослепителната светлина. Веднага след това промуши ръце под мишниците на Арманд и го повлече през тунела.

Излезе навън и погледна към небето. Макар да му се струваше, че е прекарал в пещерата само няколко минути, положението на слънцето говореше, че е изминал повече от половин час. Времето течеше и с изпадналия в безсъзнание Арманд нямаше да може да се върне при Ариел преди падането на нощта. Макар да знаеше, че се намира твърде далеч от нея, все пак опита да се свърже. Усилията му се провалиха и той отново се прокле загдето не бе засилил мисловната им връзка, така че да може да се свързва с нея когато пожелае. Утеши се с факта, че поне тя не беше с Гейлън, защото в противен случай автоматично щеше да се свърже с нея.

Като праметна Арманд на рамото си, той тръгна към границата, която беше на почти пет мили. Докато вървеше, продължаваше да си повтаря, че се безпокои за Ариел без нужда. Беше й казал да се прибере в къщи преди първото докосване на нощта и беше сигурен, че е последвала указанията му. Просто отново се безпокоеше прекалено много за нея.

За нещастие това не премахваше усещането, че, ако не се добере до нея преди падането на нощта, ще се случи нещо ужасно.

Ариел се разхождаше напред-назад из кухнята. Смрачаваше се. Отиде до задната врата и сякаш за милионен път погледна към гората. Интуицията й подсказваше, че когато Лусиен се върне той ще използва този вход. Ако, разбира се, приемеше, че изобщо се върне. Започваше да си мисли, че е по-добре, че е изчезнал.

Тъй като знаеше, че тези мисли само ще я подлудят, тя се върна до масата и седна. За да запълни времето тя бе прекарала следобеда във водене на бележки за всичко, което се бе случило между нея и Лусиен.

Сега, като гледаше на връзката си с него, написана черно на бяло, тя осъзнаваше колко глупава е била. Всичко, което Лусиен бе казал или направил е било с цел да я спре да зададе въпросите си на Гейлътн или на някой друг от Сенктюъри. Доказваха го „правилата“ му. Не приемай подаръци. Не излизай нощем. Не кани никого. Не вярвай на никого, дори на децата.

Но това, което истински я удивляваше, бе начина, по който беше успял да я накара да му вярва. Да му вярва и то до такава степен, че да му позволи да й направи любовна магия, ако, разбира се, приемеше, че има такава магия. Възможно бе просто да е използвал сексуалното влечение, което тя изпитваше към нея, за да я използва по-нататък. Но с магия или без, истината бе, че му бе отдала девствеността си. Нещо по-лошо, дори след като бе разбрала, че я маме, все още изпитваше към него силни чувства.

Възбудена от мислите си, тя се върна при задната врата. Докато наблюдаваше залеза на слънцето изведнъж се досети, че скоро всички магазини в Сенктюъри щяха да бъдат затворени. Това означаваше, че Гейлътн ще си отиде, а тя нямаше представа към живее той или някой

друг. Би трябвало да знае къде може да го намери, ако ѝ потрѣбваше помощта му.

Дали затова не се връщаше Лусиен? Дали не знаеше, че е проумяла плана му? Трябваше да признае, че съществува подобна възможност. Той, в края на краищата, четеше мислите ѝ. Ако знаеше също така, че Ариел възнамерява да потърси помощта на Гейлѣн, ако той не я заведе при Арманд, това би обяснило защо изчаква магазините да затворят, сигурен, че по този начин тя няма да може да открие Гейлѣн.

Заклѣчението ѝ се стори прекалено логично, за да го пренебрегне и тя побърза към кухненската маса за чантата и ключовете за колата. Трябваше да отиде до Сенктюъри и да открие Гейлѣн. Ако продължаваше да чака, можеше да стане твърде късно.

Но, дори след като бе взела решението, част от нея настояваше да изчака и да даде възможност на Лусиен да обясни действията си. Може би грешеше за него.

— Разбира се. А утре сигурно ще спечеля десет милиона от тотото — каза си тя, като се насочи към предната врата. — Не мога да рискувам живота на брат си срещу нищожната вероятност да греша за Лусиен.

Миг по-късно отвори вратата и издаде изплашен вик. Гейлѣн стоеше пред прага с вдигната ръка, сякаш беше готов да почука.

— Извинявай, Ариел — бързо отстъпи той назад. — Не исках да те стресна.

Ариел го изгледа неспокойно. Макар току-що да бе решила да отиде в града и да го потърси, появяването му на прага ѝ я настрои предпазливо.

— Какво правиш тук, Гейлѣн?

Той мушна ръце в джобовете на панталоните си и ѝ отправи смутена усмивка.

— Дойдох да се извиня за следобед. След като ми го каза, осъзнах колко арогантно съм прозвучал. Заслужавам всичко, което ми наговори. Просто исках да го знаеш. Освен това исках да ти кажа, че повече няма да ти досаждам. Надявам се да прекараш приятно остатъка от престоя си тук и ако има нещо друго, с което мога да ти помогна, моля те, чувствай се добре дошла при мен. И, така, довиждане.

Преди Ариел да успее да отговори, той се обърна и тръгна надолу по стъпалата. Почувства се разкъсвана, докато го гледаше да се отдалечава.

Част от нея — тази част, която бе започнала да нарича омагьосаната — настояваше да го остави да си върви и да чака Лусиен. Но частта от нея, която бе свързана с близнака ѝ ѝ подсказваше, че ако Гейлът наистина представляваше опасност, тогава защо щеше просто така да ѝ каже довиждане и да си тръгне? Трябваше да се опита за доброто на Арманд да разбере дали може да му вярва.

— Гейлът, почакай — извика тя. Когато той се обърна към нея, Ариел прекара ръка през косата си и попита: — Наистина ли го мислеше, когато каза, че си готов да ми помогнеш?

— Разбира се. От какво имаш нужда?

— От малко информация. Би ли ми казал нещо за човека, на когото е тази къща? Мисля, че се казва Лусиен Моргрет.

— Защо ти е притрябвало да питаш за Моргрет? — запита Гейлът с объркан вид.

— Свързано е с нещо, което ми каза Шана — съчини тя набързо. — Разбрах, е той е... в нещо като беда.

Гейлът кимна утвърдително.

— Той е много опасен човек със сериозни психични проблеми.

— Какви точно психични проблеми?

— Не знам точния медицински термин, Ариел. Знам само, че е склонен към насилие и е параноичен. Когато умря дядо му, възникнаха някои подозрения, че може би е замесен в смъртта му. Полицията искаше да го разпита, но той изчезна, преди да успеят. Това беше преди две и половина или три години и оттогава никой не го е виждал.

Ариел поклати глава, не желаейки да повярва на чутото. Независимо от подозренията ѝ към Лусиен, не можеше да приеме, че е бил замесен в смъртта на дядо си. Това водеше към заключението, че той е убиец, а дори с любовна магия не би могла да се влюби в един убиец. Разбира се, тя не бе искала да повярва, че е отвлякъл Арманд, но сега ставаше очевидно.

— Ариел, нали не си видяла Моргрет? — попита Гейлът, като прекъсна мислите ѝ. С изненада видя, че се е върнал обратно и стои пред нея. — Трябва да ми кажеш, ако си го виждала. Не се пошегувах, когато казах, че е опасен.

„О, Боже, какво да отговоря!“, зачуди се тя, докато го гледаше нерешително.

— Видяла си го, нали? — учудено каза той. — Ариел, мога ли да вляза? Наистина трябва да поговорим за това.

Примигна при въпроса му, тъй като Лусиен специално я бе инструктирал да не кани никого в къщата. Разбира се, той й бе казал също така да не дава на Гейлън покана под никаква форма, тъй като той би могъл да я използва срещу нея. Това вече се бе оказало лъжа, тъй като днес го бе поканила да я придружи до колата й и нищо не се бе случило. Освен това вече бе решила, че правилата на Лусиен не са нищо повече от номера, целящи да я възпрат да говори с някого, от когото би могла да научи истината.

— Да, моля те, влез, Гейлън. Прав си. Трябва да поговорим за това — каза тя, като отстъпи настрана, така че той да може да влезе. Като затвори вратата, тя добави: — Да отидем в кухнята.

След като се настаниха до кухненската маса, тя разказа на Гейлън всичко, от запознанството на Лусиен с брат й до това как я бе убедил да дойде с него. Единственото, което премълча, беше любовната магия. Знаеше, че ще е проява на гордост, но възнамеряваше да не казва на никого за унижението си.

Когато привърши, Гейлън се намръщи загрижено.

— И сега не знаеш къде е той?

— Не — изморено въздъхна тя и сведе поглед към ръцете си, които бе поставила върху масата. — Когато се върнах следобед, той беше излязъл. Чувствам се такава глупачка.

— Не се самонаказвай — рече той, като се протегна да докосне ръката й. Стисна я окуражително и добави: — Лусиен е много убедителен човек. Не се безпокой, Ариел. Ще спасим Арманд.

Ариел сепнато вдигна глава при тези думи. Изглежда го подозрително и попита:

— Откъде знаеш името на брат ми?

Гейлън я изглежда смутено.

— Ти ми го каза.

— Не, казах ти, че го познавах като Адам Дъглас.

— Ариел, ти самата ми каза името на брат си. Как иначе бих могъл да го зная? — попита я той с нервен смях.

„Как иначе, наистина?“, зачуди се тя, докато го наблюдаваше с нарастващо безпокойство, защото беше сигурна, че, независимо от умората си, не бе споменавала името на Арманд.

Изведнъж със сърцето си разбра, че е направила ужасна грешка. Всичко, което Лусиен ѝ бе казал за Гейлът беше вярно, а тя сама бе попаднала в капана му. Нещо по-лошо, Лусиен сега също щеше да попадне в него.

Опита се да се успокои, че Лусиен може да се справи с Гейлът, но, колкото и да искаше да го повярва, оставаше изпълнена със съмнения. Гейлът използваше Старите магии. Лусиен бе споменал, че едва е успял да се справи с демоничната магия, която Гейлът бе пуснал в къщата, тъй като не е обучен да се бори срещу Старите магии. Всъщност беше казал, че единствената му възможност да победи Гейлът беше да го изкара извън земите на сбирещето. А сега всички щяха да умрат заради нея.

Не, нямаше да позволи това, твърдо си каза тя. Беше с Гейлът, което означаваше, че умът на Лусиен е свързан с нейния. Всичко, което трябваше да направи, бе да му каже да стои настрана. Сама бе попаднала в това затруднение, сама щеше да се измъкне от него.

— Сигурно си прав — каза тя на Гейлът. — Вероятно не съм усетила кога съм ти казала името му. Искаш ли малко кафе, докато чакаме?

— Би било добре — каза Гейлът толкова доволно, та Ариел реши, че е успяла да го успокои.

Докато отиваше към печката, тя тайно докосна кристала и си помисли: „Знам, че си във връзка с мен, Лусиен, така че знаеш, че си в опасност. Стой настрана отук и спасявай себе си и Арманд. Аз ще успея все някак да се оправя сама.“

Лусиен не отговори и това я обезпокои, защото заподозря, че мълчанието му означава, че не ѝ обръща внимание. Освен това осъзна, че гордостта на един магьосник няма да му позволи да я остави в ноктите на Гейлът. По дяволите! Защо не му бе повярвала от самото начало?

Защото за тази цел трябваше да последва гласа на сърцето си и бе отказала да се вслуша в него, тъй като Лусиен възнамеряваше да го разбие. Беше мислила, вместо да чувства и сега Лусиен щеше да страда заради това.

„Говоря сериозно, Лусиен! Стой надалеч. Мога сама да се грижа за себе си!“

Когато той пак не отговори, по гърба ѝ полази тръпка от страх. Лусиен беше наблизко. Можеше да го почувства и интуицията ѝ подсказваше, че бедата ще долети само след едно тупване на сърцето ѝ.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

„Да знаехте какво е
нещастieto на войника, който
за слава опасностите търси,
а паднал в бой, нередко получава
позорна епитафия, наместо възхвала.“
У. Шекспир, „Цимбелин“, 3.3.107

Лусиен пристигна в колибата на прокудените тъкмо по залез слънце. При все че носенето на Арманд на гръб цели пет мили беше истинско изпитание, не бе спирал дори за миг. Чувството, че нещо не е наред с Ариел се засилваше с всяка изминала минута. Беше твърдо решен да се върне при нея.

Когато малко по-късно прекоси границата и отново стъпи на земята на сборището, той спря рязко и поклати глава, нежелаещ да повярва. В мига, в който влезе в кръга, умът му се свърза с този на Ариел. През краткото време, докато го нямаше, тя не само бе срещнала Гейлън, но й го канеше в къщата! Как можеше да го предава по този начин, след като се бяха обвързали?

„Може, защото е простосмъртна, а досега не си срещал простосмъртен, на когото да имаш вяра. Дори своята майка ти обърна гръб. Защо очакваш нещо друго от жена си?“

Първият му порив бе да изпрати гнева си в ума й, но, за щастие, разумът взе връх, преди да успее да го стори. Ако сега се свържеше с нея, Гейлън можеше да успее да го открие посредством нея. Следващата му мисъл бе просто да се обърне и да си иде, но не можеше да я изостави просто така. Беше я въвлякъл в тази ситуация и беше морално задължен да се опита да я измъкне. Освен това тя беше негова жена и макар да му бе обърнала гръб, той не можеше да направи същото. Беше принуден да я спаси или да умре за нея.

Тъкмо бе стигнал до къщата, когато Ариел осъзна, че бе направила грешка, като се бе доверила на Гейлън. Когато тя докосна

кристала и го предупреди да стои настрана, гордостта му се смекчи малко, макар да считаше, че е твърде късно.

Влезе през предната врата. Когато стигна до кухнята, видя, че Ариел стои до печката, с гръб към него. При вида ѝ всичките първични желания да я защитава и да я има отново го завладяха. Беше го предала, но въпреки това мощта на любовната магия все още го свързваше с нея с такава сила, че беше почти плашеща.

Премести погледа си към Гейлътн, който седеше до масата и я наблюдаваше.

— Здравей, Гейлътн. Толкова се радвам, че си се отбил насам.

Ариел се завъртя и извика:

— Лусиен! Махай се отгук!

Лусиен не ѝ обърна внимание и се съсредоточи върху Гейлътн, който скочи на крака и отвърна презрително:

— Ха, както виждам, чудото на природата най-сетне пристигна.

— Пристигнах — рече Лусиен, като пристъпи в стаята. — Баща ти ти изпраща поздрави. Помоли ме да ти предам, че ти прощава.

— Той прощава на мен? — повтори Гейлътн с дрезгав смях. — Би трябвало да ме моли за прошка. Той е един глупак, който отказва да види бъдещето.

— И какво е бъдещето? — попита Лусиен, като тръгна край стената, така че Гейлътн да бъде принуден да обърне гръб на Ариел. Искаше да ѝ заповяда да бяга, но ако Гейлътн разбереше, че е загрижен за нея, щеше да я използва в битката. Лусиен искаше да предотврати това.

— Както казах на дядо ти, аз ще върна на нашата раса славата, на която се е радвала някога! — отговори Гейлътн с налудничав блясък в очите.

В Лусиен се надигна ужасно подозрение.

— Кога каза това на дядо ми?

— В нощта, когато умря — отвърна Гейлътн. — Той ме проследи до едно специално място с невероятна красота и очарование, което ни е принадлежало, преди старци като него да отхвърлят Старите магии и да ни лишат от най-великите чародейства. Горд съм да заявя, че предците ми са били достатъчно умни, за да забележат грешката. Те са знаели, че ще дойде ден, когато фамилията ми най-сетне ще се

въздигне до поста на висш свещеник на сборището и се постарали да бъдем подготвени да поправим грешката, когато това се случи.

Докато Гейлът говореше, Лусиен се досети, че „специалното място“, което той споменаваше, беше тайната стая в пещерата. Тъй като именно той бе открил тялото на дядо му в пещерата, Лусиен вече бе сигурен, че Гейлът е виновен за смъртта му.

— Какво си направил на дядо ми? — запита той.

Устните на Гейлът се извиха в подигравателна усмивка.

— Не се наложи да му правя нещо, Лусиен. Просто го оставих да прекара една нощ в специалното място. Когато на сутринта се върнах, той вече беше мъртъв.

При мисълта за дядо му, затворен цяла нощ с тъмните сили в тайната стая, Лусиен бе овладян от гняв. Той беше в тази стая и сам бе изпитал съкрушителната зла сила. Дядо му беше на сто и дванайсет години и макар умът му да беше остър, сърцето му беше слабо. Вероятно не бе издържал и час, но Лусиен бе сигурен, че бе изстрадал отвратителни мъчения, преди най-накрая сърцето му да спре. Фактът, че бе умрял по такъв унижителен начин, изпълни Лусиен с ярост.

Освободи я в бурен вятър, който се изви в стаята като торнадо. След това събра всяка капка мощ, която притежаваше. Фокусира я и мислено я изстреля срещу Гейлът.

Гейлът изрева от гняв, щом неочаквано бе повдигнат от пода и запратен през стаята. Удари се в стената и се свлече на пода, но незабавно скочи на крака. Златистите му очи блестяха като огън. Собственият му ураганен вятър се присъедини към този на Лусиен, докато си отмъщаваше, като мислено изпращаше мощта си срещу Лусиен. Докато Лусиен се издигаше над пода и се носеше назад, той зърна Ариел. Все още стоеше до печката. Дългата ѝ коса се вееше край тялото ѝ, а очите ѝ се бяха разширили от страх.

Искаше да ѝ каже да се маха. Преди да успее да оформи мисълта си, той се удари в стената с такава сила, че цялото му внимание отиде, за да си спомни как да диша.

Ариел се чувстваше така, сякаш преживяваше наяве някакъв кошмар, гледайки как Лусиен и Гейлът се бият. Изглеждаше невъзможно да се запращат през стаята с такава сила, без дори да влизат във физически допир.

След броени минути стана ясно, че Гейлът е по-силен от Лусиен. Като че ли успяваше да го вдигне по-високо и да го запрати по-надалеч. Знаеше, че трябва да направи нещо, за да помогне на Лусиен. При нормални условия би могла да се опита да се промъкне зад Гейлът с един от железните тигани и добре да го дръгне по главата. Но вятърът в кухнята беше толкова силен, че трябваше да се държи с две ръце за шкафа, за да остане на крака. По никакъв начин не би могла да се промъкне зад Гейлът.

Вместо това остана до печката, без да престава да се хули мислено, задето бе причинила това. За Бога, та тя обичаше Лусиен! Как бе могла да му стори това? Ако с него се случеше нещо...

Не се остави да завърши мисълта, защото нямаше намерение да позволи нещо да му се случи.

Инстинктивно измъкна кристала изпод блузата си. Лусиен ѝ бе казал, че единственият му шанс да победи Гейлът е да привлече силата на любовта ѝ. Като стисна кристала с две ръце, тя започна да повтаря:

— Обичам те, Лусиен! Обичам те!

Силите на Лусиен отслабваха. Знаеше, че е само въпрос на време Гейлът да го победи. Но изведнъж почувства неочакван прилив на сила, по-голяма от всичко, което бе изпитвал някога.

Вниманието му беше до такава степен съсредоточено върху Гейлът, че за миг не можа да разбере откъде идва тя. Но след това чу думите на Ариел и един бърз поглед към нея му показва, че тя му пращаше любовта си посредством кристала.

Почувства се объркан, защото единственият начин, по който Ариел можеше да му помогне посредством кристала, бе ако наистина го обичаше. Но това беше невъзможно, защото, ако тя го обичаше, преди всичко никога нямаше да го предаде.

Но сега не беше време да обмисля този въпрос, реши той, като върна вниманието си към Гейлът. Истинска или не, любовта ѝ му даваше несравнима сила.

Изглежда Гейлът бе прочел мислите му, защото неочаквано каза:

— Тя не може да ти помогне, Лусиен.

Докато говореше, той бръкна в десния си джоб. Когато извади ръката си, Лусиен почувства как краката му се подкосяват. Гейлът стискаше пет-шест черни кристала от тайната стая.

— Ариел, бягай оттук! — изрева той, докато Гейлън хвърляше кристалите на пода.

Едва бе изрекъл тези думи, когато последва силна експлозия и стаята се изпълни с такава смрад, че дъхът му секна. Миг по-късно в центъра на стаята се скупчиха шест малки демона, досущ като този, който бе видял в спалнята на Ариел. Разликата обаче беше там, че Гейлън бе им дал реалност. Нямаше начин, по който да ги победи.

— Ариел, махай се! — отново извика той, докато Гейлън мърмореше някакви неразбираеми думи. Три от демоните се втурнаха към нея, а останалите три — към него.

Но предупреждението му дойде твърде късно. Ариел беше заградена до печката. Очите ѝ се бяха ококорили от ужас, а лицето ѝ беше бяло платно, докато гледаше надолу към демоните.

Лусиен искаше да ѝ се притече на помощ, но той също бе обграден от демони. Два от тях се вкопчиха в краката му, хапейки го яростно през плата на джинсите, докато третият подскочи във въздуха и се хвърли към гърлото му. Лусиен го удари с юмрук с такава сила, че демонът се преметна три пъти. В края на третото салто, обаче, той се изправи и полетя обратно към него, скърцайки със зъби. Лусиен го изчака да се приближи и приклепна. Докато демонът прелиташе над него, той стовари юмруците си върху другите два, отхвърляйки ги от краката си. След това се втурна към Ариел.

Един от демоните се бе впил в крака ѝ, докато другите два теглеха косата ѝ. Това, което най-много го удиви, бе, че тя изобщо не се опитваше да се бори с тях. Беше стиснала здраво очи и, вкопчена в кристала, отчаяно повтаряше:

— Обичам те, Лусиен.

Лусиен почувства как неговите демони се нахвърлят върху гърба му тъкмо когато стигна до нея. Не има обърна внимание. Изрита този, който беше на крака на Ариел и изблъска двата демона, хванали косата ѝ. След това я избута зад гърба си и се обърна, така че да посреща атаките на шестте демона.

— Е, какво ще правиш сега, Лусиен? — подразни го Гейлън, застанал зад демоните с ръце на кръста. — Не можеш да ги победиш, а щом приключат с теб, тя е тяхна. Искаш ли да ти кажа какво ще направят с нея?

— Лусиен, не го слушай! — каза Ариел, като промуши ръка под мишницата му и застана до него. — Можем да ги победим!

— Да ги победите? — повтори Гейлът през бурен смях. — Само една простосмъртна може да бъде такъв оптимист, но ти знаеш истината, нали, Лусиен.

— Да — спокойно отвърна Лусиен, като отново се съсредоточи върху любовта на Ариел. — Можем да победим и тях, и теб, Гейлът, защото Ариел е моя жена. На наша страна е любовта. Ти имаш само злото.

— Не! — изкрещя Гейлът и, като вдигна Лусиен във въздуха, го запрати през стаята. — Не!

Още докато Гейлът го вдигаше във въздуха, Лусиен се съсредоточи върху любовта на Ариел, събирайки всяка капка сила от нея. В мига, в който докосна пода, той изпрати мислено цялата тази любов към ума на Гейлът.

Очите на Гейлът се разшириха от ужасена изненада, а устата му се отвори, сякаш да изкрещи. Но преди да успее да издаде звук, той се строполи на пода и в същия миг демоните изчезнаха.

Лусиен болезнено се надигна на крака и закуца към Гейлът. Не си направи труда да проверява дали е жив, защото знаеше, че само е изгубил съзнание. Любовта никога не би могла да убие.

— О, Боже, Лусиен! Добре ли си? — извика Ариел и, като се втурна към него, се опита да го прегърне.

Нищо не би харесало повече на Лусиен от това да я придърпа в обятията си, да я притисне към себе си и да се потопи в любовта, която чувстваше, че струи от нея. Но, докато гледаше набразденото ѝ от сълзи лице, той разбра, че любовта ѝ към него не беше истинска. Ако беше, тя преди всичко нямаше да го предаде.

Хвана ръцете ѝ, отблъсна я от себе си и каза кратко:

— Добре съм, както и брат ти, когото аз спасявах, докато ти ме предаваше на Гейлът. Събери си нещата и ще те отведа при него. Колкото по-скоро и двамата ми се махнете от главата, толкова по-добре.

— Лусиен, знам, че те е яд на мен и имаш пълното право за това — каза Ариел, смазана от това, че я бе отхвърлил. Но след това, което бе направила, не можеше да очаква друго от него. Лусиен беше прав. Беше го предала. — Сгреших, но, докато те гледах как се биеш с

Гейлър, разбрах колко много те обичам и мисля, че ти също ме обичаш. Не можеш ли да намериш в сърцето си прошка за мен? Можеш ли да ни дадеш още една възможност?

— Да ти простя ли? — пренебрежително повтори той. — Обвързах се с теб, Ариел. Споделих с теб самата си същност, а ти ме предаде.

— Знам — рече тя, с плувнали в сълзи очи. — Но ако просто ми беше обяснил какво става, вероятно щяха да разбере защо точно правя това, което искаше от мен.

Лусиен поклати гневно глава.

— Нима не разбираш? Няма значение защо го правиш. Факт е, че ти направих любовна магия и тя не сработи по-добре с теб, отколкото тази, която баща ми бе направил на майка ми. Ти си простосмъртна и на твоята любов не може да се разчита.

— Добре, какво очакваше от мен? — запита Ариел, сама започваща да изпада в гняв. — Дори преди да ми направиш любовната магия, ти ми каза, че ще ме изоставиш и то не поради някаква друга причина, а само защото съм простосмъртна. Ако искаш да можеш да разчиташ на нечия любов, тогава трябва да му дадеш причина, поради която самият той да ти вярва. Не ми се иска да ти го казвам, Лусиен, но не мисля, че обещанието за изоставяне може да вдъхне повече вяра на една вещица или на един магьосник, отколкото на една простосмъртна. Освен това не е честно да съдиш за мен по действията на майка си — буйно продължи тя. — По същата логика бих могла да кажа, че всички магьосници са лоши, защото Гейлър е лош. Това е лицемерие, Лусиен, и ти би трябвало най-добре да го разбираш.

— Приключи ли? — попита я той с ядно изражение.

Ариел го изгледа продължително, осъзнавайки, че нищо от това, което бе казала, не бе го променило. Дори да не го бе предала, пак щяха да стигнат до това противопоставяне. Проблемът нямаше нищо общо с нея. Проблемът засягаше само майка му.

— Да, Лусиен, за съжаление свърших — уморено рече тя. — Вече опаковах нещата си и натоварих куфара си в колата. Ще се радвам да ме заведеш при брат ми, защото колкото по-бързо се махнеш от живота ми, толкова по-добре.

При тези думи тя се обърна и излезе от кухнята. Лусиен остана загледан в празната врата, обзет от гняв, разочарование и, колкото и

странно да звучеше, смущение.

Подскочи, когато някой заговори зад него:

— Тя има доста разум за простосмъртна.

Лусиен се обърна и се намръщи, щом видя Себастиан Моран облегнат на касата на задната врата.

— Как влезе без покана? Или тя ме е предала и на тебе?

Себастиан повдигна вежди.

— Хората от семейството не се нуждаят от покана, за да влязат.

Лусиен примигна, сигурен, че не го е разбрал правилно.

— От семейството ли?

Себастиан кимна утвърдително.

— Ние сме братовчеди, Лусиен. Роднини сме, макар и далечни. Ще обсъдим това по-късно. Докато водиш простосмъртната при брат й, аз ще се погрижа за Гейлън.

— Какво ще правиш с него? — попита Лусиен, като погледна към Гейлън.

— Засега просто ще отнема силата му. Съдбата му ще бъде решена по-късно. Погрижи се за простосмъртната и се връщай. След това ще поговорим.

— Няма да мога, Себастиан. Аз съм изгнаник, нали помниш? За да стъпя на земята на сборището ми трябва покана от някой, който живее тук.

— Аз живея тук и те каня да дойдеш.

— Ами другите прокудени? Ще поканиш ли и тях?

Себастиан отново повдигна вежди.

— Те няма да могат да се върнат по домовете си, а семействата и приятелите им ще продължат да ги отбягват.

— Могат да останат тук — каза Лусиен, тъй като от собствен опит знаеше, че дори за един прокълнат е по-добре да бъде на земята на сборището, отколкото извън нея.

— Тогава считай, че всички те са поканени.

Лусиен кимна.

— Тук ли ще бъдеш, когато се върна?

— Ако ме няма, изчакай ме. Ще дойда веднага, щом мога.

— И ще ми кажеш всичко?

— Да, Лусиен, ще ти кажа всичко — рече Себастиан, като вдигна Гейлън от пода и го метна на рамото си.

Ариел знаеше, че едва ли бе стояла в колата повече от пет или десет минути, но сякаш изминаха часове, преди да дойде Лусиен.

Когато той най-сетне се качи на пасажерското място, Ариел въздъхна мислено от облекчение. Трябваше час по-скоро да се махне далече от Лусиен, защото, ако се забавеше, щеше да започне да го моли да й позволи да остане. Знаеше, обаче, че молбата й само щеше да предизвика нов отказ и просто нямаше да издържи повторно да бъде отхвърлена.

Не обелиха дума, с изключение на указанията за посоката, които й даваше Лусиен. Когато най-сетне стигнаха колибата, той обяви:

— Арманд е вътре.

Ариел изскочи от колата и се втурна към колибата. Лусиен я последва. Вратата се отвори и на прага се показва стара жена, която я изгледа предпазливо.

— Всичко е наред, Мирна. Тя е близначката на простосмъртния — рече Лусиен зад Ариел.

— Близначка ли? — повтори старата жена, вперила поглед в Ариел, сякаш тя беше някакво извънземно.

Ариел й се усмихна едва.

— Мога ли да видя брат си?

— О, да, разбира се! — отвърна жената, като отстъпи назад.

В мига, в който влезе, Ариел видя Арманд седнал на един стол до масата.

— Арманд! — извика тя.

— Ариел? — изненадано прошепна той, като се изправи несигурно на крака. — Какво правиш тук?

— Теб търсех — каза тя със стичащи се по бузите сълзи. Притича до него и се хвърли в прегръдката му. — О, Арманд, толкова се безпокоях за теб!

— О, Боже, Ариел! — рече той, като я прегърна силно. — Не знам какво става. Чувствам се така, сякаш съм изгубен в някаква пустота. Не знам кой ден е, кое време е, дори коя година е сега!

— Не се безпокой за това. Ще ти разкажа всичко по-късно — обеща тя и, като подсмъркна, хвана с длани обичното му лице. — Господи, Арманд, колко те обичам! Ако отново ме изплашиш така ще ти скъсам главата!

— Ариел, съвсем ме обърка — смутолеви Арманд, като хвана ръцете ѝ и ги дръпна надолу. Ще го обсъдим по-късно, нали?

— А-ха — усмихна се тя. — Да си вървим в къщи.

Той я изгледа озадачено.

— С удоволствие. Честно казано, не мога да си спомня защо изобщо съм дошъл тук.

— Качвай се в колата. Аз ще дойда след минутка — рече му тя.

Арманд излезе от колибата и Ариел се обърна към Лусиен, който се бе подпрял на стената до огнището. Ариел огледа стаята и видя, че всички останали са изчезнали.

Обърна се пак към Лусиен и го попита:

— Арманд има ли някакъв проблем с паметта или си му направил магия, за да забрави?

— От двете по малко — отвърна Лусиен. — Точно сега е малко объркан, но щом паметта му се възвърне, ще си мисли, че е бил тук на лов за диви патици.

Ариел замълча, докато осмисляше думите му. И когато ги разбра, тя попита:

— Ами аз, Лусиен? Аз също ли ще забравя, че съм била тук?

— Искаш ли да забравиш? — запита той в отговор, а в гласа му прозвучаха подигравателни нотки.

— Не — тихо отвърна тя, като се прокле заради новите сълзи, които напиреха в очите ѝ. Бързо сведе поглед към пода, за да не ги види Лусиен. Когато почувства, че е овладяла емоциите си, тя отново вдигна глава към него.

— Знам, че мислиш, че не можеш да ми вярваш, но ти се кълна, че няма да издам тайната на Сенктюъри. Но ако смяташ, че трябва да ми направиш заклинание, за да забравя, ще те разбера. Освен това искам да знаеш, че не съжалявам за това, което се случи между нас. Благодаря ти, че спаси брат ми.

Лусиен не отговори и Ариел импулсивно се надигна на пръсти и го целуна по бузата. Отстъпи назад, усмихна му се и рече:

— Довиждане, Лусиен. Надявам се някой ден да намериш душевно спокойствие и щастие каквито заслужаваш.

Обърна се и побърза да излезе от колибата, защото знаеше, че ако Лусиен ѝ каже само една дума, ще избухне в сълзи.

Няколко минути по-късно колата излезе на пътя. Ариел погледна в огледалото. На светлия фон на отворената врата се виждаше тъмен мъжки силует. Беше сигурна, че това е Лусиен. Сякаш усетил, че го гледа, той изведнъж затвори вратата. Сърцето на Ариел се сви от безвъзвратността на това просто действие. Всичко беше свършено. Никога вече нямаше да види Лусиен.

Вече повече от час Лусиен си беше в къщи, но Себастиан все още го нямаше. Голяма част от времето мина в настаняването на Бойд, Мирна и Роан. Грифит отказа да ги последва. Заяви, че след ролята, която бе изиграл в падението на Гейлън, не заслужава да стъпва на земята на сборището. Лусиен се надяваше, че Грифит ще промени решението си, защото според него мястото му беше в сборището. То имаше нужда от морална сила като тази на Грифит да го направлява.

Сега седеше свит в едно кресло пред камината и се взираше в пентаграмата. Беше победил Гейлън и бе спасил сборището от унищожение. Тогава защо се чувстваше така, сякаш бе настъпил краят на света?

„Защото Ариел си отиде“, помисли си той.

Затвори очи от острата болка, която го прониза при това самопризнание. Ариел си бе отишла и никога вече нямаше да я види. Знаеше, че ще боли, но не бе предполагал, че ще бъде такава мъчителна агония, която пронизва до мозъка на костите.

— Простосмъртните тръгнаха ли си за дома?

Лусиен отвори очи. Себастиан се бе облегнал на вратата, с кръстосани пред гърдите ръце.

— Никой ли не ти е казвал, че, дори да си от семейството, трябва да чукаш, преди да влезеш в нечий дом? — промърмори Лусиен.

— Аз почуках — отвърна Себастиан. — Предполагам, че си бил твърде зает, за да ме чуеш. Има ли нещо, за което би желал да поговорим?

— Искам да поговорим за теб самия — рече Лусиен. — Ще ми кажеш ли най-сетне кой точно си ти и защо си тук?

Себастиан прекоси стаята и седна на креслото до него.

— Това е дълга история. Сигурен ли си, че искаш да я чуеш още тази вечер?

— Да — намръщи се Лусиен, — искам да я чуя още тази вечер и не се опитвай да ме отклоняваш, Себастиан. Наистина ли си ми роднина?

— Да — отговори той, — не очаквай от мен да ти дам точна генеалогична справка. Знам само, че някакъв мой роднина се оженил за твоя роднина, преди да емигрират в тази страна. Когато висшият съвет реши да изпрати някой да проучи Гейлътън, те избраха мен, защото знаеха, че Гейлътън няма да може да изгони от сборището някой, който има роднински връзки там.

Сърцето на Лусиен прескочи, тъй като думите на Себастиан потвърдиха най-опасните му страхове.

— Изпратил те е висшият съвет? — Себастиан кимна утвърдително и Лусиен скочи на крака, и започна да се разхожда напред-назад. — Проклятие! Значи всичко е било безсмислено? Съветът е знаел за Гейлътън и сега ще унищожат сборището!

— Няма да унищожат сборището, Лусиен.

— Но висшият закон на сборището гласи, че...

— Знам какво гласи висшият закон на сборището — нетърпеливо го прекъсна Себастиан. — Защо не седнеш и не ме изслушаш, вместо да подскачаш и да правиш заключения?

Лусиен го изглежда подозрително.

— Сигурен ли си, че сборището не е в опасност?

— Кълна ти се, че в момента сборището не е в опасност.

Не точно това успокоение бе очаквал Лусиен, но реши, че, дори Себастиан да го лъже, не може да стори нищо. Съветът беше всемогъщ, което означаваше, че сборището е оставено на тяхната милост.

Седна и додаде:

— Добре, ще те изслушам.

Себастиан се облегна и преплете пръсти пред корема си.

— Няколко седмици преди дядо ти да умре, той изпрати съобщение до съвета, с което ги информираше, че е възникнал сериозен проблем, който трябва да бъде обсъден с тях. Каза, че не е въпрос, който би могъл да бъде обсъждан по традиционните методи, така че настоя за официално събрание на съвета. Както знаеш, съветът се събира телепатично, така че е нужна голяма подготовка. Отнема дни, за да се подготвят магиите, които да им позволят съвместното

общуване. Беше насрочена дата и всички започнаха да се подготвят. Но след това, три дни преди събранието, дядо ти почина. През последната година съветът стигна до извода, че причината дядо ти да свика събранието е било откритието му, че Гейлът практикува Старите магии.

Лусиен смутено поклати глава. Разговорът му с Гейлът бе потвърдил казаното от Себастиан. Без дори да осъзнае, че говори на глас, той промърмори:

— Защо дядо не е дошъл при мен за помощ? Заедно можехме да се справим с Гейлът.

— Но е трябвало да изложи на риск живота ти, а ти си последния от нашата фамилия — посочи Себастиан. — Ако умреш, с теб ще умре нашата фамилия. Знаеш така добре, както и аз, че запазването на фамилията е от жизнено значение, но в твоя случай важността е още по-голяма.

— Кое е важното в моя случай? — объркано попита Лусиен.

— Не мога да ти дам подробности — загадъчно отвърна Себастиан. — Ще трябва да отидеш при майка си, за да ги научиш.

— При майка ми ли? — недоверчиво ахна Лусиен. — Дори не знам дали е жива!

— Тя е жива — увери го Себастиан, — и преди да си тръгна ще ти кажа как да я намериш. Но нека се върна към разказа си.

Лусиен беше твърде смутен, така че само кимна с глава.

— Веднага, щом съветът научи, че дядо ти е умрял, те помислиха, че това е било причината да свика събранието. Решиха, че дядо ти е знаел, че е болен и е искал да получи разрешение да те изпрати при майка ти.

— Какво искаш да кажеш с това, че е искал да получи разрешение да ме изпрати при майка ми? И защо изобщо е трябвало да ме изпраща при нея? — запита Лусиен, който се бе объркал още повече.

— Пак ти повтарям, че тези неща можеш да научиш само от нея — поклати глава Себастиан. — Всичко, което мога да ти кажа е, че когато дядо ти умря, в съвета последваха множество спорове дали да ти позволят да водиш сборището. Смятаха, че поради факта, че си наполовина простосмъртен, твоята лоялност ще бъде разкъсвана между сборището и света на хората.

— Но това е абсурд! — разгневено заяви Лусиен.

— Те не го смятаха за абсурдно — спокойно отвърна Себастиан. — Помни, Лусиен, ти си единствен. В нашата история няма друг със смесена кръв. Никой не е знаел какво да очаква от теб. Ето защо съветът постигна съгласие да се срещнеш на двубой с Гейлън, когато той оспори правото ти на поста на висш свещеник. Искаха да видят дали си в състояние да бъдеш пълнокръвен магьосник. Когато изгуби, те почувстваха, че ще бъде в интерес на сборището Гейлън да заеме мястото ти.

— Само че Гейлън победи с измама — стегнато заяви Лусиен.

— По онова време съветът вярваше, че двубоят е бил честен, а когато отказа да се примириш с победата и избра изгнанието, те сметнаха, че са взели правилното решение. Бяха сигурни, че не искаш да се закълнеш във вярност на Гейлън заради връзките си със света на простосмъртните.

— Не мога да повярвам! — възкликна Лусиен. — Посветих на сборището целия си живот, а съветът си прави произволни решение за лоялността ми, основани само на факта, че майка ми е простосмъртна!

— Знам, че звучи нечестно, но пак ти повтарям, че си единствен и, следователно, представляваш неизвестна величина — защити се Себастиан. — Трябваше преди всичко да мислят за добруването на сборището и просто не знаеха какво да очакват от теб. Ето защо през цялото време не губеха следите ти.

— Те са ме шпионирали?

— Мисля, че звучи по-добре, ако кажем, че са те държали под око.

Лусиен изруга цветисто.

— Изненадан съм, че не са ме лишили от силите ми, след като са ме сметнали за толкова недостоеен за доверие.

Себастиан се размърда неудобно в креслото си.

— Всъщност подразбрах, че е имало някакво подобно решени, но то е гласяло, че ще те оставят на мира, докато не се докаже, че представляваш опасност.

— Какво щастие, че са ми оказали честта да се поколебаят! — саркастично провлече Лусиен.

Себастиан се намръщи.

— Виж, Лусиен. Знам, че това, което се случи с теб е несправедливо, но опитай се да се поставиш на мястото на членовете на съвета. Цялото ни съществуване се крепи на лоялността и тайната. Добруването на една личност е без значение, когато става дума за сигурността на сборищата.

Лусиен понечи да му възрази, но не можа. Беше взел същото решение, когато направи любовната магия на Ариел, като по този начин бе пожертвал и нея, и себе си заради сборището.

Обаче все още беше раздразнен и затова каза:

— Кога съветът разбра, че Гейлърн е магьосник-измамник?

— Станаха подозрителни, след като Гейлърн изгони баща си. Когато го попитаха защо, той заяви, че баща му му завиждал и се опитвал да се намесва във вътрешните работи на сборището. Тъй като магьосникът е всецяло отдаден на детето си, версията за завистта просто не прозвуча истински. Съветът реши да ме изпрати да проуча ситуацията и не ми отне много време да разбера, че Гейлърн използва Старите магии.

Лусиен отвори уста да заговори, но Себастиан вдигна ръка.

— Остави ме да довърша, Лусиен, и след това ще отговоря на въпросите ти. Както казах, разбрах за Гейлърн, а знаех, че съгласно висшия закон сборището е обречено. Но знаех също така, че унищожението на сборището ще бъде началото на края на цялата ни раса. Ние наистина сме на границата на изчезването, Лусиен. Вашето сборище е в много по-добро положение от повечето други, защото не сте преживели разрушенията на двете световни войни през това столетие. Можем да се пазим от простосмъртните, но не можем да се защитим от оръжията на войната и особено от бомбите. Страдахме така, както и останала Европа и изгубихме много от нашите хора.

— Значи слуховете за изчезването ни са верни? — попита Лусиен.

— По верни, отколкото би искал да повярваш — мрачно отвърна Себастиан. — Във всеки случай успях да открия, че Гейлърн не е въвлякъл сборището в използването на Старите магии, така че само той представлява истинска заплаха. За нещастие всички му се бяха заклели в преданост, така че не можеха да се опълчат срещу него. Съветът не можеше да направи нищо, тъй като на висшите свещеници

им е забранено да се намесват във вътрешните дела на друго сбирще, освен своето.

— Мисля, че можеха да вдигнат забраната при обстоятелства както случая с Гейлн — сухо отбеляза Лусиен.

— От особена важност е всяко сбирще да поддържа автономията си — поклати глава Себастиан. — Гейлн беше достатъчно опасен, но можеш да си представиш какво щеше да се случи, ако можеше да се намесва в другите сбирща и ако бе успял да ги превземе? Единственият начин да не се позволи това никога да не се случва е като не се вдига забраната, независимо от обстоятелствата.

— Прав си — призна Лусиен, като потрепери при представата за Гейлн, можещ да използва силата на няколко сбирща. Щеше да стане непобедим.

— Единственият начин да бъде спасено сбирщето бе да се намери магьосник, който е обвързан със сбирщето, но не е задължен във вярност на Гейлн. Ти беше единственият магьосник, отговарящ на изискванията, защото другите прокудени магьосници се бяха заклели в лоялност, преди да бъдат изгонени. Както вече казах, съветът те държеше под око и беше очевидно, че не представляваш заплаха за сигурността на сбирщето. Убедих съвета да ми позволят да ти изпратя предупредителни сънища, че сбирщето е в опасност, за да видим какво ще направиш.

— Ти си причинил сънищата ми? — изненадано запита Лусиен.

— Да — отговори Себастиан. — Реших, че ще разбереш, че Гейлн излага сбирщето на опасност и ако си лоялен към сбирщето, ще се опиташ да намериш начин да го спреш. Ти доказа, че съм бил прав. Изпрати тук Арманд Дантес. Тогава съветът реши да изчака, за да види дали ще победиш Гейлн и, ако успееш, да пощадят сбирщето.

— Значи сбирщето наистина е в безопасност?

— Не го грози опасност от унищожение заради действията на Гейлн. Имаш думата ми за това.

— Да благодарим на боговете — каза Лусиен, като се отпусна назад и потърка с ръка лицето си в облекчение.

— Боговете нямат нищо общо с това, Лусиен. Ти си този, който спаси сбирщето и заради това, че се справи, сега те очаква още по-трудна задача.

Лусиен го изгледа учудено.

— Каква задача?

— Ще научиш подробностите от майка си — повтори Себастиан. — Ако, след като я изслушаш, пожелаеш да поемеш отговорността, тогава ще станеш висш свещеник на сборището. Съветът иска да знаеш, че ако решиш, че искат прекалено много от теб, някой друг ще стане висш свещеник. Но няма нужда да се безпокоиш за бъдещето си. Независимо от решението ти ще ти бъде позволено да се върнеш в сборището с всичките си права и привилегии, които си имал, преди да бъдеш прогонен.

Лусиен прекара ръка през косата си.

— Защо правиш всичко да звучи толкова загадъчно? И защо трябва да говоря точно с майка си? Тя си отиде от живота ми преди години. Изостави ме!

— Тя не те е изоставила, Лусиен — възрази Себастиан. — Поне не в смисъла, в който си мислиш. Но отново повтарям, че не е моя работа да ти казвам подробностите. Трябва да ги научиш от нея.

Стана, извади лист хартия от джоба на ризата си и го сложи на масата между тях.

— Това е адреса на работата ѝ. Каква ирония, че, през цялото време докато си бил във Филаделфия, си се намирал само на няколко мили от нея. Когато се почувствах готов, намери я и поговори с нея, но не отлагай много. Сборището има нужда от лидер и ако няма да бъдеш ти, тогава съветът трябва да насрочи турнир. Лично аз се надявам, че щом си тръгна ще ми дадеш благословията си на висш свещеник.

— Каква е ползата ти от всичко това? — любопитно попита Лусиен. — Защо за теб е от такова значение да правя това, което се очаква от мен?

За миг сякаш Себастиан не възнамеряваше да отговори, но след това додаде:

— За мен е важно, защото ние двамата сме последните от нашата фамилия, Лусиен. Когато реших да приема поста на пратеник на съвета, на който пост съм задължен да остана, докато възрастта не ме принуди да се оттегля, аз взех решение да не се женя. Цял живот ще пътувам по света. Животът ми ще е изпълнен с опасности и чувствам,

че няма да бъде правилно да моля някоя вещица да се обрече на някой, който всеки миг може да бъде убит.

Лусиен разбираше основанията на Себастиан да не се обвързва, но преди всичко бе смутен от факта, че изобщо е приел поста. Подозираше, че Себастиан бе приел поста на пратеник не толкова заради самата работа, колкото заради лоялността към фамилията.

Реши да провери подозренията си.

— Щеше ли да приемеш поста на пратеник, ако не ми беше роднина?

— Не — отговори Себастиан. — Но когато съветът ми обясни колко важен си ти, не можах да им откажа.

— По дяволите, Себастиан, отново се държиш загадъчно — промърмори Лусиен. — Защо съм толкова важен?

— Ще разбереш веднага щом поговориш с майка си. Не се бави, Лусиен. Важно е за всички ни.

С тези думи Себастиан си тръгна. Щом вратата се затвори зад него, Лусиен погледна към листа с адреса на майка му. Като прочете думите „д-р Илейн Бейкър-Моргрет“ на повърхността изскочи натрупваната трийсет години горчивина. Каквото и да казваше Себастиан, тя го беше изоставила. Облегна се, затвори очи и се потопи в чувството на негодувание. Ако не друго, поне заглушаваше мислите за Ариел. За нещастие не можеше да облекчи парещото чувство за загуба.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

„Любовта побеждава всички. Нека ние също се предадем на Любовта.“

Публий Вергилий Марон, „Поеми“

Лусиен се намръщи пред вратата на апартамента на майка си. Знаеше, че тя е вътре. Беше я видял да влиза в сградата и се бе изненадал от промяната във вида ѝ. Тъмнокестенявата ѝ коса беше почти изцяло побеляла. Освен това беше много по-слаба, отколкото я помнеше. Разбира се, откакто я бе видял за последен път, бяха изминали трийсет години и промените можеха да се очакват. Интересно какво ли щеше да си помисли, когато го видеше? Дали щеше да се зарадва, като го види? Или щеше да бъде разочарована? Или, още по-лошо, нямаше да реагира нито по единия, нито по другия начин?

Последната възможност се оказа почти достатъчна да го накара да си тръгне, но не можеше да го направи. През последните две седмици Себастиан ежедневно го бе подканял да дойде да я види. Макар да използваше посещенията си при майка си като извинени, трябваше да признае, че не това беше истинската причина.

Простата истина беше, че Ариел му липсваше толкова много, че чувстваше непрестанна болка, която се засилваше с всеки изминат ден. Продължаваше да си повтаря, че трябва да я забрави. Тя го бе предала. Освен това самата тя бе казала, че ако иска да разчита на нечия любов, трябва да даде на този човек причина самият той да му повярва. Беше го помолила да ѝ даде шанс. През последните няколко дни Лусиен бе започнал да осъзнава, че желае да ѝ даде тази възможност. Беше видял какво бъдеще го очаква без нея, а то беше пусто, болезнено съществуване. Проблемът беше там, че самият той не можеше да живее в света на простосмъртните, а не знаеше дали Ариел ще бъде щастлива в света на сбирещето.

Ето защо накрая се поддаде на тормоза на Себастиан. Знаеше, че майка му бе напуснала сборището, защото беше нещастна там и искаше да узнае причината. Ако решише да гради нов живот с Ариел, не желаше тя да бъде толкова нещастна, та ако с него се случеше нещо, тя да изостави детето им. Не че вярваше, че Ариел е способна на подобно нещо. Както бе доказала с брат си, тя беше привързана до ярост към тези, които обичаше.

Все пак беше важно да знае дали нещастieto на майка му в сборището е присъщо на всички простосмъртни или е било личен проблем. Вече беше обрекъл Ариел на нещастен, самотен живот, но в своя свят тя поне имаше близките и приятелите си. А неговото семейство го нямаше, така че в неговия свят тя би имала само него и детето, което щяха да заченат заедно, а това можеше да се окаже недостатъчно да я направи щастлива.

Като пое дълбоко дъх, Лусиен почука на вратата. Няколко секунди по-късно майка му отвори с раздразнен вид, но щом го погледна, кръвта се оттегли от лицето ѝ.

— Лусиен! — дрезгаво прошепна тя.

Лусиен се взря в лицето ѝ, което се бе променило съвсем малко с годините. Имаше няколко нови бръчки край очите и устата, а лицето ѝ беше малко по-слабо. Но все пак си оставаше лицето на жената, която бе му чела смешните приказки за спящи красавици и ревниви феи.

— Здравей, майко — каза той.

В този миг тя избухна в сълзи. Лусиен се почувства така объркан, както когато Ариел плачеше. Нямаше представа какво да прави. Ако беше Ариел можеше да я целуне, за да я успокои, но в случая този вариант определено не беше подходящ.

За щастие не му се наложи да взима решение, тъй като тя бързо се съвзе. Отправи му една слаба усмивка и каза:

— Имаш същия удивен вид, като баща си, когато плачех. Заповядай, влез. Обещавам ти, че няма да проливам повече сълзи.

Лусиен предположи, че от него се очаква да каже нещо в отговор на думите ѝ, но не го направи, защото нямаше представа какво би било подходящо в случая. Времето си в света на простосмъртните бе прекарал зад бара във „Вещерска отвара“ и нямаше представа как да се справя с плачещи жени. Трябваше ли да ѝ каже, че може да плаче? Или трябваше да я накара да спре?

— Искаш ли нещо за ядене? — попита тя, като го въведе в малката си, обзаведена с вкус дневна.

— Не, не съм гладен — отвърна той, докато сядаше на канапето. Тя се настани в креслото срещу него. — Ако съм дошъл в неподходящ момент мога да намина друг път.

— Лусиен, никога не би могъл да дойдеш в неподходящ момент — каза тя, а очите ѝ плувнаха в нови сълзи. — Дядо ти ми обеща да те изпрати при мен, когато стане време да научиш истината за раждането си, но бях започнала да смятам, че никога вече няма да те видя. Зная, че той не ме одобрява и... Е, сега не е време да го обсъждаме — каза тя, като махна с ръка. — Дошъл си да научиш за себе си. Какво ти каза дядо ти?

— Всъщност той никога нищо не ми е казвал — отговори Лусиен.

— Съвсем нищо? — недоверчиво попита тя. Когато Лусиен поклати глава, тя продължи: — Искаш да кажеш, че те е изпратил при мен, без да ти даде никаква информация?

— Не ме е изпращал — поясни той. — Дядо умря преди три години.

— О, Лусиен, съжалявам! — искрено възкликна тя. — Дядо ти и аз имаме търкания, но аз го уважавах. Сигурна съм, че ти си също такъв чудесен висш свещеник, какъвто беше той.

Лусиен се размърда сконфузено.

— Боя се, че не съм висш свещеник. След смъртта на дядо последваха някои... някои усложнения и поста бе приет от друг.

— Какви усложнения? — попита тя, а очите ѝ се присвиха. Преди Лусиен да успее да отговори, тя каза: — Защото си наполовина простосмъртен, нали?

— Да.

— Проклятие! — промърмори тя, като стана и започна да крачи напред-назад. — Казах на баща ти, че ще се случи нещо такова, но той не ми повярва. Той беше толкова приятен и разбран човек, че не можеше да види високомерието, което е обхванало сбирещето. Постоянно му повтарях, че считат простосмъртните за по-низши, но той възразяваше, че съм свръхчувствителна. Виждаше в теб само предизвикателството към бъдещето и беше така погълнат от мечтата си, че не забелязваше ада, през който те прекарваха останалите.

Изведнъж спря да се разхожда и тъжно поклати глава.

— Съжалявам, че са се отнесли толкова зле с теб, Лусиен. Може би щеше да бъде различно, ако баща ти беше жив. Може би щеше да ги накара да видят бъдещето така, както той го виждаше, но, честно казано, не съм сигурна, че щеше да успее.

— Не ти харесва народа ми, нали? — отбеляза Лусиен.

— Твоят народ — печално повтори тя. — Ето това е поведението, за което говоря, Лусиен. Вярно е, че расата ти превъзхожда в много отношения останалите хора, но също така е вярно, че сте човешки същества, също като мен или кой да е друг. Обаче именно това поведение на расово превъзходство, доведе същата тази висша раса на границата на изчезването. Твоят народ е бил толкова изключителен, че е ограничил кръвните си линии и преди повече от хиляда години генетиката си е казала думата.

— Имаш предвид ограниченото възпроизводство? — попита Лусиен.

— Да — отвърна тя. — Баща ти беше видял къде е проблемът и затова ме бе потърсил.

— Потърсил ли?

— Значи наистина не знаеш нищо, така ли? — промърмори удивено тя. — Дядо ти никога ли не ти е казвал, че съм генетик?

— Не — зашеметен отвърна Лусиен. — Знаех, че си доктор, но мислех, че си медик.

Майка му се отпусна назад в креслото и разтри слепоочията си с пръсти.

— Предполагам, че е по-добре да започна от самото начало, иначе нищо няма да разбереш. Както вече казах, баща ти беше проумял проблемът с твоята раса и слуховете за изчезването ви го безпокояха. Започнал да изучава генетика и стигнал до извода, че ако расата ти се смеси с простосмъртните, проблемът ще бъде решен. Но осъзнал, че ще има несъгласие с предложението му. Именно тук е проблемът с елитаризма. Ставаш толкова загрижен за поддържането на собствената си изключителност, че губиш реална преценка за нещата.

Тя спря, отпусна глава назад и се загледа в тавана, сякаш изгубена в спомените си.

— Баща ти решил, че най-добрият начин да се докаже теорията е да разполага с пълно генетично изследване и ето тук се появявам аз.

Прочел няколко мои статии и бил впечатлен от тях — тя изведнъж погледна към Лусиен и се усмихна. — Или поне така ми каза. Вероятно беше дошъл при мен просто защото съм била най-близкия генетик.

— Значи така сте се запознали? — попита Лусиен, очарован от разказа ѝ.

Майка му кимна утвърдително.

— Трябва да призная, че отначало помислих баща ти за луд. Бях учен и знаех, че такива неща като вещици и магьосници не съществуват. Но след това баща ти ми показва няколко от неговите номера и аз се убедих, че той е точно това, за което се представя. Съгласих се да му направя генетично изследване. Няколко месеца по-късно открих, че расата ти има един ген повече от останалите хора. Предполагам, че именно този ген ви дава свръхестествените ви сили. Освен това се оказва доминантен, което означава, че дори да се ожениш за простосмъртна, способностите ти ще бъдат предадени на децата ти. Истина е, че силата ще бъде донякъде отслабена, както се случи с теб. Но, погледнато най-общо, тази слабост е несъществена в сравнение с факта, че децата от смесени бракове ще могат да имат толкова деца, колкото и простосмъртните им родственици. Ето това беше мечтата на баща ти. Ти беше предопределен да дадеш ново начало на расата си.

— Да не искаш да кажеш, че ти и татко сте се оженили само, за да... ме създадете? — слисан попита Лусиен.

— О, не! — възрази тя през смях. — Баща ти и аз се оженихме, защото се влюбихме, макар да съм сигурна, че, ако не се бе влюбил в мен, щеше да си потърси друга простосмъртна, която би могъл да обича. Беше предан на сборището и беше решен на всяка цена да види оцеляването на расата си. След това, когато ти станеше на осемнайсет години, щяхме да те изпратим в университет и да те окуражим да си потърсиш простосмъртна съпруга. Баща ти беше сигурен, че щом веднъж сборището осъзнае, че могат да имат повече от едно дете, другите вещици и магьосници сами ще пожелаят да си потърсят съпрузи извън сборището. Пресметнах, че дори ако само трима или четирима от сборището го направят, след няколко поколения заплахата от изчезване няма да съществува.

Изведнъж изрида и тъжно поклати глава.

— Но когато баща ти умря, с него умря и мечтата му. Дядо ти ясно ми показва, че не желае да я подкрепи и несъмнено основната част от висшия съвет е била на неговото мнение. Без баща ти, който да те защитава, в техните очи ти се превърна в провален експеримент.

Думата „експеримент“ припомни на Лусиен разказа на Грифит за петицията на семейство Морган, която съветът бе отхвърлил. Бяха казали на Морганови, че се провежда експеримент и, докато не настане време да се изпита целия му потенциал, няма да насрочват турнир.

— Заради това ли напусна сборището и не пожела да ми се обадиш? — попита я той. — Защото се оказах провален експеримент?

Тя го погледна ужасена.

— Не, разбира се! Просто знаех, че не мога да остана в сборището без баща ти. Всички, включително дядо ти и баба ти, ме считаха за по-низша и се отнасяха към мен с обидна снизходителност. Когато казах на дядо ти, че искам да се махна, възнамерявах да те взема с мен, но той настоя да ти дам правото да избереш. Ако пожелаеш да тръгнеш — мога да те взема. Ако решиш да останеш, обаче, трябваше да прекъсна всички връзки с теб, докато дядо ти не почувстваше, че е дошло време да научиш истината за раждането си. Дядо ти ми каза, че когато дойде това време, ще те изпрати при мен, но не искаше да те смущавам повече, защото и без това вече беше объркан. Отказът ти да дойдеш с мен почти ме уби — призна тя, а очите ѝ отново се насълзиха, — но знаех, че дядо ти е прав. Ти беше смутен и разгневен, и нещастен. Ако някой от нас трябваше да страда, щеше да е по-честно това да бъда аз. Аз бях възрастната. Ти беше само едно малко момче — или, по-скоро, малък магьосник. Спомням си как мразеше да те наричам момче.

— Значи си отиде и повече не погледна назад — додаде Лусиен, недоволен от горчивината в гласа си, която не успя да подтисне.

Майка му се надигна в креслото и възрази със силен глас:

— Грешиш, Лусиен! Гледах назад всеки ден и след няколко месеца реших, че е по-добре да бъда нещастна, отколкото да живея без теб. Но когато се свързах с дядо ти и го помолих да ми позволи да се върна, той ми отказа. Каза ми, че в сборището няма място за простосмъртни и настоя да спазя съглашението ни. Повтори ми, че когато дойде време да научиш истината, той ще те изпрати при мен. Дотогава няма да ми позволи да ти пиша или дори да изпратя подарък

за рождения ти ден. Сега, след като знам, че е умрял, без да ти каже за мен, подозирам, че изобщо не е имал такова намерение — горчиво завърши тя.

Нещастен и несигурен какво трябва да каже, Лусиен погледна към ръцете си. Вярваше на разказа ѝ. Обичаше силно дядо си и беше готов да направи всичко за него, но също така знаеше, че когато стареца си наумеше нещо, нищо не можеше да му повлияе. Освен това трябваше да се съгласи с предположението ѝ, че дядо му изобщо не е възнамерявал да му казва истината за раждането. Ако бе имал подобно намерение, щеше да го е изпратил тук още преди години. Вместо това винаги бе повтарял на Лусиен, че майка му го е изоставила.

Погледна към нея и рече:

— Съжалявам. Дядо е сгрешил.

Майка му примирено сви рамене.

— Грешката беше колкото негова, толкова и моя, Лусиен. Преди всичко изобщо не трябваше да те изоставям.

Лусиен не намери какво да отговори на това, така че просто додаде:

— Е, чухме твоята история. Искаш ли да чуеш моята?

— Лусиен, бих дала десет години от живота си, за да чуя всичко, което ти се е случило, откакто напуснах сборището — каза му тя с искреност, която го разтърси до дъното на душата му.

— След като чуеш това, което имам да казвам, може би няма да мислиш същото — сухо заяви той.

— Ами тогава просто я разкажи.

През следващия час Лусиен ѝ разказа всичко, което се бе случило след смъртта на дядо му, включително брачната магия, която бе направил на Ариел.

— Така, че виждаш къде е моята дилема — завърши той. — Като направих брачната магия на Ариел, аз я принудих да се влюби в мен. Сега не знам какво да правя. Умирам без нея, но честно ли ще бъде да я помоля да дойде с мен в сборището и да заживее с мен? Какво ще стане, ако се окаже така нещастна, както беше ти?

— О, Лусиен, виждам, че магьосниците не са станали по-малко егоистични през последните трийсет години — сухо заяви тя. — Не можеш да насилиш Ариел да се влюби в теб. Брачната магия не би сработила, ако Ариел е неспособна да ти даде чистата любов, която

очакваш от своят другар в живота. Що се отнася до щастието ѝ с теб, очевидно е, че съветът е решил, ако ти желаеш да изпълниш мечтата на баща си, те да ти дадат тази възможност. Ще бъде висш свещеник, Лусиен. Ще можеш да научиш сборището на толерантност и колкото повече членове се женят за простосмъртни, толкова повече ще се смалява недостатъка ви. Междувременно намирай начини да я караш да се чувства полезна в твоето общество. И, преди всичко, всеки ден я уверявай, че макар да няма силите на една вещица, ти я обичаш с цялото си сърце.

— Значи мислиш, че мога да я помоля да заживее с мен?

— Мисля, че ще се окажеш най-големия глупак на света, ако преживееш още един ден без нея. Но, преди да си тръгнеш, бих искала да ти дам един съвет. Случил си с своята Ариел, но когато останалите членове на сборището си търсят простосмъртни партньори, трябва да бъдат внимателни. Обществото не е готово да приеме раса от хора със свръхестествени способности, така че за вас е от жизненоважно значение да продължите да бъдете в тайна.

— Но как можем да поддържаме тайната и да сключваме смесени бракове? — намръщено попита той.

— Трябва да подчертаеш пред сборището, че подобни връзки трябва да са основани на дълбока любов — отвърна тя. — Те ще познаят тази любов, когато я намерят. Това е една черта на твоето общество, с която можеш да се гордееш. При своята раса любовта може да достигне най-чиста форма. Ето защо щом веднъж се ожените, никога не се жените повторно за някой друг. Всеки простосмъртен, който веднъж изпита такава любов, никога няма да предаде сборището. Аз съм живото доказателство за това. А сега, върви и намери Ариел! — подкани го тя, като стана на крака. — Обичай я и ѝ направи много бебета. Изпълни мечтата на баща си.

— Ще ни дойдеш ли на гости? — попита Лусиен, като също се изправи.

Очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

— Ако поканата ти е искрена, ще ти идвам на гости толкова често, че ще ти омръзне да ме виждаш.

— Никога няма да ми омръзне да те виждам — навъсено рече той, протегна ръце и я прегърна. — Съжалявам, че дядо ни е държал

разделени през всичките тези години, но ще си наваксаме и за тях, обещавам.

— Сигурна съм — рече тя и, като се отдръпна от него, подсмъркна. — А сега се махай, преди да съм се разплакала.

Лусиен вдигна очи към тавана.

— Предполагам, че това е една от особеностите на живота с простосмъртна жена, към която трябва да привикна. Защо простосмъртните жени плачат за щяло и нещяло?

— Проклетата да съм, ако знам — отвърна майка му през смях.

— Ариел, добре ли си? — загрижено попита Джийн.

— Разбира се — отвърна Ариел, като откъсна поглед от прозореца на офиса си. — Защо питаш?

— Ами, нямам представа — шеговито промърмори Джийн, като остави на бюрото ѝ купчина документи. — Може би защото не си казала повече от два-сет-три-сет думи през последните две седмици. Почти през цялото време се вираш през този прозорец. Нещо става с теб, откакто се върнахте с Арманд от онази почивка. Да не сте се скарали двамата за нещо?

— Не — рече Ариел, като отново се обърна към прозореца. — Много добре се разбираме.

Беше шокирана, когато се върна в къщи и откри, че Джийн ни най-малко не се бе обезпокоила за нея. Помислила, че Ариел е отишла на почивка с Арманд. Очевидно Лусиен бе направил и други магии, освен онази, заради която се обаждаше само в къщи. Донякъде се радваше, че е станало така. Не би искала да отговаря на въпросите на Джийн. В същото време обаче това затрудняваше нещата, защото нямаше с кого да сподели болката от разбитото си сърце. Не можеше да поговори дори с брат си, а с него винаги бе споделяла всичко.

Когато Лусиен я бе попитал дали иска да забрави, тя му бе отговорила отрицателно, но сега се чудеше дали нямаше да бъде истински благодат, ако я бе накарал да забрави. Сега можеше само да стои до прозореца и да чака първото докосване на нощта да се прокрадне по небето. Тогава бързаше в къщи и се вираше в стените, докато станеше време за лягане. Беше щастлива само когато беше в леглото и спеше, защото всяка нощ Лусиен идваше в сънищата ѝ и двамата правеха луда, страстна любов.

Но за съжаление знаеше, че нощите, изпълнени с любов, не са нищо друго, освен фантазии. Щом се събудеше те не оставяха онова усещане за реалност, което имаха, през онези нощи, в които Лусиен наистина бе правил любов с нея в съня ѝ.

— Ариел, моля те, кажи ми какво има! — помоли я Джийн, като застана до нея до прозореца. — Аз съм най-добрата ти приятелка и се безпокоя за теб.

— Няма причини да се безпокоиш — увери я тя, като я прегърна през раменете. — Изглежда, че съм в лошо настроение заради настъпването на зимата. До няколко дни ще съм си пак старата.

Изражението на Джийн ясно показва, че не ѝ вярва, но за щастие камбанката на магазина иззвъня и тя я остави, за да посрещне клиента.

„Утре ще се стегна“, обеща си сама Ариел. Всяка вечер, откакто се беше прибрала у дома, тя си даваше същото обещание, но всеки следващ ден изглеждаше по-лош от предишния. Лусиен не бе преувеличил, когато бе казал, че животът ѝ ще бъде пуст и самотен.

Въздъхна и се върна при бюрото с намерението да се заеме с пощата, която се бе натрупала върху него по време на отсъствието ѝ. Когато откри, че чете едно и също писмо за трети път и все още не знае какво се казва в него, тя го остави настрана и скри лице в дланите си. Трябваше да направи нещо с тази депресия. Ако не вземеше мерки, щеше да свърши в някоя лудница.

— Ариел, имаш клиент — обяви Джийн. — Искаш ли да ти го пратя или да му кажа да дойде друг път?

Първият подтик на Ариел бе да накара Джийн да го отпрати, но знаеше, че трябва да се стегне и да продължи живота си. Все още имаше сметки за плащане и работа за вършене. Мислите по Лусиен нямаше да променят нищо.

Вдигна глава и каза:

— Покани го.

— Добро момиче — намигна ѝ Джийн.

Ариел стана и напъха блузата в панталона си. Тъкмо бе вдигнала ръка да приглади косата си, когато в стаята влезе Лусиен. Ариел замръзна и го погледна, без да вярва на очите си.

Въобразяваше си! Не бе възможно той наистина да стои пред нея! Но щом погледът ѝ се плъзна от главата до върховете на протритите му черни боти, тя разбра, че е истински.

В нея пламна възбудата. Прииска ѝ се да притича и да се хвърли в ръцете му, но страхът да не би отново да я отхвърлят я накара да се сдържи. Вместо това бавно вдигна очи към лицето му. Наистина ли изглеждаше по-слаб? А чертите на лицето му по-дълбоки? Нима бе възможно той да страда колкото нея? Дали не бе дошъл точно заради това?

В нея се надигна надежда, но Ариел се предупреди сама да не ѝ обръща внимание. Все още беше простосмъртна, а Лусиен презираше простосмъртните. Трябваше да помни това на всяка цена.

— Лусиен? Какво те води насам? — попита тя, а гласът ѝ прозвуча странно задъхан.

Лусиен мушна ръце в джобовете на панталона си и сви рамене.

— Минавах наблизко и си помислих, че мога да се отбия да видя какво правите с Арманд.

— Разбирам — рече тя, а сърцето ѝ се сви. Беше права. Не бе дошъл при нея. Каква глупачка бе, че си го беше въобразила! Сълзите опариха очите ѝ и тя побърза да сведе поглед, като примигна, за да ги спре. Нямаше да плаче пред него. Нямаше!

Щом се овладя, Ариел вдигна очи към него.

— Арманд е добре. Подготвя се за ново проучване.

— А ти как си? — тихо попита той.

„Ужасно!“, прииска ѝ се да каже. „Обичам те и умирам без теб!“

— Добре — рече тя на глас. — А ти?

— Толкова много се случи напоследък в живота ми — сви рамене той, — че не ми остава време да асимилирам всичко.

Искаше ѝ се да го попита какво се бе случило, но се въздържа. Колкото по-дълго стоеше Лусиен, толкова по-голяма бе вероятността тя да се разплаче. Защо бе дошъл тук? За да я измъчва?

— Е, сигурна съм, че скоро ще се оправяш.

Лусиен кимна и огледа стаята. Когато погледът му отново се срещна с нейния, той прошепна:

— Щастлива ли си, Ариел?

— Щастлива ли? — дрезгаво повтори тя, мигайки отчаяно, за да сдържи заплашващите я сълзи. Помисли да го излъже, но гневът ѝ започна да се надига. Реши, че щом Лусиен беше до такава степен безчувствен, та да дойде тук и да я измъчва по този начин, значи заслужава неподправената истина.

— Не, не съм щастлива — отвърна тя и изгуби битката със сълзите си. Те започнаха да се стичат по бузите ѝ, а Ариел продължи: — Всъщност се чувствам по-нещастна, отколкото ми бе казал, че ще бъда. По цял ден мисля за теб, а нощем те сънувам. Не мога да издържам, Лусиен.

Той я изгледа продължително, преди да попита:

— Искаш ли да ти направя магия, която да те накара да ме забравиш?

— Не! — отговори тя толкова бързо и силно, че сама се изненада. Обаче беше още по-изненадата, когато разбра, че това е самата истина. Самата мисъл повече да не го помни изглеждаше непоносима. — По-скоро бих страдала, отколкото да те забравя.

— В такъв случай какво ще кажеш да се върнеш с мен в Сенктюъри и да заживеем заедно? — попита той.

Когато отначало го видя не можа да повярва на очите си, но сега беше буквално изумена. Седна на един стол, защото краката ѝ се подкосиха.

— Не се шегувай с мен, Лусиен.

— Не се шегувам, Ариел — отвърна той. — Аз също съм нещастен.

— Наистина ли искаш да бъдем съпруг и съпруга?

— Е, ние го наричаме мъж и жена, но смисълът е същия. Но преди да ми дадеш отговора си, има някои неща, които трябва да знаеш.

Ариел го гледаше ококорена, докато Лусиен ѝ обясняваше за майка си и баща си, и как той ще даде ново начало на расата.

В заключение каза:

— Така че, както сама виждаш, сега, когато ще бъда отговорен за сборището, ще съм изправен пред големи проблеми, свързани с намирането на простосмъртни съпрузи на моите хора. Ако се съгласиш да дойдеш с мен, ще разчитам на теб да ни помогнеш да разберем психиката на простосмъртните, така че хората ми да могат да направят добър избор. Но няма да бъде лесно — предупреди я той — и не мога да ти обещаая, че всички в сборището ще те харесат. Мога да ти обещаая само, че ако ми дадеш възможност, аз ще ти дам в замяна всичко, което е по-силите ми. И никога няма да те изоставя, Ариел. Никога. Обещавам.

Прииска й се да изтича при него, да се хвърли в обятията му и да извика „да“ на предложението му. Мечтаеше за това, а сега, когато мечтата беше достижима, на повърхността изплуваше вродения й страх. Дали щеше да се справи с живота, който той й предлагаше? Нещо повече — можеше ли да бъде за него тази жена, от която той се нуждаеше, която заслужаваше? Дали нямаше да му бъде по-добре с някоя вещица, която споделя силите и миналото му? Дали любовта й щеше да бъде достатъчна?

— Мога ли да те попитам нещо? — каза тя, знаейки, че отбягва прекия отговор на въпроса му, но имаше нужда от малко време, за да обмисли дали да приеме предложението му. Трябваше отсега да знае, че ако се съгласеше, щеше да бъде защото чувстваше, че така ще е най-добре за Лусиен, а не за нея самата. Обичаше го прекалено силно, за да направи грешен избор.

— Питай — каза той.

— Знам, че в сборището не практикувате сатанизма, но все пак в какво вярвате?

Лусиен й се усмихна иронично.

— Последователи сме на природата. Такива сме били винаги, дори когато сме практикували Старите магии.

— Какво всъщност са Старите магии? Черна магия?

— И да, и не — отговори той. — Съществуват, както ги наричаме ние, тъмни и светли сили. Ние смятаме, че за да има съвършено равновесие в природата е нужно да съществуват и двата вида сили. Тъмните сили, обаче, са опасни и могат да се превърнат в зли, ако с тях не се работи както трябва. Това е било една от причините съветът на висшите свещеници да забрани практикуването на Старите магии. Трябва да си много силен, за да откажеш съблазните им и вероятно в миналото някои от моят народ са били съблазнени от тях и са използвали мощта им по неподходящ начин. Така е започнало преследването на вещиците.

Ариел се замисли над казаното. Имаше още въпроси за Старите магии, но засега информацията беше достатъчна.

— Имам един друг въпрос. Защо се наричаш магьосник? Разбрах, че това название е обидно за повечето хора, които се занимават с магии.

— Така е — съгласи се той — и именно затова го използваме. Преди много столетия имало някои членове на сборищата, които отказали да се подчинят на законите им. Те станали чародеи и били прокудени от сборищата. Те си отмъстили като ни предали на враговете ни и така се превърнали в магьосници, което на староанглийски значи предатели. Тъй като на нас не ни е позволено да нараняваме друго човешко същество дори при самоотбрана, мнозина от нас загинали заради тяхното предателство. Съветът на висшите свещеници решил, че е важно да помним последиците от тяхното вероломство. Стигнали до заключението, че най-добрият начин да го запомним е като сами се наречем магьосници. Знам, че аргументацията им звучи странно, но е в сила повече от хиляда години и може би е просто навик, а не нещо логично.

Ариел трябваше да се съгласи с него. Звучеше странно, но такива бяха десетки други неща, които ѝ се бяха случили, откакто го познаваше.

— Каза, че не ти е позволено да нараниш друго човешко същество. Ами Гейлън? Това, което той стори с брат ми, беше опасно, а той определено се опита да нарани мен и теб. Това изключение от правилото ли беше?

— Да, той беше изключение, Ариел.

— Какво стана с него? — попита тя.

— Бяха отнети всичките му сили и бе изтрита почти цялата му памет, с изключение на някои основни части. Сега е като дете и подобно на дете ще бъде учен да води живот, който подобава на един магьосник.

Ариел реши, че това ѝ харесва как звучи. Наказанието беше цивилизовано и можеше истински да превърне Гейлън в пълнокръвен член на обществото му.

— Имам един последен въпрос. Защо имената на всички в сборището започват с буквите М-О-Р?

Лусиен се засмя и Ариел бе възхитена от този звук. За първи път го чуваше.

— Малко е сложно, но ще се опитам да ти обясня. Буквата М е лесна за разбиране. Тя е тринадесетата буква в азбуката и символизира първоначалните тринадесет сборища. Буквата О е петнадесетата, а Р — осемнадесетата. (В българската азбука Р е седемнадесетата буква,

но в английската R е осемнадесетата. Останалите две букви запазват позициите си. — Б. пр.) Като събереш тринадесет, петнадесет и осемнадесет получаваш четиридесет и шест. Събираш четири и шест и получаваш десет. Нулата автоматично отпада и остава числото 1. То е символично, защото означава, че всички в съборището са обединени в едно. Разбра ли ме?

Ариел не му отговори. Гледаше го, неспособна да откъсне очи от лицето му. Тя го обичаше, той ѝ предлагаше живот с него. Можеше ли да бъде жената, която му беше нужна, за да постигне целта си? Дали щеше да ѝ стигне любовта ѝ?

„Да — прошепна вътрешният ѝ глас. — Да!“

В този миг Ариел разбра, че, дори да искаше, не можеше да изостави Лусиен. Той беше за нея като въздуха и светлината. Без него щеше да се съсухри и да умре. А дали беше подходяща да му бъде жена? Е, ако се провалеше, нямаше да бъде защото не е опитала.

— Не знам дали го разбрах — каза тя, — но предполагам, че ще имаш достатъчно време през всичките следващи години да ми го повтаряш, докато накрая го проумея.

Лусиен застина и я изгледа внимателно.

— Това да ли беше, Ариел? Искаш ли да дойдеш с мен в Сенктюъри? Искаш ли да бъдеш моя жена и да ми родиш деца?

— Да! — каза тя и, като стана от стола си, изтича до него и се хвърли в обятията му. — И ако някога ме изоставиш, Лусиен Моргрет, ще те намеря и ще те прокълна.

За пръв път в нейно присъствие той се разсмя — разсмя се истински — и звукът беше толкова богат и красив, че на очите ѝ се показаха сълзи.

— Обичам те, Лусиен.

— О, Ариел, и аз те обичам — прошепна той, като наведе глава да я целуне и плъзна ръце надолу по тялото ѝ в любовна ласка. Когато ръцете му достигнаха корема ѝ, Лусиен се отдръпна и я зяпна:

— Ти си бременна! Имаш близнаци! Никога в историята на магьосниците и вещиците не е имало близнаци!

— Лусиен, сигурно си луд — възрази Ариел. — Даже да съм бременна, има още доста време, преди да може да бъде открито дори с тест.

— Магьосникът винаги пръв разбира кога жена му е бременна, Ариел. Повярвай ми, ще имаш близнаци.

— Как ти се струва това? — нервно го попита тя.

— Чудесно е — промърмори той и го доказа с целувка.

— Да вървим у дома — прошепна тя, когато накрая той я пусна да си поеме дъх. — Предстои ни много работа, ако ще ходим в сборището, за да търсим простосмъртни съпрузи, и знаеш ли кой мисля, че ще бъде подходящ за първия ни експеримент?

— Кой? — снизходително попита той.

— Шана.

— Шана ли? — скептично повтори той. — Не знам, Ариел. Шана е бунтовник. Не съм сигурен, че светът на простосмъртните е готов за нея.

— О, повярвай ми, готов е, Лусиен. Простосмъртните мъже най-много обичат предизвикателствата, а Шана определено ще бъде предизвикателство.

— Ще го обмислим по-късно — каза той, като я целуна още веднъж. — Засега искам да се съсредоточа върху красивата простосмъртна, която се съгласи да стане моя жена и да ми роди деца.

Лусиен вдигна рязко глава и я изгледа с невярващ поглед.

— Ариел, знаеш ли, че може би аз съм първият магьосник, който произнася тези думи?

— Кои думи?

— „Децата ми.“ Не дете, Ариел. Деца.

Источник: <http://bezmonitor.com>
Copyright Linda Kichline, 1994

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.